

Dziennik Urzędowy C 153 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

31 maja 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2011–2012

Posiedzenia od 15 do 17 listopada 2011 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 59 E z 28.2.2012.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

2013/C 153 E/01

Postępowanie upadłościowe w kontekście prawa spółek UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie postępowań upadłościowych w kontekście prawa spółek w UE (2011/2006(INI)) 1

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI 5

2013/C 153 E/02

Zmiany demograficzne i ich skutki dla polityki spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie zmian demograficznych oraz ich konsekwencji dla przyszłej polityki spójności UE (2010/2157(INI)) 9

2013/C 153 E/03

Wdrażanie dyrektywy o kwalifikacjach zawodowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (2005/36/WE) (2011/2024(INI)) 15

2013/C 153 E/04

Polityka ochrony konsumentów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie nowej strategii dla polityki ochrony konsumentów (2011/2149(INI)) 25

2013/C 153 E/05

Gry hazardowe oferowane w Internecie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego (2011/2084(INI)) 35

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 153 E/06	Zdrowie pszczół miodnych i pszczelarstwo Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie zdrowia pszczół miodnych i wyzwań dla sektora pszczelarskiego (2011/2108(INI))	43
2013/C 153 E/07	Reforma zasad udzielania pomocy państwa usługom świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie reformy zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (2011/2146(INI))	51
2013/C 153 E/08	Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym (2011/2052(INI))	57
Środa, 16 listopada 2011 r.		
2013/C 153 E/09	Prace Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2010 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2010 r. (2011/2120(INI))	79
2013/C 153 E/10	Konferencja w Durbanie w sprawie zmian klimatu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. dotyczący konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17)	83
2013/C 153 E/11	Rozliczalność w zakresie finansowania rozwoju Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego rozliczenia środków finansowych na rzecz rozwoju	97
2013/C 153 E/12	Kino europejskie w dobie cyfrowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie kina europejskiego w dobie cyfrowej (2010/2306(INI))	102
Czwartek, 17 listopada 2011 r.		
2013/C 153 E/13	Wsparcie EU dla Międzynarodowego Trybunału Karnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie poparcia Unii Europejskiej dla Międzynarodowego Trybunału Karnego: stojąc w obliczu wyzwań i pokonując trudności (2011/2109(INI))	115
2013/C 153 E/14	Szczyt UE-USA dnia 28 listopada 2011 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie szczytu UE-USA, który odbędzie się w dniu 28 listopada 2011 r.	124
2013/C 153 E/15	Otwarty internet i neutralność sieci w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie otwartego internetu i neutralności sieci w Europie	128
2013/C 153 E/16	Zakaz stosowania amunicji kasetowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie zakazu stosowania broni kasetowej	132
2013/C 153 E/17	Unowocześnienie prawodawstwa w zakresie VAT w celu pobudzenia jednolitego rynku cyfrowego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie nowelizacji przepisów o podatku VAT w celu pobudzenia jednolitego rynku cyfrowego	135
2013/C 153 E/18	Zalecenia dla Rady, Komisji i ESDZ w sprawie negocjacji układu o stowarzyszeniu UE-Gruzja Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Gruzją (2011/2133(INI))	137

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Postępowanie upadłościowe w kontekście prawa spółek UE

P7_TA(2011)0484

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie postępowań upadłościowych w kontekście prawa spółek w UE (2011/2006(INI))

(2013/C 153 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie upadłości),
 - uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 maja 2006 r. ⁽²⁾, z dnia 10 września 2009 r. ⁽³⁾ i z dnia 21 stycznia 2010 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, jak również Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0355/2011),
- A. mając na uwadze, że rozbieżności między krajowymi przepisami prawnymi dotyczącymi upadłości powodują korzyści lub ograniczenia konkurencji oraz trudności dla spółek prowadzących działalność transgraniczną, co może stanowić przeszkodę w pomyślnej restrukturyzacji spółek w stanie upadłości; mając na uwadze, że trudności te sprzyjają zjawisku wybierania sądu ze względu na możliwość korzystniejszego rozstrzygnięcia sprawy (ang. forum-shopping); mając na uwadze, że rynek wewnętrzny skorzystałby na istnieniu równych szans;
- B. mając na uwadze, że należy podjąć środki, by zapobiegać nadużywaniu i rozpowszechnianiu zjawiska wybierania sądu ze względu na możliwość korzystniejszego rozstrzygnięcia sprawy (ang. forum-shopping) oraz że należy zapobiegać prowadzeniu konkurencyjnych postępowań głównych;
- C. mając na uwadze, że chociaż utworzenie materialnego prawa upadłościowego na szczeblu UE nie jest możliwe, istnieją pewne obszary prawa upadłości, w których warto przeprowadzić harmonizację i w których jest ona możliwa;

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, s. 1.⁽²⁾ Sprawa C-341/04 Eurofood IFSC Ltd, Zb.Orz. z 2006 r., s. I-3813.⁽³⁾ Sprawa C-97/08 Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. z 2009 r., s. I-8237.⁽⁴⁾ Sprawa C-444/07 MG Probud Gdynia sp. z o.o., Zb.Or. z 2010 r., s. I-417.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- D. mając na uwadze coraz większą konwergencję krajowych przepisów prawa upadłościowego w państwach członkowskich;
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie upadłości zostało przyjęte w 2000 r. i obowiązuje od ponad dziewięciu lat; mając na uwadze, że Komisja powinna przedstawić sprawozdanie na temat stosowania rozporządzenia najpóźniej do dnia 1 czerwca 2012 r.;
- F. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie upadłości powstało w wyniku bardzo długiego procesu negocjacji, co sprawiło, że liczne skomplikowane kwestie nie weszły w jego zakres, a podejście do wielu spraw było anachroniczne już w chwili jego przyjęcia;
- G. mając na uwadze, że od momentu wejścia w życie rozporządzenia w sprawie upadłości zaszło wiele zmian, dwanaście nowych państw przystąpiło do Unii i doszło do niezwykle nasilenia zjawiska tworzenia grup spółek;
- H. mając na uwadze, że upadłość ma negatywne skutki nie tylko dla zainteresowanych przedsiębiorstw, lecz także dla gospodarki państw członkowskich, oraz że należy w związku z tym dążyć do tego, by uchronić każdy podmiot gospodarczy, każdego podatnika i pracodawcę przed skutkami upadłości;
- I. mając na uwadze, że podejście do postępowania upadłościowego koncentruje się obecnie raczej na ratowaniu spółki jako alternatywie wobec likwidacji;
- J. mając na uwadze, że prawo upadłościowe powinno stanowić sposób ratowania spółek na szczeblu Unii; mając na uwadze, że takie postępowanie powinno w miarę możliwości służyć dłużnikowi, wierzycielom i pracownikom;
- K. mając na uwadze, że postępowanie upadłościowe nie powinno być wykorzystywane w niewłaściwy sposób przez wierzycieli, którzy chcą uniknąć w ten sposób zwykłej drogi postępowania w dążeniu do realizacji swoich roszczeń, a także mając na uwadze, że w związku z tym konieczne jest wprowadzenie odpowiednich gwarancji procesowych;
- L. mając na uwadze, że należy stworzyć ramy prawne lepiej dostosowane do przypadków tymczasowej niewypłacalności spółki;
- M. mając na uwadze, że w swoim komunikacie z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010) 2020), w nawiązaniu do brakujących ogniw i punktów przeciążenia, które utrudniają urzeczywistnienie jednolitego rynku XXI wieku, Komisja stwierdziła, co następuje: „Należy poprawić dostęp MŚP do jednolitego rynku; konieczny jest rozwój przedsiębiorczości, czemu mają służyć konkretne inicjatywy, między innymi uproszczenie prawa spółek (procedury upadłościowe, statut spółki prywatnej itp.) oraz inicjatywy umożliwiające zbankrutowanym przedsiębiorcom ponowne otwarcie działalności.”;
- N. mając na uwadze, że prawo upadłościowe powinno przewidywać również zasady likwidacji spółki w sposób najmniej szkodliwy i najbardziej korzystny dla wszystkich uczestników, jeżeli okaże się, że spółki nie udało się lub prawdopodobnie nie uda się uratować;
- O. mając na uwadze, że w każdym przypadku należy zbadać przyczyny upadłości przedsiębiorstwa, tzn. ustalić, czy trudności finansowe przedsiębiorstwa mają charakter przejściowy, czy też przedsiębiorstwo jest całkowicie niewypłacalne; mając na uwadze, że przede wszystkim chodzi o to, że aby móc ocenić, czy dłużnik jest wypłacalny, czy też nie, należy ustalić jego wszystkie aktywa i zobowiązania finansowe;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- P. mając na uwadze, że grupy spółek stanowią powszechne zjawisko, lecz kwestia ich niewypłacalności nie została jeszcze rozwiązana na szczeblu Unii; mając na uwadze prawdopodobieństwo, że niewypłacalność grupy spółek może spowodować wszczęcie odrębnych postępowań upadłościowych w ramach różnych jurysdykcji wobec każdego członka grupy w stanie upadłości; mając na uwadze, że w razie braku koordynacji tych postępowań całościowa reorganizacja grupy jest mało prawdopodobna i konieczny może być jej podział na elementy składowe, co spowoduje straty dla wierzycieli, udziałowców i pracowników;
- Q. mając na uwadze, że w przypadku upadłości grup spółek bardzo trudno jest obecnie przeprowadzić postępowanie naprawcze z uwagi na różne uregulowania krajowe obowiązujące w UE, co stanowi zagrożenie dla tysięcy miejsc pracy;
- R. mając na uwadze, że połączenie krajowych rejestrów upadłości oraz stworzenie ogólnodostępnej możliwości szczegółowego przeszukiwania baz danych na temat postępowań upadłościowych umożliwiłoby wierzycielom, udziałowcom, pracownikom i sądom sprawdzenie tego, czy w innym państwie członkowskim wszczęto postępowanie upadłościowe, oraz ustalenie terminów i szczegółów dotyczących zgłaszania roszczeń; mając na uwadze, że takie rozwiązanie sprzyjałoby gospodarnej administracji i zwiększyłoby przejrzystość przy jednoczesnym poszanowaniu ochrony danych;
- S. mając na uwadze, że transgraniczne „testamenty” powinny być prawnie egzekwowalne w odniesieniu do instytucji finansowych i brane pod uwagę w odniesieniu do wszystkich korporacji o znaczeniu systemowym, nawet jeżeli nie są to instytucje finansowe, jako ważny krok prowadzący do stworzenia odpowiednich transgranicznych ram postępowania upadłościowego;
- T. mając na uwadze, że przepisy dotyczące postępowań upadłościowych muszą przewidywać specjalne rozwiązania odnoszące się do wydzielenia zdolnych do funkcjonowania jednostek, które świadczą podstawowe usługi, takie jak systemy płatnicze i inne mechanizmy określone w „testamentach”, oraz mając w związku z tym na uwadze, że państwa członkowskie powinny również dopilnować, aby ich przepisy upadłościowe zawierały odpowiednie postanowienia przewidujące szczególne ustalenia na szczeblu UE dotyczące wydzielenia z niewypłacalnych konglomeratów transgranicznych jednostek zdolnych do funkcjonowania;
- U. mając na uwadze, że w celu osiągnięcia sprawiedliwego wyniku postępowania upadłościowego powinny uwzględniać transfery wewnątrzgrupowe, aby zagwarantować, że, w stosownych przypadkach, w kontekście transgranicznym aktywa podlegają odzyskaniu;
- V. mając na uwadze, że niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych, a w szczególności ubezpieczycieli, nie można rozwiązać na podstawie pobieżnej oceny, lecz wymagają rozwiązania prowadzącego do sprawiedliwej dystrybucji aktywów w czasie; mając na uwadze, że przeniesienie przedsiębiorstwa, jego rozwiązanie lub kontynuacja działalności nie powinny być uniemożliwiane, a w razie potrzeby powinny być potraktowane w sposób priorytetowy;
- W. mając na uwadze, że jakakolwiek decyzja o objęciu całych grup, a nie pojedynczych jednostek prawnych, postępowaniem upadłościowym powinna być ukierunkowana na wynik i powinna uwzględniać ewentualny efekt domina, jak np. uruchomienie innych narzędzi postępowania naprawczego lub wpływ na systemy gwarancji, które obejmują kilka znaków firmowych w obrębie jednej grupy;
- X. mając na uwadze, że należałoby zastanowić się nad definicją zharmonizowanych procedur i norm dofinansowania konglomeratów transgranicznych, w szczególności w kwestii zamiany długu na kapitał własny;
- Y. mając na uwadze, że mimo iż prawo pracy należy do kompetencji państw członkowskich, prawo dotyczące niewypłacalności może mieć wpływ na prawo pracy oraz że w kontekście postępującej globalizacji – a nawet kryzysu gospodarczego – należy przeanalizować kwestię niewypłacalności z perspektywy prawa pracy, gdyż różnice w definiowaniu „zatrudnienia” oraz „pracownika” w państwach członkowskich nie powinny stanowić zagrożenia dla praw pracowników w przypadku niewypłacalności; mając jednak na uwadze, że jakakolwiek debata na temat szczególnych zagadnień związanych z niewypłacalnością nie powinna automatycznie stać się pretekstem do regulowania prawa pracy na szczeblu UE;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- Z. mając na uwadze, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾ ma na celu zagwarantowanie minimalnego stopnia ochrony pracowników w przypadku niewypłacalności, zapewniając jednocześnie państwom członkowskim odpowiedni stopień elastyczności; mając na uwadze, że istnieją różnice w zakresie wdrożenia przepisów w poszczególnych państwach członkowskich i że należy te różnice przeanalizować;
- AA. mając na uwadze, że dyrektywa 2008/94/WE wyraźnie obejmuje swoim zakresem stosowania pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, pracowników zatrudnionych w oparciu o umowę na czas określony i pracowników o czasowym stosunku pracy; mając na uwadze, że niezbędne jest wzmocnienie ochrony na wypadek niewypłacalności także z myślą o pracownikach zatrudnionych w oparciu o umowy niestandardowe;
- AB. mając na uwadze, że brak obecnie harmonizacji, jeżeli chodzi o ranking wierzycieli, co ogranicza przewidywalność wyników postępowania sądowego; mając na uwadze, że roszczenia pracowników muszą być traktowane bardziej priorytetowo w stosunku do roszczeń innych wierzycieli;
- AC. mając na uwadze, że zakres zastosowania dyrektywy 2008/94/WE, a w szczególności rozumienie terminu „zaległe roszczenie”, jest zbyt szeroki, ponieważ szereg państw członkowskich stosuje węższą decyzję wynagrodzenia (tzn. z wyłączeniem odpłaty, premii, zwrotu kosztów itp.), czego wynikiem może być brak realizacji znacznych roszczeń;
- AD. mając na uwadze, że do kompetencji państw członkowskich należy definicja terminów „wynagrodzenie” i „płaca”, pod warunkiem, że są one zgodne z ogólnymi zasadami równouprawnienia i niedyskryminacji między pracownikami, w celu zapewnienia, że każdy przypadek upadłości, który może potencjalnie mieć negatywny wpływ na pracowników, jest uwzględniany przy wypłacie odszkodowania zgodnie z celem socjalnym przyświecającym dyrektywie 2008/94/WE i minimalnymi kwotami, które zostaną określone;
- AE. mając na uwadze, że w związku z umowami o pracę w UE oraz różnorodnością takich umów w państwach członkowskich nie ma obecnie możliwości zdefiniowania terminu „pracownik” na szczeblu europejskim;
- AF. mając na uwadze, że należy w jak największym stopniu unikać wyłączeń z zakresu zastosowania dyrektywy 2008/94/WE;
- AG. mając na uwadze, że działania legislacyjne, o które wnioskuje się w niniejszej rezolucji, powinny – zgodnie z apelem Parlamentu – opierać się na szczegółowych ocenach skutków;
1. zwraca się do Komisji o przedłożenie na podstawie art. 50, art. 81 ust. 2 lub art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jednego lub kilku wniosków dotyczących unijnego prawa regulującego upadłość spółek, zgodnie ze szczegółowymi wytycznymi określonymi w załączniku do niniejszego sprawozdania, aby zapewnić równe szanse w oparciu o pogłębioną analizę wszelkich wykonalnych alternatyw;
 2. potwierdza, że zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi oraz zasadą pomocniczości;
 3. uważa, że skutki finansowe składanego wniosku muszą zostać pokryte z odpowiednich środków budżetowych;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku, Komisji oraz Radzie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283 z 28.10.2008, s. 36.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI

SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WNIOSKOWANEGO PROJEKTU

Część 1: Zalecenia dotyczące harmonizacji szczegółowych aspektów prawa upadłościowego i prawa spółek*1.1. Zalecenie w sprawie harmonizacji niektórych aspektów wszczynania postępowania upadłościowego*

Parlament Europejski proponuje zharmonizowanie warunków wszczynania postępowania upadłościowego. Parlament Europejski uważa, że pewne aspekty wszczynania postępowań należy zharmonizować dyrektywą, tak aby:

- istniała możliwość wszczynania postępowania upadłościowego przeciwko dłużnikom, którzy są osobami fizycznymi, podmiotami prawnymi lub ich połączeniem;
- postępowanie upadłościowe było wszczynane terminowo w celu umożliwienia uratowania przedsiębiorstwa zmagającego się z trudnościami;
- postępowanie upadłościowe mogło dotyczyć majątku tych dłużników, majątku podmiotów nieposiadających osobowości prawnej (np. europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych), nieruchomości potomka oraz aktywów stanowiących wspólny majątek;
- wszystkie przedsiębiorstwa mogły wszcząć postępowanie upadłościowe w przypadku gdy upadłość ma charakter tymczasowy, by mogły one się zabezpieczyć;
- postępowanie upadłościowe mogło zostać również wszczęte po rozwiązaniu podmiotu prawnego lub podmiotu nieposiadającego osobowości prawnej, o ile nie przeprowadzono podziału majątku lub w przypadku istnienia dostępnego majątku;
- sąd lub inny właściwy organ mógł wszcząć postępowanie upadłościowe na pisemny wniosek wierzyciela lub dłużnika; wniosek o wszczęcie postępowania można cofnąć do momentu wszczęcia postępowania lub odrzucenia wniosku przez sąd;
- wierzyciel mógł wystąpić o wszczęcie postępowania, jeżeli ma w tym interes prawny i potrafi uzasadnić swoje roszczenie;
- wszczęcie postępowania było możliwe, jeżeli dłużnik jest niewypłacalny, tj. nie może wywiązać się ze zobowiązań do płatności; jeżeli to dłużnik składa wniosek, postępowanie można również wszcząć w przypadku, gdy dłużnik jest w stanie bliskim upadłości, tj. prawdopodobnie nie będzie w stanie wywiązać się ze swoich zobowiązań do płatności;
- jeśli chodzi o obowiązek ogłoszenia upadłości spółki przez dłużnika, postępowanie trzeba wszcząć w terminie od jednego do dwóch miesięcy po zaprzestaniu płatności, o ile sąd nie wszczął jeszcze postępowania wstępnego ani nie podjął innych właściwych czynności w celu zabezpieczenia majątku i o ile istnieje majątek wystarczający do pokrycia kosztów postępowania upadłościowego;
- państwa członkowskie mają obowiązek wprowadzenia przepisów, które powodują odpowiedzialność dłużnika w przypadku niezgłoszenia lub nieodpowiedniego zgłoszenia upadłości spółki oraz zapewnienia skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji.

1.2. Zalecenie w sprawie harmonizacji niektórych aspektów zgłaszania roszczeń

Parlament Europejski proponuje zharmonizowanie warunków zgłaszania roszczeń podczas postępowania upadłościowego. Parlament Europejski uważa, że pewne aspekty składania takich roszczeń należy zharmonizować dyrektywą, tak aby:

- data zapadalności niezapłaconych wierzytelności była datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy, tj. datą decyzji dotyczącej wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego lub datą odmowy wszczęcia postępowania ze względu na niepokrycie kosztów;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- wierzyciele zgłaszali zarządcy roszczenia w formie pisemnej w określonym terminie;
- państwa członkowskie miały obowiązek wyznaczenia tego terminu w okresie od jednego miesiąca do trzech miesięcy od dnia ogłoszenia stanu upadłości;
- wierzyciel miał obowiązek przedstawienia dokumentacji na poparcie roszczenia;
- zarządca utworzył wykaz zgłoszonych roszczeń, a wykaz został udostępniony we właściwym sądzie w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego;
- spóźnione roszczenia, tj. roszczenia zgłoszone przez wierzyciela po terminie, były rozpatrywane, ale mogły powodować dodatkowe koszty dla danego wierzyciela;

1.3. Zalecenie w sprawie harmonizacji niektórych aspektów zaskarżenia czynności prawnych

Parlament Europejski proponuje zharmonizowanie niektórych aspektów zaskarżenia czynności prawnych w taki sposób, aby:

- przepisy państw członkowskich przewidywały możliwość zakwestionowania czynności podjętych przed wszczęciem postępowania, które są szkodliwe dla wierzycieli;
- czynnościami, które mogą być przedmiotem zaskarżenia, były transakcje przeprowadzane w stanie bliskim upadłości, tworzenie zabezpieczeń, transakcje z podmiotami powiązanymi oraz transakcje przeprowadzane z zamiarem oszukania wierzycieli;
- okres, w ciągu którego dana czynność może zostać zaskarżona, był różny w zależności od rodzaju czynności; okresy te rozpoczynają się w dniu złożenia wniosku o wszczęcie postępowania; okres taki może wynosić od trzech do dziewięciu miesięcy dla transakcji dokonywanych w stanie bliskim upadłości, od sześciu do dwunastu miesięcy dla tworzenia zabezpieczeń, od roku do dwóch lat dla transakcji ze stronami powiązanymi oraz od trzech do pięciu lat dla transakcji przeprowadzanych z zamiarem oszukania wierzycieli;
- obowiązek udowodnienia, że czynność można – lub nie – zakwestionować, zasadniczo spoczywa na stronie, która kwestionuje daną czynność; w przypadku transakcji z powiązanymi stronami ciężar dowodu spoczywa na powiązanych stronach.

1.4. Zalecenie w sprawie harmonizacji aspektów ogólnych wymogów w odniesieniu do kwalifikacji i działań zarządców

- zarządca musi zostać zatwierdzony przez właściwe organy państwa członkowskiego lub wezwany przez sąd właściwy państwa członkowskiego, cieszyć się dobrą reputacją i posiadać wykształcenie niezbędne do pełnienia swojej funkcji;
- zarządca musi być kompetentny i posiadać odpowiednie kwalifikacje do przeprowadzania oceny sytuacji dłużnika oraz do objęcia zarządzania spółką;
- w przypadku wszczęcia głównego postępowania upadłościowego, syndyk powinien mieć prawo, w terminie sześciu miesięcy, ogłosić zabezpieczenie aktywów z mocą wsteczną, jeżeli spółka przystąpiłaby do przeniesienia kapitału;
- syndyk powinien mieć prawo ściągnięcia – w drodze odpowiednich i priorytetowych procedur – kwot należnych przedsiębiorstwu na poczet rozliczeń z wierzycielami i jako rozwiązanie alternatywne do przeniesienia wierzytelności;
- zarządca musi być niezależny od wierzycieli i innych stron zainteresowanych postępowaniem upadłościowym;
- w razie wystąpienia konfliktu interesów zarządca musi zrezygnować z pełnionej funkcji.

1.5. Zalecenie w sprawie harmonizacji niektórych aspektów planów restrukturyzacji

Parlament Europejski proponuje zharmonizowanie różnych aspektów tworzenia planów restrukturyzacji oraz ich skutków i treści w taki sposób, aby:

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- dłużnik lub zarządca mogli przedstawić plan restrukturyzacji jako alternatywę wobec postępowania zgodnie z przepisami
- plan zawierał postanowienia dotyczące spłaty wierzycieli i zobowiązań dłużników po zakończeniu postępowania upadłościowego;
- plan zawierał wszystkie niezbędne informacje umożliwiające wierzycielom podjęcie decyzji, czy mogą zaakceptować plan;
- plan podlegał zatwierdzeniu lub odrzuceniu przez właściwy sąd na podstawie specjalnej procedury;
- wierzyciele, których wierzytelności nie uwzględniono w planie naprawczym, nie byli uprawnieni do głosowania w sprawie planu lub, przynajmniej, nie powinni mieć możliwości utrudnienia jego realizacji.

Część 2: Zalecenia dotyczące zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego

2.1. Zalecenie dotyczące zakresu rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego

Parlament Europejski uważa, że należy rozszerzyć zakres rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego, aby objąć nim postępowanie upadłościowe, w ramach którego dłużnik nie zostaje pozbawiony własności lub w przypadku którego wyznaczono wstępnego zarządcę. W związku z tym należy wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika A do rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego.

2.2. Zalecenie dotyczące definicji pojęcia „głównego ośrodka podstawowej działalności”

Parlament Europejski uważa, że rozporządzenie w sprawie postępowania upadłościowego powinno obejmować definicję pojęcia „głównego ośrodka podstawowej działalności”, sformułowaną w sposób pozwalający zapobiec nieuczciwemu wyborowi sądu ze względu na możliwość korzystniejszego rozstrzygnięcia sprawy. Parlament Europejski sugeruje dodanie oficjalnej definicji opartej na brzmieniu punktu 13 preambuły, w którym kładzie się nacisk na obiektywną rozpoznawalność przez osoby trzecie.

Parlament Europejski jest zdania, że definicja ta powinna uwzględniać takie aspekty jak zewnętrzna rozpoznawalność realizacji głównej działalności przedsiębiorstwa, położenie aktywów, centrum działalności operacyjnej i produkcyjnej, miejsce pracy pracowników itp.

2.3. Zalecenie dotyczące definicji „oddziału” w kontekście postępowania wtórnego

Parlament Europejski jest zdania, że rozporządzenie w sprawie postępowania upadłościowego powinno obejmować definicję „oddziału” jako miejsca działania, w którym dłużnik wykonuje działalność gospodarczą niemającą charakteru tymczasowego przy wykorzystaniu zasobów ludzkich oraz towarów i usług.

2.4. Zalecenie dotyczące współpracy między sądami

Parlament Europejski uważa, że art. 32 rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego powinien przewidywać jednoznacznie obowiązek komunikowania się i współpracy nie tylko zarządców, lecz również sądów.

W przypadku wszczynania głównych i pobocznych postępowań upadłościowych terminy przeprowadzania tych postępowań powinny być ujednolicone i skrócone.

2.5. Zalecenia dotyczące niektórych aspektów zaskarżania czynności prawnych

Parlament Europejski uważa, że należy dokonać przeglądu art. 13 rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego, tak aby nie sprzyjał transgranicznemu zaskarżaniu czynności prawnych, lecz pomagał w zapobieganiu skutecznemu zaskarżaniu czynności prawnych za pomocą klauzul dotyczących wyboru prawa właściwego.

W każdym razie przegląd przepisów dotyczących zaskarżania czynności prawnych powinien uwzględniać fakt, że wypłacalne jednostki zależne niewypłacalnej spółki holdingowej nie powinny być włączane do postępowania upadłościowego wskutek zaskarżania czynności prawnych zamiast podlegać sprzedaży w interesie wierzycieli jako działające przedsiębiorstwa.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Część 3: Zalecenia dotyczące upadłości grup spółek

Ze względu na różny poziom integracji w ramach różnych grup spółek Parlament Europejski uważa, że Komisja powinna przedstawić elastyczny wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego grup spółek, które uwzględniałoby następujące elementy:

1. Gdy tylko jest to możliwe ze względu na strukturę funkcjonalną lub strukturę własności, zastosowanie powinno mieć następujące podejście:
 - A. Postępowanie należy wszczynać w państwie członkowskim, w którym znajduje się główna siedziba grupy. Uznanie wszczęcia postępowania powinno następować automatycznie.
 - B. Wszczęcie zasadniczego postępowania powinno powodować zawieszenie postępowania w innym państwie członkowskim przeciwko innym członkom grupy.
 - C. Należy powołać jednego syndyka masy upadłościowej.
 - D. W każdym państwie członkowskim, w którym wszczęte zostają dodatkowe postępowania, należy utworzyć komitet reprezentujący i broniący interesów lokalnych wierzycieli i pracowników.
 - E. Jeśli niemożliwe jest określenie, do którego dłużnika należą poszczególne części majątku, lub dokonanie oceny roszczeń między przedsiębiorstwami, majątek należy w drodze wyjątku traktować łącznie.
2. W przypadku postępowania upadłościowego wobec grup zdecentralizowanych instrument powinien przewidywać następujące elementy:
 - A. zasady obowiązkowej koordynacji i współpracy między sądami, między sądami a pełnomocnikami zarządcy oraz między pełnomocnikami zarządcy;
 - B. zasady natychmiastowego uznawania decyzji sądowych dotyczących wszczynania, prowadzenia i rozstrzygania postępowań upadłościowych oraz decyzji podjętych w związku z takimi postępowaniami;
 - C. zasady dotyczące dostępu zarządców i wierzycieli do wymiaru sprawiedliwości;
 - D. zasady ułatwiania i wspierania różnych form współpracy między sądami w celu skoordynowania postępowań upadłościowych oraz określenia warunków i zabezpieczeń, które powinny mieć zastosowanie do takich form współpracy. Mogłoby to dotyczyć wymiany informacji, koordynowania działań oraz opracowania wspólnych rozwiązań:
 - wzajemne przekazywanie sobie informacji przez sądy w dowolny sposób,
 - koordynacja zarządzania majątkiem i sprawami dłużnika oraz nadzór nad nimi,
 - negocjowanie, zatwierdzanie i wdrażanie uzgodnień dotyczących upadłości w związku z koordynacją postępowań,
 - koordynacja przesłuchań;
 - E. zasady umożliwiające i wspierające powołanie wspólnego zarządcy dla wszystkich postępowań, mianowanego przez sądy zaangażowane w postępowanie i wspieranego przez lokalnych pełnomocników tworzących komitet doradczy; oraz zasady określające sposób współpracy między członkami komitetu doradczego;
 - F. zasady umożliwiające i wspierające transgraniczne porozumienia dotyczące upadłości, które pozwoliłyby rozwiązać problem podziału odpowiedzialności pomiędzy różne zaangażowane sądy oraz różnych pełnomocników zarządcy w odniesieniu do różnych elementów prowadzenia postępowań i zarządzania nimi, w tym:
 - podział odpowiedzialności między strony porozumienia,
 - dostępność i koordynację środków naprawczych,

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- koordynacja przekazywania majątku na rzecz wierzycieli w ogóle,
- zgłaszanie i rozpatrywanie roszczeń,
- procedury komunikowania się obejmujące język, częstotliwość i sposób komunikacji,
- wykorzystanie majątku i dysponowanie nim,
- koordynacja i harmonizacja planów reorganizacji,
- kwestie wyraźnie związane z porozumieniem, w tym zmiany do umowy i jej rozwiązanie, interpretacja, skuteczność i rozstrzyganie sporów,
- prowadzenie postępowań, w szczególności w związku z zawieszeniem postępowania lub osiągnięciem porozumienia przez strony bez konieczności wstępowania na drogę sądową,
- gwarancje,
- koszty i opłaty.

Część 4: Zalecenie dotyczące utworzenia unijnego rejestru upadłości

Parlament Europejski pragnie przedstawić propozycję utworzenia unijnego rejestru upadłości w ramach europejskiego portalu e-sprawiedliwość, który w przypadku każdego wszczętego postępowania transgranicznego powinien zawierać co najmniej:

- odnośne decyzje i orzeczenia sądowe,
- powołanie zarządcy i jego dane kontaktowe,
- termin zgłaszania roszczeń.

Przekazywanie takich danych przez sądy do rejestru unijnego powinno być obowiązkowe.

Informacje powinny być podane w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie, oraz w języku angielskim.

Zmiany demograficzne i ich skutki dla polityki spójności

P7_TA(2011)0485

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie zmian demograficznych oraz ich konsekwencji dla przyszłej polityki spójności UE (2010/2157(INI))

(2013/C 153 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając piąte sprawozdanie DG REGIO na temat spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, w szczególności str. 230-234,
- uwzględniając wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności: przyszłość polityki spójności (COM(2010)0642) oraz dokument towarzyszący (SEC(2010)1348),
- uwzględniając dokument roboczy DG REGIO zatytułowany „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań stojących przed regionami UE” z listopada 2008 r. (dokument uzupełniający dokument roboczy służb Komisji SEC(2008)2868)),

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie wyzwań demograficznych i solidarności między pokoleniami ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie demograficznej przyszłości Europy ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 maja 2007 r. skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Promowanie solidarności między pokoleniami” (COM(2007)0244),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wyzwań demograficznych i solidarności między pokoleniami ⁽³⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r. zatytułowany „Demograficzna przyszłość Europy – przekształcić wyzwania w nowe możliwości” (COM(2006)0571),
 - uwzględniając zieloną księgę z dnia 16 marca 2005 r. zatytułowaną „Wobec zmian demograficznych: nowa solidarność pomiędzy pokoleniami” (COM(2005)0094),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0350/2011),
- A. mając na uwadze, że zmiany demograficzne w UE i na świecie są faktem, a zajęcie się nimi jest jednym z najważniejszych zadań przyszłość, oraz że społeczeństwo UE jest najstarsze na świecie,
- B. mając na uwadze, że zmiany demograficzne charakteryzują się starzeniem się społeczeństwa oraz znacznymi przepływami migracyjnymi, które obejmują zarówno imigrację z krajów trzecich, jak również migrację w obrębie UE ze wschodu na zachód oraz z obszarów wiejskich do miejskich,
- C. uwzględniając fakt, że zmiany demograficzne stawiają zwłaszcza przed niektórymi regionami nowe zadania, które należy postrzegać nie tylko jako zagrożenie, lecz także jako nowe możliwości,
- D. mając na uwadze, że w analizie pt. „Regiony 2020”, przeprowadzonej przez DG Regio Komisji Europejskiej, za najważniejsze wyzwanie uznano zmiany demograficzne,
- E. mając na uwadze, że zmiany demograficzne dotyczą zarówno obszarów wiejskich, jak i miejskich, wywierając wpływ m.in. na infrastrukturę i jakość usług,
- F. mając na uwadze, że choć stawienie czoła wszystkim wyzwaniom demograficznym to zasadniczo zadanie państw członkowskich, regiony muszą przyjąć aktywną postawę, a aby to zrobić potrzebują one wsparcia na szczeblu europejskim,
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie zaplanowały w programach operacyjnych na lata 2007-2013 wykorzystanie 30 mld EUR z funduszy strukturalnych na działania w zakresie zmian demograficznych, przy czym organy regionalne i lokalne zajmują centralne miejsce w procesie radzenia sobie z tymi zmianami, zaś polityka regionalna stanowi główny instrument wśród środków działania UE,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0400.

⁽²⁾ Dz.U. C 184E z 6.8.2009, s. 75

⁽³⁾ Dz.U. C 292E z 1.12.2006, s. 131.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje wzrost średniej długości życia w Europie; uważa, że opinia publiczna często dostrzega jedynie zagrożenia związane ze zmianami demograficznymi, a nie nowe możliwości;
2. jest zdania, że należy szczegółowo przeanalizować i właściwie wykorzystać wszystkie możliwości, w tym wsparcie, jakie oferują instrumenty polityki spójności;
3. jest zdania, że zmiany demograficzne bardzo różnie oddziałują na regiony w zależności od tempa ich postępowania oraz od tego, czy chodzi o region napływowy czy wyludniający się, dlatego wymagają różnych strategii dostosowania i wszystkie organy na szczeblu europejskim, krajowym i regionalnym powinny podejmować w związku z nimi skoordynowane działania; uważa, że jakość życia w regionach wyludniających się, głównie na obszarach wiejskich, definiuje się w inny sposób niż w regionach charakteryzujących się przyrostem ludności, dlatego też konieczne są odmienne strategie wsparcia; uważa, że odpływ siły roboczej dodatkowo nasila skutki zmian demograficznych i że starzenie się społeczeństwa stanowi tylko część szerszego problemu;
4. uważa, że EFRR i EFS mogą przyczynić się do sprostania obu wyzwaniom wynikającym ze zmian demograficznych w UE, a mianowicie ze wzrostem liczby osób starszych, a także spadkiem liczebności populacji ludzi młodych; opowiada się za przeznaczeniem środków z EFRR na wspieranie dostosowywania warunków mieszkaniowych do potrzeb osób starszych, aby zagwarantować wysoką jakość życia starzejącego się społeczeństwa; wzywa państwa członkowskie oraz regiony do wykorzystania środków finansowych dostępnych w ramach EFRR i EFS w celu wspierania młodych rodzin;
5. uważa, że określenie ogólnych warunków politycznych w zakresie równouprawnienia kobiet i mężczyzn może pomóc uporać się z wyzwaniami demograficznymi; apeluje zatem, aby we wszelkich rozważaniach na temat zagadnień demograficznych uwzględniano kwestię równości kobiet i mężczyzn;
6. twierdzi, że aktualne pogorszenie się sytuacji demograficznej w niektórych przynajmniej państwach członkowskich nasili dyskusje na temat reformy systemów emerytalnych w najbliższej przyszłości;

Reformy polityki strukturalnej

7. wzywa państwa członkowskie i regiony, by dokonując przydziału i podziału unijnych funduszy strukturalnych oraz definiując wskaźniki oddziaływania uwzględniały różny poziom rozwoju regionów, a także wskaźniki demograficzne, np. wskaźnik obciążenia; zwraca uwagę, że ogólnie w UE największą część ludności stanowią osoby starsze; jest przekonany, że Komisja powinna również wskazać sposoby uporania się ze zmianami demograficznymi na szczeblu ogólnoeuropejskim; stwierdza, że należy poddać analizie wpływ pracowników zarówno pod względem dostępu do infrastruktury i usług, jak i ochrony środowiska, oraz że należy przemyśleć konieczność zapewnienia warunków, dzięki którym ludzie będą pozostawać w swoich regionach pochodzenia, aby uniknąć nadmiernej gęstości zaludnienia na niektórych obszarach miejskich;
8. uważa, że dzięki zastosowaniu strategii politycznych UE można znaleźć wspólne rozwiązania i synergie także w odniesieniu do zmian demograficznych; wzywa Komisję, by włączyła zmiany demograficzne do przyszłej polityki spójności jako cel przekrojowy; domaga się ponadto, aby Komisja nalegała na uwzględnianie tej kwestii zawierając partnerstwa inwestycyjne z państwami członkowskimi;
9. zachęca państwa członkowskie i regiony, aby w większym stopniu niż dotychczas brały pod uwagę zmiany demograficzne i ich skutki oraz podejmowały działania w kierunku potraktowania ich jako celu przekrojowego w kształtowaniu krajowych strategicznych programów ramowych (lub innych odnośnych dokumentów) oraz w swoich programach operacyjnych; jest w związku z tym zdania, że inicjatywy przewodnie strategii „Europa 2020”, w tym partnerstwo na rzecz aktywnego starzenia się w dobrym zdrowiu, mogłyby zostać bezpośrednio powiązane z preferencjami partnerów uczestniczących w tych programach;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

10. wzywa do podejmowania aktywnych działań na rzecz zapobiegania negatywnym konsekwencjom zmian demograficznych oraz do oferowania szerszej pomocy technicznej regionom najbardziej dotkniętym problemem odpływu i starzenia się ludności, aby zapewnić zdolności absorbowania środków z funduszy strukturalnych przez te regiony, a także umożliwić im korzystanie z tych funduszy;

11. jest zdania, że podmioty publiczne i prywatne w Europie mają możliwość występować w roli prekursorów w podejmowaniu wyzwań, jakie stwarzają zmiany demograficzne i starzenie się społeczeństwa, m.in. poprzez innowacje socjalne; przypomina, że zarówno w sektorze prywatnym, jak i publicznym w coraz większym stopniu należy uwzględniać koszty powstające w wyniku starzenia się społeczeństwa; uznaje, że ta dziedzina ma coraz większy potencjał dla przedsiębiorców i innowacyjności;

12. podkreśla, że zmiany demograficzne, a szczególnie starzenie się społeczeństwa, mają wyraźny wpływ na oferowaną infrastrukturę społeczną, taką jak systemy emerytalne, opieka pielęgnarska i zdrowotna, a władze regionalne muszą zaspokajać zmieniające się potrzeby poszczególnych grup społecznych;

13. domaga się, aby przyszłe przepisy dotyczące EFS były prostsze w zarządzaniu, a tym samym pozwalały małym organizacjom korzystać w większym stopniu ze środków finansowych oraz rozwijać społeczne projekty innowacyjne i nimi zarządzać; wzywa Komisję, aby w ramach przyszłego EFS podwyższyła środki przeznaczone na międzynarodowe projekty pilotażowe na szczeblu UE dotyczące kwestii społecznych i zatrudnienia w celu ułatwienia innowacyjnej współpracy regionalnej, transgranicznej i makroregionalnej, co pozwoli sprostać wspólnym wyzwaniom będącym następstwem zmian demograficznych;

Rozwój miast i infrastruktura

14. zachęca regiony, aby wykorzystywały fundusze strukturalne do pomocy w stawianiu czoła wyzwaniom demograficznym i do poprawy dostępu do usług socjalnych i administracyjnych, w tym w małych i najbardziej oddalonych miastach i wsiach, przez wspieranie specyficznego potencjału każdego regionu oraz wzmocnianie czynników powstrzymujących mieszkańców przed wyjazdem;

15. wzywa Komisję do stworzenia bardziej elastycznych warunków dla wspierania finansowania łącznego z funduszy EFRR i EFS przy opracowywaniu i wdrażaniu zintegrowanych planów lub strategii rozwoju obszarów miejskich;

16. jest zdania, że aby zapobiec odpływowi ludności, konieczny jest rozwój miast i obszarów wiejskich przyjazny dzieciom i rodzinom, a także nakierowany na potrzeby ludzi niepełnosprawnych i osób o ograniczonej mobilności; zatem należy – na ile to możliwe – projektować rozwój miast w taki sposób, aby miejsca pracy, zamieszkania i odpoczynku znajdowały się niezbyt daleko od siebie; wzywa regiony, aby przy planowaniu przestrzennym miast brały pod uwagę łączenie na jednym obszarze obiektów o przeznaczeniu mieszkalnym, gospodarczym i rekreacyjnym oraz troszczyły się o wyważony rozwój tych obszarów, a jednocześnie zadbały o poprawę połączeń z obszarami podmiejskimi przewidywanymi jako obszary mieszkalne; popiera również dalszy rozwój możliwości telepracy;

17. zauważa, że w regionach wyludniających się małe miasta odgrywają szczególnie istotną rolę jako ośrodki usługowe; domaga się, aby w przyszłych funduszach strukturalnych brano tę funkcję „zakotwiczenia” pod uwagę, w szczególności poprzez lepszą koordynację pomiędzy EFFROW a EFRR i EFS; zwraca uwagę, że odpływ ludności z obszarów wiejskich powoduje negatywne zjawisko wzrostu liczby ludności na obszarach miejskich oraz że aktywne pod względem gospodarczym i społecznym obszary wiejskie stanowią dobro publiczne, co powinno się uznać poprzez stworzenie dysponującego odpowiednimi środkami finansowymi programu rozwoju obszarów wiejskich; wzywa państwa członkowskie, regiony i gminy do zapewnienia kompleksowej i sprawnej sieci usługowej dla obywateli w każdym wieku, by przeciwdziałać wyludnianiu się obszarów wiejskich oraz odpływowi ludności;

18. zwraca uwagę, że środki z EFRR można także wykorzystywać do zapobiegania izolacji społecznej osób starszych, np. poprzez tworzenie specjalnej infrastruktury i usług dostosowanych do potrzeb tej grupy wiekowej oraz umożliwiających pozbawiony barier dostęp dla wszystkich;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

19. jest zdania, że w regionach, w których odnotowuje się spadek liczby mieszkańców, należy wspierać finansowo strategie dostosowawcze; uważa, że w planowaniu przestrzennym miast i regionów należy nastawić się w większym stopniu na zmianę przeznaczenia infrastruktury, między innymi poprzez rewitalizację i przebudowę centrów miast, przy czym ważna jest również współpraca z podmiotami prywatnymi; zaznacza, że w polityce rozwoju miast należy skupić się na rozwoju miast przyjaznych dla osób starszych; opowiada się za dostrzeganiem i rozwojem potencjału turystycznego miast i ośrodków dziedzictwa kulturowego jako możliwości uatrakcyjnienia dla nowych mieszkańców tych obszarów, które zagrożone są wyludnieniem;

20. apeluje do regionów, by rozwijały innowacyjne koncepcje w dziedzinie publicznego transportu lokalnego, aby sprostać między innymi wyzwaniom związanym z malejącą liczbą pasażerów przede wszystkim na obszarach wiejskich; wzywa Komisję, aby wspierała finansowo takie projekty;

Osoby starsze, dzieci, rodziny

21. opowiada się za tym, by nisko oprocentowane kredyty, dzięki którym można wesprzeć dostosowanie mieszkań do potrzeb osób starszych, uznano za priorytet w ramach wykorzystania środków z EFRR; proponuje stworzenie możliwości przyznawania środków na placówki opieki i domy wielopokoleniowe w oparciu o konkretne warunki, aby uniknąć odizolowania ludzi starszych oraz wykorzystać ich potencjał twórczy, tak by zagwarantować wysoką jakość życia starzejącego się społeczeństwa;

22. zachęca państwa członkowskie do dostosowania usług socjalnych i zdrowotnych do potrzeb wszystkich obywateli, a zwłaszcza rodzin i dzieci, oraz do przeznaczenia na ten cel środków finansowych, tak aby zagwarantować osobom starszym, niezależnie od ich dochodów, wieku i statusu społecznego, możliwość dalszego korzystania z opieki w domu oraz z opieki medycznej, by zapobiegać wyludnianiu się obszarów wiejskich i regionów peryferyjnych;

23. uważa, że inwestycje publiczne w służbę zdrowia i system opieki są ważne dla społecznej spójności Europy; wzywa państwa członkowskie, by zapewniły dobrą opiekę medyczną również na obszarach wiejskich, np. poprzez regionalną opiekę medyczną świadczoną przez małe kliniki oferujące wysoki poziom usług dzięki powiązaniu z innymi jednostkami i wykorzystywaniu nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz przez usługi medyczne umożliwiające przeciwdziałanie zjawisku odpływu pracowników służby zdrowia, a także na obszarach przygranicznych w drodze nasilonej współpracy transgranicznej pomiędzy strukturami i podmiotami opieki medycznej oraz przez rozważenie możliwości wykorzystania funduszy strukturalnych do wspierania uzupełniających środków w dziedzinie telemedycyny i opieki, a także do propagowania aktywności ludzi starszych; wzywa Komisję do znalezienia nowatorskich rozwiązań w zakresie wspierania finansowego tych działań;

24. ostrzega przed specyficznymi, uwarunkowanymi regionalnie trudnościami w zapewnianiu usług świadczonych w interesie ogólnym, a zwłaszcza przed występującym w niektórych regionach niedoborem pracowników wykwalifikowanych w zawodach związanych ze świadczeniem opieki; jest zdania, że regiony te powinny opracować specyficzne, regionalne rozwiązania w reakcji na potrzeby i trudności związane ze świadczeniem usług oraz wykorzystywać środki z EFS na szkolenie opiekunów, aby zagwarantować wysoką jakość opieki i tworzyć nowe miejsca pracy, w tym za pomocą programów przekwalifikowania zawodowego dla bezrobotnych; podkreśla, że przyczynia się to bezpośrednio do realizacji celu strategii „Europa 2020” dotyczącego stworzenia większej liczby miejsc pracy;

25. podkreśla znaczenie tworzenia warunków umożliwiających godzenie życia zawodowego, rodzinnego i prywatnego oraz na przykład zapewnienia – tam gdzie to możliwe – ogólnodostępnej, niezawodnej, bezpłatnej i wysokiej jakości oferty całodziennej opieki nad dziećmi w każdym wieku, obejmującej udogodnienia i możliwości nauki przedszkolnej, by przeciwdziałać odpływowi ludności; uznaje jednocześnie nieocenioną rolę dalszej rodziny w opiece nad dziećmi

26. uważa, że ważne jest oferowanie wystarczającej liczby tanich mieszkań rodzinom, aby mogły one skuteczniej godzić życie rodzinne i zawodowe, jako że wspieranie młodych rodzin może przyczynić się do podwyższenia współczynnika urodzeń w państwach członkowskich;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Migracja i integracja

27. podkreśla, że migracja może wiązać się z pewnymi trudnościami natury integracyjnej;
28. zwraca uwagę, że migracja wykwalifikowanej siły roboczej z nowych do starszych państw członkowskich to jeden z największych problemów demograficznych nowych państw członkowskich, który wywiera negatywny wpływ na strukturę wiekową ich populacji; podkreśla ponadto, że migracja obejmuje personel medyczny, a co za tym idzie, zagraża trwałości systemów opieki zdrowotnej w mniej rozwiniętych regionach;
29. zauważa jednak, że szczególnie w regionach, gdzie obserwuje się odpływ ludności migracja umożliwia powstrzymanie negatywnych skutków zmian demograficznych, i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do uznania integracji migrantów za środek polityczny ważny ze strategicznego punktu widzenia;
30. apeluje do państw członkowskich, aby uzgodniły wspólną strategię w sprawie legalnej migracji, choćby z tego powodu, że z powodu rozwoju demograficznego Europa zdana jest, zwłaszcza w niektórych sektorach, na napływ wykwalifikowanej siły roboczej i może skorzystać na migracji (w obrębie państw członkowskich i spoza UE, przy zwróceniu szczególnej uwagi na kraje ościenne Unii); jest zdania, że państwa członkowskie muszą postarać się o zatrzymanie wykwalifikowanej siły roboczej, aby przyczynić się do wyważonego rozwoju regionów i złagodzić skutki zmian demograficznych;
31. proponuje, aby przeznaczać więcej środków na integrację imigrantów w celu zwalczania uprzedzeń, przy jednoczesnym wspieraniu szkoleń i wspólnych imprez sprzyjających wymianie;

Zatrudnienie

32. wzywa Komisję, aby ukierunkowała EFS w taki sposób, aby uwzględnić poszczególne etapy życia ludzi, a tym samym w większym stopniu wykorzystać dostępny potencjał zawodowy i w dziedzinie wolontariatu w radzeniu sobie z wyzwaniami związanymi ze zmianami demograficznymi; zwraca uwagę, że należy wykorzystywać doświadczenie i wiedzę osób starszych, np. w ramach projektów szkoleniowych, aby umożliwić wymianę międzypokoleniową, i że w tym celu konieczne są odpowiednie rozwiązania; jest zdania, że wymiana międzypokoleniowa to szansa, z której trzeba skorzystać;
33. jest zdania, że regiony powinny zdecydowanie wykorzystywać środki z EFS do walki z bezrobociem wśród ludzi młodych, aby dać im możliwość wyboru odpowiedniego zawodu; zwraca uwagę, że można to osiągnąć przykładowo poprzez wspieranie środków szkoleniowych i przedsiębiorczości ludzi młodych;
34. uważa, że trzeba wspierać dalsze działania na rzecz zwiększenia procentowego udziału kobiet aktywnych zawodowo; domaga się w związku z tym umożliwienia większej liczbie kobiet dostępu do wymagającej kwalifikacji pracy zarobkowej oraz do programów z zakresu kształcenia ustawicznego, przy czym uzyskiwane kwalifikacje muszą odpowiadać wymogom rynku pracy; zaleca państwom członkowskim, by opracowały systemy mające na celu zachęcanie pracowników do uczestnictwa w specjalnych projektach mających pomóc im w łączeniu życia zawodowego i prywatnego;
35. podkreśla, że w przypadku regionów Europy borykających się z wyzwaniami demograficznymi tworzenie środowiska dla konkurencyjnego i innowacyjnego sektora prywatnego jest głównym elementem tworzenia nowych możliwości zatrudnienia dla wszystkich pokoleń;

Analiza i godne naśladowania wzorce

36. jest zdania, że zmiany demograficzne w regionach należy przedstawić w ujęciu statystycznym; apeluje do Komisji o przedłożenie wniosków mających zapewnić porównywalność danych o rozwoju demograficznym pochodzących z lokalnych, regionalnych i krajowych baz danych, aby umożliwić w ten sposób dokonywanie oceny danych w całej Europie oraz propagować i wspierać wymianę godnych naśladowania wzorców między państwami członkowskimi, regionami i miejscowościami;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

37. wzywa Komisję do udoskonalenia i aktualizowania co 5 lat „wskaźnika narażenia na zmiany demograficzne”, aby wiadomo było, które regiony w Europie są szczególnie narażone na zmiany demograficzne; wzywa Komisję do opracowania procedur pilotażowych, aby rejestrować praktyki stosowane w regionach borykających się z największymi trudnościami;

38. apeluje do państw członkowskich oraz organów regionalnych i lokalnych o poprawę współpracy z podmiotami lokalnymi i regionalnymi w zakresie zagadnień związanych ze zmianami demograficznymi; uważa, że współpraca ta w regionach przygranicznych musi również uwzględniać życzenia i możliwości związane z inicjatywami transgranicznymi; proponuje opracowywanie programów szkoleniowych dotyczących tej tematyki, aby poprawić jej zrozumienie i rozszerzyć wiedzę o niej; wzywa regiony do wymiany wzorców w zakresie wyzwań związanych ze starzeniem się społeczeństwa;

39. proponuje, aby Komisja wspierała w ramach współpracy terytorialnej sieci europejskie, w których władze regionalne i lokalne oraz podmioty społeczeństwa obywatelskiego mogły uczyć się od siebie wzajemnie o rozwiązywaniu problemów wynikających ze zmian demograficznych;

40. zwraca się do Komisji o poszukiwanie możliwości wprowadzenia odpowiednich zmian do koncepcji „ERASMUSA dla osób sprawujących urzędy publiczne na szczeblu lokalnym i regionalnym” oraz o bliższe wyjaśnienie idei uniwersytetu letniego lub zimowego, aby umożliwić przedstawicielom regionów europejskich wymianę wzorców i rozwiązań w kwestiach dotyczących demokracji;

41. wzywa Komisję do zebrania najlepszych praktyk, ich przeanalizowania oraz podzielenia się nimi z państwami członkowskimi i ich regionami, tak aby praktyki te mogły im służyć za przykład przy opracowywaniu środków mających na celu sprostanie wyzwaniom demograficznym;

42. wzywa państwa członkowskie i regiony do wymiany doświadczeń, wzorców oraz nowych podejść do zapobiegania negatywnym skutkom zmian demograficznych;

*

* *

43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wdrażanie dyrektywy o kwalifikacjach zawodowych

P7_TA(2011)0490

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (2005/36/WE) (2011/2024(INI))

(2013/C 153 E/03)

Parlament Europejski,

— uwzględniając dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾,

— uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie utworzenia europejskiej legitymacji zawodowej dla dostawców usług ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. C 76E z 25.3.2010, s. 42.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-330/03, Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos (Zb. Orz. 2006),
- uwzględniając sprawozdanie na temat obywatelstwa UE – 2010 r. zatytułowane „Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE” (COM(2010)0603),
- uwzględniając konsultacje społeczne w sprawie dyrektywy 2005/36/WE, które Komisja Europejska rozpoczęła w marcu 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020” – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając sprawozdanie Mario Montiego z dnia 9 maja 2010 r. pt. „Nowa strategia dla jednolitego rynku”,
- uwzględniając wysłuchanie na temat transpozycji i stosowania dyrektywy 2005/36/WE, które odbyło się w dniu 26 października 2010 r. z udziałem parlamentów krajowych,
- uwzględniając zlecone przez Parlament badanie nt. uznawania kwalifikacji zawodowych (PE 447.514),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 października 2010 r. zatytułowany „W kierunku Aktu o jednolitym rynku – w stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności” (COM(2010)0608),
- uwzględniając roczne sprawozdanie SOLVIT za 2010 r. nt. rozwoju i skuteczności sieci SOLVIT w 2010 r.,
- uwzględniając rezolucję PE z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie jednolitego rynku dla Europejczyków ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 kwietnia 2011 r. pt. „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwięni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania” (COM(2011)0206),
- uwzględniając Zieloną księgę Komisji z dnia 22 czerwca 2011 r. nt. unowocześnienia dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (COM(2011)0367),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie streszczenia odpowiedzi na konsultację społeczną dotyczącą modernizacji dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 5 lipca 2011 r. dotyczący oceny dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0373/2011),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0145.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/docs/news/20110706-summary-replies-public-consultation-pdq_en.pdf.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/internal_market/qualifications/docs/news/20110706-evaluation-directive-200536ec_en.pdf.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- A. mając na uwadze, że zmiany demograficzne zwiększą mobilność fachowców w Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że zmiany na rynkach pracy wymagają bardziej przejrzystych, uproszczonych i elastyczniejszych zasad uznawania kwalifikacji zawodowych;
- C. mając na uwadze, że mobilność zawodowa ma kluczowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego i zrównoważonego ożywienia koniunktury;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z danymi Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP), do roku 2020 zapotrzebowanie na wysoko wykwalifikowanych pracowników ma wzrosnąć w Unii Europejskiej o ponad 16 milionów miejsc pracy;
- E. mając na uwadze, że prawo do zatrudnienia lub świadczenia usług w innym państwie członkowskim jest podstawowym prawem określonym w traktatach i stanowi konkretny przykład korzyści, jakie przynosi obywatelom jednolity rynek;
- F. mając na uwadze, że swoboda przemieszczania się w obrębie UE i prawo do uznania dyplomów i umiejętności zawodowych zaistnieje tylko, jeżeli zredukuje się do minimum istniejące obecnie niewidoczne bariery i kiedy znikną niektóre przepisy krajowe niewspółmiernie utrudniające obecnie korzystanie z prawa do zajmowania miejsca pracy wymagającego kwalifikacji;
- G. mając na uwadze, że dopilnowanie, aby system uznawania kwalifikacji zawodowych został zaprojektowany w możliwie najlepszy sposób, to wstępny warunek do umożliwienia wszystkim pełne korzystanie ze swobody przemieszczania się;
- H. mając na uwadze, że w Akcie o jednolitym rynku podkreślono, że modernizacja systemu uznawania kwalifikacji zawodowych ma kluczowe znaczenie dla zwiększenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania pracowników i obywateli;
- I. mając na uwadze, że jednym z głównych powodów trudności przy uznawaniu tytułów akademickich i kwalifikacji zawodowych jest brak zaufania do kryteriów stosowanych przy zatwierdzaniu i przyznawaniu dyplomów naukowych w państwie pochodzenia, dlatego też należy jak najszybciej ustanowić środki automatycznego uznawania przez zniesienie na szczeblu krajowym uprzedzeń i formalnych przeszkód do uznawania;
- J. mając na uwadze, że od 2007 r. wydano ok. 100 000 decyzji o uznaniu kwalifikacji na mocy dyrektywy, co umożliwiło mobilność 85 000 fachowców ⁽¹⁾;
- K. mając na uwadze, że pracownicy służby zdrowia są najbardziej mobilną grupą spośród zawodów regulowanych w UE, oraz że w latach 2007–2010 uznano kwalifikacje zawodowe około 57 200 lekarzy, pielęgniarek, dentystów, farmaceutów, położnych i lekarzy weterynarii;
- L. mając na uwadze, że nadal istnieje rozdział między oczekiwaniami obywateli a rzeczywistością, ponieważ ponad 16 % przypadków rozpatrzonych w 2010 r. w ramach sieci SOLVIT było związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾,
- M. mając na uwadze, że trudno jest określić właściwy organ ds. uznawania kwalifikacji zawodowych z uwagi na skomplikowany charakter procedury;

⁽¹⁾ Komisja Europejska „Ocena dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych”, Bruksela, 5 lipca 2011 r.

⁽²⁾ Komisja Europejska, DG MARKT, sprawozdanie SOLVIT za 2010 r.: Rozwój i skuteczność sieci SOLVIT w 2010 r. (2011).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- N. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej wymaga od państw członkowskich, w których odbywa się leczenie, aby zapewniły władzom innych państw członkowskich dostęp do informacji o prawie do wykonywania zawodu przez pracowników służby zdrowia zarejestrowanych w krajowych lub lokalnych rejestrach na ich terytorium, przy czym wymiana informacji odbywa się za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym;
- O. mając na uwadze, że w 2010 r. w ramach programu SOLVIT zarejestrowano 220 spraw związanych z kwalifikacjami zawodowymi oraz że ponad dwie trzecie tych spraw pochodziło z tylko czterech państw członkowskich;
- P. mając na uwadze, że dyrektywa 2005/36/WE ujednoliciła przepisy zawarte w 15 poprzednich dyrektywach przyjętych od 1960 r.;
- Q. mając na uwadze, że nie wszystkie państwa dokonały terminowej transpozycji dyrektywy 2005/36/WE, którą w pełni wdrożono dopiero trzy lata po pierwotnym terminie,
- R. mając na uwadze, że odpowiednie stosowanie tej dyrektywy zwiększy wymiar ludzki jednolitego rynku;
- S. mając na uwadze, że wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej mogłoby uprościć i przyspieszyć proces uznawania kwalifikacji zawodowych;

Ułatwienia dla obywateli

1. uważa, że swobodny przepływ rosnącej liczby wysoko wykwalifikowanych osób i pracowników jest jedną z kluczowych korzyści płynących z europejskiej współpracy i konkurencyjnego rynku wewnętrznego oraz ważnym czynnikiem rozwoju gospodarek w całej UE, a także prawem przysługującym wszystkim obywatelom UE; jest głęboko przekonany, że należy zwiększyć mobilność pracowników wśród obywateli UE oraz usunąć pośrednie bariery, zachowując przy tym równowagę między mobilnością a jakością kwalifikacji zawodowych;
2. popiera wszystkie inicjatywy mające na celu ułatwienie mobilności transgranicznej, która jest środkiem umożliwiającym skuteczne funkcjonowanie rynków i pracy oraz stymuluje wzrost gospodarczy i konkurencyjność w UE; uznaje konieczność modernizacji dyrektywy 2005/36/WE, aby zagwarantować jasne i solidne ramy prawne;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego propagowania mobilności wśród pracowników; uważa, że stosunkowo niska liczba mobilnych pracowników jest powodem do niepokoju i sugeruje, aby opracować strategię mającą na celu zaradzenie temu problemowi; zwraca uwagę na wyniki ostatniego badania Eurobarometru, zgodnie z którymi ponad 50 % młodych ludzi w Europie chciałoby podjąć pracę za granicą lub jest do tego skłonnych ⁽¹⁾;
4. wzywa państwa członkowskie do propagowania wśród obywateli i pracowników korzyści, jakie niesie ze sobą dyrektywa;
5. uważa, że dialog między zainteresowanymi stronami w celu systematycznej harmonizacji wymogów w zakresie kształcenia zawodowego, uznawania doświadczenia oraz doskonalenia zawodowego, ma zasadnicze znaczenie dla ujednolicenia szkoleń; uważa ponadto, że utworzenie 28. systemu, nakładającego się na struktury krajowe, nie pozwala na jasne i zadowalające rozwiązanie kwestii różnic w szkoleniu;
6. podkreśla, że większość respondentów w ramach publicznej konsultacji zorganizowanej przez Komisję uważa, że zasada częściowego dostępu jest niewskazana, w praktyce trudno ją kontrolować i że należy ją wyjaśnić; podkreśla jednak, że częściowy dostęp mógłby przynieść korzyści, lecz tylko w odniesieniu do zawodów, w których zadania mogą być wyraźnie wyodrębnione; wzywa do gruntownej oceny tej zasady i stosowania jej w pojedynczych przypadkach, z wyjątkiem zawodów regulowanych mających związek ze zdrowiem i bezpieczeństwem;

⁽¹⁾ Komisja Europejska – Flash Eurobarometer „Mobilna młodzież: sprawozdanie analityczne”, maj 2011.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje sukces procedury automatycznego uznawania; podkreśla jednak, że procedura uznawania w ramach ogólnego systemu opartego na doświadczeniu zawodowym jest zbyt kłopotliwa i czasochłonna zarówno dla właściwych organów, jak i osób wykonujących niektóre zawody;
8. zauważa – podkreślając jednocześnie znaczenie systemu składania uprzedniego oświadczenia – że w ramach konsultacji publicznej zorganizowanej przez Komisję w 2011 r. zgłoszono wiele obaw oraz że w związku z tym środki mające na celu poprawę tymczasowej mobilności fachowców powinny stanowić kluczowy aspekt kolejnego przeglądu dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych; wzywa do bardziej szczegółowego wyjaśnienia pojęcia tymczasowego i sporadycznego świadczenia usług, mając na uwadze, że utworzenie jednej definicji obejmującej wszystkie zawody byłoby niemożliwe i osłabiłoby zasadę pomocniczości;
9. uważa, że właściwe organy napotykały trudności w stosowaniu systemu składania uprzedniego oświadczenia, ponieważ brak spójnego podejścia do oceny tymczasowego i sporadycznego świadczenia usług, a monitorowanie działalności usługodawców w terenie jest niezwykle trudne; wzywa Komisję do oceny przepisów określonych obecnie w art. 7 dyrektywy i do bardziej szczegółowego wyjaśnienia istniejącego orzecznictwa, w szczególności dotyczącego zawodów mających związek ze zdrowiem i bezpieczeństwem; wzywa Komisję do przedstawienia swoich wniosków Parlamentowi;
10. podkreśla, że większość zainteresowanych stron uważa, że zasadnicze znaczenie ma art. 7 ust. 4 dyrektywy, który zezwala państwom członkowskim na przeprowadzanie wstępnej kontroli kwalifikacji dla tych zawodów związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem, które nie zostały dotąd objęte automatycznym systemem uznawania kwalifikacji; uważa jednak, że w celu zwiększenia przejrzystości państwa członkowskie powinny jasno określić, które zawody uznają za mające związek ze zdrowiem i bezpieczeństwem;
11. zgadza się z Komisją, że definicja „kształcenia regulowanego” jest zbyt wąska i może bezpodstawnie wpływać na tymczasową mobilność pracowników; uważa, że definicja ta powinna obejmować każdy rodzaj kształcenia, który umożliwia wykonywanie danego zawodu w państwie członkowskim pochodzenia;
12. wzywa Komisję do wyjaśnienia, że oświadczenie dla celów tymczasowej mobilności w zasadzie powinno być ważne na całym terytorium danego państwa członkowskiego i do oszacowania, czy konieczne jest coroczne oświadczenie;
13. apeluje o zwolnienie z wymogu składania uprzedniego oświadczenia na mocy art. 7 usługodawców świadczących usługi wyłącznie konsumentom, którym towarzyszą w innych państwach członkowskich i dlatego nie mają kontaktu z miejscowymi konsumentami w przyjmującym państwie członkowskim (np. przewodnicy turystyczni, trenerzy, personel medyczny towarzyszący sportowcom); opowiada się za takim zwolnieniem w odniesieniu do wszystkich usług, które nie dotyczą zdrowia publicznego ani bezpieczeństwa publicznego;
14. wzywa Komisję do koordynowania i konsolidowania obecnie dostępnych różnych źródeł informacji na tematy związane z uznawaniem kwalifikacji zawodowych – w tym krajowych ośrodków informacji i organów branżowych – z portalem „Twoja Europa”, który wskazuje pojedyncze punkty kontaktowe dostępne obecnie na mocy dyrektywy usługowej; uważa, że w ten sposób udostępni się fachowcom interfejs publiczny w ich własnym języku, z którego będą mogli ściągać dokumenty, mieć dostęp do swojej legitymacji zawodowej i drukować ją, otrzymywać aktualizowane informacje na temat procesu uznawania oraz informacje administracyjne na temat właściwych organów, organów branżowych oraz dokumentów, jakie należy złożyć;
15. uważa, że należy ulepszyć dialog i wymianę informacji w obrębie poszczególnych zawodów oraz zacieśnić współpracę między właściwymi organami i krajowymi ośrodkami informacji, zarówno na szczeblu krajowym, jak i między państwami członkowskimi; wzywa Komisję do umożliwienia rozwinięcia sieci właściwych organów i organów branżowych dla najbardziej mobilnych zawodów w celu wymiany ogólnych informacji o procesach krajowych oraz wymaganiach w zakresie wykształcenia, a także w celu dzielenia się najlepszymi praktykami i zbadania możliwości nawiązania głębszej współpracy, takich jak wspólne platformy; uważa, że organy publiczne i partnerzy społeczni powinni podjąć zorganizowany dialog na temat sposobu, w jaki można zwiększyć zawodową integrację młodzieży;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

16. zwraca się do państw członkowskich o poprawę skuteczności działań organów publicznych w zakresie informowania o prawach pracowników i procedurach uznawania kwalifikacji zawodowych, tak aby w ramach wspierania mobilności zmniejszyć odstrasżające skutki biurokracji;

17. w związku z tym wzywa państwa członkowskie do stosowania nowoczesnych technologii informacyjnych, w tym baz danych oraz procedur rejestracji online, aby zapewnić przestrzeganie terminów określonych w ramach ogólnego systemu uznawania kwalifikacji oraz znaczną poprawę dostępu pracowników do informacji i poprawę znajomości procedur;

18. apeluje o zobowiązanie właściwych organów do dostarczania aktualnych danych kontaktowych innym organom właściwym dla danego zawodu;

19. wzywa Komisję do określenia wytycznych dotyczących okresu oczekiwania na decyzję odnośnego organu przez osoby, które złożyły pełną dokumentację; skrócenie tego okresu poprzez szersze stosowanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) i optyimizację procedur również ułatwiłoby mobilność; wzywa państwa członkowskie do przewidzenia odpowiednich zasobów, aby zapewnić uznawanie kwalifikacji zawodowych w rozsądnym okresie;

20. wzywa państwa członkowskie, właściwe organy oraz Komisję do zapewnienia większej przejrzystości, tak aby wnioskodawcy lub zainteresowane osoby mogły uzyskać wyczerpujące wyjaśnienia powodów, dla których ich dyplom lub kwalifikacje zawodowe nie zostały uznane;

21. uważa, że obecna procedura zgłaszania nowych dyplomów jest zbyt skomplikowana; wzywa Komisję do uproszczenia procedury zgłaszania nowych dyplomów oraz do bardziej punktualnego aktualizowania załącznika V do dyrektywy;

22. wzywa państwa członkowskie, właściwe organy i Komisję do zapewnienia równoważności uznawania dyplomów i świadectw i uznawania kwalifikacji zawodowych, tak aby stworzyć prawdziwy jednolity rynek na szczeblu europejskim i międzynarodowym, unikając tym samym regulowania kwestii, które już zostały uregulowane;

23. podkreśla, że środki wyrównawcze – za pomocą których właściwe organy mogą wymagać przejścia testu umiejętności lub stażu adaptacyjnego trwającego maksymalnie trzy lata i które mają fundamentalne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa konsumentów i pacjentów – muszą podlegać przeglądowi, tak aby można było ocenić, czy są to właściwe środki dla rozwiązania istniejących problemów; wzywa do bardziej szczegółowego wyjaśnienia i oceny kodeksu postępowania, aby pomóc właściwym organom;

24. wzywa do opracowania, we współpracy z właściwymi organami, organami branżowymi, państwami członkowskimi i Parlamentem Europejskim, niewiążących wytycznych UE w sprawie stosowania środków wyrównawczych;

25. podkreśla, że badanie poziomów kwalifikacji na mocy art. 11 jest szczególnie skomplikowane i kosztowne dla władz, a dla obywateli trudne do zrozumienia; sugeruje, że pięć poziomów kwalifikacji na mocy art. 11 jest często mylonych z ośmioma poziomami europejskich ram kwalifikacji; zgadza się z Komisją, że skreślenie art. 11, a także załączników II i III, oznaczałoby, że właściwe organy nie musiałyby już ustalać, czy wnioskodawca spełnia wymogi zgodnie z wstępnie określonymi poziomami kwalifikacji, lecz mogłyby skoncentrować się na sprawdzeniu, czy istnieją znaczące różnice w kształceniu, aby zdecydować, czy potrzebne są środki wyrównawcze; zauważa w związku z tym, że skreślenie poziomów kwalifikacji, w tym załączników II i III, znacznie uprościłoby proces uznawania kwalifikacji;

26. zauważa, że systemy kształcenia i szkolenia w państwach członkowskich nadal bardzo się od siebie różnią; dlatego też do minimalnych okresów nauki szkolnej wymaganych dla określonych ścieżek zawodowych należy doliczyć okresy nauki w ramach podwójnych systemów kształcenia i szkolenia, zwykle w szkołach zawodowych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

27. wzywa państwa członkowskie i właściwe organy do rozpoczęcia, przy wsparciu Komisji Europejskiej, badań służących opracowaniu europejskiej klasyfikacji umiejętności, kwalifikacji i zawodów, aby zbadać, czy świadectwa i zawody odnoszą się do tych samych umiejętności i kwalifikacji w poszczególnych państwach członkowskich oraz aby dysponować europejskim narzędziem analizy;

28. uważa, że należałoby szerzej rozpowszechnić kodeks postępowania, co umożliwiłoby skuteczniejsze wdrożenie dyrektywy poprzez wspieranie wspólnej interpretacji przepisów;

Aktualizacja obowiązujących przepisów

29. wzywa Komisję do przywrócenia struktur dialogu między państwami członkowskimi, właściwymi organami i organami branżowymi z myślą o aktualizowaniu, możliwie najczęściej i zgodnie z osiągnięciami naukowo-technicznymi, minimalnych wymogów w zakresie szkolenia dla zawodów z poszczególnych sektorów w celu odzwierciedlenia obecnej praktyki zawodowej, aktualizacji obecnej klasyfikacji rodzajów działalności gospodarczej opartej na doświadczeniu zawodowym oraz utworzenia prostego mechanizmu stałego aktualizowania minimalnych wymogów w zakresie szkolenia; biorąc pod uwagę przyszły rozwój procesu bolońskiego i kopenhaskiego, wzywa Komisję do oceny możliwości wprowadzenia podejścia opartego na kompetencjach poprzez określenie minimalnych wymogów w zakresie szkolenia nie tylko odnośnie do czasu jego trwania, lecz również efektów uczenia się;

30. wzywa Komisję, aby nie dzieliła na części procesu modernizacji automatycznego systemu uznawania kwalifikacji, jak zasugerowano w zielonej księdze, oraz aby zadbała o nadanie Parlamentowi odpowiedniego prawa kontroli, kiedy będą wprowadzane istotne zmiany do dyrektywy;

31. z zadowoleniem przyjmuje reformy przeprowadzone ostatnio w ramach procesu bolońskiego oraz korzyści w zakresie mobilności i zdolności do zatrudnienia, jakie proces ten przynosi studentom europejskim; zachęca Komisję Europejską do wspierania państw członkowskich w dążeniu do większej przejrzystości i porównywalności Europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS), tak aby stał się on podstawowym narzędziem ułatwiającym uznawanie kwalifikacji, a ostatecznie – mobilność;

32. wzywa Komisję do rozważenia znaczenia ustandaryzowanych efektów uczenia się i kwalifikacji klinicznych przy ustalaniu minimalnych wymogów w zakresie szkolenia;

33. wzywa Komisję do rozpatrzenia możliwości dalszego rozszerzania zakresu automatycznego systemu uznawania kwalifikacji w przyszłości;

34. zwraca się o bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące proponowanego wydłużenia czasu trwania kształcenia ogólnego wymaganego w zawodzie pielęgniarstwa i położnej;

35. zwraca się o bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące proponowanego skreślenia art. 21 ust. 4 dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych;

36. wzywa państwa członkowskie do porównania minimalnych wymogów w zakresie szkolenia oraz do zapewnienia systematyczniejszej wymiany między państwami członkowskimi, jak również między właściwymi organami, w celu zbliżenia minimalnych wymogów w zakresie szkolenia;

37. podkreśla, że aby ocenić wykonanie dyrektywy 2005/36/WE, należy sporządzić wykaz świadectw lub wszelkich innych dowodów kwalifikacji formalnych, które są uznawane w co najmniej jednym państwie członkowskim, lecz nie są uznawane w innych państwach członkowskich; wykaz powinien obejmować również przypadki, w których obywatele uzyskali dyplom w państwie członkowskim, które nie jest państwem ich pochodzenia, a który po powrocie nie został uznany w ich własnym państwie członkowskim,

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

38. podkreśla, że w Unii Europejskiej istnieje dużo zawodów regulowanych i wzywa państwa członkowskie do ponownego rozważenia zasadności klasyfikacji niektórych zawodów, aby upewnić się, czy świadectwa i zawody odnoszą się do tych samych umiejętności i kwalifikacji w poszczególnych państwach członkowskich; uważa, że zmniejszenie ogólnej liczby zawodów regulowanych w UE zwiększyłoby mobilność; stwierdza jednak, że taka klasyfikacja może być uzasadniona względami ochrony konsumentów, w szczególności w przypadku zawodów medycznych, prawniczych i technicznych;

39. uważa, że najskuteczniejszym sposobem umożliwienia swobodnego przepływu pracowników byłoby zmniejszenie liczby zawodów regulowanych w UE; wzywa Komisję do zawarcia w zmienionej dyrektywie mechanizmu, dzięki któremu państwa członkowskie będą mogły sprawdzać swoje przepisy wykonawcze, oprócz przepisów związanych z służbą zdrowia, i usuwać je, jeśli nie są odpowiednie;

Podniesienie poziomu zdrowia i bezpieczeństwa publicznego

40. uważa, że ochrona konsumentów i bezpieczeństwo pacjentów są głównymi celami w kontekście przeglądu dyrektywy oraz że sukces dyrektywy w dużej mierze zależy od zapewnienia mobilności przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa; zwraca uwagę na szczególny status pracowników służby zdrowia;

41. podkreśla, że istnieją poważne problemy związane z pracownikami, którzy kontynuują działalność, pomimo że zostali zawieszeni lub pozbawieni prawa wykonywania zawodu;

42. wzywa do utworzenia w ramach systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) w odniesieniu do pracowników, których nie obejmuje dyrektywa usługowa, proaktywnego mechanizmu ostrzegania, który wprowadziłby obowiązek ostrzegania wszystkich państw członkowskich w przypadku podjęcia środków prawnych przeciw rejestracji danego pracownika lub jego prawu do świadczenia usług, pod warunkiem, że system ostrzegania nie będzie zawierał żadnych innych informacji, będzie przestrzegał domniemania niewinności i będzie zgodny z obowiązującymi przepisami w zakresie ochrony danych;

43. podkreśla, że społeczeństwo i pacjenci potrzebują większej pewności, że pracownicy służby zdrowia korzystający z systemu uznawania kwalifikacji posiadają aktualną wiedzę i umiejętności;

44. podkreśla, że zainteresowane strony domagają się poświęcenia większej uwagi ustawicznemu doskonaleniu umiejętności zawodowych (CPD), w tym edukacji o charakterze formalnym, pozaformalnym lub nieformalnym, oraz wskazują na potrzebę jego oceny; zaznacza, że konkurencja światowa i ukierunkowanie na gospodarkę oparte na wiedzy stwarzają nowe wyzwania w zakresie rozwijania umiejętności i edukacji; w związku z tym wzywa Komisję do zbadania metod dokumentacji wszystkich typów edukacji, np. za pomocą europejskiego paszportu umiejętności, europejskich ram kwalifikacji lub systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), oraz do opracowania tabeli porównawczej różnych systemów doskonalenia umiejętności zawodowych w państwach członkowskich; wzywa również Komisję, aby oceniła, czy środki wyrównawcze byłyby odpowiednim rozwiązaniem problemu zróżnicowanych poziomów doskonalenia umiejętności zawodowych pracowników służby zdrowia; zachęca właściwe organy do udzielania informacji nt. doskonalenia umiejętności zawodowych w trakcie procedury uznawania kwalifikacji, do wymiany najlepszych praktyk w tej dziedzinie oraz do wymiany informacji dotyczących doskonalenia umiejętności zawodowych w sektorach i państwach członkowskich, w których doskonalenie to jest obowiązkowe;

45. podkreśla znaczenie konkretnego dopasowania aktualnych szkoleń do potrzeb rynku pracy w poszczególnych państwach członkowskich, tak aby zapewnić lepsze wykorzystanie zasobów szkoleniowych przez osoby zatrudnione;

46. podkreśla, że rozszerzenie procedury uznawania i objęcie nią kwalifikacji zdobytych w krajach trzecich może doprowadzić do nadużyć w postaci wyboru najkorzystniejszej opcji („forum shopping”) i może być niezwykle niebezpieczne dla właściwych organów większości przyjmujących państw członkowskich;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

47. podkreśla, że w przypadku pracowników służby zdrowia zdolność komunikowania ze współpracownikami i pacjentami jest niezbędna, aby uniknąć sytuacji niebezpiecznych lub potencjalnie zagrażających życiu;

48. uważa, że należy wyjaśnić art. 53 dyrektywy 2005/36/WE dotyczący wymogów językowych w związku z obecnymi kontrowersjami w sprawie jego interpretacji powstałymi w Komisji, Trybunale Sprawiedliwości oraz państwach członkowskich; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeglądu wymogów językowych w odniesieniu do pracowników służby zdrowia, zapewniając właściwym organom niezbędną elastyczność, aby w ramach procedury uznawania kwalifikacji upewnić się, czy dany pracownik posiada znajomość języka, a tylko w razie konieczności sprawdzić tę znajomość; uważa – nie ograniczając możliwości pracodawcy do samodzielnego sprawdzenia znajomości języka przez pracownika podczas rekrutacji na dane stanowisko – że należy w tym względzie skrupulatnie przestrzegać zasady proporcjonalności, aby takie testy językowe nie stały się dodatkową barierą;

49. uważa, że znajomość języka ma zasadnicze znaczenie dla ułatwienia danemu pracownikowi integracji w innym kraju, zapewnienia wysokiej jakości świadczonych usług oraz ochrony bezpieczeństwa konsumentów i pacjentów;

50. podkreśla, że aby chronić pacjentów, lekarze świadczący usługi w zakresie e-zdrowia powinni oferować taką samą jakość i takie same standardy bezpieczeństwa jak w przypadku tradycyjnych świadczeń; w związku z tym należy wyjaśnić, że wymagania tej dyrektywy oraz, w razie konieczności, dodatkowe wymagania powinny mieć zastosowanie do usługodawców w zakresie e-zdrowia;

51. podkreśla, że rozwój dziedziny e-zdrowia i zdalnego systemu opieki zdrowotnej wymaga, aby pielęgniarki i lekarze po odbyciu szkolenia byli zdolni udzielać pomocy pacjentom o różnych narodowościach oraz że w związku z tym propagowanie współpracy między ośrodkami szkoleniowymi, szpitalami i uniwersytetami w różnych państwach jest niezbędne dla pracowników i absolwentów, którzy muszą udzielać pomocy pacjentom za pomocą tych narzędzi;

Integracja pracowników i stworzenie zaufania do systemu

52. z zadowoleniem przyjmuje wyniki pilotażowych projektów legitymacji zawodowych ogłoszone na Forum Jednolitego Rynku w Krakowie; podkreśla, że posiadanie legitymacji zawodowej powinno być dobrowolne, legitymacja powinna poświadczać nabyte doświadczenia naukowe i zawodowe oraz powinna być powiązana z systemem IMI; uważa, że legitymacja zawodowa mogłaby być przydatnym narzędziem umożliwiającym niektórym pracownikom mobilność, ułatwiającym procedury administracyjne i zwiększającym bezpieczeństwo; wzywa Komisję, aby przed wprowadzeniem jakiegokolwiek legitymacji dowiodła ewentualnej wartości dodanej, jaką wniesie ona dla procedury uznawania kwalifikacji; podkreśla, że wprowadzenie jakiegokolwiek legitymacji musi spełniać szczególne warunki dotyczące bezpieczeństwa i ochrony danych oraz że należy ustanowić niezbędne zabezpieczenia przed nadużyciami i oszustwami;

53. ponownie podkreśla, że jeśli UE ma zredukować nierównomierność wdrażania i egzekwowania dyrektywy 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych w 27 państwach UE, wszystkie państwa członkowskie muszą mieć większe zaufanie do systemów innych państw;

54. popiera rozszerzenie IMI na pracowników nie objętych systemem wymiany informacji, o którym mowa we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾ („rozporządzenie w sprawie IMI”), jak również na zawody nie objęte dyrektywą 2005/36/WE;

⁽¹⁾ Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”), (COM(2011)0522)

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

55. wzywa do wprowadzenia obowiązkowego stosowania IMI przez właściwe organy w celu ułatwienia proaktywnej współpracy administracyjnej i uproszczenia procedur uznawania kwalifikacji; uważa, że w przyszłości można ulepszyć IMI, na przykład poprzez rozszerzenie dostępnych funkcji ułatwiających pracę organów krajowych; wzywa Komisję do wprowadzenia struktur wsparcia w zakresie szkolenia zawodowego oraz wsparcia technicznego, aby w pełni wykorzystać możliwości, jakie oferuje ten system w kategoriach efektywności;

56. wzywa do zwiększenia mobilności absolwentów szkół wyższych i zastosowania się do wyroku w sprawie Morgenbesser⁽¹⁾; uważa, że państwa członkowskie powinny sprzyjać odbywaniu przez absolwentów nadzorowanych praktyk za wynagrodzeniem, jeżeli obywatele danego kraju mają taką możliwość; ponadto podkreśla, że doświadczenie zawodowe zdobyte podczas odbywania nadzorowanej praktyki powinno być uznawane w państwie członkowskim pochodzenia;

57. podkreśla, że pojęcie „wspólnych platform”, o których mowa w art. 15 dyrektywy, nie przyniosło żadnych skutków, ponieważ nie istnieją obecnie platformy tego rodzaju; uważa, że platformy takie mogą być użytecznymi narzędziami ułatwiającymi mobilność i powinny być tworzone i kontrolowane przez samych pracowników; z zadowoleniem odnosi się do faktu, że Komisja wyraziła pragnienie ulepszenia tego pojęcia w zmienionym artykule; wzywa Komisję do zezwolenia państwom członkowskim na niezbędną elastyczność przy decydowaniu, czy powinny uczestniczyć w jakiegokolwiek wspólnej platformie czy też nie, oraz do obniżenia progów udziału państw członkowskich;

58. uważa, że wprowadzenie jakichkolwiek wspólnych kryteriów powinno zależeć od testu rynku wewnętrznego i powinno podlegać kontroli parlamentarnej;

59. podkreśla, że dyrektywa ta powinna obejmować ochronę danych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE oraz że jej zmiany powinny również zawierać zmiany w zakresie przepisów dotyczących ochrony danych; zauważa, że powinny istnieć aktualne informacje kontaktowe dotyczące właściwego organu odpowiedzialnego za zarządzanie danymi oraz że powinna istnieć jasna polityka przechowywania i wykorzystywania danych pracowników, jak również wytyczne dotyczące korekty błędnych informacji;

60. zauważa, że negocjacje pomiędzy UE a Szwajcarią doprowadziły do porozumienia dotyczącego zmiany załącznika III Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Konfederacją Szwajcarską w sprawie swobodnego przepływu osób tak, aby włączyć przepisy dyrektywy 2005/36/WE; zauważa, że porozumienie to przewiduje tymczasowe stosowanie większości przepisów dyrektywy, z wyjątkiem tytułu II, który wymaga dostosowań w Szwajcarii, oraz że decyzja Rady w sprawie wyżej wymienionej umowy straci ważność, jeżeli Szwajcaria nie powiadomi o zakończeniu wewnętrznych procedur wdrożeniowych dotyczących przedmiotowej decyzji w ciągu 24 miesięcy od przyjęcia tej decyzji; podejmuje się uważnego śledzenia rozwoju tej sytuacji;

61. wzywa Komisję do zapewnienia właściwej transpozycji zmienionej dyrektywy w wyznaczonym terminie; wzywa państwa członkowskie do przyznania dyrektywie odpowiedniego priorytetu;

*

* *

62. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2003 r., sprawa C-313/01, Morgenbesser, Zb. Orz. I-13467

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Polityka ochrony konsumentów

P7_TA(2011)0491

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie nowej strategii dla polityki ochrony konsumentów (2011/2149(INI))

(2013/C 153 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, włączoną do traktatów na mocy art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że „rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami traktatów”,
- uwzględniając art. 3 ust. 3 TUE, który zobowiązuje Unię do tego, by dążyła do „wysokiej konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej, zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz do wysokiego poziomu ochrony i do poprawy jakości środowiska naturalnego”,
- uwzględniając art. 9 TFUE, który stanowi, że „przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego”,
- uwzględniając art. 11 TFUE, który stanowi, że „przy ustalaniu i realizacji polityk i działań Unii, w szczególności w celu wspierania zrównoważonego rozwoju, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska”,
- uwzględniając art. 12 TFUE, który stanowi, że „wymogi ochrony konsumentów są uwzględniane przy określaniu i urzeczywistnianiu innych polityk i działań Unii”,
- uwzględniając art. 14 TFUE oraz dołączony do traktatu protokół nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym (gospodarczym),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady Europejskiej zatytułowany „Europa 2020, strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylającego dyrektywy 87/250/EWG, 90/496/EWG, 1999/10/WE, 2000/13/WE, 2002/67/WE, 2008/5/WE i rozporządzenie (WE) nr 608/2004 ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw konsumentów ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0324.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0293.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając roczne sprawozdanie za rok 2010 Sieci Europejskich Centrów Konsumenckich (Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2011 r.),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 7 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Umocnienie pozycji konsumenta w UE” (SEC(2011)0469),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2011 r. zatytułowany „Konsumenci czujący się pewnie na jednolitym rynku”, piąte wydanie Tablicy wyników dla warunków konsumenckich (SEC(2011)0299),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 października 2010 r. zatytułowany „Wykorzystanie rynków na rzecz konsumentów”, czwarte wydanie Tablicy wyników dla rynków konsumenckich (SEC(2010)1257),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw, jakie należy podjąć (sprawozdanie śródkresowe) ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie ostatecznego utworzenia wewnętrznego rynku handlu elektronicznego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie prof. Mario Montiego z dnia 9 maja 2010 r. dla Komisji dotyczące żywienia jednolitego rynku, zatytułowane „Nowa strategia dla jednolitego rynku”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie ochrony konsumenta ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 lipca 2009 r. dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) (COM(2009)0336),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 lipca 2009 r. dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie zharmonizowanej metodologii klasyfikacji i zgłaszania skarg i zapytań konsumentów (COM(2009)0346) oraz dołączony do niego projekt zalecenia Komisji (SEC(2009)0949),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. w sprawie egzekwowania dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw konsumenta (COM(2009)0330),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0376.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0320.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0307.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 84.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 1.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽¹⁾ oraz zalecenie Komisji z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego do prawa krajowego ⁽²⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa zabawek) ⁽³⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu ⁽⁴⁾, którego celem jest stworzenie ogólnych ramowych przepisów i zasad dotyczących akredytacji i nadzoru rynkowego,
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowany „Strategia polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 – wzmocnienie pozycji konsumentów, polepszenie ich dobrobytu oraz zapewnienie ich skutecznej ochrony” (COM(2007)0099) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie strategii polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Sekcji ds. jednolitego rynku, produkcji i konsumpcji, zatytułowane „Obstacles to the European single market 2008” („Przeszkody dla jednolitego rynku europejskiego w 2008 r.”) ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady dotyczącego przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program działań Wspólnoty w dziedzinie polityki ochrony konsumentów (2007–2013) ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0369/2011),
- A. mając na uwadze, że w osiągnięciu celów strategii „Europa 2020” w postaci inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu obywatele UE – jako konsumenci – mają do odegrania kluczową rolę, gdyż wydatki konsumpcyjne generują ponad połowę PKB UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 98 z 16.4.2005, s. 47.

⁽³⁾ Dz.U. L 170 z 30.6.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 17

⁽⁶⁾ http://www.eesc.europa.eu/smo/news/Obstacles_December-2008.pdf.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 61.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie ze wskaźnikiem niedostatku materialnego 16,3 % ludności UE jest zagrożonych ubóstwem, a w przypadku kobiet odsetek ten wzrasta do 17,1 %;
- C. mając na uwadze, że jak wskazuje specjalne badanie Eurobarometr 342 w sprawie umocnienia pozycji konsumenta z kwietnia 2011 r., znaczna większość konsumentów czuje się pewnie i uważa się za dobrze poinformowanych, lecz jednocześnie duży ich odsetek wykazuje się brakiem znajomości podstawowego prawa konsumenckiego;
- D. mając na uwadze, że konsumenci nie tworzą jednorodnej grupy, ponieważ występują między nimi znaczne różnice, jeżeli chodzi o umiejętności konsumenckie, świadomość prawa, asertywność oraz gotowość do dochodzenia roszczeń;
- E. mając na uwadze, że zgodnie ze specjalnym badaniem Eurobarometr 342 w sprawie umocnienia pozycji konsumenta z kwietnia 2011 r. kobiety spędzają na zakupach więcej czasu (3,7 godziny w zwykłym tygodniu) niż mężczyźni (2,8 godziny);
- F. mając na uwadze, że zgodnie z piątym wydaniem Tablicy wyników dla warunków konsumenckich z marca 2011 r. konsumenci w UE nadal mają do czynienia z bardzo zróżnicowanymi warunkami;
- G. mając na uwadze, że niezadowolenie konsumentów w odniesieniu do funkcjonowania usług finansowych spowodowane jest między innymi niewłaściwymi poradami, które otrzymują konsumenci, i faktem, że – jak wykazała tablica wyników dla rynków konsumenckich – większość konsumentów nie ma pojęcia o swoich prawach w zakresie usług finansowych, a 98 % nie jest w stanie wybrać najwłaściwszej formy inwestycji, przy czym koszt szacuje się na 0,4 % PKB UE;
- H. mając na uwadze, że ujawnianie informacji jest zarówno niezbędne, jak i ważne we wszystkich sektorach usług finansowych dla konsumentów; mając na uwadze, że w ramach strategii należy uznać, że ujawnianie informacji jest niewystarczające samo w sobie, aby zagwarantować konkurencyjność rynków, na których konsumenci mogą podejmować najbardziej korzystne dla siebie decyzje; mając na uwadze, że aby ujawnianie informacji było efektywniejsze, ważne jest podawanie informacji w językach urzędowych UE oraz urzędowych językach regionalnych;
- I. mając na uwadze konieczność specjalnej ochrony grup osób szczególnie podatnych na zagrożenia ze względu na niepełnosprawność umysłową, fizyczną lub psychiczną, wiek lub łatwowierność, takich jak dzieci, nastolatki, osoby starsze lub osoby znajdujące się w trudnej sytuacji społeczno-ekonomicznej (np. osoby nadmiernie zadłużone);
- J. mając na uwadze, że UE określiła cele w zakresie zmniejszenia emisji CO₂, wzywając do bardziej zrównoważonych wzorców konsumpcji;
- K. mając na uwadze, że dobrze funkcjonujący rynek wewnętrzny powinien oferować konsumentom szerszy wachlarz produktów i usług wysokiej jakości w konkurencyjnych cenach i, jednocześnie, wysoki poziom ochrony konsumenta i środowiska naturalnego;
- L. mając na uwadze, że rynek wewnętrzny musi się rozwijać nie zagrażając ochronie konsumenta i gwarantując swobodny przepływ usług oraz zwracając należytą uwagę na kwestię ochrony pracowników;
- M. mając na uwadze, że konsumenci o umocnionej pozycji lepiej rozpoznają najlepsze ceny, warunki sprzedaży i jakość, stymulując tym samym konkurencję i innowacje;
- N. mając na uwadze, że w pełni zintegrowany rynek wewnętrzny stworzyłby wiele korzyści dla europejskich konsumentów, takich jak niższe ceny i szerszy wachlarz produktów i usług;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- O. mając na uwadze, że jak wskazuje Tablica wyników dla warunków konsumenckich z marca 2011 r., detaliści wykazują się brakiem znajomości podstawowych unijnych praw konsumenckich, co może przynosić szkody konsumentom, lecz także wpływać na ich gotowość do angażowania się w transgraniczną wymianę handlową;
- P. mając na uwadze, że wszystkie zainteresowane strony (w tym Komisja Europejska, krajowe organy ścigania, organizacje konsumenckie i sektor prywatny) muszą zwiększyć wysiłki, aby osiągnąć cel, jakim jest wysoki poziom ochrony i umocnienie pozycji konsumentów, gdyż efektywność publicznego nadzoru rynku i egzekwowanie prawa są niezbędne do zagwarantowania, że nielegalne i niebezpieczne produkty nie trafiają na europejski rynek lub zostaną z niego usunięte;
- Q. mając na uwadze, że z uwagi na obecne pogorszenie koniunktury gospodarczej zdecydowane i konsekwentne egzekwowanie prawa jest jeszcze istotniejsze, gdyż kryzys ma wpływ na wybory dokonywane przez konsumentów;
- R. mając na uwadze, że Parlament Europejski i parlamenty krajowe muszą przyczynić się do skuteczniejszej transpozycji i skuteczniejszego egzekwowania przepisów w dziedzinie ochrony konsumentów poprzez dalszą ścisłą współpracę;
- S. mając na uwadze, że Parlament Europejski i parlamenty krajowe powinny chronić zdrowie i dobre samopoczucie obywateli UE;

Główne cele

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą uruchomienia programu na rzecz praw konsumentów i podkreśla, iż konieczne jest, by Komisja zaproponowała proaktywną politykę w dziedzinie inteligentnych regulacji w celu ustanowienia spójnych ram prawnych; apeluje ponadto, aby wszystkie przyszłe środki w zakresie polityki ochrony konsumentów były oparte na kompleksowym podejściu stawiającym konsumentów w centrum jednolitego rynku;
2. podkreśla, że priorytety polityczne muszą być powiązane z Tablicą wyników dla rynków konsumenckich i na niej bazować; wzywa Komisję, by w swojej strategii dotyczącej polityki ochrony konsumentów wzięła pod uwagę opublikowane niedawno 20 głównych obaw obywateli i przedsięwzięciom związanych z rynkiem wewnętrznym;
3. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w programie prac Komisji na rok 2012 propozycje dotyczące przeglądu polityki ochrony konsumentów oraz strategii ustawodawczej, łączące inicjatywy wszystkich odpowiedzialnych służb Komisji; zauważa w szczególności potrzebę zapewnienia konsumentom w całej Unii Europejskiej pełnej ochrony zapisanej w kluczowym ustawodawstwie, takim jak dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych i w sprawie kredytu konsumenckiego;
4. z zadowoleniem przyjmuje strategiczne podejście do ochrony konsumentów, uwzględniające wnioski wyciągnięte ze strategii na lata 2007-2013; podkreśla potrzebę lepszej koordynacji między polityką konsumencką a celami społecznymi i środowiskowymi w ramach strategii Europa 2020;
5. podkreśla potrzebę właściwego wdrożenia i egzekwowania istniejących przepisów (zwłaszcza ostatniej dyrektywy w sprawie praw konsumentów), którym towarzyszyć będzie rozpowszechnianie odpowiednich informacji na temat praw i obowiązków każdej ze stron; podkreśla ponadto, że po przyjęciu dyrektywy w sprawie praw konsumentów i w związku z planowanymi nowymi inicjatywami zachodzi konieczność przeanalizowania aktualnego dorobku prawnego;
6. podkreśla potrzebę spójności w sposobie realizacji polityki ochrony konsumentów i w związku z tym proponuje ponowne zainicjowanie dyskusji na temat sposobu podziału tego zakresu odpowiedzialności w Komisji;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

7. wzywa Komisję do zapewnienia lepszej koordynacji pomiędzy poszczególnymi strategiami jej polityki konsumenckiej;

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia międzynarodowej współpracy i wymiany informacji w dziedzinie ochrony konsumentów z krajami niebędącymi członkami UE;

9. zwraca uwagę na liczne wyzwania, z jakimi musi się zmierzyć program na rzecz praw konsumentów, w tym na kwestie takie jak wzmocnienie pozycji konsumentów i zmniejszenie nierówności, wspieranie zrównoważonej konsumpcji, zmniejszenie narażenia konsumentów na niebezpieczne produkty i ochrona konsumentów – zwłaszcza dzieci – przed działaniem bezpośredniej reklamy wprowadzającej w błąd; wzywa decydentów do szczegółowego przeglądu sposobów projektowania inteligentnych strategii politycznych, zapewniających konsumentom potrzebne informacje, z których rzeczywiście mogą oni skorzystać, nie tworząc przy tym dodatkowych obciążeń dla przedsiębiorstw;

10. wzywa Komisję do zagwarantowania specjalnej ochrony grupom konsumentów szczególnie narażonych ze względu na swoją niepełnosprawność umysłową, fizyczną czy psychologiczną, wiek lub łatwowierność czy szczególnie podatnych na zagrożenia ze względu na swoją sytuację społeczną i finansową; popiera badania Komisji w dziedzinie ekonomii behawioralnej, gdyż uważa, że ma to podstawowe znaczenie dla zapewnienia skuteczności środków ochrony konsumentów w praktyce;

11. wzywa Komisję do poprawy kryteriów i ustaleń w zakresie wykonywania większej liczby ocen wpływu, a w stosownych przypadkach do przeglądu prawodawstwa UE mającego wpływ na politykę ochrony konsumentów, a także do opracowania najlepszych praktyk, dzięki którym państwa członkowskie mogą w sposób właściwy wdrożyć istniejące przepisy;

Wzmocnienie pozycji konsumentów

12. zauważa znaczący wzrost handlu elektronicznego, który ma ogromne znaczenie dla konsumentów, gdyż zakupów w internecie dokonuje 40 % obywateli UE; zwraca uwagę, że należy zwiększyć zaufanie konsumentów i detalistów, zwłaszcza zaufanie do transgranicznego zakupu i handlu za pośrednictwem internetu, poprzez zagwarantowanie konsumentom i detalistom ich praw i obowiązków w internecie;

13. ubolewa w związku ze znaczną różnicą między poziomem krajowych i transgranicznych internetowych zakupów detalicznych; odnotowuje, że zgodnie z Tablicą wyników dla rynków konsumenckich 44 % konsumentów oświadczyło, iż niepewność co do ich praw zniechęca ich do zakupu towarów w innych państwach członkowskich, a opóźniona dostawa lub jej brak, jak również oszustwa to zasadnicze czynniki odstręczające od dokonywania zakupów transgranicznych; apeluje zatem, by unijna strategia dotycząca polityki ochrony konsumentów wspierała wzrost i innowacje w sektorze detalicznym, a szczególnie proces tworzenia jednolitego rynku cyfrowego, aby pomagać konsumentom z UE w dokonywaniu zakupów transgranicznych;

14. zwraca uwagę, że zaufanie konsumentów to siła napędowa gospodarki zarówno w odniesieniu do handlu krajowego, jak i transgranicznego, w internecie i poza nim;

15. podkreśla potrzebę informowania konsumentów o ich prawach i obowiązkach i zadbania o pełne poszanowanie praw konsumentów w zakresie korzystania z internetu i praw własności intelektualnej przy jednoczesnej ochronie danych osobowych i prywatności;

16. podkreśla, że dane osobowe konsumentów mają istotną wartość ekonomiczną, na przykład bazy danych zawierające profile konsumentów wykorzystywane do celów reklamy ukierunkowanej; zaznacza, że użytkownicy w znacznej mierze nie zdają sobie sprawy z wartości danych, jakie dobrowolnie udostępniają przedsiębiorstwom; zwraca się do Komisji o zapewnienie wystarczającej konkurencji na rynku reklamy internetowej oraz wyszukiwarek i do monitorowania sposobu wykorzystywania danych przez zainteresowane przedsiębiorstwa, zgodnie z obowiązującymi ramami ochrony danych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

17. podkreśla potrzebę przekazywania konsumentom i przedsiębiorcom bardziej przejrzystych i porównywalnych informacji, na przykład poprzez stosowanie cen jednostkowych i strony internetowe oferujące usługę porównywania cen, które podawałyby dokładne i przejrzyste informacje, jak również treściwego i skutecznego oznakowania produktów;
18. podkreśla znaczenie oznakowania i w związku z tym wzywa Komisję do uwzględnienia coraz liczniejszych głosów konsumentów dotyczących na przykład sprawiedliwego handlu, śladu węglowego, zakresu i rodzajów recyklingu, a także oznaczenia pochodzenia;
19. podkreśla potrzebę zapewnienia powszechnego dostępu do szybkich sieci szerokopasmowych i telekomunikacyjnych, a także powszechnego dostępu do towarów i usług w internecie, w tym poprzez usuwanie ograniczeń dla dystrybucji, rozwiązanie problemu podziału ze względu na położenie geograficzne, a także poprzez rozwój usług płatności elektronicznych;
20. podkreśla, że w programie na rzecz praw konsumentów należy uwypuklić kwestię rynku treści produktów cyfrowych, np. e-booków;
21. podkreśla potrzebę wzmocnienia pozycji konsumentów poprzez przekazywanie im przydatnych, ukierunkowanych i możliwych do zrozumienia informacji; podkreśla, że organy UE i krajowe, jak również organizacje konsumentów i przedsiębiorstwa muszą zwiększyć wysiłki, aby poprawić edukację konsumentów; wzywa Komisję, aby zaproponowała „przyjazne dla konsumenta” przepisy prawne odnoszące się do jednolitego rynku w celu zadbania o pełną integrację interesów konsumentów z funkcjonowaniem jednolitego rynku;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego wsparcia oraz wzmocnienia potencjału organizacji konsumentów w poszczególnych państwach członkowskich w celu zwiększenia ich roli i zasobów, wzmacniając w ten sposób pozycję konsumentów;
23. podkreśla potrzebę edukowania konsumentów od jak najwcześniejszego wieku, aby rozumieli oni informacje figurujące na produktach i z nich korzystali; wzywa Komisję do uczynienia bardziej rozpoznawalnymi i intuicyjnymi europejskich logo, w przypadku których wskaźnik rozpoznawalności nadal wydaje się niesatysfakcjonujący (w szczególności logo oznakowania zgodności CE, europejskiego oznakowania ekologicznego, wstęgi Möbiusa odnośnie do recyklingu czy oznakowania zagrożeń);
24. wzywa Komisję do zainicjowania we wszystkich państwach członkowskich kampanii informacyjnych na temat europejskiego oznakowania CE i jego znaczenia, wyjaśniania konsumentom, czym ono jest (lub nie jest), i udzielania im wszechstronnych informacji, a przy tym do zwiększania świadomości w zakresie bezpieczeństwa produktów w kręgach branżowych;
25. uważa, że społeczeństwo obywatelskie wraz z organizacjami konsumentów i przedsiębiorstwami powinno dalej wprowadzać innowacyjne rozwiązania w zakresie rozpowszechniania informacji na jednolitym rynku, umożliwiając obywatelom pełne korzystanie z istniejących możliwości; podkreśla ważną rolę, jaką społeczeństwo obywatelskie odgrywa we wspieraniu MŚP i konsumentów, szczególnie tych najsłabszych, takich jak osoby młode lub osoby bez dostępu do internetu, w przezwyciężaniu istniejących barier i ograniczeń językowych, technologicznych i administracyjnych w państwach członkowskich;
26. ubolewa, że zmiana dostawcy lub taryfy jest nadal utrudniona w niektórych sektorach, co ogranicza swobodę wyboru konsumentów i niszczy konkurencję; wzywa Komisję do bliższego przyjrzenia się tej kwestii, aby zapewnić konsumentom możliwość korzystania ze wszystkich korzyści, jakie daje jednolity rynek;
27. wzywa Komisję do zajęcia się kwestią utrzymujących się przeszkód w przypadku zmiany banku przez konsumentów oraz do znalezienia sposobów ich zlikwidowania, takich jak utworzenie ogólnounijnego systemu przenoszenia numeru konta bankowego;
28. odnotowuje znaczenie, jakie dla konsumentów posiadających konta bankowe mają przejrzyste opłaty bankowe, krótsze terminy wykonania transakcji i prostsze procedury przenoszenia kont bankowych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

29. zauważa, że około 30 milionów obywateli UE nie ma dostępu do podstawowych usług bankowych i wzywa Komisję do przedstawienia wniosku zapowiedzianego przez Komisję w Akcie o jednolitym rynku i w programie prac Komisji na rok 2011 r.;

Ochrona konsumentów i bezpieczeństwo produktów

30. podkreśla potrzebę opracowania strategii politycznych dotyczących konsumentów, które uwzględniłyby cechy szczególne słabszych grup konsumentów;

31. domaga się określenia wyraźnych powiązań między strategią a programem w zakresie polityki konkurencji oraz wzywa do podjęcia wspólnych działań w tym celu, tak by konsumenci mogli korzystać z usług lepiej dostosowanych do ich potrzeb i świadczonych według lepszych warunków;

32. podkreśla pilną potrzebę zwiększenia ogólnego poziomu bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych w UE, zwłaszcza w ramach zbliżającego się przeglądu dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów; wzywa Komisję, aby we współpracy z właściwymi agencjami UE bliżej przyjrzała się kwestiom dotyczącym wpływu substancji chemicznych na zdrowie konsumentów, oporności na antybiotyki i nanotechnologiom, na podstawie obowiązującego w tych obszarach prawodawstwa unijnego;

33. podkreśla też potrzebę zwiększenia norm bezpieczeństwa dla zabawek i apeluje do państw członkowskich o szybką transpozycję i pełne wdrożenie nowej dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa zabawek;

34. wzywa Komisję, by zgodnie z zapisami rezolucji w sprawie jednolitego rynku sprzyjającego przedsiębiorstwom i wzrostowi gospodarczemu opracowała wspólny system oceny i oznakowania, bazujący na całym cyklu życia produktu, przede wszystkim aby uprościć i zharmonizować systemy oraz ograniczyć koszty fragmentacji dla przedsiębiorstw i konsumentów, a także zapobiec zjawisku występowania reklam wprowadzających w błąd;

35. apeluje o lepsze gwarancje bezpieczeństwa produktów, zwłaszcza w handlu elektronicznym na wewnętrznym rynku;

36. apeluje o wzmocniony oraz bardziej skuteczny i przejrzysty dla konsumentów wspólnotowy system szybkiego informowania (RAPEX), aby zwiększyć ogólną świadomość zagrożeń, jakie niosą ze sobą określone produkty konsumpcyjne, a także umożliwić przedsiębiorstwom i organom celnym podejmowanie szybkich i odpowiednich działań;

37. odnotowuje w związku z tym znaczenie przejrzystości i wiarygodności rynków, poprawy standardów zawodowych i unikania konfliktów interesu w świadczeniu usług finansowych dla konsumentów, oraz podstawową rolę edukacji finansowej;

38. podkreśla znaczenie dostępu do edukacji finansowej i doradztwa finansowego i apeluje o poprawę uregulowań prawnych dotyczących usług doradztwa finansowego;

39. zwraca uwagę, że nowe europejskie organy nadzoru mają wyraźnie określone uprawnienia i obowiązki w zakresie ochrony konsumentów w obszarze usług finansowych, oraz oczekuje, że strategia będzie te zadania odzwierciedlała i rozwijała możliwości europejskich organów nadzoru w zakresie ochrony konsumentów, wykorzystując obecne najlepsze praktyki organów krajowych i zapewniając odpowiedni udział zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza przedstawicieli konsumentów;

40. domaga się określenia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w całej UE, aby jeszcze bardziej wzmocnić rynek wewnętrzny w dziedzinie usług finansowych i zlikwidować praktyki protekcyjnistyczne;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

41. apeluje o przyznanie ukierunkowanego finansowania na projekty badawcze dotyczące konsumentów, szczególnie w dziedzinie zachowań konsumenckich oraz gromadzenia danych, aby pomóc w opracowywaniu strategii politycznych, które spełniają potrzeby konsumentów;

42. proponuje zwiększenie europejskiego wsparcia na rzecz badań w sektorach wschodzących, takich jak zielona i etyczna konsumpcja, oraz na rzecz wspólnego korzystania z dóbr konsumpcyjnych codziennego użytku (samochody, rowery, domowe urządzenia gospodarstwa domowego itd.);

43. wzywa Komisję do kontynuowania prac nad kwestiami takimi jak sprzedaż towarów i nieuczciwe warunki umów, przegląd przepisów dotyczących nieuczciwych praktyk handlowych, dyrektywa w sprawie kredytu konsumenckiego, dyrektywa w sprawie reklamy wprowadzającej w błąd oraz szerzej zakrojona kwestia dotycząca tego, czy przepisy odnoszące się do nieuczciwych praktyk handlowych powinny mieć zastosowanie do stosunków między przedsiębiorstwami; apeluje do państw członkowskich o pełne i poprawne wdrożenie przepisów i prawodawstwa w sprawie rynku wewnętrznego, a szczególnie dyrektywy w sprawie praw konsumentów, dyrektywy o handlu elektronicznym oraz rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności;

44. wzywa Komisję do uwypuklenia w programie na rzecz praw konsumentów znaczenia standaryzacji, aby uprościć złożone procesy i złożone informacje dla konsumentów na przykład temat usług, oraz do dopilnowania, by w działania te włączyły się zarówno organizacje konsumentów, jak i władze krajowe;

W kierunku europejskiej polityki ochrony konsumentów o bardziej społecznym i zrównoważonym charakterze

45. wzywa Komisję, aby w programie na rzecz praw konsumentów uwzględniła element dostępności, aby najsłabszym grupom zagwarantować dostęp do podstawowych niezbędnych im towarów i usług;

46. zaznacza, że osoby starsze i niepełnosprawne nadal stają wobec problemów dotyczących bezpieczeństwa i dostępu w kontekście podstawowych towarów i usług; w związku z tym wskazuje, że można skutecznie stosować normy, aby udostępniać te towary i usługi możliwie największej liczbie konsumentów, bez względu na ich wiek czy zdolności fizyczne;

47. wzywa Komisję do uwzględnienia w programie na rzecz praw konsumentów perspektywy płci, zgodnie ze zobowiązaniem do uwzględniania aspektu płci jako integralnej części procesu formułowania zasad polityki; wzywa Komisję do dopilnowania, by w programie na rzecz praw konsumentów wykluczono wszelką dyskryminację ze względu na płeć przy dostępie do towarów i usług, a także ich dostarczaniu;

48. wzywa Komisję do zajęcia się kwestią dotyczącą sposobu, w jaki spożycie prywatne może przybrać bardziej zrównoważony charakter, w celu promowania innowacji, wzrostu gospodarczego oraz gospodarki niskoemisyjnej, przy zachowaniu celu określonego w strategii „Europa 2020”; jest zdania, że szczególną uwagę poświęcić należy inteligentnym systemom energetycznym: stosowanie nowych technologii powinno umożliwiać wszystkim użytkownikom sieci uczestnictwo w wewnętrznym rynku energii, aby oszczędzać energię oraz redukować jej koszty, zapewniając przy tym dostawy energii dla słabszych konsumentów;

49. wzywa Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane strony do koordynacji wysiłków, aby lepiej informować konsumentów o bardziej skutecznych sposobach nabywania i konsumpcji żywności, aby zapobiegać zjawisku marnotrawienia żywności i je zwalczać;

50. podkreśla znaczenie oceny wpływu liberalizacji na zadowolenie konsumentów i w związku z tym wzywa do oceny funkcjonowania rynku energii;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Egzekwowanie praw konsumentów i dochodzenie roszczeń

51. zachęca Komisję, aby dalej wspierała oraz zwracała uwagę na działalność Sieci Europejskich Centrów Konsumentckich, które powinny odgrywać kluczową rolę w informowaniu konsumentów o ich prawach, a także wspierać ich w przypadku złożenia skargi; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywa transgraniczna sieć egzekwowania i współpracy przy zapewnianiu należytej ochrony konsumentów oraz rozwijaniu współpracy właściwych organów krajowych;

52. wzywa Komisję, by skorzystała z wszelkich uprawnień przynależnych jej na mocy Traktatów, aby poprawić transpozycję, stosowanie i egzekwowanie wszystkich unijnych przepisów dotyczących konsumentów; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków, aby w pełni i poprawnie wdrażać wspomniane przepisy;

53. apeluje o bardziej dostępne i skuteczniejsze mechanizmy dochodzenia roszczeń, takie jak alternatywne metody rozwiązywania sporów, powództwo zbiorowe czy rozstrzyganie sporów dla elektronicznych transakcji handlowych, aby wzmocnić pozycję konsumentów w całej UE; odnotowuje z zaniepokojeniem, że obecny brak kompensacji to zasadnicza luka prawna w systemie, ponieważ umożliwia zachowanie przez przedsiębiorstwa handlowe zysków uzyskanych niezgodnie z prawem;

54. domaga się dostępnych i skutecznych mechanizmów dochodzenia roszczeń dla konsumentów europejskich, gdyż są one niezbędne do zlikwidowania przeszkód na rynku wewnętrznym, w szczególności w odniesieniu do handlu elektronicznego, i wzywa Komisję do przedstawienia jednego lub kilku wniosków w ramach zwyczajnej procedury ustawodawczej, tak aby zapewnić odpowiednie zaangażowanie Parlamentu;

55. z zadowoleniem przyjmuje trwające prace nad rozwojem europejskiego systemu alternatywnych metod rozwiązywania sporów, z wykorzystaniem istniejących systemów krajowych i biznesowych, aby połączyć wysoki poziom ochrony konsumentów ze sprawiedliwymi warunkami handlu dla przedsiębiorców;

56. wzywa Komisję do skorzystania z najlepszych praktyk państw członkowskich, takich jak nordycki rzecznik praw obywatelskich, oraz do rozważenia możliwości nadania sieci europejskich ośrodków konsumentckich uprawnień w zakresie nadzoru prawnego w dziedzinie rozwiązywania sporów konsumentckich;

57. jest zdania, że taki system sprzyjać będzie jednolitemu rynkowi i zapewni konsumentom sprawiedliwy system odwoławczy w przypadku sporów transgranicznych, budując tym samym zaufanie pomiędzy konsumentem a przemysłem i unikając kosztownych postępowań sądowych zarówno dla przedsiębiorstw, jak i konsumenta;

58. wzywa Komisję do zainicjowania debaty międzyinstytucjonalnej na temat odpowiednich kroków naprzód w celu zwiększenia ochrony prawnej konsumentów w odniesieniu do transakcji rynkowych, z należyтым uwzględnieniem podejścia, które zostało określone w dyrektywie w sprawie praw konsumentów;

59. podkreśla, iż konieczne jest, aby przyszłe wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2013 uwzględniały odpowiednie finansowanie środków na rzecz realizacji celów określonych w niniejszym sprawozdaniu, jak również w przyszłym programie na rzecz praw konsumentów; zaznacza, że aby organizacje konsumentów mogły reprezentować konsumentów we wszystkich państwach członkowskich UE, niezbędne jest odpowiednie i gwarantowane finansowanie unijne;

*

* *

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Gry hazardowe oferowane w Internecie

P7_TA(2011)0492

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego (2011/2084(INI))

(2013/C 153 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 marca 2011 r. zatytułowany „Zielona księga w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego” (COM(2011)0128),
- uwzględniając art. 51, 52 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając protokół w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączony do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając odpowiednie orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. oraz sprawozdania okresowe francuskiej, szwedzkiej, hiszpańskiej i węgierskiej prezydencji Rady w sprawie ram obowiązujących w sektorze gier hazardowych i zakładów w państwach członkowskich UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie integralności w sektorze gier hazardowych oferowanych w internecie ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie białej księgi na temat sportu ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ w szczególności orzeczenia w następujących sprawach: Schindler 1994 (C-275/92), Gebhard 1995 (C-55/94), Läära 1999 (C-124/97), Zenatti 1999 (C-67/98), Anomar 2003 (C-6/01), Gambelli 2003 (C-243/01), Lindman 2003 (C-42/02), Fixtures Marketing Ltd przeciwko OPAP 2004 (C-444/02), Fixtures Marketing Ltd przeciwko Svenska Spel AB 2004 (C-338/02), Fixtures Marketing Ltd przeciwko Oy Veikkaus Ab 2005 (C-46/02), Stauffer 2006 (C-386/04), Unibet 2007 (C-432/05), Placanica i in. 2007 (C-338/04, C-359/04 i C-360/04), Komisja przeciwko Włochom 2007 (C-206/04), Liga Portuguesa de Futebol Profissional 2009 (C-42/07), Ladbrokes 2010 (C-258/08), Sporting Exchange 2010 (C-203/08), Sjöberg i Gerdin 2010 (C-447/08 i C-448/08), Markus Stoß i in. 2010 (C-316/07, C-358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 i C-410/07), Carmen Media 2010 (C-46/08), Engelmann 2010 (C-64/08).

⁽²⁾ Dz.U. C 87E z 1.4.2010, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. C 271E z 12.11.2009, s. 51.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, s. 19.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2011 r. w sprawie walki z korupcją w Unii Europejskiej (COM(2011)0308),
- uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 stycznia 2011 r. pt. „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu”(COM(2011)0012),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Prawnej (A7-0342/2011),
- A. mając na uwadze, że sektor usług hazardowych oferowanych w internecie cały czas wykazuje tendencję wzrostową i w pewnym stopniu umyka spod kontroli rządów w państwach, w których usługi te są oferowane obywatelom; mając na uwadze, że sektor ten nie stanowi rynku jak każdy inny ze względu na ryzyko, jakie niesie za sobą w odniesieniu do ochrony konsumentów i zwalczania przestępczości zorganizowanej,
- B. mając na uwadze, że – zgodnie z zasadą pomocniczości – nie istnieje żaden konkretny europejski akt prawny regulujący gry hazardowe oferowane w internecie,
- C. mając na uwadze, że usługi w zakresie gier hazardowych są objęte licznymi aktami prawnymi UE, takimi jak dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych, dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych, dyrektywa w sprawie sprzedaży na odległość, dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, dyrektywa w sprawie ochrony danych, dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej, a także dyrektywa w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- D. mając na uwadze, że sektor gier hazardowych jest różnorodnie regulowany w poszczególnych państwach członkowskich, co z jednej strony utrudnia regulowanym dostawcom usług zgodne z prawem świadczenie usług w zakresie gier hazardowych na zasadzie transgranicznej, a z drugiej strony utrudnia organom regulacyjnym ochronę konsumentów oraz zwalczanie przestępczości związanej z grami hazardowymi i zwalczanie związanych z nimi potencjalnych przestępstw na szczeblu UE,
- E. mając na uwadze, że wartość dodana europejskiego podejścia w zakresie zwalczania przestępczości i oszustw ma szczególne znaczenie, zwłaszcza w odniesieniu do ochrony uczciwości w sporcie oraz ochrony graczy i konsumentów,
- F. mając na uwadze, że art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej gwarantuje swobodę świadczenia usług, ale że ze względu na szczególny charakter gier hazardowych oferowanych w internecie zostały one wyłączone z zakresu dyrektyw w sprawie handlu elektronicznego, usług i praw konsumentów,
- G. mając na uwadze, że pomimo wyjaśnienia przez Trybunał Sprawiedliwości wielu ważnych kwestii prawnych dotyczących gier hazardowych oferowanych w internecie w UE, pozostaje niepewność prawna w odniesieniu do wielu innych kwestii, które można rozstrzygnąć jedynie na szczeblu politycznym; mając na uwadze, że ta niepewność prawna doprowadziła do znaczącego zwiększenia dostępności nielegalnych ofert gier hazardowych oraz związanych z nimi zagrożeń,
- H. mając na uwadze, że w sytuacji, gdy gry hazardowe oferowane w internecie nie są odpowiednio uregulowane, mogą wiązać się z większym ryzykiem uzależnienia niż tradycyjne gry hazardowe oferowane w obecności gracza, powodując m.in. łatwiejszy dostęp oraz brak kontroli społecznej,
- I. mając na uwadze, że konsumentów należy edukować w zakresie potencjalnej szkodliwości gier hazardowych oferowanych w internecie i chronić przed zagrożeniami występującymi w tym obszarze, a szczególnie przed uzależnieniem, nadużyciami, oszustwami oraz hazardem małoletnich,
- J. mając na uwadze, że gry hazardowe stanowią istotne źródło przychodów, które większość państw członkowskich przekazuje na cele społeczne i dobroczynne, takie jak finansowanie sportu,
- K. mając na uwadze, że konieczne należy zapewnić uczciwość sportu poprzez nasilenie walki z korupcją i zjawiskiem ustawiania wyników,
- L. mając na uwadze, że aby osiągnąć te cele konieczne jest wprowadzenie wspólnych mechanizmów kontroli nad zawodami sportowymi i przepływami finansowymi oraz mechanizmów nadzoru na skalę Unii Europejskiej,
- M. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma także współpraca międzynarodowa między wszystkimi zainteresowanymi stronami (instytucje, związki sportowe, bukmacherzy) w celu wymiany dobrych praktyk,
1. wyraża zadowolenie z podjętej przez Komisję Europejską inicjatywy dotyczącej rozpoczęcia konsultacji społecznych w ramach zielonej księgi w sprawie zakładów i gier hazardowych oferowanych w internecie, które to konsultacje umożliwią prowadzenie pragmatycznej i realistycznej debaty w sprawie przyszłości przedmiotowego sektora w Europie;
 2. wyraża zadowolenie z wyjaśnienia przedstawionego przez Komisję, zgodnie z którym proces polityczny zapoczątkowany opublikowaniem zielonej księgi nie ma absolutnie na celu deregulacji ani liberalizacji gier hazardowych oferowanych w internecie;
 3. przypomina o rosnącym znaczeniu gospodarczym sektora gier hazardowych w internecie, z którego roczne wpływy przekroczyły 6 mld EUR w 2008 r., co stanowi 45 % całkowitego rynku światowego; podobnie jak Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uważa, że chodzi tutaj o działalność gospodarczą o szczególnym charakterze; przypomina, że wzrost ten pociąga za sobą rosnący koszt społeczny związany z uzależnieniem od gier hazardowych i stosowaniem nielegalnych praktyk;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

4. jest zdania, że skuteczna regulacja sektora gier hazardowych oferowanych w internecie w szczególności przyczyni się do:

- a) ukierunkowania naturalnej skłonności społeczeństwa do gry,
- b) zwalczania nielegalnego rynku gier hazardowych,
- c) zapewnienia skutecznej ochrony graczy, ze zwróceniem szczególnej uwagi na grupy szczególnie podatne na ryzyko związane z grami hazardowymi, zwłaszcza młodzież,
- d) zapobiegnięcia ryzyku uzależnienia od gier hazardowych oraz
- e) zapewnienia prawidłowego, uczciwego, odpowiedzialnego i przejrzystego uprawiania gier hazardowych,
- f) zagwarantowania promocji konkretnych działań mających na celu zapewnienie uczciwości zawodów sportowych,
- g) przeznaczenia znacznej części przychodów publicznych pochodzących z gier hazardowych na wsparcie realizacji celów publicznych, społecznych lub charytatywnych, a także
- h) zagwarantowania, że sektor gier hazardowych będzie wolny od przestępczości, oszustw i wszelkich form prania pieniędzy;

5. ocenia, że przepisy te umożliwiłyby zapewnienie atrakcyjności zawodów sportowych z punktu widzenia konsumentów i widzów, jak również zapewnienie dalszej wiarygodności wyników sportowych oraz prestiżu, jakim cieszą się zawody sportowe;

6. podkreśla opinię Trybunału Sprawiedliwości⁽¹⁾, zgodnie z którą internet jest jedynie kanałem służącym oferowaniu gier losowych, wyposażonym w zaawansowane technologie, które mogą być wykorzystywane do ochrony konsumentów i utrzymania porządku publicznego, choć nie narusza to możliwości podjęcia przez państwa członkowskie decyzji o odrębnym podejściu do kwestii uregulowania gier hazardowych oferowanych w internecie i pozostawia im możliwość ograniczenia lub wykluczenia niektórych usług oferowanych konsumentom;

Zasada pomocniczości a europejska wartość dodana

7. podkreśla, że zasada pomocniczości ma zastosowanie do wszystkich regulacji w tym sektorze i powinna stanowić dla nich podstawę, biorąc pod uwagę różne tradycje i kultury w państwach członkowskich; musi być ona rozumiana jako zasada „aktywnej pomocniczości”, w ramach której władze krajowe ze sobą współpracują; twierdzi jednak, że zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości dotyczącym hazardu zasada ta dotyczy przestrzegania, w miarę możliwości, przepisów rynku wewnętrznego;

8. jest zdania, że atrakcyjne i dobrze uregulowane świadczenie usług w zakresie gier hazardowych, oferowanych zarówno w internecie, jak i w ramach tradycyjnych fizycznych kanałów świadczenia usług w tym zakresie, jest niezbędne, aby konsumenci nie korzystali z usług operatorów niespełniających krajowych wymogów licencyjnych;

9. odrzuca zatem europejski akt prawny dotyczący jednolitej regulacji całego sektora gier hazardowych oferowanych w internecie, przy czym jest jednak zdania, że oprócz regulacji krajowych jednolite podejście europejskie w niektórych dziedzinach byłoby rozsądne, zważywszy na transgraniczny charakter usług w zakresie gier hazardowych;

⁽¹⁾ Carmen Media 2010 (C-46/08).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

10. uznaje pozostawioną państwom członkowskim swobodę w zakresie organizacji gier hazardowych z jednoczesnym poszanowaniem podstawowych zasad niedyskryminacji i proporcjonalności zawartych w Traktacie UE; w tym kontekście wyraża poszanowanie dla podjętej przez różne państwa członkowskie decyzji o zakazie wszelkich lub niektórych rodzajów gier hazardowych w internecie lub o utrzymaniu monopolu państwa w tym sektorze, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, tak długo jak nie zostanie przyjęte spójne podejście;

11. zaznacza, że Trybunał Sprawiedliwości wielokrotnie uznał, że udzielenie praw wyłącznych dostawcy usług podlegającemu ścisłej kontroli władz publicznych może umożliwić lepszą ochronę konsumentów przed oszustwami i skuteczniejszą walkę z przestępczością związaną z sektorem gier hazardowych oferowanych w internecie;

12. zaznacza, że sektor gier hazardowych w internecie jest działalnością gospodarczą szczególnego rodzaju, w odniesieniu do której mogą mieć zastosowanie, nie bez ograniczeń, reguły rynku wewnętrznego, a mianowicie swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług; uznaje jednak spójne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w którym podkreśla się, że kontrole krajowe powinny być prowadzone i stosowane w konsekwentny, proporcjonalny i niedyskryminujący sposób;

13. podkreśla z jednej strony, że operatorzy oferujący gry hazardowe w internecie mają obowiązek przestrzegać w każdych okolicznościach ustawodawstwa krajów, w których te gry funkcjonują, a z drugiej strony, że państwa członkowskie powinny zachować prawo przyjmowania środków do przeciwdziałania nielegalnym grom hazardowym w internecie, w celu wdrażania ustawodawstwa krajowego i uniemożliwienia nielegalnym operatorom dostępu do rynku;

14. jest zdania, że zasada wzajemnego uznawania zezwoleń na rynku gier hazardowych nie ma zastosowania, lecz mimo wszystko nalega, by - w kontekście rynku wewnętrznego - państwa członkowskie, które otwierają sektor gier hazardowych oferowanych w internecie na konkurencję ze strony wszystkich lub niektórych rodzajów gier hazardowych online, zapewniły przejrzystość oraz umożliwiły niedyskryminującą konkurencję; w takim wypadku sugeruje, by państwa członkowskie wdrożyły taki model udzielania zezwoleń, który umożliwiałby wnioskowanie o udzielenie zezwolenia europejskim dostawcom usług w zakresie gier hazardowych, którzy spełniają warunki określone przez przyjmujące państwo członkowskie; uważa, że w państwach członkowskich, w których występuje system udzielania zezwoleń, można by wprowadzić procedury wnioskowania o zezwolenie zmniejszające obciążenia administracyjne poprzez unikanie niepotrzebnego powielania w zakresie wymogów i kontroli prowadzonych w innych państwach członkowskich, przy jednoczesnym zapewnieniu pierwszeństwa organu regulacyjnego państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o udzielenie zezwolenia; w związku z tym uważa, że konieczne jest zwiększenie zaufania między krajowymi organami regulacyjnymi poprzez intensywniejszą współpracę administracyjną; uznaje ponadto decyzję niektórych państw członkowskich o określeniu liczby operatorów usług, rodzajów oraz liczby oferowanych gier, tak aby chronić konsumentów i zapobiegać przestępstwom, pod warunkiem że ograniczenia te są proporcjonalne oraz że odzwierciedlają chęć ograniczenia działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny;

15. w kontekście zasady „aktywnej pomocniczości” wzywa Komisję do rozważenia wszystkich dostępnych na szczeblu europejskim narzędzi i środków na rzecz ochrony konsumentów najbardziej podatnych na ryzyko, zapobiegania uzależnieniom oraz walki z nielegalnymi dostawcami usług hazardowych, w tym do rozważenia sformalizowanej współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi, wspólnych standardów dla operatorów lub dyrektywy ramowej; jest zdania, że pierwszym krokiem w tym kierunku mógłby być uzgodniony pomiędzy organami regulacyjnymi a operatorami ogólnoeuropejski kodeks postępowania w zakresie gier hazardowych oferowanych w internecie;

16. uważa, że ogólnoeuropejski kodeks postępowania w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie powinien obejmować prawa i obowiązki zarówno dostawcy usług, jak i konsumenta; jest zdania, że taki kodeks postępowania powinien pomóc w zapewnieniu odpowiedzialności w sektorze gier hazardowych, wysokiego poziomu ochrony graczy, szczególnie w przypadku osób nieletnich i innych osób szczególnie podatnych na ryzyko związane z grami hazardowymi, wsparcia mechanizmów, które zarówno na szczeblu UE, jak i krajowym, wspierają zwalczanie cyberprzestępczości, oszustw oraz reklamy wprowadzającej w błąd, i ostatecznie doprowadzić do ustanowienia ram zasad i przepisów zapewniających równą ochronę konsumentów w całej UE;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

17. podkreśla, że państwa członkowskie powinny podejmować więcej działań w celu uniemożliwiania świadczenia usług przez nielegalnych dostawców w zakresie gier hazardowych oferowanych w internecie, np. poprzez sporządzenie „czarnej listy” takich dostawców; wzywa Komisję do zbadania możliwości przedstawienia prawnie wiążących narzędzi zobowiązujących banki, wystawców kart kredytowych oraz innych uczestników systemu płatności w UE do blokowania, na podstawie krajowych czarnych list, transakcji pomiędzy ich klientami a dostawcami usług hazardowych, którzy nie posiadają zezwoleń podlegającego ich jurysdykcji, nie utrudniając jednocześnie transakcji zawieranych legalnie;

18. uznaje prawo państw członkowskich do stosowania szerokiego wachlarza środków represji w przypadku nielegalnych ofert w zakresie gier hazardowych w internecie; celem zwiększenia efektywności zwalczania takich ofert popiera wprowadzenie zasady regulacyjnej, na mocy której przedsiębiorstwo hazardowe może działać (lub ubiegać się o wymagane zezwolenie krajowe) w danym państwie członkowskim tylko wówczas, gdy jego działalność nie jest niezgodna z prawem innego państwa członkowskiego UE;

19. wzywa Komisję, strażnika traktatów, oraz państwa członkowskie, by nadal skutecznie kontrolowały przestrzeganie prawa UE;

20. zauważa, że od 2008 r. można było poczynić więcej postępów w pracach nad nierozstrzygniętymi przypadkami naruszeń i że żadne państwo członkowskie nie zostało pozwane do Trybunału Sprawiedliwości; nalega, by Komisja nadal prowadziła postępowanie wyjaśniające dotyczące możliwych niezgodności ustawodawstwa państw członkowskich w sprawie gier hazardowych (oferowanych w internecie i poza nim) z TFUE oraz, jeżeli to konieczne, kontynuowała postępowania w sprawie przypadków naruszeń, które toczą się od 2008 r. w celu zapewnienia takiej zgodności; przypomina, że Komisja w swej funkcji strażnika traktatów ma obowiązek szybkiego podejmowania działań po otrzymaniu skarg w sprawie naruszeń swobód zagwarantowanych w traktatach;

Współpraca między organami regulacyjnymi

21. wzywa zatem do silnego pogłębienia współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi, przy udzieleniu im wystarczających uprawnień, koordynowanego przez Komisję Europejską, w celu opracowania wspólnych standardów oraz wspólnego wystąpienia przeciwko operatorom gier hazardowych oferowanych w internecie, prowadzącym działalność bez wymaganego zezwolenia krajowego; krajowe rozwiązania wyspowe są nieskuteczne zwłaszcza w kontekście identyfikowania graczy znajdujących się na czarnej liście oraz zwalczania prania pieniędzy, oszustw przy przyjmowaniu zakładów i innej przestępczości zorganizowanej; w tym kontekście: jest zdania, że wprowadzenie w każdym państwie członkowskim organu regulacyjnego dysponującego wystarczającymi kompetencjami stanowi konieczny krok na drodze do skuteczniejszej współpracy regulacyjnej; system wymiany informacji na rynku wewnętrznym mógłby posłużyć za podstawę skuteczniejszej współpracy między krajowymi organami regulacyjnymi; odnotowuje podejmowane przez krajowe organy regulacyjne inicjatywy na rzecz ściślejszej współpracy, takie jak sieć GREF i Europejska Platforma Organów Regulacyjnych; wzywa do ściślejszej współpracy i lepszej koordynacji między państwami członkowskimi UE, Europol i Eurojustem w zwalczaniu nielegalnych gier hazardowych, oszustw, prania pieniędzy i innych przestępstw finansowych w dziedzinie gier hazardowych oferowanych w internecie;

22. jest zdania, że poszczególne formy gier hazardowych w internecie - takie jak szybkie interaktywne gry hazardowe, w przypadku których ruchy wykonywane są co kilka sekund, zakłady oraz loterie obejmujące cotygodniowe losowanie - różnią się między sobą i wymagają opracowania różnych rozwiązań, jako że niektóre formy gier hazardowych dostarczają więcej okazji do popełniania nadużyć niż inne; zwraca uwagę w szczególności, że możliwość prania pieniędzy zależy od poziomu bezpieczeństwa procedur identyfikacji, rodzaju gry oraz wykorzystywanych metod zapłaty, co sprawia, że w przypadku niektórych gier konieczne jest monitorowanie w czasie rzeczywistym i przeprowadzanie ściślejszej kontroli niż w przypadku innych form gier;

23. podkreśla konieczność rozwiązania problemu ochrony kont założonych przez konsumentów w celu korzystania z gier hazardowych online w razie, gdy usługodawca staje się niewypłacalny; w związku z tym sugeruje, aby ewentualne przyszłe ustawodawstwo dążyło do ochrony wpłat w razie nałożenia na strony internetowe grzywien lub wszczęcia przeciw nim postępowania sądowego;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

24. wzywa Komisję do wspierania konsumentów dotkniętych nielegalnymi praktykami oraz do oferowania im wsparcia prawnego;

25. zaleca wprowadzenie ogólnoeuropejskich jednolitych norm minimalnych w zakresie identyfikacji elektronicznej; uważa, że rejestracja powinna przebiegać w sposób umożliwiający ustalenie tożsamości gracza, a jednocześnie zapewniający graczowi maksymalnie jedno konto hazardowe w jednym przedsiębiorstwie hazardowym; podkreśla, że solidne systemy rejestracji i weryfikacji to kluczowe narzędzia służące zapobieganiu nadużyciom w korzystaniu z gier hazardowych oferowanych w internecie, takim jak pranie pieniędzy;

26. jest zdania, że niezbędne jest przyjęcie wspólnych standardów ochrony konsumentów, tak aby skuteczniej chronić konsumentów (a zwłaszcza młodych graczy oraz graczy najbardziej podatnych na ryzyko) przed negatywnymi aspektami gier hazardowych online; w tym kontekście podkreśla, że przed umożliwieniem podjęcia jakiejkolwiek aktywności hazardowej należy wprowadzić proces kontroli i ochrony, obejmujący m.in. weryfikację wieku, ograniczenia dotyczące płatności elektronicznych, przelewu środków między kontami hazardowymi, a w przypadku operatorów gier - wymóg umieszczania na stronach internetowych, na których oferowane są gry, informacji na temat wymaganego prawem wieku pozwalającego na uprawianie hazardu, a także informacji na temat zachowań wysokiego ryzyka, hazardu kompulsywnego i krajowych punktów kontaktowych.

27. wzywa do stosowania skutecznych metod przy rozwiązywaniu problemu hazardu, między innymi w oparciu o zakazy uprawiania gier hazardowych i obowiązkowe limity wydatków w danym okresie, ustalane jednak przez samego klienta; podkreśla ponadto, że jeżeli limit wydatków ma zostać podniesiony, to powinien on zacząć obowiązywać z opóźnieniem;

28. podkreśla, że uzależnienie od gier hazardowych jest w rzeczywistości zaburzeniem zachowania, które może dotyczyć do 2 % ludności w niektórych krajach; w związku z tym apeluje o zbadanie rozmiarów tego problemu we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej, by zyskać podstawy do opracowania zintegrowanej polityki ochrony konsumentów przed uzależnieniem; uważa, że natychmiast po utworzeniu konta hazardowego musi zostać udostępniona informacja na temat gier hazardowych, odpowiedzialnego uprawiania hazardu oraz możliwości leczenia uzależnienia od hazardu;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapoznania się z analizami przeprowadzonymi już w tej dziedzinie, do skoncentrowania się na badaniach analizujących przypadki, powstawanie i leczenie uzależnienia od hazardu, do zgromadzenia i opublikowania danych statystycznych dotyczących rynków gier hazardowych oferowanych w ramach wszystkich kanałów (internetowych i pozainternetowych) oraz uzależnienia od hazardu, tak aby opracować wszechstronne dane na temat całego rynku gier hazardowych w UE; podkreśla zapotrzebowanie na pochodzące z niezależnych źródeł dane statystyczne dotyczące w szczególności uzależnienia od hazardu;

30. wzywa Komisję do rozpoczęcia tworzenia sieci organizacji krajowych opiekujących się osobami uzależnionymi od hazardu w celu umożliwienia wymiany doświadczeń i sprawdzonych praktyk;

31. zauważa, że zgodnie z niedawno opublikowaną analizą ⁽¹⁾ sektor gier hazardowych został określony jako sektor, w którym najczęściej odczuwalny jest brak alternatywnego systemu rozwiązywania sporów; sugeruje zatem, by krajowe agencje regulacyjne mogły ustanawiać alternatywne systemy rozwiązywania sporów w przypadku sektora gier hazardowych oferowanych w internecie;

Gry hazardowe a sport – potrzeba zapewnienia uczciwości

32. stwierdza, że chociaż ryzyko oszustw w zawodach sportowych istniało od zawsze, to zwiększyło się ono z chwilą pojawienia się sektora zakładów bukmacherskich online i stanowi zagrożenie dla uczciwości w sporcie; jest zatem zdania, że należy opracować wspólną definicję oszustw sportowych i karać za oszustwa w zakładach bukmacherskich w całej Europie jak za przestępstwa kryminalne;

⁽¹⁾ Analiza pt. „Cross-Border Alternative Dispute Resolution in the European Union”, 2011, <http://www.europarl.europa.eu/activities/committees/studies/download.do?language=en&file=41671>.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

33. domaga się opracowania instrumentów służących zacieśnieniu transgranicznej współpracy policyjnej i sądowej, obejmującej wszystkie właściwe władze państw członkowskich, posiadające uprawnienia w zakresie zapobiegania zjawiskom ustawiania wyników w związku z zakładami sportowymi, ich wykrywania i ścigania; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do rozważenia możliwości powołania specjalnych służb ścigania zajmujących się przede wszystkim badaniem przypadków ustawiania wyników; stwierdza, że należy rozważyć ramy współpracy z organizatorami zawodów sportowych w celu ułatwienia wymiany informacji między sportowymi organami dyscyplinarnymi a organami publicznymi zajmującymi się dochodzeniem i ściganiem, np. poprzez stworzenie sieci i krajowych punktów kontaktowych odpowiedzialnych za kwestie ustawiania wyników; w stosownych przypadkach powinno się to odbywać we współpracy z operatorami gier hazardowych;

34. ocenia w związku z tym, że należy opracować na szczeblu europejskim wspólną definicję oszustwa w sporcie oraz włączyć tego rodzaju oszustwa do prawa karnego we wszystkich państwach członkowskich;

35. wyraża zaniepokojenie związkami organizacji przestępczych z rozwojem procederu ustawiania wyników w kontekście internetowych zakładów bukmacherskich oraz wykorzystywaniem uzyskiwanych dzięki temu zysków na inne rodzaje działalności przestępczej;

36. odnotowuje, że kilka państw europejskich przyjęło już rygorystyczne ustawodawstwo przeciwdziałające praniu pieniędzy poprzez sportowe zakłady bukmacherskie, oszustwom w sporcie (klasyfikując je jako konkretny czyn zabroniony pod groźbą kary) oraz konfliktom interesów bukmacherów i klubów sportowych, zespołów, a także czynnych sportowców;

37. odnotowuje, że internetowi operatorzy licencjonowani w UE odgrywają już rolę w kontekście identyfikacji potencjalnych przypadków korupcji w sporcie;

38. podkreśla znaczenie edukacji dla ochrony uczciwości w sporcie; wzywa państwa członkowskie oraz związki sportowe do odpowiedniego informowania i edukowania sportowców oraz konsumentów, począwszy od najmłodszych lat i na wszystkich szczeblach (zarówno amatorskich, jak i zawodowych);

39. ma świadomość szczególnie istotnego znaczenia wkładu dochodów z gier hazardowych na rzecz finansowania sportu na wszystkich szczeblach zawodowych i amatorskich w państwach członkowskich, w tym środków ochrony integralności współzawodnictwa sportowego przed manipulacją zakładami; zwraca się do Komisji o zbadanie alternatywnych rozwiązań dotyczących finansowania, przy jednoczesnym poszanowaniu praktyk w państwach członkowskich, zapewniających trwałe powiązanie wpływów finansowych z zakładami sportowymi z ochroną integralności współzawodnictwa sportowego przed manipulacją zakładami, mając na uwadze, że żaden mechanizm finansowy nie powinien prowadzić do sytuacji, w której tylko kilka zawodowych i szeroko transmitowanych dyscyplin odnosi korzyści, a pozostałe, szczególnie sporty masowe, znalazłyby się w sytuacji zmniejszenia finansowania pochodzącego z zakładów sportowych;

40. potwierdza swoje stanowisko, że zakłady sportowe stanowią formę komercyjnego wykorzystywania zawodów sportowych; zaleca zabezpieczenie zawodów sportowych przed wszelkim nieuprawnionym wykorzystaniem komercyjnym, w szczególności poprzez uznanie praw własności organizatorów zawodów sportowych, nie tylko w celu zapewnienia sprawiedliwego zwrotu finansowego z korzyścią dla sportu zawodowego i amatorskiego na wszystkich poziomach, lecz także jako instrumentu umożliwiającego walkę z oszustwami w sporcie, a zwłaszcza ze zjawiskiem ustawiania wyników;

41. podkreśla, że zawarcie prawnie wiążących umów między organizatorami zawodów sportowych a dostawcami usług w zakresie gier hazardowych oferowanych w internecie umożliwiłoby zapewnienie bardziej zrównoważonych stosunków między dwiema stronami;

42. podkreśla znaczenie przejrzystości w sektorze gier hazardowych w internecie; w związku z tym zastanawia się nad corocznym obowiązkiem sprawozdawczym, który powinien wykazywać m.in. jakie działania użyteczności publicznej lub imprezy sportowe są finansowane lub sponsorowane z dochodów pochodzących z hazardu; zwraca się do Komisji Europejskiej o zbadanie możliwości obowiązkowego corocznego składania sprawozdań;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

43. wskazuje na potrzebę zapewnienia wiarygodnej alternatywy dla nielegalnych usług w zakresie gier hazardowych; podkreśla konieczność opracowania pragmatycznych rozwiązań w odniesieniu do reklamowania i sponsorowania imprez sportowych przez operatorów gier hazardowych w internecie; wyraża opinię, że należy przyjąć wspólne standardy reklamowe, które zapewnią odpowiednią ochronę najbardziej narażonym na ryzyko konsumentom i jednocześnie umożliwią sponsorowanie imprez międzynarodowych;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami działającymi w sektorze sportu, tak aby identyfikować odpowiednie mechanizmy niezbędne do zachowania uczciwości sportu oraz do finansowania sportów masowych;

*

* *

45. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Zdrowie pszczół miodnych i pszczelarstwo

P7_TA(2011)0493

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie zdrowia pszczół miodnych i wyzwań dla sektora pszczelarskiego (2011/2108(INI))

(2013/C 153 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie w sektorze pszczelarskim ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2010 r. w sprawie w sprawie zdrowia pszczół miodnych (COM(2010)0714),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie zdrowia pszczół miodnych,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 maja 2011 r. pt. „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽²⁾ ustanawiające przepisy szczególne dotyczące sektora pszczelarskiego w Unii Europejskiej,
- uwzględniając raport naukowy EFSA z dnia 11 sierpnia 2008 r. oraz raport naukowy na temat śmiertelności pszczół i obserwacji pszczół w Europie sporządzony na zamówienie EFSA i przyjęty w dniu 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-442/09 ⁽³⁾ dotyczące etykietowania miodu zawierającego materiał genetycznie zmodyfikowany,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0440.

⁽²⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010, s. 28.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Deficyt białka w UE: jak rozwiązać istniejący od dawna problem?” ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0359/2011),
- A. mając na uwadze, że pszczelarstwo jako działalność gospodarcza i społeczna odgrywa kluczową rolę w zrównoważonym rozwoju obszarów wiejskich, tworzy miejsca pracy oraz istotnie wspomaga ekosystemy poprzez zapylenie roślin, które z kolei przyczynia się do poprawy różnorodności biologicznej, ponieważ pozwala na utrzymanie różnorodności genetycznej roślin;
- B. mając na uwadze, że pszczelarstwo i różnorodność biologiczna są wzajemnie powiązane; mając na uwadze, że przez zapylenie roje pszczele dostarczają dobra publiczne o istotnym znaczeniu środowiskowym, gospodarczym i społecznym, w ten sposób zapewniając bezpieczeństwo żywnościowe i utrzymując różnorodność biologiczną oraz mając na uwadze, że pszczelarze, utrzymując roje pszczoł, świadczą usługi o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska, zapewniając ponadto stosowanie zrównoważonego modelu produkcji na obszarach wiejskich; mając na uwadze, że pastwiska pszczele, rozmaite miejsca żerowania oraz niektóre uprawy (rzepak, słonecznik itp.) dostarczają pszczołom bogatych wartości odżywczych niezbędnych do utrzymania obrony immunologicznej i do zachowania zdrowia,
- C. mając na uwadze, że zwrócono uwagę na obawy, że z powodu wysokich kosztów zakładania przedsiębiorstwa pszczelarskiego mniej osób rozpoczyna działalność w tym sektorze, co skutkuje niewystarczającą liczbą uli potrzebnych do zapylenia upraw o zasadniczym znaczeniu;
- D. mając na uwadze doniesienia o spadku populacji pszczoł zarówno w UE, jak i w innych częściach świata; mając na uwadze, że spada liczebność gatunków zapylaczy, przyczyniających się do wydajności produkcji rolnej; mając na uwadze, że w przypadku znacznego nasilenia się tej tendencji, rolnicy zarówno w UE, jak i w innych częściach świata, być może będą musieli stosować sztuczne zapylenie, co oznaczałoby dwukrotny wzrost wydatków na zapylenie; mając na uwadze, że nauka i praktyka weterynaryjna nie mogą obecnie zapewnić zbyt skutecznych metod zapobiegania niektórym chorobom i szkodnikom ani zwalczania ich ze względu na niewystarczające badania i rozwój nowych leków dla pszczoł w poprzednich dekadach, co jest spowodowane ograniczonymi rozmiarami rynku pszczelarskiego, a w konsekwencji słabym zainteresowaniem dużych koncernów farmaceutycznych, oraz mając na uwadze, że w wielu przypadkach niewielka liczba dostępnych leków zwalczających roztocze Varroa destructor straciła już skuteczność,
- E. mając na uwadze wpływ licznych, często wzajemnie powiązanych, czynników letalnych lub subletalnych na zdrowie poszczególnych pszczoł i rojów; mając na uwadze ograniczoną ilość sprzedawanych leków do zwalczania pasożyta Varroa destructor, które w licznych przypadkach przestały być wystarczająco skuteczne z powodu występowania oporności; mając na uwadze, że stosowanie pestycydów, zmieniające się warunki klimatyczne i środowiskowe, utrata różnorodności biologicznej roślin, zmiana

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0084.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

użytkowania gruntów, błędne praktyki pszczelarskie oraz występowanie gatunków inwazyjnych osłabiają systemy immunologiczne rojów pszczelich oraz sprzyjają rozwojowi patologii oportunistycznych; mając na uwadze, że pszczoły miodne mogą być narażone na środki ochrony roślin w sposób bezpośredni i pośredni, np. poprzez przenoszenie przez wiatr, poprzez wody powierzchniowe, krople powstałe w wyniku gutacji, nektar lub pyłek;

- F. mając na uwadze, że hodowcy pszczół mogą mieć pozytywny wpływ na zdrowie i dobrostan hodowanych przez nich pszczół i pomóc w jego utrzymaniu, chociaż na to w jakim stopniu udaje im się pomyślnie wypełniać te zadania znaczący wpływ mają warunki środowiskowe;
- G. mając na uwadze, że zalecane jest minimalne zastosowanie produktów weterynaryjnych i substancji aktywnych, a także utrzymanie zdrowego systemu odpornościowego roju, oraz mając na uwadze, że problem oporności występuje mimo wszystko; mając na uwadze, że substancje aktywne i leki nie są metabolizowane przez pszczoły oraz że producenci europejscy funkcjonują w oparciu o produkcję czystego, wysokojakościowego miodu bez osadu,
- H. mając na uwadze, że duża ilość europejskich hodowców pszczół zajmuje się pszczelarstwem amatorsko a nie zawodowo;

Badania i propagowanie wiedzy naukowej

1. wzywa Komisję do zwiększenia poziomu wsparcia badań nad zdrowiem pszczół miodnych udzielanego w kolejnych ramach finansowych (8PR) i do skoncentrowania badań na rozwoju technologicznym, zapobieganiu chorobom i ich kontroli, w szczególności jeśli chodzi o wpływ czynników środowiskowych na systemy odpornościowe rojów pszczelich i ich interakcje z patologiami, a także na opracowaniu zrównoważonych praktyk rolnych, promowaniu alternatyw niechemicznych (np. prewencyjnych praktyk rolniczych takich jak płodozmian i biologiczne zwalczanie szkodników), a także na dalszym ogólnym wspieraniu technik zintegrowanej ochrony roślin, rozwoju weterynaryjnych produktów leczniczych mających zastosowanie do obecnych czynników chorobotwórczych u pszczół w UE, w szczególności pasożytów *Varroa destructor* – gdyż jest to główny czynnik patogenny, do zwalczenia którego potrzebna jest większa różnorodność substancji aktywnych z powodu jego wielkiej zdolności do rozwijania oporności – a także do endopasożytów i innych chorób oportunistycznych;

2. uważa, że ważne jest pilne przedsięwzięcie środków mających na celu ochronę zdrowia pszczół, z uwzględnieniem specyfiki pszczelarstwa, różnorodności zaangażowanych podmiotów, a także zasady proporcjonalności i pomocniczości;

3. ponownie wyraża niepokój w związku z faktem, że jeśli zwiększona śmiertelność pszczół miodnych i dzikich zapylaczy w Europie zostanie pozostawiona bez kontroli, będzie ona miała głęboki negatywny wpływ na rolnictwo, produkcję i bezpieczeństwo żywności, różnorodność biologiczną, zrównoważenie środowiskowe i ekosystemy;

4. wzywa Komisję do wsparcia tworzenia należytych krajowych systemów nadzoru, w ścisłej współpracy ze stowarzyszeniami pszczelarskimi, oraz rozwijania zharmonizowanych standardów na szczeblu UE, aby umożliwić dokonywanie porównań; podkreśla zapotrzebowanie na jednolity system rejestracji i identyfikacji uli pszczelich na szczeblu krajowym, dostosowywany i aktualizowany co roku; podkreśla, że fundusze na identyfikację i rejestrację nie powinny pochodzić z istniejących programów usprawniających produkcję i obrót miodem w Unii Europejskiej (rozporządzenie Rady (WE) nr 1221/97 ⁽¹⁾);

5. wzywa Komisję Europejską, aby wspierała europejską sieć „uli referencyjnych” w celu monitorowania wpływu warunków środowiskowych oraz praktyk pszczelarskich i rolniczych na zdrowie pszczół;

6. zachęca Komisję do sporządzania trzyletnich programów opartych na otrzymanych od wszystkich państw członkowskich liczbach rzeczywiście zarejestrowanych uli, a nie na liczbach szacunkowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 1.7.1997, s. 1.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie unijnego laboratorium referencyjnego do badań nad zdrowiem pszczół, które powinno koncentrować się na działaniach nieobjętych obecnie przez sieci eksperckie lub laboratoria krajowe oraz dokonać syntezy zintegrowanej wiedzy pozyskanej w ramach tych badań;
8. podkreśla potrzebę wspierania laboratoriów diagnostycznych i badań w terenie na szczeblu krajowym oraz podkreśla, że należy unikać nakładania się na siebie funduszy;
9. wzywa Komisję do utworzenia wraz z przedstawicielami sektora pszczelarskiego komitetu sterującego, który udzieli Komisji wsparcia w sporządzeniu rocznego programu pracy unijnego laboratorium referencyjnego; z żalem zauważa, że pierwszy roczny program pracy laboratorium referencyjnego UE został przedstawiony bez wcześniejszej konsultacji z zainteresowanymi stronami;
10. wzywa Komisję do nieustannego wspierania badań naukowych dotyczących zdrowia pszczół w oparciu o pozytywne przykłady sieci COLOSS prowadzonej przez COST oraz inicjatywy BeeDoc i STEP oraz do zachęcania państw członkowskich do wspierania badań naukowych w tej dziedzinie; podkreśla jednak, że należy zacieśnić stosunki z pszczelarzami i organizacjami pszczelarskimi;
11. wzywa Komisję do wykluczenia pokrywania się funduszy w celu zwiększenia ich skuteczności w zapewnianiu gospodarczej i ekologicznej wartości dodanej zarówno dla pszczelarzy, jak i rolników; wzywa Komisję do zachęcania państw członkowskich do zwiększenia poziomu finansowania badań;
12. wzywa państwa członkowskie do wspierania i nadzorowania tworzenia krajowych sieci monitorowania fenologii roślin miodonośnych;
13. wzywa Komisję do aktywnego wspierania większego stopnia wzajemnego udostępniania sobie informacji przez państwa członkowskie, laboratoria, pszczelarzy, rolników, przemysł i naukowców na temat badań ekotoksykologicznych dotyczących zdrowia pszczół, tak aby umożliwić niezależne badania naukowe oparte na jak najbogatszych informacjach; wzywa Komisję do wspierania tego procesu poprzez udostępnienie swojej strony internetowej na ten temat we wszystkich językach urzędowych zainteresowanych państw członkowskich;
14. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji „Lepsze szkolenia na rzecz bezpieczniejszej żywności”, wzywa jednak do przedłużenia jej trwania na okres po roku 2011 r. oraz do zwiększenia liczby uczestników reprezentujących władze krajowe;
15. wzywa do wspierania programów szkoleniowych dla pszczelarzy w dziedzinie zapobiegania chorobom i ich kontroli, a także dla rolników i leśników w dziedzinie botaniki i w zakresie obchodzenia się ze środkami ochrony roślin w sposób bezpieczny dla pszczół oraz szkoleń poświęconych wpływowi pestycydów i niechemicznym praktykom rolniczym w zakresie zwalczania chwastów; wzywa Komisję, aby we współpracy z organizacjami pszczelarskimi zaproponowała wytyczne dotyczące opieki weterynaryjnej nad ulami;
16. wzywa organy oraz organizacje reprezentujące sektor pszczelarstwa w państwach członkowskich do wspierania rozpowszechniania wśród pszczelarzy odpowiedniej wiedzy naukowej i technicznej na temat zdrowia pszczół; podkreśla, że niezbędny jest stały dialog między pszczelarzami, rolnikami i odpowiednimi organami;
17. podkreśla potrzebę zapewnienia należytego przeszkolenia lekarzy weterynarii, a także zapewnienia pszczelarzom możliwości konsultacji weterynaryjnych oraz zaangażowania ekspertów w dziedzinie pszczelarstwa w ramach krajowych władz weterynaryjnych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Produkty weterynaryjne

18. uznaje wielką wagę, jaką ma opracowanie innowacyjnego i skutecznego leczenia roztocza Varroa, które powoduje ok. 10 % strat w skali rocznej; uważa, że należy zwiększyć pomoc na zatwierdzone leczenie weterynaryjne, aby zmniejszyć negatywne skutki chorób i szkodników; wzywa Komisję do wprowadzenia wspólnych wytycznych dotyczących leczenia weterynaryjnego w tym sektorze i podkreślenia konieczności ich właściwego stosowania; wzywa do wprowadzenia wytycznych dotyczących stosowania molekuł i/lub formuł farmaceutycznych opartych na kwasach organicznych, olejkach eterycznych i innych substancjach dozwolonych w biologicznym zwalczaniu szkodników;

19. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wsparcia finansowego dla badań, rozwoju i testowania w terenie nowych pszczelarskich produktów leczniczych, szczególnie dla MŚP, w świetle wpływu sektora pszczelarskiego na różnorodność biologiczną i dobra publicznego, jakim jest zapylenie roślin, mając na względzie wysokie koszty leczenia weterynaryjnego ponoszone obecnie przez hodowców pszczół w porównaniu z kosztami związanymi ze zdrowiem w innych sektorach hodowli;

20. podkreśla potrzebę zaproponowania firmom farmaceutycznym zachęt do opracowania nowych produktów leczniczych zwalczających choroby pszczół;

21. wzywa Komisję do opracowania bardziej elastycznych przepisów umożliwiających dopuszczanie i udostępnianie produktów weterynaryjnych dla pszczół miodnych, w tym leków pochodzenia naturalnego i innych, nieposiadających szkodliwego oddziaływania na zdrowie owadów; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący zmiany dyrektywy w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych, jednak uważa, że ich obecna niewielka dostępność nie powinna być pretekstem do rejestrowania lub wprowadzania do obrotu antybiotyków, w celu leczenia innych chorób oportunistycznych występujących u pszczół miodnych, ze względu na ich wpływ na jakość produktów pszczelich, a także na oporność;

22. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar wprowadzenia najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości w kontekście stosowania produktów leczniczych w ramach tzw. procedury kaskadowej w celu zlikwidowania obecnej sytuacji niepewności prawnej, która stanowi przeszkodę w leczeniu chorych pszczół;

23. wzywa do zmiany w otoczeniu regulacyjnym, aby Europejska Agencja Leków, w duchu ochrony praw własności intelektualnej, mogła udzielać na pewien okres przejściowy wyłącznych praw do wytwarzania i wprowadzania do obrotu nowych substancji aktywnych w pszczelarskich produktach weterynaryjnych;

24. wzywa Komisję Europejską do rozważenia możliwości rozszerzenia zakresu Funduszu Weterynaryjnego Unii Europejskiej o choroby pszczół podczas następnego przeglądu funduszu;

25. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar przedstawienia wszechstronnego prawa zdrowia zwierząt; zwraca się do Komisji o dostosowanie zakresu i finansowania europejskiej polityki weterynaryjnej w celu uwzględnienia specyfiki pszczół i pszczelarstwa, tak aby zagwarantować skuteczniejsze zwalczanie chorób pszczół dzięki wystarczającej dostępności skutecznych i standaryzowanych leków we wszystkich państwach członkowskich i finansowanie zdrowia pszczół w ramach europejskiej polityki weterynaryjnej; zwraca się do Komisji o większą harmonizację między państwami członkowskimi i skupienie wysiłków na zwalczaniu warrozy i kontroli nad nią w UE;

26. popiera programy hodowli skoncentrowane na odporności na choroby i pasożyty, zwłaszcza na warrozę;

Wpływ nowoczesnego rolnictwa na pszczoły

27. podkreśla, że Unia Europejska przyjęła właśnie – przy dużym zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego – nowe, bardziej restrykcyjne zasady dotyczące wydawania zezwoleń na wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin oraz ich zrównoważonego stosowania w celu dopilnowania, by były one bezpieczne dla ludzi i środowiska naturalnego; zauważa, że zasady te zawierają dodatkowe, ścisłe kryteria odnoszące się do bezpieczeństwa pszczół; wzywa Komisję do informowania Parlamentu o skutecznym stosowaniu tych nowych przepisów;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

28. zachęca Komisję do ulepszenia metodologii przeprowadzania oceny ryzyka związanego ze stosowaniem pestycydów celem ochrony zdrowia i rozwoju rojów a także do zapewnienia odpowiedniego dostępu do wyników i metodologii badań ekotoksykologicznych zawartych we wnioskach o zezwolenie;

29. podkreśla znaczenie zrównoważonej gospodarki rolnej i wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego przeprowadzenia transpozycji i pełnego wdrożenia dyrektywy 2009/128/WE w sprawie zrównoważonego stosowania pestycydów, a w szczególności jej art. 14, w którym podkreśla się, że od 2014 r. stosowanie zintegrowanej ochrony przed szkodnikami będzie obowiązkowe dla wszystkich rolników w UE, a także do poświęcenia szczególnej uwagi stosowaniu tych pestycydów, które mogą być szkodliwe dla pszczoł i zdrowia rojów;

30. wzywa Komisję do włączenia, na podstawie wiarygodnych i skutecznych testów w warunkach rzeczywistych, ze zharmonizowanymi protokołami, toksyczności chronicznej larwalnej i subletalnej do oceny ryzyka związanego ze stosowaniem pestycydów, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, które ma zastosowanie od dnia 14 czerwca 2011 r.; wzywa Komisję, aby ze szczególną uwagą potraktowała stosowanie niektórych pestycydów, które w pewnych warunkach mogą mieć negatywne skutki dla zdrowia pszczoł i rojów; wzywa Komisję do zintensyfikowania badań dotyczących potencjalnych interakcji między substancjami a czynnikami patogennymi; zauważa, że należy rozważyć również metody zastosowania;

31. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że eksperci z Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności prowadzą niezależną ocenę wymogów obowiązujących w sektorze w zakresie dostarczania danych dotyczących poszczególnych pestycydów;

32. wzywa, w duchu dialogu między pszczelarzami, zainteresowanymi podmiotami z sektora rolniczego i organami publicznymi, do utworzenia systemu sprzyjającego obowiązkowemu wstępnemu powiadamianiu pszczelarzy we wszystkich państwach członkowskich z wyprzedzeniem o planowanym zastosowaniu pestycydów, w szczególności o rozpyleniu środków owadobójczych z powietrza (np. środków przeciwko komarom), oraz do stworzenia systemu udzielającego na wniosek informacji o położeniu uli w czasie tych operacji; ponadto wzywa do ulepszenia przepływu informacji między pszczelarzami i rolnikami, z wykorzystaniem internetowej bazy danych, w zakresie np. umieszczania uli w sąsiedztwie pól;

33. zwraca się do państw członkowskich o sprawdzenie zasadności wprowadzenia problematyki pszczelarstwa i zdrowia pszczoł jako przedmiotu do kształcenia i szkolenia rolników;

34. wzywa Komisję, aby ze szczególnym uwzględnieniem projektu EFSA z 2009 r. zatytułowanego „Śmiertelność pszczoł i nadzór pszczelarski w Europie” przeprowadziła obiektywne badania dotyczące możliwości wystąpienia negatywnych skutków upraw GMO i monokultury dla zdrowia pszczoł miodnych;

Aspekty produkcji i bezpieczeństwa żywności, ochrona pochodzenia

35. wzywa Komisję do nieustannego monitorowania sytuacji w dziedzinie zdrowia zwierząt w państwach pochodzenia, do stosowania najbardziej rygorystycznych wymogów dotyczących zdrowia zwierząt i wprowadzenia należytego systemu monitorowania materiału rozmnożeniowego z państw trzecich, aby uniknąć wprowadzania do UE egzotycznych chorób lub pasożytów pszczelich, takich jak chrząszcz *Aethina tumida* i pasożytów *Tropilaelaps*; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby we współpracy z organizacjami hodowców pszczoł, zwiększyły przejrzystość w odniesieniu do częstości, odsetka, charakterystyki, a zwłaszcza wyników kontroli bezpieczeństwa prowadzonych w punktach kontrolnych na granicach;

36. wzywa do określenia tymczasowego limitu progowego (punktu odniesienia dla kontroli) 15 ppb dla produktów weterynaryjnych dozwolonych w Unii Europejskiej, z myślą o różnych technikach analitycznych stosowanych w poszczególnych państwach członkowskich;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

37. wzywa Komisję do określenia poziomów braku działań (NAL), punktów odniesienia dla kontroli (RPA) lub najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (MRL) w miodzie i innych produktach pszczelarskich w odniesieniu do substancji, które nie mogą być dopuszczone w europejskim sektorze pszczelarskim, a także do zharmonizowania weterynaryjnych kontroli granicznych i kontroli na rynku wewnętrznym, pamiętając o tym, że w przypadku miodu przywóz produktów niskiej jakości, sfalszowanych produktów lub imitacji stanowią elementy zakłócające funkcjonowanie rynku, które wywierają stałą presję na ceny i końcową jakość na rynku wewnętrznym UE, jako że należy zapewnić takie same zasady produktom i producentom z UE i z krajów trzecich; stwierdza, że MRL muszą uwzględniać pozostałości związane z dobrą praktyką weterynaryjną;

38. wzywa Komisję do wprowadzenia lub zmodyfikowania załączników do dyrektywy Rady 2001/110/WE⁽¹⁾ (dyrektywa odnosząca się do miodu) w celu poprawienia standardów produkcji w UE dzięki ustaleniu jasnych definicji prawnych wszystkich produktów pszczelarskich, w tym różnych odmian miodu, oraz parametrów istotnych dla jakości miodu, takich jak zawartość proliny i sacharazy, niski poziom HMF lub wilgotność oraz pogarszanie jakości (dodawanie substancji, takich jak gliceryna, izotopów cukrowych o wartości C13/C14, spektrum pyłkowe oraz zawartość aromatu i cukru w miodzie); wzywa do wsparcia badań nad skutecznymi metodami wykrywania miodu zafalszowanego; zwraca się do Komisji o zadbanie, aby kontrola naturalnych właściwości miodu, obowiązująca w przypadku produktów europejskich, obowiązywała również w przypadku produktów z krajów trzecich;

39. wzywa Komisję do zharmonizowania zasad etykietowania z przepisami rozporządzenia w sprawie rolnych systemów jakości oraz do wprowadzenia obowiązku etykietowania w państwie pochodzenia produktów importowanych i wytworzonych w UE lub, w przypadku połączenia produktów różnego pochodzenia, obowiązkowego etykietowania w każdym państwie pochodzenia;

40. w duchu nowej polityki jakości UE wzywa pszczelarzy, organizacje ich reprezentujące oraz przedsiębiorstwa handlowe do lepszego wykorzystania unijnych systemów etykietowania produktów pszczelarskich (chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne), co mogłoby poprawić przepiętność działalności pszczelarskiej, oraz zwraca się do Komisji, aby zaproponowała – w ścisłej współpracy ze stowarzyszeniami pszczelarskimi – oznaczenia jakości i wspierała sprzedaż bezpośrednią produktów pszczelich na rynkach lokalnych;

41. wzywa do działań na rzecz zwiększenia konsumpcji miodów i produktów pszczelarskich pochodzących z Europy, między innymi poprzez promocję miodów o specyficznych właściwościach charakterystycznych dla niektórych odmian i pochodzenia geograficznego;

Środki związane z ochroną różnorodności biologicznej i rychłą reformą wspólnej polityki rolnej

42. podkreśla konieczność konsultacji z pszczelarzami przez organy europejskie i krajowe w trakcie opracowywania programów na rzecz pszczelarstwa i związanego z tym prawodawstwa, aby zapewnić skuteczność tych programów oraz ich terminową realizację; wzywa Komisję do przeznaczenia znacznie większych środków finansowych, aby zwiększyć dotychczasowe wsparcie dla sektora pszczelarstwa w WPR po roku 2013 oraz zapewnić trwałość i wzmocnienie istniejących programów wsparcia tego sektora (rozporządzenie (WE) nr 1221/97), oraz do zachęcania do rozwoju wspólnych przedsięwzięć, a także wzywa państwa członkowskie do udzielenia pomocy technicznej sektorowi pszczelarskiemu; wzywa Komisję do zagwarantowania, by system współfinansowania dał się pogodzić z wprowadzeniem płatności bezpośrednich w pierwszym filarze WPR (dobrowolne stosowanie art. 68 WPR) przez te państwa, które uznają to za konieczne; podkreśla również potrzebę zachęcania młodych pszczelarzy do rozpoczęcia działalności w tym sektorze; wzywa Komisję do stworzenia sieci zabezpieczeń lub wspólnego systemu ubezpieczeń dla pszczelarstwa w celu ograniczenia wpływu sytuacji kryzysowych na pszczelarzy;

43. wzywa Komisję, aby w ramach nowej unijnej strategii na rzecz różnorodności biologicznej udostępniła na zasadzie priorytetowej i/lub w większym stopniu środki finansowe przeznaczone na pszczelarstwo w ramach wszystkich projektów lub działań proponowanych w ramach WPR, które będą dotyczyły wyłącznie podgatunków i ekotypów *Apis mellifera* pochodzących z każdego regionu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

44. domaga się, by w ramach nadchodzącej reformy WPR Komisja przewidziała środki wsparcia oraz pomoc z przeznaczeniem dla europejskiego sektora pszczelarstwa, pamiętając o publicznych dobrach w zakresie środowiska naturalnego, do których przyczyniają się pszczoły miodne poprzez zapylanie, oraz o usługach środowiskowych, jakie świadczą pszczelarze, utrzymując swoje roje pszczół;

45. zauważa, że zgodnie ze sprawozdaniem Komisji z dnia 28 maja 2010 r. całkowita liczba pszczelarzy w UE nieznacznie wzrosła w porównaniu z 2004 r.; wskazuje, że zgodnie ze sprawozdaniem wzrost ten wynika wyłącznie z przystąpienia Bułgarii i Rumunii do UE, i że bez uwzględnienia pszczelarzy z tych krajów liczba hodowców pszczół w UE byłaby znacznie niższa; uważa, że powyższy fakt obrazuje powagę sytuacji w sektorze pszczelarskim w UE oraz potrzebę udzielenia wsparcia temu sektorowi i wdrożenia konkretnych środków sprzyjających dalszemu prowadzeniu działalności pszczelarskiej przez hodowców pszczół;

46. wzywa Komisję do rozważenia możliwości stworzenia specjalnego programu pomocy dla pszczelarzy w ramach bezpośredniego systemu pomocy, np. poprzez płatności na roje pszczele, który to program przyczyni się do ochrony sektora pszczelarskiego w Unii Europejskiej, będzie sprzyjał dalszemu prowadzeniu działalności pszczelarskiej przez hodowców pszczół, będzie stanowił zachętę dla młodych ludzi do rozpoczęcia działalności w tym zawodzie oraz zapewni, że pszczoły nadal będą pełnić rolę zapylaczy;

47. wzywa Komisję do promowania zrównoważonych praktyk rolniczych w ramach WPR, do zachęcania wszystkich rolników do stosowania prostych praktyk rolniczych zgodnie z dyrektywą 2009/128/WE oraz do wzmocnienia środków rolno-środowiskowych specyficznych dla sektora pszczelarskiego w duchu nowej strategii różnorodności biologicznej; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia środków rolno-środowiskowych w programach rozwoju obszarów wiejskich przeznaczonych dla pszczelarstwa oraz do zachęcania rolników do zaangażowania się w środki rolno-środowiskowe wspierające „przyjazne pszczolom” użytki zielone w pasach pomiędzy polami uprawnymi, a także do stosowania zintegrowanej produkcji na wyższym poziomie, przyjmując całościowe podejście do rolnictwa i stosując biologiczną kontrolę nad szkodnikami, jeżeli tylko jest to możliwe;

48. potwierdza, że Komisja uważa pszczoły miodne za gatunek udomowiony, a zatem w konsekwencji za wchodzące w obręb sektora hodowlanego, co ułatwia stosowanie odpowiednich środków ⁽¹⁾ w zakresie zdrowia, dobrostanu i ochrony i umożliwia lepsze informowanie o sposobach utrzymania dzikich zapylaczy; domaga się w związku z tym opracowania strategii ochrony zdrowia pszczół oraz uwzględnienia w prawodawstwie rolnym i weterynaryjnym sektora pszczelarskiego, ze zwróceniem uwagi na jego specyfikę, zwłaszcza gdy chodzi o odszkodowania dla hodowców za straty w pogłowiu pszczół;

49. wzywa wszystkie zainteresowane strony w sektorze pszczelarskim do skorzystania z możliwości oferowanych przez obecną wspólną politykę rolną oraz reformę, która ma wkrótce nastąpić, a która uwzględnia odpowiednio organizacje producentów w całym sektorze rolnictwa;

Ochrona różnorodności biologicznej pszczół

50. wzywa Komisję, aby w ramach dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽²⁾ (dyrektywa siedliskowa) określiła stan ochrony gatunku *Apis mellifera* i w razie potrzeby uwzględniła go w załącznikach do dyrektywy; zwraca się do Komisji, aby – z uwagi na pilną potrzebę ochrony gatunku *Apis mellifera* i wielu podgatunków występujących w Unii Europejskiej – przeanalizowała możliwość utworzenia specjalnego programu lub instrumentu w ramach instrumentu finansowego Life+, który umożliwi sporządzenie ogólnoeuropejskiego projektu na rzecz przywrócenia dzikich populacji tego gatunku,

51. wzywa Komisję do zakazania – w ramach dyrektywy Rady 92/65/EWG ⁽³⁾ – choćby tymczasowo, przywozu z krajów trzecich żywych pszczół i gatunków rodzaju *Bombus* sp. dzięki czemu uniknie się sprowadzenia egzotycznych chorób, zważywszy zwłaszcza na fakt, że w Unii Europejskiej nie brakuje zasobów genetycznych w pszczelarstwie, ponieważ wciąż istnieją główne podgatunki od których pochodzą rasy i odmiany aktualnie wykorzystywane w pszczelarstwie,

⁽¹⁾ Za pomocą inicjatyw, takich jak strategia UE na lata 2007–2013 na rzecz zdrowia zwierząt, która pomaga opracować jednolite i jasne ramy regulacyjne dotyczące zdrowia zwierząt, polepsza koordynację i skuteczne wykorzystywanie środków przez odpowiednie agencje europejskie i wypukla znaczenie utrzymania i poprawy możliwości diagnostycznych.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

52. przypomina, że działania na rzecz różnorodności biologicznej są niezbędne także poza sektorem rolniczym; zielone przyległości dróg, pobocza kolejowe, leśne odcinki sieci transportu energii oraz ogrody publiczne i prywatne zajmują znaczne powierzchnie, na których racjonalne metody zarządzania mogą znacznie zwiększyć zasoby pyłku i nektaru dla pszczoł i owadów zapylających; rozwój ten musi odbywać się w ramach harmonijnej gospodarki przestrzennej, gwarantującej szczególnie bezpieczeństwo drogowe;

*

* *

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Reforma zasad udzielania pomocy państwa usługom świadczonym w ogólnym interesie gospodarczym

P7_TA(2011)0494

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie reformy zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (2011/2146(INI))

(2013/C 153 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 14 i art. 106 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz jego protokół nr 26,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 marca 2011 r. pt. Reforma zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (COM(2011)0146),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie stosowania od 2005 r. zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym oraz wyniki konsultacji społecznych (SEK(2011)0397),
- uwzględniając przeprowadzone przez Komisję w 2010 r. wysłuchanie publiczne na temat pomocy państwa pt. Przepisy dotyczące usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- uwzględniając wytyczne z dnia 7 grudnia 2010 r. dotyczące zastosowania przepisów prawa Unii Europejskiej z zakresu pomocy państwa, zamówień publicznych i rynku wewnętrznego do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, w tym do usług społecznych (SEK(2010)1545),
- uwzględniając dyrektywę Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym ⁽²⁾,
- uwzględniając przepisy wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 17.11.2006, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 29.11.2005, s. 67.

⁽³⁾ Dz.U. C 297 z 29.11.2005, s. 4.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 stycznia 2001 r. pt. „Usługi użyteczności publicznej w Europie” ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 września 1996 r. w sprawie europejskich usług świadczonych w interesie ogólnym ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 1 lipca 2011 r. w sprawie reformy zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczącego reformy zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając orzeczenie z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym ⁽⁶⁾, z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie usług społecznych użyteczności publicznej w Unii Europejskiej ⁽⁷⁾, z dnia 27 września 2006 r. w sprawie białej księgi Komisji na temat usług użyteczności publicznej ⁽⁸⁾, z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie zielonej księgi na temat usług użyteczności publicznej ⁽⁹⁾, z dnia 13 listopada 2001 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Usługi użyteczności publicznej w Europie” ⁽¹⁰⁾ oraz z dnia 17 grudnia 1997 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Usługi użyteczności publicznej w Europie” ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0371/2011),
- A. mając na uwadze, że usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym mają ogromne znaczenie pośród wspólnych wartości Unii, sprzyjają przestrzeganiu praw podstawowych oraz spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej, przez co mają kluczowe znaczenie z punktu widzenia walki z nierównościami społecznymi, a także w coraz większym stopniu z punktu widzenia zrównoważonego rozwoju;
- B. mając na uwadze, że usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym wnoszą znaczący wkład w potencjał gospodarczy i konkurencyjność państw członkowskich i przez to służą nie tylko zapobieganiu kryzysom gospodarczym i ich pokonywaniu, lecz również ogólnemu dobrobytowi gospodarczemu;
- C. mając na uwadze, że udostępnienie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym sprzyja skutecznej realizacji strategii Europa 2020 oraz to, że usługi te, w szczególności w dziedzinach zatrudnienia, kształcenia i integracji społecznej, mogą przyczynić się do osiągnięcia celów w zakresie wzrostu, co w rezultacie doprowadzi do osiągnięcia ustalonego wysokiego poziomu wydajności, zatrudnienia i spójności społecznej;
- D. mając na uwadze, że opracowanie racjonalnych pod względem kosztów rozwiązań przez konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa prywatne leży w interesie obywateli oraz ma istotne znaczenie w świetle obecnej sytuacji budżetowej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2001, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 281 z 26.9.1996, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 259 z 2.9.2011, s. 40.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 149.

⁽⁵⁾ Sprawa C-280/00 [2004], Rec. s. I-07747.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0319.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 140.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 277.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, s. 294.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, s. 153.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.1998, s. 74.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- E. mając na uwadze, że usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym są usługami, które bez ingerencji publicznej nie zawsze byłyby dostępne lub byłyby dostępne w niewystarczającym stopniu;
- F. mając na uwadze, że usługi społeczne świadczone w interesie ogólnym (SSGI) odgrywają istotną rolę, jeżeli chodzi o poszanowanie podstawowych praw, i w znaczący sposób przyczyniają się do wyrównania szans;
- G. mając na uwadze, że obecne prawodawstwo UE umożliwia zwolnienie z obowiązku powiadomienia szpitali i przedsiębiorstw zajmujących się budownictwem socjalnym, tj. podmiotów świadczących usługi w ogólnym interesie gospodarczym, których celem jest zaspokojenie podstawowych potrzeb społecznych;
- H. mając na uwadze, że art. 106 i 107 TFUE stanowią podstawę prawną reformy zasad dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, a w oparciu o art. 14 TFUE Parlament Europejski i Rada, działając za pomocą rozporządzeń i zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, mogą określać zasady i warunki funkcjonowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, zwłaszcza warunki o charakterze gospodarczym i finansowym, nie naruszając kompetencji państw członkowskich;
- I. mając na uwadze, że protokół nr 26 TFUE stanowi, iż usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym powinny zapewniać wysoki poziom jakości, bezpieczeństwa i przystępności cenowej, równe traktowanie oraz propagowanie powszechnego dostępu i praw odbiorców, oraz że w protokole tym wyraźnie uznano szczególne znaczenie tych usług;
- J. mając na uwadze, że to państwa członkowskie i ich organy publiczne są najlepiej przygotowane do tego, by właściwie służyć swoim obywatelom, przez co odpowiadają za określenie dokładnego zakresu i sposobu udostępniania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym; mając też na uwadze, że w art. 1 Protokołu nr 26 Traktatu z Lizbony wyraźnie uznano szeroki zakres uprawnień dyskrecyjnych organów krajowych, regionalnych i lokalnych do zarządzania tymi usługami oraz do ich zlecania i organizowania;
- K. mając na uwadze, że rekompensaty obejmują wszelkie korzyści przyznane w dowolny sposób przez państwo lub korzyści w postaci środków państwowych;
 - 1. zwraca uwagę na cele przedstawione przez Komisję, która chce zapewnić większą przejrzystość w kwestii stosowania zasad dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym z uwzględnieniem ich różnorodności;
 - 2. domaga się od Komisji Europejskiej wyjaśnienia związków pomiędzy regułami rynku wewnętrznego a świadczeniem usług publicznych oraz zapewnienia stosowania zasady pomocniczości przy definiowaniu, organizowaniu i finansowaniu usług publicznych;
 - 3. podkreśla, że poprawa w zakresie stosowania i zrozumienia przepisów została osiągnięta poprzez zastosowanie w 2005 r. odpowiednich środków, tzw. pakietu środków przyjętych po wydaniu wyroku w sprawie Altmark; zwraca uwagę na to, że konsultacje społeczne wykazały jednak, że instrumenty prawne muszą być jeszcze bardziej zrozumiałe, prostsze, proporcjonalniejsze i skuteczniejsze;
 - 4. podkreśla, że wyniki konsultacji społecznych wykazały, iż poza obciążeniem administracyjnym do niestosowania przepisów mogły przyczynić się niepewność i błędna interpretacja, w szczególności w odniesieniu do kluczowych pojęć przepisów w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, takich jak „akt powierzenia świadczenia usług”, „zrównoważone zyski”, „przedsiębiorstwo”, „usługi gospodarcze i niegospodarcze” lub ich „związek z rynkiem wewnętrznym”;
 - 5. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji udzielenia dalszych wyjaśnień odnośnie do oddzielenia działalności gospodarczej i niemającej charakteru gospodarczego od usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, tak aby zapewnić większą pewność prawną i uniknąć wnoszenia pozwów do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz wszczynania przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; wzywa Komisję do dostarczenia dalszych wyjaśnień na temat czwartego kryterium, które Trybunał Sprawiedliwości UE zawarł w orzeczeniu w sprawie Altmark, oraz do zagwarantowania, że metoda obliczania zrównoważonych zysków będzie dostatecznie jasna i będzie uwzględniać różnorodność usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym; apeluje zatem do Komisji, by nie sporządzała zamkniętej listy; proponuje, aby Komisja nie ograniczała się przy tym wyłącznie do przytoczenia orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, lecz aby określiła miarodajne kryteria ułatwiające zrozumienie i stosowanie użytych pojęć; zwraca się do Komisji, by określiła, jak sama rozumie pojęcie prawdziwej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

6. jest zaniepokojony tym, że Komisja chce wprowadzić dodatkowe wymogi w celu zagwarantowania, że stopień wpływu na rozwój handlu nie będzie sprzeczny z interesami Unii, i uważa, że wprowadzenie tych wymogów spowoduje brak pewności prawa;
7. podkreśla, że „akt powierzenia świadczenia usług” jest gwarancją przejrzystości, którą należy zachować w celu zapewnienia obywatelom większej widoczności świadczenia usług, przy czym powinno się również zwiększyć zakres obowiązków (w ramach aktu powierzenia świadczenia usług), w szczególności poprzez elastyczniejsze stosowanie zasad; apeluje o to, aby projekt, któremu towarzyszy „umowa zadaniowa”, był uznawany za dopuszczalny akt powierzenia świadczenia usług;
8. podkreśla, że reformę zasad UE dotyczących pomocy państwa można przeprowadzić wyłącznie przy uwzględnieniu szczególnego przeznaczenia usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości, ponieważ w myśl Protokołu nr 26 TFUE odpowiedzialność za przygotowanie, realizację, finansowanie i organizację usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym spoczywa przede wszystkim na państwach członkowskich i ich władzach krajowych, regionalnych i lokalnych, które mają szeroką swobodę działania i wyboru w tym zakresie;
9. podkreśla, że w ramach przeglądu przepisów należy zwrócić szczególną uwagę na to, aby użyte pojęcia i terminy wspólnotowe zostały wyraźnie dostosowane do istoty usług publicznych oraz różnorodności form organizacyjnych i uczestniczących podmiotów, a także uwzględnić faktyczne ryzyko ich wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi;
10. zwraca uwagę na specyfikę usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym na szczeblu regionalnym i lokalnym, które nie wpływają na konkurencję na rynku wewnętrznym i w których przypadku powinna być możliwa uproszczona i przejrzysta procedura ułatwiająca wprowadzanie innowacji oraz udział małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP);
11. popiera zarówno koncepcję wartości progowych dla zwolnienia z obowiązku powiadomienia o wypłacie przez państwo rekompensaty za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, jak i związane z nią zmniejszenie obciążeń administracyjnych; w oparciu o wyniki przeprowadzonych konsultacji proponuje zwiększenie wartości progowych, które wskazują na to, jaką należy podjąć decyzję w sprawie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;
12. podkreśla, że w art. 14 TFUE oraz w Protokole nr 26 dołączonym do Traktatu z Lizbony uznano szczególny charakter usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, a także uznaje szczególną rolę władz krajowych, lokalnych i regionalnych w tym zakresie; podkreśla, że reforma zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym stanowi jedynie część niezbędnych usprawnień systemu prawnego mającego zastosowanie do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym poprzez spójne europejskie ramy prawne; zaznacza, że każdy instrument prawny będzie musiał zagwarantować pewność prawa; zwraca się do Komisji o to, by wywiązała się ze zobowiązania podjętego w Akcie o jednolitym rynku i sporządziła przed upływem 2011 r. komunikat przedstawiający działania mające zagwarantować stworzenie ram, dzięki którym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym oraz usługi społeczne świadczone w interesie ogólnym spełnią swoją rolę;
13. podkreśla, że zgodnie z art. 106 ust. 2 TFUE przedsiębiorstwa, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie, podlegają przepisom dotyczącym zakazu i kontroli pomocy państwa w granicach, w jakich stosowanie tych postanowień nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu szczególnych zadań powierzonych im przez organy krajowe, regionalne lub lokalne; podkreśla w związku z tym, że art. 14 TFUE stanowi jasno, iż Unia i państwa członkowskie, każde w granicach swych kompetencji i w granicach stosowania traktatu, zapewniają, aby te usługi były świadczone na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania; apeluje zatem, aby w reformie zasad UE dotyczących pomocy państwa uwzględniono oba artykuły i dopilnowano, by rekompensata przyznawana z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie obciążała nadmiernie finansów publicznych ani nie skutkowała obniżeniem jakości świadczonych usług;
14. uważa, że przygotowywany przez Komisję wniosek dotyczący obligacji projektowych w ramach strategii UE 2020 mogłyby i powinny być głównym wektorem rozwoju usług świadczonych w interesie ogólnym zarówno w państwach członkowskich, jak i na szczeblu Unii Europejskiej; podkreśla, że procedury określone w tym celu powinny zostać wyraźnie włączone do ram kwalifikowalności projektów, które to ramy należy zdefiniować zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

15. uważa, że niezwykle ważne jest to, aby rekompensata za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym nie zakłócała konkurencji ani nie szkodziła innym przedsiębiorstwom, które nie otrzymują rekompensaty, działającym w tych samych sektorach lub na tych samych rynkach;

16. stwierdza, że warunki dostępu do rekompensaty kosztów netto wykonania usług publicznych dla wszystkich przedsiębiorstw, które są odpowiedzialne za zarządzanie nimi, jest warunkiem ekonomicznie i finansowo koniecznym do prawidłowego wykonywania szczególnych zadań przydzielonych im przez władze publiczne, zwłaszcza w okresie obecnego kryzysu, kiedy to usługi publiczne odgrywają istotną rolę jako automatyczny stabilizator i zabezpieczenie dla obywateli UE znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i przyczyniają się w ten sposób do ograniczenia społecznych skutków kryzysu;

17. w związku z tym pragnie podkreślić, że rozwój współpracy między podmiotami publicznymi poprzez łączenie zasobów ma duży potencjał w zakresie zwiększania skuteczności użycia środków publicznych i modernizacji usług publicznych w odpowiedzi na nowe potrzeby obywateli na poszczególnych obszarach; podkreśla także znaczenie współpracy transgranicznej;

18. stanowczo podkreśla, że jakość usług publicznych musi być wysoka i że usługi te muszą być dostępne dla wszystkich grup społecznych; w związku z tym z zaniepokojeniem obserwuje restrykcyjną postawę Komisji, która uznaje pomoc państwa na rzecz towarzystw budownictwa socjalnego za usługi społeczne świadczone w interesie ogólnym, jedynie jeżeli usługi te są zastrzeżone wyłącznie dla obywateli lub grup społecznych znajdujących się w trudnej sytuacji, ponieważ takie zawężone rozumienie tej kwestii uniemożliwia osiągnięcie nadrzędnego celu, którym jest przenikanie się grup społecznych i powszechny dostęp;

19. jest zdania, że wysokiej jakości usługi opierają się na prawach człowieka obywateli europejskich; twierdzi też, że należy wzmocnić to podejście oparte na prawach;

20. przypomina o znaczących inwestycjach koniecznych, by unowocześnić infrastrukturę, zwłaszcza w regionach, które najdotkliwiej odczuwają jej brak, w szczególności w obszarze energii, telekomunikacji i transportu publicznego, mających na celu umożliwienie w przyszłości dostaw inteligentnej energii lub usług szerokopasmowych;

21. wzywa Komisję, aby w kosztach, które może pokryć rekompensata, uwzględniała inwestycje w infrastrukturę, która jest niezbędna do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym; przypomina Komisji, że świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym opiera się czasem na długofalowej pomocy publicznej na rzecz inwestycji, a nie na rocznych rekompensatach;

22. wzywa Komisję do zaakceptowania podczas negocjowania dwustronnych umów handlowych publicznego świadczenia w krajach partnerskich usług w ogólnym interesie gospodarczym oraz usług społecznych w interesie ogólnym;

Uproszczenie/proporcjonalność

23. pozytywnie odnosi się do zamiaru Komisji, aby poprzez bardziej zróżnicowane podejście do stosowania zasad dotyczących pomocy państwa zagwarantować, by obciążenia administracyjne spoczywające na organach publicznych i usługodawcach były proporcjonalne do ewentualnego wpływu tego środka na konkurencyjność na rynku wewnętrznym;

24. apeluje zatem o to, by sposób sformułowania przepisów zapewniał ich właściwe stosowanie oraz gwarantował, że nie będą one obciążać zbędnymi obciążeniami organów publicznych i przedsiębiorstw, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie, umożliwiając im realizowanie w pełni przypisanych im zadań; zwraca się w związku z tym do Komisji, by ułatwiła zrozumienie zasad i przewidziała zobowiązania związane z rekompensatą publiczną za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, przez co organy publiczne i usługodawcy zyskają większą pewność prawa;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

25. wzywa Komisję do tego, aby w ramach zaplanowanego uproszczenia zasad dotyczących pomocy państwa wprowadziła przepisy służące zwiększeniu elastyczności i przejrzystości przy monitorowaniu nadmiernej rekompensaty oraz by przede wszystkim ulepszyła środki zapobiegające nadmiernej rekompensacie; proponuje w związku z tym, aby w przypadku wieloletnich umów sprawdzenie, czy doszło do nadmiernej rekompensaty, następowało wyłącznie przed upływem okresu obowiązywania umowy i w żadnym wypadku nie częściej niż co trzy lata; proponuje też określenie przejrzystych kryteriów wyliczania kwoty rekompensaty za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, gdyż pozwoliłoby to na znaczne odciążenie czasowe i finansowe zarówno usługodawców, jak i organów publicznych;

26. zwraca się do Komisji o to, by dowiedziała się od organów publicznych i podmiotów gospodarczych, czy wytyczne z dnia 7 grudnia 2010 r. dotyczące zastosowania przepisów prawa Unii Europejskiej z zakresu pomocy państwa, zamówień publicznych i rynku wewnętrznego do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, zwłaszcza do usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym, spełniają swoje zadanie; zwraca się do Komisji, aby w razie konieczności dostarczała organom publicznym i podmiotom gospodarczym instrukcji, dzięki którym będą stosować te zasady w sposób poprawny;

27. wzywa Komisję do uproszczenia przepisów regulujących delegowanie zadań; domaga się, by zaproszenie do składania projektów, któremu towarzyszy umowa zadaniowa, było uznawane za upoważnienie do świadczenia usług;

Usługi społeczne

28. wzywa Komisję do opracowania specjalnej zasady de minimis w odniesieniu do świadczonych w ogólnym interesie usług społecznych, co do których można założyć, że nie będą one w istotny sposób utrudniać handlu między państwami członkowskimi; w związku z tym proponuje, by dla tego rodzaju usług społecznych wprowadzić odpowiednio podwyższone wartości progowe;

29. opowiada się za utrzymaniem obowiązującego odstępstwa od zasady dotyczącej wartości progowych w przypadku szpitali i przedsiębiorstw zajmujących się budownictwem socjalnym; pozytywnie ocenia wyrażony przez Komisję zamiar uwalniania dalszych kategorii usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym od obowiązku powiadamiania o udzielonej im pomocy; wzywa Komisję do zagwarantowania, że rekompensata za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, służących zaspokojeniu podstawowych potrzeb społecznych określonych przez państwa członkowskie, takich jak opieka nad osobami starszymi i osobami niepełnosprawnymi, opieka nad grupami znajdującymi się w trudnej sytuacji i ich integracja z resztą społeczeństwa, pomoc dzieciom i młodzieży, opieka zdrowotna i dostęp do rynku pracy, będą wyłączone z obowiązku powiadamiania;

30. wyraża przekonanie, że należy chronić i jasno zdefiniować szczególny cel i naturę usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym; zwraca się w związku z tym do Komisji o określenie najskuteczniejszego sposobu osiągnięcia tego celu z uwzględnieniem możliwości wprowadzenia przepisów sektorowych;

Usługi lokalne

31. z zadowoleniem przyjmuje założenie Komisji, aby w przypadku pomocy państwa dla przedsiębiorstw, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, wprowadzić zasadę de minimis, o ile z uwagi na ograniczony lokalnie zakres działalności należy oczekiwać jedynie nieznacznego oddziaływania na handel między państwami członkowskimi i o ile zagwarantowano, że rekompensata jest wykorzystywana wyłącznie do celów świadczenia konkretnych usług w ogólnym interesie gospodarczym; zwraca się do Komisji o ustalenie, czy w przypadku usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w dziedzinie kultury i edukacji należy także wprowadzić jakieś szczególne ustalenie sektorowe;

32. apeluje do Komisji, aby przedstawiła odpowiednie wartości progowe w odniesieniu do zasady de minimis mającej zastosowanie do rekompensaty dla przedsiębiorstw, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, tak aby tego typu usługi można było świadczyć w ramach uproszczonej procedury oraz by zdecydowanie zmniejszyć znaczne obciążenia administracyjne, jakie ponoszą usługodawcy, bez wywierania negatywnego wpływu na jednolity rynek; uważa, że taka koncepcja mogłaby opierać się na połączeniu następujących elementów: wysokości rekompensaty i dochodu przedsiębiorstwa, któremu organ lokalny powierzył świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym; twierdzi ponadto, że aby zapewnić niezbędną elastyczność, bardziej właściwe mogłoby być określenie wartości progowej na okres trzech lat budżetowych;

33. przypomina że podmioty świadczące usługi w ogólnym interesie gospodarczym mają różne statusy, na przykład status stowarzyszenia, fundacji, organizacji wolontariackiej i społecznościowej, organizacji typu non-profit i przedsiębiorstwa społecznego; przypomina też, że niektóre z nich działają wyłącznie na szczeblu lokalnym, nie angażują się w działalność komercyjną i wszelkie zyski z usług świadczonych w interesie ogólnym reinwestują na szczeblu lokalnym;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Jakość i skuteczność

34. podkreśla szczególne znaczenie wysokiej jakości usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym oraz konieczność powszechnego dostępu do nich; w związku z tym podkreśla, że zgodnie z postanowieniami TFUE dotyczącymi konkurencji kompetencje Komisji ograniczają się jedynie do kontroli pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym oraz że postanowienia te nie stanowią podstawy prawnej ustalenia kryteriów jakości i skuteczności na poziomie europejskim; uważa, że przy definiowaniu kryteriów jakości i skuteczności usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym należy zwrócić szczególną uwagę na zasadę pomocniczości;

*

* *

35. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym

P7_TA(2011)0495

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym (2011/2052(INI))

(2013/C 153 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 3 ust. 3, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 9, 148, 160 i 168,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 16, 21, 23, 24, 25, 30, 31 i 34,
- uwzględniając zrewidowaną Europejską kartę społeczną, szczególnie jej art. 30 (prawo do ochrony przed ubóstwem i wykluczeniem społeczną), art. 31 (prawo do mieszkania) i art. 16 (prawo rodziny do ochrony społecznej, prawnej i ekonomicznej),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1098/2008/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów z dnia 8 czerwca 2010 r. na temat „Równość i zdrowie we wszystkich obszarach polityki: solidarność w zdrowiu” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając deklarację Rady z dnia 6 grudnia 2010 r. pt. „Europejski Rok Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym: współpraca w walce z ubóstwem w 2010 roku i później” ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.

⁽⁴⁾ Rada UE, komunikat prasowy 10560/10 (presse 156), 3019. posiedzenie Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów, Luksemburg, 7-8 czerwca 2010 r.

⁽⁵⁾ Rada UE, 3053. posiedzenie Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów, 6 grudnia 2010 r.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO) w dniu 7 marca 2011 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Ochrony Socjalnej z dnia 15 lutego 2011 r. pt. „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Inicjatywa przewodnia strategii »Europa 2020« ” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu Ochrony Socjalnej z dnia 10 lutego 2011 r. pt. „Ocena społecznego wymiaru strategii »Europa 2020« przeprowadzona przez Komitet Ochrony Socjalnej” ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Ochrony Socjalnej pt. „Solidarność w zdrowiu: zmniejszanie nierówności zdrowotnych w UE” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 3 października 2008 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Solidarność w zdrowiu: zmniejszanie nierówności zdrowotnych w UE” (COM(2009)0567),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Strategia skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską” (COM(2010)0573),
- uwzględniając europejską strategię w sprawie niepełnosprawności 2010-2020: odnowione zobowiązanie do budowania Europy bez barier (COM(2010)0636),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.” (COM(2011)0173),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 października 2001 r. w sprawie ONZ – Międzynarodowy Dzień Walki z Ubóstwem ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie propagowania integracji społecznej i walki z ubóstwem, w tym ubóstwem dzieci, w Unii Europejskiej ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ Rada UE, komunikat prasowy 7360/11 (presse 52), 3073. posiedzenie Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów, Bruksela, 7 marca 2011 r.

⁽²⁾ Opinia Komitetu Ochrony Socjalnej dla Rady, Rada Unii Europejskiej, 6491/11, SOC 124, 15 lutego 2011 r.

⁽³⁾ Sprawozdanie Komitetu Ochrony Socjalnej dla Rady, Rada UE, 6624/11 ADD 1 SOC 135 ECOFIN 76 SAN 30, z dnia 18 lutego 2011 r.

⁽⁴⁾ Opinia Komitetu Ochrony Socjalnej dla Rady, Rada UE, 9960/10, SOC 357 SAN 122, z dnia 20 maja 2010 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 166 z 7.6.2011, s. 18.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 130.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 307 z 18.11.2008, s. 11.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 87 E z 11.4.2002, s. 253.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 11.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 16.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięciu celów lizbońskich i celów „UE 2020” ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wspierania dostępu młodzieży do rynków pracy, poprawy statusu osób odbywających staże i praktyki zawodowe ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 8 września 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wytycznych dla polityki zatrudnienia państw członkowskich: Zintegrowane wytyczne dotyczące strategii Europa 2020 – część druga ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zielonej księgi Komisji na rzecz adekwatnych, stabilnych i bezpiecznych systemów emerytalnych w Europie ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie ubóstwa kobiet w Unii Europejskiej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie roli kobiet w starzejącym się społeczeństwie ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie programu dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących w Unii ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoje oświadczenia pisemne z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązania kwestii bezdomności ulicznej ⁽¹²⁾ oraz z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności ⁽¹³⁾,
- uwzględniając zalecenia końcowe Europejskiej Konferencji na rzecz Konsensusu w sprawie Bezdomności, która odbyła się w dniach 9 i 10 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych 2010-2020 ⁽¹⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 120.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0262.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, p. 116.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0376.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0375.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0058.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0086.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, p. 49.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0338.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0092.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, p. 19.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0499.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0383.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0453.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie europejskiego paktu na rzecz równości płci na lata 2011–2020 ⁽¹⁾,
- uwzględniając strategię na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015 (COM(2010)0491),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. na temat aspektu płci w spadku koniunktury i kryzysie finansowym ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając publikację Eurostatu pt. „Walka z ubóstwem i wykluczeniem społecznym – UE 2010 r. – ujęcie statystyczne”,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów pt. „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej (COM(2010)0758),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, a także opinie Komisji Budżetowej, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0370/2011),

Dane liczbowe

- A. mając na uwadze, że 116 milionom osób w Unii Europejskiej zagraża ubóstwo i że 42 miliony (czyli 8 %) osób żyją „w skrajnie trudnych warunkach materialnych i nie [mogą] pozwolić sobie na zaspokojenie wielu potrzeb uważanych w Europie za podstawowe do prowadzenia życia na przyzwoitym poziomie” ⁽⁵⁾ oraz że ubóstwo jest niemożliwym do zaakceptowania przejawem nierównego podziału bogactwa, dochodów i zasobów w ramach prosperującej gospodarki europejskiej; mając na uwadze, że kryzys finansowy, gospodarczy i społeczny najsilniej uderzył w najsłabsze grupy społeczne, jak osoby starsze i osoby niepełnosprawne; mając na uwadze, że środki oszczędnościowe, które zostały lub zostaną przyjęte w Unii Europejskiej, nie mogą być szkodliwe dla zatrudnienia i ochrony socjalnej, pogarszać sytuacji osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, ani grozić ubóstwem, niepewnością warunków życiowych lub ubóstwem milionom osób, którym udawało się dotychczas żyć, zaspokajać swoje potrzeby i utrzymywać się z pracy lub emerytury, w szczególności z powodu cięć budżetowych w usługach publicznych i pomocy społecznej; mając na uwadze, że zaostrzenie warunków i sankcji w ramach polityki aktywacji społecznej w odpowiedzi na kryzys powiększa trudności najsłabszych grup społecznych, podczas gdy oferuje się niewiele godnych miejsc pracy; mając na uwadze, że wskutek kryzysu przepaść między bogatymi a ubogimi wciąż się powiększa,

Naruszenie praw podstawowych

- B. mając na uwadze nową strategię Komisji dotyczącą wdrożenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zmierzającą w szczególności do poprawy w zakresie dostępu osób w najtrudniejszej sytuacji do praw podstawowych; mając na uwadze, że karta ta powinna być w całości przestrzegana i że głębokie ubóstwo stanowi naruszenie praw człowieka i poważne naruszenie godności ludzkiej, sprzyjając stygmatyzacji i niesprawiedliwości; mając na uwadze, że głównym celem systemów wsparcia dochodów powinno być wydzwignięcie osób z ubóstwa i umożliwienie im godnego życia,

⁽¹⁾ Konkluzje Rady z dnia 7 marca 2011 r., Bruksela.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, p. 79.

⁽³⁾ P7_TA(2011)0319.

⁽⁴⁾ P7_TA(2010)0365.

⁽⁵⁾ Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym (COM(2010)0758 wersja ostateczna).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Niedotrzymane zobowiązania

- C. mając na uwadze, że w latach 2000-2008 ubóstwo i wykluczenie społeczne wzrosły i dotknęły nowe grupy społeczne pomimo zobowiązań Unii związanych z celem eliminacji ubóstwa w UE do 2010 r. przyjętym podczas szczytu w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000 r. lub z postępami do zrealizowania uzgodnionymi podczas spotkania Rady Europejskiej w Nicei w dniach 7-9 grudnia 2000 r.; mając na uwadze, że nie da się ograniczyć ubóstwa i wykluczenia ani zapewnić rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu bez pokonania nierówności i dyskryminacji lub bez zagwarantowania rozkwitu gospodarek krajowych i zagwarantowania solidarności z najsłabszymi grupami społecznymi, to jest bez sprawiedliwego i odpowiedniego podziału dobrobytu państwa,
- D. mając na uwadze, że ryzyko ubóstwa dotyka bezpośrednio środowiska wiejskie, a zwłaszcza małe gospodarstwa i młodych rolników zagrożonych skutkami kryzysu gospodarczego i nadmiernymi wahaniami cen surowców,

- 20 milionów

- E. mając na uwadze, że wśród pięciu głównych celów strategii Europa 2020 znajduje się cel elastyczny – tzn. niepowiązany z sankcjami – zakładający zmniejszenie o 20 milionów liczby osób zagrożonych ubóstwem, opierający się na trzech wskaźnikach ustalonych przez państwa członkowskie (wskaźnik zagrożenia ubóstwem po uwzględnieniu transferów społecznych, wskaźnik skrajnej deprivacji materialnej i odsetek osób żyjących w gospodarstwach domowych o bardzo małej intensywności pracy lub w gospodarstwach domowych bez osób pracujących) oraz że w zestawieniu z 116 milionami osób zagrożonych ubóstwem i 42 milionami osób żyjących w warunkach skrajnej deprivacji materialnej cel ten, który z pewnością dowodzi, że uznano znaczenie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, od początku pociąga za sobą zaniedbanie milionów osób w Europie oraz ryzyko efektów progowych i pozostawienia osób najsłabszych poza zasięgiem polityki nastawionej na wyniki ilościowe; mając na uwadze, że jeżeli w pierwszej kolejności nie zostaną podjęte działania w celu zaradzenia najtrudniejszym sytuacjom, wdrożona polityka nie przyniesie osiągnięcia celów; mając na uwadze, że europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem jest jedną z siedmiu inicjatyw przewodnich strategii Europa 2020,
- F. mając na uwadze pogłębienie się nierówności społecznych w niektórych państwach członkowskich wynikające w szczególności z nierównego podziału dochodów i bogactwa, z nierówności na rynku pracy, które są źródłem braku bezpieczeństwa socjalnego, z nierównego dostępu do oferowanych przez państwo usług społecznych, takich jak ubezpieczenia społeczne, opieka zdrowotna, edukacja, wymiar sprawiedliwości itp.,

Gospodarka a ubóstwo

- G. mając na uwadze, że ubóstwo, które w państwach członkowskich UE od bardzo wielu lat utrzymuje się na wysokim poziomie, wywiera coraz poważniejszy wpływ na gospodarkę, zaburza rozwój, zwiększa deficyt budżetów publicznych i zmniejsza europejską konkurencyjność oraz że zjawiska te same z kolei powodują ubóstwo i bezrobocie, szczególnie długotrwałe, przy czym bezrobocie długotrwałe dotyczy jednej trzeciej bezrobotnych, a sytuacja ta jest jeszcze gorsza w państwach o gospodarce bardziej podatnej na zagrożenia; mając na uwadze, że ochrona praw socjalnych w Unii ma podstawowe znaczenie dla walki z ubóstwem,
- H. mając na uwadze, że występowanie ubóstwa, które można porównać do naruszenia praw człowieka, świadczy o tym, iż konieczne są dalsze wysiłki, aby osiągnąć cele, o których mowa w art. 3 ust. 3 Traktatu o UE,
- I. mając na uwadze, że wszelka polityka na rzecz dyscypliny budżetowej powinna być inteligentna i umożliwiać inwestowanie antycykliczne w główne priorytety polityczne,
- J. mając na uwadze, że przeprowadzenie reform strukturalnych ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia konkurencyjności Europy, dla tworzenia nowych miejsc pracy i dla walki z ubóstwem,

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Ubóstwo wielowymiarowe

- K. mając na uwadze, że ubóstwo jest zjawiskiem wieloaspektowym, które wymaga zintegrowanego reagowania, uwzględniającego etapy życia oraz wielowymiarowe potrzeby osób, a także opartego na gwarancji dostępu do praw, zasobów i usług, co odzwierciedlają wspólne cele otwartej metody koordynacji w dziedzinie ochrony socjalnej i włączenia społecznego (2006), aby zaspokajać podstawowe potrzeby i zapobiegać wykluczeniu społecznemu,
- L. mając na uwadze, że Europejski Rok Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) został uwieńczony sukcesem w postaci zwiększenia świadomości społecznej i politycznego zaangażowania;

Godna praca / ubodzy pracownicy

- M. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy i zatrudnienie, nawet wysokiej jakości, same w sobie nie wystarczą, by pomóc ludziom wyjść z ubóstwa, że segmentacja rynku pracy zaostrzyła się, że warunki życia i pracy znacznie się pogorszyły, w szczególności wskutek kryzysu finansowego, że poważnie wzrasta niestabilność zatrudnienia, z którą należy walczyć, że zjawisko ubóstwa pracowników jest wprawdzie w ostatnich latach bardziej uznawane, jednak pozostaje problemem, jak się wydaje nietraktowanym wystarczająco poważnie w świetle problemów, jakie pociąga za sobą dla naszych społeczeństw, oraz że liczba ubogich pracowników znacznie wzrosła, zważywszy, że 8 % pracowników jest dotkniętych ubóstwem, a 22 % osób zagrożonych ubóstwem posiada pracę⁽¹⁾; mając na uwadze, że dostęp do godnych i wyrównanych warunków pracy jest krokiem w kierunku zahamowania ubóstwa i wykluczenia społecznego rodzin i osób samotnych,
- N. mając jednak na uwadze, że osoby o niskich kwalifikacjach lub nieposiadające kwalifikacji są bardziej narażone na zagrożenia związane z rynkiem pracy, niepewnością zatrudnienia i nisko opłacaną pracą oraz ubóstwem,

Bezdomność

- O. mając na uwadze, że bezdomność stanowi jedną z najcięższych form ubóstwa, a także jest problemem nadal wymagającym rozwiązania we wszystkich państwach członkowskich UE; mając na uwadze, że z różnych przyczyn we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej jest wielu bezdomnych, co wymaga konkretnych środków na rzecz integracji społecznej tych osób; mając na uwadze, że według Eurobarometru blisko jedna czwarta Europejczyków uważa, że jedną z głównych przyczyn ubóstwa są zbyt wysokie koszty godziwych mieszkań, a prawie dziewięciu na dziesięciu Europejczyków ocenia, że ubóstwo utrudnia dostęp do godziwego mieszkania; mając na uwadze, że utrata kontaktu władz publicznych z obywatelami, która następuje w przypadku utraty przez obywatela mieszkania, nie tylko utrudnia wszelkie inicjatywy pomocy takiej osobie, lecz także jest objawem skrajnego etapu zaawansowania procesu wykluczenia społecznego tej osoby,
- P. mając na uwadze, że wpływ na ubóstwo mają także dostępność i jakość usług socjalnych, takich jak opieka zdrowotna, kultura, mieszkanie i kształcenie;
- Q. mając na uwadze, że brak mieszkania lub niegodne warunki mieszkaniowe stanowią bardzo poważne naruszenie godności ludzkiej, którego skutki dla wszystkich innych praw są znaczące,

Koszyk podstawowych potrzeb i usług

- R. mając na uwadze, że próg ubóstwa na poziomie 60 % krajowej mediany dochodów jest pilnym, przydatnym i koniecznym wskaźnikiem, który jednak musi być uzupełniany innymi wskaźnikami, takimi jak koncepcja i obliczenie „koszyka podstawowych dóbr i usług” na poziomie krajowym (co stanowi jedynie doraźną odpowiedź na szczególną sytuację osób dotkniętych ubóstwem) oraz wskaźniki określone przez Radę ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO) w czerwcu 2010 r. (zagrożenie ubóstwem, deprywacja materialna i gospodarstwa domowe o bardzo małej intensywności pracy), aby sprostać potrzebom polityki publicznej,

⁽¹⁾ Eurostat (2009), sprawozdanie Komitetu Ochrony Socjalnej (SPC): „Ocena społecznego wymiaru strategii »Europa 2020«” (10 lutego 2011 r.).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Ochrona socjalna

S. mając na uwadze, że ochrona socjalna – w tym systemy dochodu minimalnego – jest podstawowym elementem nowoczesnych demokracji, który w istotny sposób gwarantuje prawo człowieka do społecznego, gospodarczego, politycznego i kulturowego uczestnictwa w społeczeństwie, a także odgrywa kluczową rolę stabilizatora ekonomicznego ograniczającego wpływ kryzysów oraz rolę w zakresie redystrybucji dochodów w ciągu całego życia, zabezpieczając przed ryzykiem społecznym oraz zapobiegając ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz łągodząc je na wszystkich etapach życia;

T. mając na uwadze, że według OECD 20-40 % świadczeń socjalnych pozostaje niewykorzystanych,

Zdrowie

U. mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne są nadal kluczowymi społecznymi determinantami sytuacji zdrowotnej ⁽¹⁾ i warunków życiowych, w tym przewidywanej długości życia, zwłaszcza zważywszy na wpływ ubóstwa dzieci na ich zdrowie i dobrobyt, oraz że rozbieżności między osobami bogatymi a ubogimi w dziedzinie dostępu do przystępnych cenowo usług opieki zdrowotnej, jak również w dziedzinie dochodów i zamożności utrzymują się na znacznym poziomie, a w niektórych obszarach nadal się pogłębiają,

V. mając na uwadze, że niektóre grupy społeczne, np. rodziny niepełne, kobiety w starszym wieku, mniejszości, niepełnosprawni i bezdomni, znajdują się w najtrudniejszej sytuacji społecznej i są zagrożone ubóstwem,

W. mając na uwadze, że zasada niedyskryminacji stanowi kamień węgielny praw podstawowych, także gdy chodzi o dyskryminację ze względu na pochodzenie społeczne,

Osoby starsze

X. mając na uwadze, że ze względu na starzenie się naszego społeczeństwa liczba osób zależnych w niedalekiej przyszłości znacznie wzrośnie; mając na uwadze, że w niektórych krajach osoby starsze, w szczególności kobiety, są bardziej niż ogół ludności narażone na ryzyko ubóstwa z uwagi na spadek dochodów w okresie emerytalnym, a także na inne czynniki, takie jak zależność fizyczna, samotność i wykluczenie społeczne; mając na uwadze, że zerwanie międzypokoleniowych więzi społecznych jest istotnym problemem naszych społeczeństw,

Y. mając na uwadze, że polityka emerytalna ma zasadnicze znaczenie w walce z ubóstwem,

Płeć

Z. mając na uwadze, że kobiety są na ogół bardziej niż mężczyźni zagrożone ubóstwem z powodu różnych czynników, takich jak dyskryminacja zawodowa ze względu na płeć – przejawiająca się w utrzymujących się różnicach płac między płciami i wynikających z tego różnic w wysokości emerytur – lecz także przerwy w pracy zawodowej w celu opieki nad osobami zależnymi, albo też dyskryminacja przy zatrudnieniu; mając na uwadze, że w Europie pracuje tylko 63 % kobiet, natomiast w przypadku mężczyzn odsetek ten wynosi 76 %, oraz mając na uwadze brak sieci wsparcia i brak konkretnych środków pomagających osobom pracującym w godzeniu życia rodzinnego i zawodowego, w szczególności brak przystępnych cenowo usług opiekuńczych,

AA. mając na uwadze, że ubóstwo ma inny wpływ na dotkniętych nim mężczyzn i kobiety, chłopców i dziewczęta, ponieważ ubogie kobiety i dziewczęta często mają większe trudności z uzyskaniem dostępu do odpowiednich usług społecznych i dochodów;

⁽¹⁾ Komisja ds. Społecznych Uwarunkowań Zdrowia (CSDH) (2008). Zniwelowanie różnic na przestrzeni jednego pokolenia: promowanie równego dostępu do opieki zdrowotnej poprzez oddziaływanie na społeczne wyznaczniki zdrowia. Sprawozdanie końcowe Komisji ds. Społecznych Uwarunkowań Zdrowia. Genewa, Światowa Organizacja Zdrowia.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- AB. mając na uwadze, że platforma nie uwzględnia specyficznych czynników związanych z płcią, które mają wpływ na kobiety i mężczyzn, oraz zwraca niedostateczną uwagę na kwestię feminizacji ubóstwa,
- AC. mając na uwadze, że wpływ różnicy między wynagrodzeniami kobiet i mężczyzn na dochody z całego okresu aktywności zawodowej sprawia, że kobiety będą otrzymywać niższe emerytury i w rezultacie są bardziej niż mężczyźni dotknięte stałym i skrajnym ubóstwem: 22 % kobiet w wieku od 65 lat jest zagrożonych ubóstwem, natomiast wśród mężczyzn odsetek ten wynosi 16 %,
- AD. mając na uwadze, że ubóstwem zagrożonych jest 20 % dzieci, zaś w przypadku ogółu ludności Europy analogiczny odsetek wynosi 17 %, a wśród grup najbardziej zagrożonych ubóstwem są rodziny o niskich dochodach,
- AE. mając na uwadze, że polityka rodzinna ma zasadnicze znaczenie w ramach polityki walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym,
- AF. mając na uwadze, że pierwsze oznaki przedwczesnego zakończenia nauki stanowią ważny sygnał cyklicznego utrwalania się ubóstwa;

Młodzież

- AG. mając na uwadze, że bezrobocie ludzi młodych, które już wcześniej było wyższe niż w innych grupach wiekowych, znacznie wzrosło w UE od czasu kryzysu i przekroczyło 20 %, osiągając poziom krytyczny we wszystkich państwach członkowskich, co grozi wpędzeniem tych ludzi w ubóstwo już w młodym wieku; mając na uwadze, że ta niepokojąca sytuacja wymaga pilnych reakcji politycznych, gospodarczych i społecznych oraz że w połączeniu ze zmianami demograficznymi zwiększy ona niedobór wykwalifikowanej kadry; mając na uwadze podstawową rolę, jaką szkolenie zawodowe może odegrać w zapewnieniu ludziom młodym i pracownikom o niskich kwalifikacjach pomocy w wejściu na rynek pracy, mając też jednak na uwadze, że zdobycie pracy nie zawsze jest jednoznaczne z wyjściem z ubóstwa i że ludzie młodzi są szczególnie narażeni na znalezienie się w grupie ubogich pracowników,

Migranci

- AH. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy szczególnie zagraża migrantom i osobom należącym do mniejszości etnicznych oraz najsilniej dotyka te grupy poprzez pogłębienie ubóstwa i wykluczenie społeczne, ze względu na niepewne warunki zatrudnienia, na jakie osoby należące do tych grup są narażone ze względu na swoje pochodzenie lub kwalifikacje; mając na uwadze, że jest konieczne, aby pracownicy migrujący korzystali z takich samych warunków pracy, płac, dostępu do szkoleń i ochrony socjalnej, z jakich korzystają obywatele państwa, w którym pracownicy ci wykonują działalność,
- AI. mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne, w przypadku których odsetek ubóstwa jest o 70 % wyższy od średniej, powinny zostać objęte strategią zmierzającą do podkreślenia wartości dodanej tych osób w sytuacji, gdy zostaną one włączone do rynku pracy,

Romowie

- AJ. mając na uwadze, że znaczna część europejskich Romów jest marginalizowana i żyje w opłakanych warunkach społeczno-ekonomicznych oraz podlega często poważnej dyskryminacji i segregacji we wszystkich dziedzinach życia, tak jak i inne marginalizowane społeczności,
- AK. mając na uwadze, że wzrost ubóstwa w UE obecnie jeszcze się nasilił wskutek kryzysu gospodarczego i finansowego oraz gwałtownego wzrostu cen żywności w sytuacji praktycznie nieistniejących nadwyżek żywności oraz że 43 milionom osób zagraża obecnie niedostatek żywności; mając na uwadze, że system dystrybucji żywności dla osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji w Unii, wprowadzony w 1987 r., zapewnia obecnie pomoc żywnościową 13 milionom osób żyjących w ubóstwie w 19 państwach członkowskich oraz angażuje w sieciach dystrybucji około 240 banków żywności i organizacji charytatywnych; mając na uwadze, że wydane niedawno orzeczenie w sprawie T-576/08, w którym Europejski Trybunał Sprawiedliwości uznał zakup żywności na rynku na

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

potrzeby omawianego systemu za niezgodny z prawem, zagraża zapewnianiu unijnej pomocy żywnościowej osobom znajdującym się w najtrudniejszej sytuacji, zważywszy na coraz większe uzależnienie systemu od zakupów rynkowych, a także mając na uwadze, że wydaje się, iż anulowanie przez ETS art. 2 rozporządzenia nr (WE) nr 983/2008 wywrze bezpośrednio negatywny wpływ na system w 2012 r. i latach kolejnych, co doprowadzi do nagłego wstrzymania pomocy żywnościowej dla obywateli znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji w 19 państwach członkowskich;

- AL. mając na uwadze, że tak ważne pozycje budżetu jak mieszkalnictwo czy zużycie energii w gospodarstwach domowych, na które wydatki wzrosły w ostatnim dziesięcioleciu, powinny zostać uwzględnione jako ważne czynniki zagrożenia ubóstwem,
- AM. mając na uwadze, że w UE największy udział w opiece nad osobami jej wymagającymi mają opiekunowie będący członkami rodziny,
- AN. mając na uwadze, że niezdolność osób dotkniętych ubóstwem do korzystania z podstawowych usług bankowych, takich jak wypłata, przelew czy zlecenie stałe, stanowi poważną przeszkodę w ich ponownej integracji z rynkiem pracy i integracji społecznej,

Wkład

1. zwraca się do Komisji, aby przy opracowywaniu strategii europejskiej na wszystkich poziomach zarządzania (europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym) bardziej zaangażowała organizacje społeczeństwa obywatelskiego i wszystkie zainteresowane strony, jak organizacje pozarządowe, organizacje gospodarki społecznej, usługodawcy, eksperci zajmujący się innowacjami społecznymi, partnerzy społeczni, a także same osoby dotknięte ubóstwem, w partnerstwie ze stowarzyszeniami, na forum których osoby te mogą swobodnie wyrażać opinie i które zdobyły doświadczenie i wiedzę, w szczególności przez wdrażanie krajowych platform współpracy na rzecz walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym we wszystkich państwach członkowskich; zwraca się do Komisji o wzmocnienie współpracy między władzami lokalnymi, regionalnymi i krajowymi oraz instytucjami europejskimi, w szczególności Parlamentem Europejskim; ocenia, że synergia powinna objąć ogół podmiotów, w tym MŚP i dyrektorów przedsiębiorstw; apeluje, aby na szerszą skalę prowadzono spotkania osób dotkniętych ubóstwem i wykluczeniem społecznym na poziomie krajowym oraz aby sformalizowano udział tych osób i ich wkład w doroczną konferencję w sprawie ubóstwa i wykluczenia społecznego jako zasadniczy element tej konferencji oraz aby sformułowane w ten sposób zalecenia były przedmiotem odpowiednich i regularnych działań następczych;
2. zwraca się do Komisji Europejskiej, aby odgrywała rolę koordynatora i ukierunkowała państwa członkowskie tak, by sprostały one obecnym wyzwaniom oraz podjęły walkę z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, pamiętając jednak nieustannie, że przeciwdziałanie ubóstwu zasadniczo wchodzi w zakres polityki krajowej, wykazując niezbędną solidarność i udzielając przydatnej pomocy technicznej;
3. domaga się, aby platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem służyła także zjednoczeniu na szczeblu europejskim tych krajowych organizacji przedstawicielskich grup najbardziej zagrożonych ubóstwem, które nie są jeszcze zjednoczone;

Wspólne szkolenia

4. apeluje, aby seminaria służące uwrażliwianiu na kwestię ubóstwa były organizowane na poziomie instytucji europejskich i rządów państw członkowskich przez organizacje posiadające konkretne doświadczenie w walce z ubóstwem oraz aby podjęto próby prowadzenia wspólnych szkoleń dotyczących kwestii ubóstwa i wykluczenia społecznego, z udziałem urzędników europejskich i osób mających bezpośrednie doświadczenie w walce z ubóstwem;
5. wzywa państwa członkowskie do umożliwienia wszystkim grupom społecznym korzystania z dziedzictwa kulturowego oraz do unikania zmniejszania środków dla tego sektora, który gwarantuje włączenie społeczne i zatrudnienie wysokiej jakości;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

6. potwierdza zasadniczą rolę wolontariatu i aktywnego obywatelstwa jako instrumentu spójności i przeciwdziałania nierównościom gospodarczym, społecznym i środowiskowym, który zachęca obywateli do angażowania się w życie publiczne przez sport, kulturę, sztukę oraz działalność społeczną i polityczną;
7. wzywa do zagwarantowania osobom w niekorzystnym położeniu dostępu do programów mobilności w ramach nauki i pracy, a także nawołuje do zwiększenia poziomu środków budżetowych przeznaczanych na takie programy; przypomina, że inicjatywa „Youth on the move” („Mobilna młodzież”) ma wspierać mobilność wszystkich uczących się zawodu, stażystów i studentów oraz sprzyjać uznawaniu kompetencji zawodowych zdobytych na drodze nieformalnej i pozaformalnej;
8. popiera inicjatywy międzypokoleniowe mające na celu zmniejszenie przepaści cyfrowej w przypadku osób znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, poprzez umożliwienie im dostępu do technologii informacyjno-komunikacyjnych zgodnie z europejską agendą cyfrową;
9. wzywa państwa członkowskie do wspierania kształcenia obywateli w zakresie nowych technologii już na najniższych poziomach systemów edukacji;

Mechanizm oceny

10. apeluje o wprowadzenie mechanizmu krytycznej i regularnej oceny, angażującego Parlament Europejski, Komitet Regionów i Komitet Ekonomiczno-Społeczny, opartego na precyzyjnych wskaźnikach na poziomie krajowym i europejskim, umożliwiającego ocenę licznych wymiarów ubóstwa i pomiar postępów państw członkowskich w realizacji – z uwzględnieniem podziału według płci i wieku – celu zakładającego ograniczenie ubóstwa oraz w przełożeniu tego celu na cele częściowe przez państwa członkowskie, ponieważ z braku ścisłej definicji ubóstwa państwa członkowskie dysponują zbyt dużą swobodą uznania, co prowadzi do ryzyka rozbieżnych interpretacji; wzywa Komisję, aby ulepszyła krajowe i europejskie wskaźniki odnoszące się do porównywalności krajowych danych statystycznych dotyczących ubóstwa osób należących do najsłabszych grup społecznych oraz aby zachęcała, we współpracy z Eurostatem, do przygotowywania bardziej precyzyjnych danych statystycznych w oparciu o wszechstronny zestaw wskaźników dotyczących ubóstwa i wykluczenia społecznego, umożliwiając w szczególności poznanie liczby osób należących do grupy o dochodach poniżej 50 % i 40 % mediany dochodów oraz dokonywanie na tej podstawie corocznej oceny sytuacji w zakresie ubóstwa w UE, przy czym podejście statystyczne musi być uzupełniane podejściem jakościowym i uczestniczącym; zwraca się do Komisji o zadbanie, aby realizowana polityka przynosiła korzyść wszystkim, a nie tylko osobom znajdującym się blisko progu ubóstwa;
11. wzywa Komisję/Eurostat do przeprowadzenia kompleksowej analizy ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz do zgromadzenia danych statystycznych w oparciu o podejście jakościowe i uczestniczące, z podziałem na płeć i wiek, w celu zwrócenia uwagi na problem ubóstwa starszych kobiet; wyraża nadzieję, że kiedy tylko Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn stanie się w pełni operacyjny, przyczyni się do rozwiązania problemu braku systematycznych i porównawczych danych z podziałem na płeć;
12. apeluje o doskonalenie i zapewnienie porównywalności krajowych danych statystycznych dotyczących ubóstwa, w drodze opracowania wskaźników na szczeblu UE;
13. z uwagi na obecny kryzys domaga się pilnego opracowania szczegółowego i zaktualizowanego badania dotyczącego liczby osób żyjących w ubóstwie i zagrożonych ubóstwem w nadchodzących miesiącach;
14. wzywa Komisję do opracowania i przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu rocznego sprawozdania dotyczącego postępów poczynionych przez państwa członkowskie w ograniczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Horyzontalna klauzula społeczna

15. zwraca się do Komisji o pełne uwzględnienie właściwej horyzontalnej klauzuli społecznej przewidzianej w art. 9 TFUE, zgodnie z którym Unia bierze pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zagwarantowaniem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także wysokim poziomem kształcenia, szkolenia i ochrony zdrowia ludzkiego, oraz apeluje do niej o sprecyzowanie roli platformy w ocenie jej wdrożenia; domaga się pogłębienia ocen skutków społecznych europejskich strategii politycznych, nawet wtedy, gdy strategie te nie są inicjowane przez Komisję, lecz przez Radę Europejską, jak np. Pakt Euro Plus; ocenia, że tego rodzaju pogłębienie stosowania wspomnianej klauzuli pozwoli uniknąć obniżenia norm społecznych w Europie i ułatwi stworzenie wspólnej podstawy społecznej w Europie; domaga się, aby ta ocena skutków społecznych była dokonywana wspólnie ze stowarzyszeniami zajmującymi się walką z ubóstwem przy uwzględnieniu jako punktu odniesienia sytuacji osób najuboższych w Europie; uważa, że w badania te powinny być zaangażowane Parlament Europejski, Komitet Regionów i Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny oraz służby Komisji zajmujące się sprawami społecznymi pod nadzorem dyrektora generalnego pełniącego swoje funkcje w ramach Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej;

Budżet

16. wzywa Komisję do ściślejszego określenia linii budżetowych związanych z platformą, zwłaszcza jeżeli chodzi o EFS i jego wkład w tę inicjatywę przewodnią, poprzez finansowanie takich priorytetów politycznych, jak zapobieganie przedwczesnemu zakończeniu nauki i walka z ubóstwem dzieci, kobiet, osób starszych i pracowników migrujących, a także poziom przeznaczanych na nie dotacji budżetowych; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym w wieloletnich ramach budżetowych 2014–2020 celem zapewnienia odpowiedniego finansowania inicjatyw uruchomionych po to, by walczyć z ubóstwem i wykluczeniem społecznym; wzywa Komisję do określenia niezbędnego wsparcia finansowego dla ustalonych priorytetów tematycznych, a także do zachęcania państw członkowskich do finansowego wspierania podmiotów społeczeństwa obywatelskiego zaangażowanych na szczeblu krajowym w krajowe programy reform, platformę przewodnią i krajowe strategie na rzecz ochrony socjalnej i włączenia społecznego; zaleca kontynuację i większe wsparcie programów europejskich umożliwiających zaangażowanie w różne aspekty walki z wykluczeniem społecznym, ubóstwem i nierównościami społeczno-gospodarczymi – w tym pod względem nierówności w zakresie ochrony zdrowia (ramowy program badań, program Progress);

17. zauważa, że w projekcie budżetu na rok 2012 Komisja Europejska określiła podwyżkę w wysokości 3,3 % na rzecz inicjatywy przewodniej „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym” w stosunku do roku ubiegłego; zwraca się do Komisji o dalsze wyjaśnienie wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) na rzecz tej inicjatywy przewodniej oraz doprecyzowanie konkretnych środków koncentrujących się na takich celach jak walka z ubóstwem wśród dzieci, kobiet, osób starszych i pracowników migrujących oraz zapobieganie przedwczesnemu zakończeniu nauki; w tym kontekście ubolewa nad brakiem jasności i nakładaniem się na siebie różnych instrumentów i pozycji budżetowych, za pośrednictwem których, w ramach budżetu UE, mają zostać osiągnięte cele strategii Europa 2020;

Program pomocy żywnościowej dla osób najbardziej potrzebujących

18. kwestionuje decyzję Komisji dotyczącą obniżenia z 500 mln EUR do 113,5 mln EUR budżetu przyznanego na program dystrybucji środków spożywczych przeznaczonych dla ubogich mieszkańców Unii Europejskiej w 2012 r.; wyraża głębokie ubolewanie z powodu tej sytuacji w obecnym kontekście poważnego kryzysu gospodarczego i społecznego; w związku z tym wzywa Komisję i Radę, aby znalazły sposób na kontynuowanie programu na rzecz osób najbardziej potrzebujących przez pozostałe dwa lata obecnego okresu finansowania (2012 i 2013) i podczas kolejnego okresu finansowania (2014–2020) i aby oparły go na podstawie prawnej, której Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie będzie mógł zakwestionować, a także aby utrzymały roczny pułap środków w wysokości 500 mln EUR, tak by osoby zależne od pomocy żywnościowej nie zostały dotknięte niedostatkami żywności;

Społeczna otwarta metoda koordynacji

19. apeluje o wzmocnienie społecznej otwartej metody koordynacji i prawidłowe jej stosowanie w dziedzinie ubóstwa, w szczególności za pośrednictwem krajowych strategii włączenia społecznego i ochrony socjalnej rozwijanych, wdrażanych i ocenianych wspólnie, na podstawie wspólnie określonych celów,

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

poprzez krajowe platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem, wymianę dobrych praktyk dotyczących polityki na rzecz efektywnego dostępu do praw podstawowych oraz wdrożenie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zrewidowanej Karty społecznej (która nie została ratyfikowana przez wszystkie państwa członkowskie), szczególnie art. 30 i 31; podkreśla, że w tym kontekście należy w dalszym ciągu uwzględniać prace Komitetu Ochrony Socjalnej działającego w Radzie; apeluje, aby platforma promowała i monitorowała udział władz lokalnych, przedsiębiorstw gospodarki społecznej i innych podmiotów lokalnych w opracowywaniu i wdrażaniu krajowych sprawozdań strategicznych;

Koszyk podstawowych towarów i usług

20. wzywa Komisję, aby w porozumieniu z Europejskim Bankiem Centralnym zaproponowała wspólne zasady definiowania „koszyka podstawowych towarów i usług” niezbędnych do zapewnienia wszystkim godnego życia, i przypomina, że warunkiem zaspokojenia tych bezpośrednich potrzeb jest poszanowanie godności ludzkiej i skuteczny dostęp do wszystkich bez wyjątku praw podstawowych – obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych; apeluje o sprecyzowanie celu stabilności cen, tak aby umożliwić uwzględnienie szczególnych warunków krajowych, które nie muszą koniecznie mieć znaczącego wpływu na wskaźniki dotyczące Eurosystemu;

21. wzywa do nadania Komisji Zatrudnienia Parlamentu Europejskiego specjalnej roli w platformie, szczególnie pod względem monitorowania skuteczności platformy, polityki UE i państw członkowskich w zmniejszaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego w kontekście strategii Europa 2020;

22. domaga się, aby platforma pozwoliła na jak najbardziej szczegółowe rozplanowanie dostępu do tych potrzeb (różnych w zależności od rozważanego miejsca i grupy) według różnych programów pomocy ubogim;

23. zwraca się do Komisji, aby określiła cele i treść corocznej konferencji platformy współpracy na rzecz walki z ubóstwem, które mogłyby obejmować m.in. wymianę najlepszych praktyk oraz bezpośrednie uwzględnienie osób ubogich; sugeruje, aby konferencja ta trwała co najmniej cały tydzień obejmujący Międzynarodowy Dzień Walki z Ubóstwem (17 października);

24. uważa, że poprawa jakości i porównywalności krajowych danych statystycznych w ramach platformy, służących badaniu tendencji w zakresie nierówności i zmian dobrobytu, stanowi podstawę poprawy polityki Unii w tej dziedzinie;

25. zwraca się do Komisji, aby platforma uwzględniła rezultaty Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem 2010 oraz Roku Aktywnej Starości i Solidarności Międzypokoleniowej 2012;

Zalecenie z 2008 r.

26. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź Komisji dotyczącą komunikatu w sprawie realizacji zalecenia Komisji z 2008 r. w sprawie strategii na rzecz aktywnej integracji i domaga się, aby obejmował on w szczególności harmonogram realizacji jej trzech aspektów, określający szczegółowo wieloletni plan prac na szczeblu krajowym i unijnym; wyraża zaniepokojenie z powodu przełożenia na 2012 r. komunikatu w sprawie aktywnej integracji i zwraca się do Komisji o przyspieszoną publikację komunikatu w 2011 r.; wzywa Radę, Komisję i Parlament do wyraźnego zobowiązania się, że zmobilizują wszelkie środki polityczne na rzecz zmniejszania ubóstwa i zagwarantują, że polityka gospodarcza oraz polityka w zakresie zatrudnienia i włączenia społecznego będą przyczyniać się do eliminacji ubóstwa, a nie do jego nasilenia;

27. przypomina o trzech aspektach europejskiej strategii aktywnego włączania osób wykluczonych z rynku pracy, wyrażonych w zaleceniu Komisji z 2008 r.:

— odpowiednie wsparcie dochodu – państwa członkowskie powinny uznać podstawowe prawo osób do wystarczających zasobów i świadczeń w ramach globalnego i spójnego planu walki z wykluczeniem społecznym;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- integracyjne rynki pracy – państwa członkowskie powinny udzielać skutecznej pomocy osobom, których sytuacja umożliwia pracę, w celu znalezienia, ponownego znalezienia i zachowania zatrudnienia dostosowanego do ich umiejętności zawodowych;
- dostęp do usług wysokiej jakości – państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednie wsparcie społeczne osobom, które go potrzebują, w celu wspierania włączenia gospodarczego i społecznego;

Wykonywanie praw podstawowych

28. domaga się zorientowania platformy na korzystanie z praw, które gwarantują wszystkim ludziom godne życie, szczególnie w dziedzinach takich jak zatrudnienie, mieszkanie, ochrona zdrowia, zabezpieczenie społeczne i wystarczający poziom życia, wymiar sprawiedliwości, kształcenie, szkolenie i kultura, ochrona rodzin i dzieci; domaga się przeprowadzenia przez Agencję Praw Podstawowych badania na temat skutecznego dostępu osób najuboższych do ogółu praw podstawowych oraz na temat dyskryminacji spotykającej te osoby i na temat innych praw zawartych w konwencjach i dokumentach międzynarodowych podpisanych przez państwa członkowskie, przy udziale organizacji pozarządowych, na których forum osoby wykluczone społecznie mogą swobodnie zabierać głos, i ze świadomością, że prawo do mieszkania jest niezbędne do pełnego korzystania z innych praw podstawowych, w tym praw politycznych i praw społecznych;

29. wzywa Radę do włączenia zagadnienia "Skrajne ubóstwo a prawa podstawowe" do zakresu tematów przyszłych wieloletnich ram Agencji Praw Podstawowych.

Bezdomność

30. uznaje, że sytuacja osób bezdomnych wymaga szczególnej uwagi i dodatkowych środków, zarówno ze strony państw członkowskich, jak i ze strony Komisji Europejskiej, w celu doprowadzenia do pełnego włączenia społecznego tych osób do roku 2015, co oznacza konieczność gromadzenia na szczeblu wspólnotowym porównywalnych danych i wiarygodnych danych statystycznych oraz ich corocznego rozpowszechniania wraz z odnotowanymi postępami i określonymi celami nawiązującymi do krajowych i wspólnotowych strategii walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym; wzywa Komisję Europejską do pilnego opracowania strategii UE dotyczącej bezdomności, zgodnie z wytycznymi wyrażonymi we wspólnym sprawozdaniu Komisji i Rady z 2010 r. w sprawie ochrony socjalnej i włączenia społecznego, w zaleceniach końcowych Europejskiej Konferencji na rzecz Konsensusu w sprawie Bezdomności (2010) oraz w rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności; wzywa Komisję Europejską do sporządzenia szczegółowego planu działania w celu wdrożenia tej strategii w latach 2011–2020; zwraca się do platformy o sprzyjanie wymianie dobrych praktyk, aby uniknąć utraty kontaktu instytucji publicznych z bezdomnymi;

31. wzywa Komitet Ochrony Socjalnej do monitorowania corocznych postępów państw członkowskich w dziedzinie przeciwdziałania bezdomności na podstawie krajowych tematycznych sprawozdań rocznych w sprawie przeciwdziałania bezdomności (2009) oraz zgodnie ze wspólnym sprawozdaniem Komisji i Rady z 2010 r. w sprawie ochrony socjalnej i włączenia społecznego;

Kształcenie/ szkolenie

32. uważa, że skuteczne i pełne wyjście z ubóstwa może nastąpić tylko w przypadku, gdy koniecznemu zwiększeniu skuteczności instrumentów ochrony socjalnej towarzyszyć będzie zdecydowane wzmocnienie ścieżek kształcenia i szkoleń na wszystkich poziomach; popiera rozwój systemów edukacyjnych o jak najwyższym stopniu włączenia, przeciwdziałających przedwczesnemu zakończeniu edukacji, które umożliwiają osobom młodym z grup w niekorzystnej sytuacji społecznej dostęp do edukacji na wyższych szczeblach szkolnictwa, aby zapobiec przekazywaniu ubóstwa z pokolenia na pokolenie; popiera dostęp umożliwiający weryfikację nabytego doświadczenia i wykształcenia w ciągu całego życia – w odniesieniu do ograniczenia ubóstwa przez wchodzenie na rynek pracy – w szczególności dla grup w niekorzystnej sytuacji społecznej, aby ułatwić im dostęp do godnego zatrudnienia wysokiej jakości; uważa zatem, że konieczne należy właściwie wdrażać i pogłębiać programy szkoleniowe dostępne przez całe życie, a także współpracę między państwami członkowskimi w dziedzinie edukacji i szkolenia zawodowego oraz programy zindywidualizowanej pomocy w poszukiwaniu pracy, a także podkreśla, że działania te muszą być wzmocniane w odniesieniu do osób znajdujących się w trudnej sytuacji i należących do najsłabszych grup społecznych; zaleca opracowanie strategii UE pozwalającej zmierzyć się z ubóstwem pracujących i tworzyć miejsca pracy wysokiej jakości oraz przyjąć zasady dotyczące zatrudnienia wysokiej jakości;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Godna praca/ ubodzy pracownicy

33. przypomina, że rozpowszechnienie w większości państw członkowskich umów, które nie dają pewności zatrudnienia, zwykle prowadzi do zwiększenia segmentacji rynku pracy i do obniżenia poziomu ochrony grup w najtrudniejszym położeniu; podkreśla więc, że poza szkoleniami zawodowymi i kształceniem ustawicznym tworzenie nowych miejsc pracy powinno odbywać się z poszanowaniem podstawowych zasad MOP, poprzez realizację koncepcji godnej pracy i zatrudnienia wysokiej jakości (godne warunki pracy, prawo pracy, bezpieczeństwo i zdrowie pracowników, ochrona socjalna, możliwość reprezentowania oraz dialogu z pracownikami), jak również poprzez wprowadzenie równości płac kobiet i mężczyzn oraz równości traktowania pracowników z Unii Europejskiej i będących obywatelami państw trzecich pracowników zamieszkujących legalnie na terytorium Unii; apeluje do państw członkowskich o zwiększenie wysiłków w celu zasadniczego i skutecznego wyeliminowania zjawiska pracy na czarno, które poza wywieraniem nadmiernego negatywnego wpływu na prawidłowe funkcjonowanie systemów zabezpieczenia społecznego jest nie do pogodzenia z zasadami godnej pracy i uniemożliwia dostęp do systemów zabezpieczenia społecznego, co może przyczyniać się do wzrostu ubóstwa; wzywa Komisję do zmierzania się ze zjawiskiem pracy ubogich, do wspierania tworzenia bezpiecznych miejsc pracy oraz do zagwarantowania należytego stosowania rozwiązań w zakresie elastycznych umów, aby uniemożliwić ich nadużywanie;

34. podkreśla, że główną troską młodych ludzi jest dążenie do uniezależnienia się, dostęp do opieki zdrowotnej i godziwych warunków mieszkaniowych w rozsądnej cenie, przy jednoczesnej możliwości doskonalenia zawodowego, pracy i samospelnienia; wzywa zatem państwa członkowskie do wyeliminowania dyskryminacji ze względu na wiek w dostępie do programów dochodu minimalnego, polegającej na wykluczeniu młodych ludzi z takich programów z powodu nieopłacania składek na ubezpieczenie społeczne;

35. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia dodatkowych specjalnych świadczeń dla grup znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji społecznej (osoby niepełnosprawne lub przewlekle chore, rodziny niepełne lub wielodzietne), z których to świadczeń pokrywane będą dodatkowe opłaty wynikające z sytuacji tych osób, w szczególności dzięki wsparciu osobistemu, zapewnieniu dostępu do właściwej infrastruktury, opiece medycznej i wsparciu społecznemu;

36. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia skuteczności instytucji publicznych odpowiedzialnych za kwestie związane z zatrudnieniem, m.in. dzięki skuteczniejszemu identyfikowaniu potrzeb rynku pracy, zważywszy, że zatrudnienie stanowi podstawowy element zapobiegania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu, ale także walki z tymi zjawiskami;

37. podkreśla, że przechodzenie ze szkoły, szkolenia zawodowego lub ze szkoły wyższej na rynek pracy musi być lepiej przygotowane oraz musi następować bezpośrednio po zakończeniu kształcenia lub szkolenia; podkreśla zatem podstawowe znaczenie skutecznego wdrożenia inicjatywy „Europejska gwarancja na rzecz młodzieży” oraz uczynienia z niej instrumentu aktywnej integracji na rynku pracy; uważa, że powinnością partnerów społecznych, władz lokalnych i regionalnych oraz organizacji młodzieżowych jest uczestnictwo w rozwijaniu zrównoważonej strategii na rzecz zmniejszenia bezrobocia wśród ludzi młodych, w ramach której niezbędne jest formalne uznawanie uzyskanych kwalifikacji;

38. zaleca państwom członkowskim, w kontekście wprowadzania w życie modelu elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego, zagwarantowanie w porozumieniu z partnerami społecznymi tego, by w praktyce równą wagę przywiązywano zarówno do elastyczności, jak i bezpieczeństwa pracowników, oraz zwiększenie za pomocą systemu zachęt uczestnictwa zainteresowanych pracowników w szkoleniach zawodowych;

39. przypomina, że kobiety bardziej niż mężczyźni narażone są na zagrożenie ubóstwem z uwagi na niewystarczający system zabezpieczenia społecznego i utrzymującą się w szczególności na rynku pracy dyskryminację, co wymaga konkretnych i wielorakich reakcji politycznych uwzględniających płeć i charakter każdej konkretnej sytuacji;

40. zwraca się do państw członkowskich o wzmocnienie środków na rzecz skutecznych świadczeń publicznych w dziedzinie zatrudnienia;

41. zwraca się do Komisji Europejskiej o zwiększenie elastyczności zasad i procedur kontroli dotyczących przyznawania zwrotu należności za usługi publiczne obciążającego władze lokalne, które oferują lokalne świadczenia publiczne w celu wsparcia najuboższych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

42. zachęca do uznania wiedzy, doświadczenia oraz nieformalnych umiejętności i kompetencji osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji ubóstwa i wykluczenia społecznego lub społeczności tradycyjnych, do propagowania systemów uznawania wyników uczenia się nieformalnego i pozaformalnego, a także do przeanalizowania, w jaki sposób może to pomóc tym osobom w wejściu na rynek pracy;

Migranci

43. w pełni respektując różne praktyki, konwencje zbiorowe lub prawodawstwo w poszczególnych państwach członkowskich, a także zasadę pomocniczości, domaga się poszanowania równości praw i ochrony socjalnej dla wszystkich osób w każdym państwie członkowskim, niezależnie od tego, czy osoby te są obywatelami Unii, czy też państw trzecich; wzywa państwa członkowskie do zwalczania pracy nielegalnej i nierejestrowanej;

44. zwraca w szczególności uwagę na środki na rzecz integracji kulturowej i językowej w kraju przyjmującym, sprzyjające zwalczaniu wykluczenia społecznego;

45. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy z krajami trzecimi w zakresie kształcenia i kultury, aby zmniejszyć ubóstwo i wykluczenie społeczne w tych krajach, wspierać rozwój, a także zapobiegać imigracji spowodowanej wyłącznie czynnikami ekonomicznymi;

46. uznaje, że ubóstwo dotykające osoby zatrudnione jest wynikiem nie zrównoważonych warunków panujących na rynku pracy, i domaga się poczynienia kroków w celu naprawy tej sytuacji, ogólnie poprzez wynagrodzenia, a w szczególności poprzez płace minimalne, które – niezależnie od tego, czy są regulowane w ustawodawstwie, czy w układach zbiorowych – muszą umożliwiać zagwarantowanie godnego poziomu życia;

47. zwraca uwagę, że samo zatrudnienie nie wystarczy, by zagwarantować wyjście z ubóstwa, ponieważ konieczne jest podjęcie dodatkowych interwencji, które przeciwdziałająby zjawisku ubóstwa pracowników i gwarantowałyby dostęp do zrównoważonego zatrudnienia wysokiej jakości;

48. wzywa państwa członkowskie do wspierania pełnego uczestnictwa kobiet w rynku pracy, do wprowadzenia w życie przepisów dotyczących równości płac i do poświęcenia większej uwagi kwestii adekwatności emerytur kobiet;

49. zaleca odpowiednie opodatkowanie bardzo wysokich wynagrodzeń, aby przyczynić się do finansowania systemów ochrony socjalnej i minimalnego dochodu oraz zmniejszyć różnice w dochodach;

Osoby niepełnosprawne

50. zaleca państwom członkowskim wdrożenie nowych środków mających na celu pomoc grupom znajdującym się w trudnym położeniu lub społecznie wykluczonym, szczególnie osobom niepełnosprawnym, w podejmowaniu pracy w przedsiębiorstwach, w tym w przedsiębiorstwach gospodarki społecznej i usługach publicznych, w celu zachęcenia do integracji, szczególnie w regionach najsłabszych gospodarczo i o najtrudniejszej sytuacji społecznej, lub pogłębienie obowiązującego prawodawstwa, jak dyrektywa z 2000 r. dotycząca zatrudnienia osób niepełnosprawnych; zaleca państwom członkowskim zadbanie, aby dane osoby były objęte nauczaniem od najmłodszego wieku, poprzez usuwanie istniejących barier i udzielanie odpowiedniej pomocy; zaleca państwom członkowskim, aby promowały tworzenie środowiska dostępnego dla osób niepełnosprawnych, i zwraca się do nich o zwrócenie szczególnej uwagi na sytuację w zakresie edukacji i opieki we wczesnym dzieciństwie, aby zapobiec całkowitemu i bezpowrotnemu wykluczeniu dzieci od urodzenia żyjących z niepełnosprawnością; zachęca Komisję i państwa członkowskie do bardziej intensywnego dzielenia się najlepszymi praktykami poprzez wprowadzanie różnorodnych środków na rzecz włączania osób niepełnosprawnych w rynek pracy; zaleca państwom członkowskim zagwarantowanie osobom starszym i niepełnosprawnym dostępu do usług socjalnych i zdrowotnych;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Płeć

51. zdecydowanie krytykuje fakt, że w opracowanej przez Komisję europejskiej platformie współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym całkowicie pominięto związany z tą problematyką aspekt płci;
52. podkreśla, że kobiety na obszarach wiejskich często nie są postrzegane jako część siły roboczej, mimo iż ich wkład w codzienną pracę w rolnictwie jest równie ważny jak wkład mężczyzn, co prowadzi do pozbawienia ich socjalnych praw pracowniczych i naraża je na ubóstwo;
53. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o potraktowanie perspektywy płci jako kluczowego elementu wszystkich wspólnych dziedzin polityki i programów krajowych w celu eliminacji ubóstwa i zapobiegania wykluczeniu społecznemu; ponadto uważa, że państwa członkowskie powinny uwzględnić problematykę równości płci w ich planach wychodzenia z recesji;
54. mając na uwadze znaczenie programów zabezpieczenia społecznego dla walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, zwraca uwagę na konieczność zapewnienia skutecznych i wystarczających świadczeń społecznych w celu wspierania wrażliwych grup społecznych (takich jak np. osoby niepełnosprawne, rodziny niepełne, osoby bezrobotne itp.), lecz także szczególnych kategorii społeczeństwa (takich jak np. rodziny wielodzietne);
55. zwraca się do państw członkowskich o poprawę ochrony zatrudnionych niezdolnych do pracy na skutek choroby, wypadku w pracy lub choroby zawodowej w celu przeciwdziałania ich ubóstwu; pragnie zatem wzmocnienia ustawodawstwa krajowego w celu wprowadzenia obowiązku poszukiwania możliwości przekwalifikowania przed każdym przerwaniem stosunku pracy;
56. wzywa platformę do prac nad zdefiniowaniem specjalnego statusu przysługującego pracownikom niepełnosprawnym, który gwarantowałby im trwałe zatrudnienie;
57. w kontekście zwiększania aktywności zawodowej, w szczególności kobiet, zaleca państwom członkowskim zwiększenie, poprzez umożliwienie godzenia życia rodzinnego z życiem zawodowym, dostępu do wysokiej jakości i przystępnych finansowo struktur zabezpieczenia społecznego, mając na uwadze, że znacząca liczba obywateli Unii pozostaje poza rynkiem pracy, ponieważ osoby te sprawują opiekę nad członkiem rodziny, co skutkuje większym ryzykiem popadnięcia w ubóstwo;

Wykorzystanie środków finansowych

58. uznaje, że konieczna jest, w miarę możliwości, ocena skuteczności, wpływu, koordynacji i najlepszej efektywności funduszy europejskich, szczególnie Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), z myślą o realizacji celu, jakim jest ograniczenie ubóstwa, nawet jeśli nie jest to ich cel pierwszorzędny, przez ograniczenie różnic w poziomie gospodarczych i braku równowagi pod względem dobrobytu oraz ograniczenie różnic w poziomie życia w państwach członkowskich i regionach UE, a tym samym wspieranie spójności społecznej i gospodarczej; za priorytetowe uważa projekty łączące cele i strategię w zakresie zatrudnienia, lecz także zintegrowane podejścia oparte na aktywnym włączaniu, np. projekty mające na celu wzmocnienie solidarności międzypokoleniowej na poziomie regionalnym i lokalnym lub przyczyniające się specjalnie do równouprawnienia płci i do aktywnego włączania grup znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji; podkreśla znaczenie skutecznych mechanizmów solidarności, w tym mechanizmów zwiększających poczucie odpowiedzialności, zapewniających przewidywalność transferów i zmniejszających udział państw członkowskich we współfinansowaniu środków budżetowych, aby stworzyć godne miejsca pracy, wspierać produktywny sektor, walczyć z ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz przeciwdziałać wszelkim nowym zależnościom; podkreśla znaczenie wspierania walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym dla dostępu do zatrudnienia wysokiej jakości oraz dla braku dyskryminacji, dzięki zagwarantowaniu odpowiednich dochodów i promowaniu dostępu do świadczeń wysokiej jakości;
59. podkreśla kluczową rolę, jaką polityka spójności i fundusze strukturalne odgrywają we wspieraniu zatrudnienia i integracji społecznej oraz w walce z ubóstwem na obszarach miejskich, które zamieszkuje większość osób znajdujących się w trudnej sytuacji społecznej, a także na obszarach wiejskich; podkreśla wkład Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w walkę z ubóstwem wśród pracowników dotkniętych kryzysem oraz rolę europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress we wspieraniu przedsiębiorczości; domaga się, by w kolejnych wieloletnich ramach finansowych zachowano określoną funkcję każdego funduszu;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

60. podkreśla, że Europejski Fundusz Społeczny pozostaje podstawowym instrumentem, którego celem jest włączenie społeczne, i uznaje, że należy zwiększyć jego środki w taki sposób, aby adekwatnie odpowiadały ambitnym celom wyznaczonym w strategii UE 2020 i w platformie w zakresie walki z ubóstwem;

61. uznaje, że instrumenty takie jak instrument mikrofinansowania Progress i program Grundtvig odgrywają istotną rolę w przeciwdziałaniu ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz ocenia, że należy je rozwijać w oparciu o pogłębione analizy;

62. wzywa Komisję Europejską do określenia obszarów priorytetowych w zakresie wydatków UE, aby skuteczniej skierować te wydatki do mikroregionów lub dzielnic, których mieszkańcy są najubożsi lub w najwyższym stopniu narażeni na wykluczenie społeczne;

63. uważa, że od roku 2013 Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, który umożliwia przyznanie pracownikom zwolnionym z powodu kryzysu lub globalizacji specjalnej, zindywidualizowanej pomocy, powinien zyskać trwały charakter, a jego finansowanie powinno w całości pochodzić z budżetu europejskiego, zarówno pod względem zobowiązań, jak i płatności.

Zarządzanie gospodarcze/ semestr europejski

64. apeluje do państw członkowskich, aby przedstawiły krajowe programy reform spójnych z celem platformy i z celami Unii w zakresie zrównoważonego rozwoju społecznego oraz aby, popierając stwierdzenie Komisji, zgodnie z którym ubóstwo jest „nie do przyjęcia w Europie XXI wieku”, nie kwestionowały systemów indeksacji płac i ogólnych układów zbiorowych ani nie ograniczały w sposób nieracjonalny i nieuzasadniony swojego potencjału inwestycyjnego i wydatków socjalnych w ramach zarządzania gospodarczego, a jednocześnie zagwarantowały trwałość finansów publicznych i tworzenie dobrze płatnych miejsc pracy, zważywszy, że ograniczenie ubóstwa jest podstawową konsekwencją inteligentnego, zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu; domaga się wyjaśnienia statusu planów działań krajowych na rzecz włączenia społecznego, a szczególnie kwestii włączenia ich do krajowych programów reform w ramach strategii Europa 2020; wzywa Komisję do przedstawienia zaleceń uwzględniających specyfikę poszczególnych państw, aby osiągnąć cel ograniczenia ubóstwa, szczególnie w razie porażki, zważywszy, że ograniczenie ubóstwa wymaga wzmoczonego wysiłku oraz mobilizacji wszystkich stron i wszystkich środków z myślą o znaczącym ograniczeniu ubóstwa i głębokiego ubóstwa w perspektywie średniookresowej oraz o osiągnięciu niskiego poziomu ubóstwa, a nawet jego eliminacji najpóźniej do 2020 r.; proponuje, aby Komisja opracowała na szczeblu europejskim wytyczne dla państw członkowskich w celu zagwarantowania aktywnego udziału w przygotowaniu krajowych programów reform samorządów terytorialnych i innych zainteresowanych stron; zaznacza, że pakt terytorialny stanowi potencjalnie najpełniejszy i spójny mechanizm włączenia samorządów terytorialnych w ten proces, zgodnie z propozycją wyrażoną w piątym sprawozdaniu w sprawie spójności; uważa, że cel strategii UE 2020 zakładający zmniejszenie o 20 mln liczby osób zagrożonych ubóstwem może zostać zrealizowany jedynie, gdy środki oszczędnościowe, które zostały lub zostaną podjęte w Unii, nie będą szkodliwe dla zatrudnienia i ochrony socjalnej, zwłaszcza w odniesieniu do osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji;

65. uważa, że państwa członkowskie powinny zmierzać do przełożenia celów związanych ze zmniejszeniem wykluczenia społecznego i ubóstwa na ambitne cele krajowe i regionalne, a także przewidzieć specjalny cel dotyczący ubóstwa dzieci i konkretnych strategii o wielowymiarowym podejściu do ubóstwa dzieci i rodzin;

66. domaga się wsparcia wszystkich organizacji pozarządowych i drobnych stowarzyszeń w walce na rzecz praw podstawowych w celu wzmocnienia nakładów ludzkich koniecznych do umożliwienia udziału osób ubogich i lepszego informowania takich osób o dostępie do prawa i sprawiedliwości;

67. z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie dotacji globalnych, który może pomóc wielu mniejszym organizacjom pozarządowym i stowarzyszeniom w działaniach na rzecz zwalczania ubóstwa;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

68. zachęca państwa członkowskie, aby jak najszybciej zatwierdziły i przyjęły wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną (COM(2008)0426); wzywa Komisję do dalszego wspierania przezwyższenia trudności technicznych w Radzie w celu zapewnienia szybkiego porozumienia oraz do zlikwidowania luk w obecnym prawodawstwie, które nie obejmuje obecnie wszystkich istotnych aspektów, w dążeniu do wykorzenienia dyskryminacji, w tym dyskryminacji ze względu na pochodzenie społeczne;

69. proponuje, by w działaniach proponowanych w ramach platformy uwzględnić skutki dyskryminacji różnego rodzaju i przyjąć ukierunkowane politycznie środki, takie jak te wprowadzone niedawno, na przykład do ustawodawstwa hiszpańskiego i rumuńskiego; w szczególności należy rozwijać koncepcję uwzględniania aspektu płci w celu zapobiegania dyskryminacji różnego rodzaju;

70. domaga się równości płac kobiet i mężczyzn i równego traktowania pracowników z Unii Europejskiej i obywateli państw trzecich;

71. ponagla Komisję do zasięgnięcia opinii w sprawie najlepszych sposobów zwalczania negatywnej dyskryminacji ze względu na pochodzenie społeczne;

Gospodarka społeczna

72. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Komisję wolę lepszego uwzględnienia, poprzez różne inicjatywy, roli podmiotów gospodarki społecznej – takich jak określone w rezolucji Parlamentu z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej – w szczególności poprzez zobowiązanie do sprecyzowania ram prawnych dotyczących przedsiębiorstw gospodarki społecznej (towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, fundacji i spółdzielni), tak aby nie było już przeszkód, by przyczyniały się one w pełni i w warunkach bezpieczeństwa prawnego do ograniczenia ubóstwa i wykluczenia społecznego, proponując innowacyjne i trwałe odpowiedzi na potrzeby obywateli, a jednocześnie podkreśla, że gospodarka społeczna nie ogranicza się do tej dziedziny działalności; wyraża jednak niepokój w związku z brakiem odniesienia do statutu stowarzyszenia europejskiego, podczas gdy sektor stowarzyszeń stanowi ważny podmiot w walce z ubóstwem; podkreśla jednak, że proponowane obecnie środki zmierzające w kierunku gospodarki społecznej, szczególnie stowarzyszenia i spółdzielnie, nie są w stanie sprostać wymogom wobec polityki eliminacji ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz gospodarki i europejskiego modelu społecznego oraz ogólnie nie stanowią odpowiedzi na skutki kryzysu gospodarczego i społecznego; podkreśla w szczególności swoje postulaty i oczekiwania w zakresie uznawania usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym, potwierdzone w rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie przyszłości usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym, przyjętej w dniu 5 lipca 2011 r.; odnotowuje propozycję zmiany przepisów wspólnotowych dotyczących udzielania zamówień publicznych oraz pomocy państwa i przypomina o swoim żądaniu dostosowania ich do specyfiki zadań usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym i sposobu ich organizacji; popiera tworzenie miejsc pracy wysokiej jakości oraz programów zindywidualizowanej pomocy w poszukiwaniu pracy za pośrednictwem podmiotów realizujących politykę integracji na rynku pracy i podmiotów gospodarki społecznej ze względu na ich doświadczenie w integracji społeczno-zawodowej osób w niekorzystnej sytuacji społecznej; ponownie domaga się sektorowych inicjatyw ustawodawczych dotyczących jakości i przystępności usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym, szczególnie w dziedzinie zdrowia, edukacji, transportu publicznego, energii, wody i komunikacji;

73. podkreśla znaczenie usług socjalnych, zdrowotnych, opiekuńczych i edukacyjnych w likwidowaniu braków w zakresie zdolności, promowania integracji społecznej oraz zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego; przypomina o ich potencjale tworzenia miejsc pracy i domaga się zdecydowanych i trwałych inwestycji w rozwijanie tych kluczowych usług i infrastruktury; oczekuje planu działania Komisji, który ma rozwiązać problem niedoboru pracowników w sektorze zdrowia;

74. wzywa do zdecydowanego poparcia dla zapewnienia wysokiej jakości i dostępności usług socjalnych, szczególnie w dziedzinie opieki zdrowotnej, edukacji, transportu, energii, wody i komunikacji;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Mieszkalnictwo

75. zaleca państwom członkowskim, aby prowadziły proaktywną politykę w zakresie godnych warunków mieszkaniowych, aby zapewnić powszechny dostęp do mieszkań wysokiej jakości – co gwarantowałoby dostęp do usług podstawowych z punktu widzenia zdrowia i bezpieczeństwa, w przystępnej cenie lub na preferencyjnych warunkach zakupu – oraz zapobiec ich utracie, zważywszy, że brak mieszkania stanowi poważne naruszenie godności, a także aby prowadziły proaktywną politykę energetyczną, zwiększając wykorzystanie energii odnawialnej i efektywność energetyczną w celu zwalczania ubóstwa energetycznego; w odniesieniu do mieszkań domaga się zwrócenia większej uwagi na migrantów, którzy często są wykorzystywani i zmuszani do zamieszkiwania w niezadowalających warunkach; przypomina o postanowieniach Protokołu nr 26 do Traktatu z Lizbony w zakresie mieszkań socjalnych i wzywa do poszanowania tych postanowień, szczególnie co do swobody państw członkowskich w organizowaniu mieszkań socjalnych, w tym pod względem finansowania; zachęca państwa członkowskie do tworzenia specjalnych programów i możliwości mieszkaniowych dla osób bezdomnych w celu zagwarantowania podstawowego standardu życia grupom społecznym w najtrudniejszym położeniu;

76. zaleca państwom członkowskim rozwijanie oferty należytej jakości mieszkań socjalnych i mieszkań w ramach programów interwencyjnych, aby zagwarantować dostęp wszystkim, szczególnie najuboższym, do godnych warunków mieszkaniowych w dostępnej cenie; uważa, że większy koszt dla społeczeństwa i samorządu stanowi przekwaterowanie osób eksmitowanych ze swoich mieszkań niż ich utrzymanie w takim mieszkaniu; zaleca zatem prowadzenie polityki zapobiegania eksmisjom, przede wszystkim dzięki przejściu przez władze publiczne czynszu i zaległości w opłatach za czynsz osób zagrożonych eksmisją;

77. przypomina o powiązaniach między życiem w dzielnicach o trudnej sytuacji społecznej – co zwiększa ubóstwo i wykluczenie społeczne – a problemami zdrowotnymi; uznaje zatem interwencje europejskie w dzielnicach o trudnej sytuacji społecznej za ekonomiczne rozwiązanie umożliwiające zwalczanie wykluczenia i zmniejszenie wydatków w dziedzinie zdrowia oraz wzywa Komisję Europejską do wzmocnienia takich interwencji w ramach kolejnego programu polityki spójności i innych programów Unii Europejskiej;

78. domaga się podniesienia kwoty z EFRR przeznaczonej na finansowanie środków zmierzających do poprawy efektywności energetycznej mieszkań socjalnych, aby przeciwdziałać ubóstwu energetycznemu;

79. podkreśla istotne wysiłki konieczne ze strony Unii i państw członkowskich do zmniejszenia kosztów energii jako pozycji w budżecie gospodarstw domowych – Unia powinna zagwarantować bezpieczeństwo dostaw, aby zabezpieczyć się przed istotnymi zmianami cen na rynku energii, a państwa członkowskie powinny poprawić swoją politykę wspierania efektywności energetycznej gospodarstw domowych;

Romowie

80. apeluje do Romów oraz do organizacji, które ich reprezentują i pracują z nimi, do aktywnego zaangażowania w sporządzanie i wdrażanie krajowych strategii integracji Romów do 2020 r. w sposób umożliwiający przyczynienie się do realizacji celu UE w zakresie zmniejszenia ubóstwa; domaga się od Unii Europejskiej i państw członkowskich jak najszybszego wdrożenia europejskiej strategii na rzecz włączenia Romów i zwraca się do państw członkowskich o przedstawienie do końca tego roku środków sprzyjających włączeniu Romów zgodnie z europejskimi ramami koordynacji strategii krajowych na rzecz włączenia Romów, przedstawionymi przez Komisję w kwietniu 2011 r.; podkreśla, że włączenie i integracja Romów będą wymagały – z tego samego względu co walka z ubóstwem i wykluczeniem społecznym – większego wysiłku w celu ich pełnego włączenia i położenia kresu do 2020 r. licznym przypadkom dyskryminacji, której byli ofiarami; apeluje, aby angażować pozostałe marginalizowane społeczności, np. imigrantów, we wszystkie strategie polityczne Unii lub państw członkowskich mające na celu ich włączenie społeczne;

81. podkreśla znaczenie usług socjalnych, zdrowotnych, opiekuńczych i edukacyjnych w likwidowaniu braków w zakresie zdolności, promowania integracji społecznej oraz zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego; przypomina o ich potencjale tworzenia miejsc pracy i domaga się zdecydowanych i trwałych inwestycji w rozwijanie tych kluczowych usług i infrastruktury; oczekuje planu działania Komisji, który ma rozwiązać problem niedoboru pracowników sektora zdrowia;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

82. wzywa, aby interesy niepełnosprawnych członków społeczeństwa były uwzględniane na etapie programowania, wykorzystania i monitorowania finansowania pochodzącego ze środków wspólnotowych, w szczególności w dziedzinie wspierania edukacji, szkoleń, zatrudnienia i autonomii (transport i komunikacja);

Dzieci

83. wzywa, aby walka z ubóstwem dzieci koncentrowała się na zapobieganiu, przy zapewnieniu równości dostępu do wysokiej jakości usług edukacyjnych i opiekuńczych przeznaczonych dla młodszych dzieci – tak aby przeciwdziałać rozpoczynaniu przez nie życia szkolnego z licznymi brakami – a także do innych rozwiązań przeznaczonych dla dzieci (ośrodki z ofertą dla dzieci w ciągu roku szkolnego i podczas wakacji itp., zajęcia pozalekcyjne, związane z kulturą, sportowe itp., opieka dzienna), przez odpowiednie pokrycie terytoriów siecią tych usług i ośrodków, oraz apeluje o wsparcie finansowe usług, które zdały egzamin, a także o systematyczne włączanie polityki wsparcia zubożałych rodzin we wszystkie odpowiednie dziedziny interwencji, dzięki połączeniu podejścia uniwersalnego ze środkami skierowanymi do rodzin w najtrudniejszej sytuacji, szczególnie rodzin dzieci niepełnosprawnych, rodzin niepełnych i rodzin wielodzietnych; wzywa do potraktowania ze szczególną uwagą w ramach programów zwalczania ubóstwa stosunków między rodzicami a dziećmi, aby uniknąć umieszczania dzieci w placówkach wychowawczych na skutek głębokiego ubóstwa rodziców;

84. podkreśla, że Konwencja o prawach dziecka przyznaje wszystkim dzieciom i młodzieży prawo do edukacji, w tym również dzieciom i młodzieży bez pozwolenia na pobyt w kraju zamieszkania;

85. przypomina, że tysiące dzieci oddziela się od rodziców ze względu na ich warunki życia (brak mieszkania) lub ze względu na to, że z powodu głębokiego ubóstwa (materialnego, społecznego i kulturowego) rodzice nie uzyskali wsparcia niezbędnego do pełnienia obowiązków rodzicielskich;

86. domaga się potraktowania ze szczególną uwagą przyszłości ludzi młodych i jasnej strategii wspierającej dostępność dla nich pierwszego, godnego zatrudnienia zgodnego z poziomem wykształcenia;

87. zwraca uwagę, że walka z ubóstwem zakłada podejście globalne i działania następcze obejmujące wszystkie sektory polityki; ponadto przypomina, że ważne jest zwłaszcza to, aby wzmocnić działania podejmowane zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym dotyczące przeciwdziałania temu zjawisku i walki z nim;

88. zwraca uwagę na konieczność przyjęcia bardziej kompleksowych rozwiązań problemu ubóstwa dzieci, podkreślając jednocześnie osiągnięte do dziś wyniki stosowania „wspólnych zasad” wskazanych w konkluzjach Rady ds. Zatrudnienia z dnia 6 grudnia 2010 r., w których zaapelowano, aby walka z ubóstwem dzieci stała się jednym z priorytetów;

89. wspiera wyrażony przez Komisję zamiar przedstawienia zalecenia w sprawie ubóstwa dzieci w roku 2012;

90. zgadza się z czerwcowymi konkluzjami Rady EPSCO sprzyjającymi zintegrowanej strategii zapobiegania ubóstwu dzieci i promowania ich dobrobytu, która to strategia skoncentrowana jest na odpowiednich dochodach rodzin, dostępie do świadczeń, w tym do wczesnej edukacji i opieki nad dziećmi, a także na udziale dzieci; wzywa do opracowania szczegółowego planu działania na rzecz wdrożenia wniosku dotyczącego komunikatu w 2012 r.;

91. podkreśla znaczenie funduszy strukturalnych, szczególnie Europejskiego Funduszu Społecznego jako kluczowego instrumentu wsparcia państw członkowskich w zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego; wzywa państwa członkowskie do większego współfinansowania działań na rzecz świadczeń w postaci opieki nad dziećmi, osobami starszymi i niesamodzielnymi;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

92. wzywa Komisję do upewnienia się, że polityka oszczędnościowa uzgodniona z państwami członkowskimi nie utrudnia ani nie kwestionuje dążenia do realizacji celu strategii UE 2020 dotyczącego wydobycia 20 milionów ludzi z ubóstwa;

93. wzywa do walki z błędnym kołem ubóstwa w celu przeciwdziałania utrwalaniu ubóstwa w kolejnych pokoleniach;

94. wzywa państwa członkowskie do należytego uznania roli artystów w integracji społecznej i zwalczaniu ubóstwa, zwłaszcza przez sprzyjanie właściwemu środowisku pracy artystów i zapewnienie im odpowiedniego statusu;

Dochód minimalny

95. postuluje, aby Komisja, w pełnej zgodności z zasadą pomocniczości, rozpoczęła konsultacje w sprawie możliwości zgłoszenia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej dochodu minimalnego odpowiedniego i zapewniającego rozwój gospodarczy, umożliwiającego zapobieganie ubóstwu i zapewnienie podstawy do godnego życia, pełny i nieograniczony udział w życiu społecznym oraz postęp w poszukiwaniu pracy lub szkolenia, a także odgrywającego rolę automatycznego stabilizatora gospodarki, z uwzględnieniem różnych praktyk, konwencji zbiorowych lub prawodawstwa w poszczególnych państwach członkowskich, przy czym określenie dochodu minimalnego pozostawałoby w gestii poszczególnych państw członkowskich; postuluje, aby Komisja pomagała państwom członkowskim w wymianie dobrych praktyk w zakresie poziomów dochodu minimalnego oraz zachęcała państwa członkowskie do opracowywania systemów dochodu minimalnego opartych na co najmniej 60 % mediany dochodów w danym państwie członkowskim;

Niewykorzystanie świadczeń

96. przypomina, że według OECD 20-40 % świadczeń pozostaje niewykorzystanych; wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia oceny systemów wsparcia dochodów i zasiłków socjalnych, aby uniknąć powstawania ukrytego ubóstwa, poprzez zwiększenie przejrzystości, poprzez informowanie świadczeniobiorców w jak najskuteczniejszy sposób o prawach, które im przysługują, dzięki wprowadzeniu jak najskuteczniejszego systemu informowania, uproszczeniu procedur i wprowadzeniu środków i strategii zmierzających do przeciwdziałania stygmatyzacji i dyskryminacji osób o dochodzie minimalnym;

97. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego wsparcia, szkoleń i świadczeń wspierających opiekunów rodzinnych, tak aby osoby starsze i potrzebujące opieki mogły pozostać we własnych domach i społecznościach tak długo, jak tego pragną;

98. domaga się od Komisji, aby w ramach platformy przeprowadziła ocenę wpływu nadmiernego zadłużenia na zjawisko ubóstwa oraz sprzyjała wymianie rozwiązań w zakresie walki z nadmiernym zadłużeniem;

Osoby starsze – urlop opiekuńczy

99. uważa, że we wszystkich państwach członkowskich należy rozwijać programy opieki nad osobami starszymi, w tym programy opieki domowej, aby zapobiegać wykluczeniu tych osób i ich popadaniu w ubóstwo, oraz dodaje, że sprawowanie opieki nad osobami starszymi przez ich rodziny powinno być również wspierane, w miarę możliwości finansowo, zgodnie z celem wspierania zrównoważonego społeczeństwa, tak aby w szczególności zwiększyć wsparcie dla aktywności osób starszych i solidarność międzypokoleniową, sprzyjać dostępności i solidarności oraz poprawić jakość opieki długoterminowej; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny, czy dyrektywa w sprawie urlopu opiekuńczego byłaby tutaj pomocna;

100. wzywa Komisję do odpowiedniego uwzględnienia rozwoju innowacji społecznych, wspierania polityki społecznej opartej na faktach, jak również lepszego planowania ocen skutków, aby stanowiły one rzeczywistą wartość dodaną, oraz proponowania innowacyjnych i zrównoważonych rozwiązań odpowiadających tendencjom demograficznym;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

101. podkreśla znaczenie opracowania propozycji politycznych na szczeblu państw członkowskich w celu rozwiązania problemów związanych z ubóstwem i wykluczeniem, takich jak bezdomność i uzależnienie od narkotyków i alkoholu; wzywa do skuteczniejszej wymiany sprawdzonych rozwiązań w tych obszarach między państwami członkowskimi;

102. podkreśla konieczność proponowania działań zmierzających do uproszczenia dostępu organizacji wolontariackich do funduszy europejskich;

103. domaga się od Komisji uwzględnienia sprawozdania Parlamentu Europejskiego dotyczącego zielonej księgi w sprawie przyszłości emerytur w Europie;

104. zaleca państwom członkowskim wprowadzenie odpowiedniej emerytury minimalnej pozwalającej osobom w starszym wieku na godne życie;

105. wzywa Komisję do skutecznego zwalczania – przez wprowadzenie ramowych wytycznych i zasad dotyczących adekwatności i stabilności systemów emerytalnych – zagrożenia ubóstwem wśród kobiet, powodowanego niepewną sytuacją, brakiem ciągłości w karierze zawodowej i niskim wynagrodzeniem; zwraca również uwagę, że konieczne jest zadbanie o dostosowanie przepisów w zakresie opieki społecznej do sytuacji indywidualnej i rodzinnej oraz nadanie większego znaczenia macierzyństwu i sprawowaniu opieki;

*

* *

106. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Prace Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2010 r

P7_TA(2011)0501

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2010 r. (2011/2120(INI))

(2013/C 153 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowę o partnerstwie z Kotonu) ⁽¹⁾, zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. oraz w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając Regulamin Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (WZP) AKP-UE, przyjęty w dniu 3 kwietnia 2003 r. ⁽³⁾, zmieniony ostatnio w Port Moresby (Papua-Nowa Gwinea) w dniu 28 listopada 2008 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację z Kigali (Ruanda) w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) sprzyjających rozwojowi, przyjętą przez WZP w dniu 22 listopada 2007 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając deklarację w sprawie drugiego przeglądu umowy o partnerstwie z Kotonu, przyjętą przez WZP w dniu 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat przyjęty w dniu 29 kwietnia 2010 r. na Mahé (Seszele) na regionalnym posiedzeniu WZP Afryka Wschodnia/Ocean Indyjski ⁽⁸⁾,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w dniu 18 grudnia 2007 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rezolucje przyjęte przez WZP w 2010 r.:
 - na Teneryfie, w sprawie:
 - finansowych i gospodarczych skutków zmiany klimatu w państwach AKP,
 - skutków społecznych światowego kryzysu,
 - odbudowy i rekonstrukcji po klęsce na Haiti oraz związku pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi,
 - wsparcia dla umocnienia pokoju w Sudanie Południowym oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.⁽²⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.⁽³⁾ Dz.U. C 231 z 26.9.2003, s. 68.⁽⁴⁾ ACP-EU/100.291/08/fin.⁽⁵⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.⁽⁶⁾ Dz.U. C 58 z 1.3.2008, s. 44.⁽⁷⁾ Dz.U. C 68 z 18.3.2010, s. 43.⁽⁸⁾ APP 100.746⁽⁹⁾ Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskim i Komisji Europejskiej, zatytułowane: „Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej” (Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1).

Środa, 16 listopada 2011 r.

- deklarację dotyczącą porozumienia między UE a Ameryką Łacińską w sprawie bananów i jego wpływu na producentów bananów w AKP i UE oraz wnioski w sprawie regionalnych dokumentów strategicznych dla sześciu regionów AKP ⁽¹⁾,
- w Kinszasie, w sprawie:
 - wolnych i niezależnych mediów,
 - sytuacji po szczycie w Kopenhadze: transfer technologii, nowe technologie i budowanie potencjału technicznego w państwach AKP,
 - osiągnięcia milenijnych celów rozwoju: innowacyjne odpowiedzi na wyzwania społeczne i gospodarcze,
 - bezpieczeństwa żywnościowego,
 - bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim: terroryzm, przemysł narkotyków i broni oraz handel ludźmi oraz
 - oświadczenie w sprawie ogłoszenia wyników drugiej tury wyborów prezydenckich w Wybrzeżu Kości Słoniowej, która odbyła się w dniu 28 listopada 2010 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając oświadczenie Zgromadzenia Parlamentarnego AKP z dnia 28 września 2010 r. w sprawie pokojowego współistnienia religii i znaczenia nadawanego zjawisku homoseksualizmu w partnerstwie AKP-UE,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 6 grudnia 2010 r. w odpowiedzi na wyżej wymienione oświadczenie AKP złożone przez posłów UE do Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP UE z ramienia grup politycznych Parlamentu Europejskiego PPE, S&D, ALDE, Verts/ALE oraz GUE/NGL,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0315/2011),
- A. mając na uwadze, że Rada UE nie była reprezentowana na 20. sesji w Kinszasie,
- B. mając na uwadze, że WZP AKP-UE jest największym organem parlamentarnym gromadzącym zarówno kraje Północy, jak i Południa,
- C. mając na uwadze, że budżet sekretariatu AKP umożliwił zorganizowanie w 2010 r. dwóch misji informacyjnych – do Madagaskaru i Haiti – oraz jednej misji obserwacji wyborów – do Burundi,
- D. mając na uwadze, że na sesji WZP w czerwcu 2007 r. w Wiesbaden (Niemcy) komisarz odpowiedzialny za rozwój i pomoc humanitarną podjął zobowiązanie do poddania krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych dotyczących państw AKP (lata 2008–2013) demokratycznej kontroli parlamentarnej; z zadowoleniem przyjmując wypełnienie tego zobowiązania i przyjęcie wniosków w sprawie regionalnych dokumentów strategicznych podczas 19. sesji na Teneryfie,
- E. mając na uwadze, że przegląd umowy o partnerstwie z Kotonu w 2010 r. był znakomitą okazją do wzmocnienia roli WZP i jego wymiaru regionalnego, a także do zwiększenia kontroli parlamentarnej w regionach i państwach AKP,

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 16.7.2010.

⁽²⁾ Dz.U. C 126 z 28.4.2011.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- F. mając na uwadze, że posiedzenie regionalne, które odbyło się na Seszelach w 2010 r., okazało się dużym sukcesem i doprowadziło do przyjęcia wyżej wspomnianego komunikatu z Mahé,
- G. mając na uwadze, że sytuacja na Haiti 20 miesięcy po trzęsieniu ziemi, które spustoszyło wyspę, jest w dalszym ciągu dramatyczna, oraz z zadowoleniem przyjmując wnioski z misji WZP w tym kraju oraz rezolucję przyjętą na Teneryfie,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że WZP w 2010 r. nadal zapewniało ramy otwartego, demokratycznego i pogłębionego dialogu pomiędzy Unią Europejską a państwami AKP na temat umowy o partnerstwie z Kotonu, w tym umów o partnerstwie gospodarczym, a także dokumentów dotyczących strategii regionalnej sześciu regionów AKP;
 2. podkreśla konieczność poświęcania większej uwagi wynikom WZP AKP-UE i zapewnienia spójności między rezolucjami wydawanymi przez to zgromadzenie i rezolucjami PE; apeluje o większy udział i zaangażowanie posłów do Parlamentu Europejskiego w jego posiedzenia i działalność;
 3. ubolewa nad faktem, że Rada UE nie uczestniczyła w 20. sesji w Kinszasie, i wzywa wysoką przedstawiciel do zadbania o to, by stworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) doprowadziło do wyjaśnienia roli Rady UE i wyraźnego podziału zadań między ESDZ a Komisję w zakresie wdrażania umowy o partnerstwie z Kotonu;
 4. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów państw AKP w zarządzaniu i monitorowaniu, a także rolę władz lokalnych i podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych oraz w wykorzystaniu środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), i nawołuje Komisję, by zapewniła udział tych podmiotów; podkreśla również potrzebę ścisłego nadzoru parlamentarnego podczas negocjowania i zawierania EPA;
 5. wzywa parlamenty państw AKP, by wymogły na swoich rządach i Komisji włączenie ich w proces przygotowywania i wdrażania krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych dotyczących współpracy pomiędzy UE a państwami AKP w okresie 2008–2013 oraz zapewnienie ich pełnego udziału w negocjacjach dotyczących EPA;
 6. wzywa WZP do dalszego wywierania nacisku na państwa członkowskie UE, aby pilnie podjęły działania w celu spełnienia podjętych zobowiązań dotyczących przeznaczenia 0,7 % ich DNB na realizację milenijnych celów rozwoju, oraz wywiązania się z konkretnych deklaracji na rzecz Afryki i krajów LDC, a także zaleca w pełni przejrzyste, wieloletnie i wiążące środki, w tym środki prawne;
 7. wzywa Komisję do dostarczania parlamentom państw AKP wszelkich dostępnych informacji oraz do wspomagania ich w sprawowaniu kontroli demokratycznej, w szczególności przez budowanie potencjału;
 8. wzywa parlamenty i rządy państw AKP do podjęcia kroków mających na celu stawienie czoła zmianie klimatu, które jednocześnie będą uwzględniać konieczność utrzymania wzrostu, eliminacji ubóstwa i zapewnienia równego dostępu do zasobów; w tym kontekście zwraca się do Komisji, by we współpracy z rządami AKP i WZP upewniła się, czy Europejski Fundusz Wodny – utworzony w celu zapewnienia zaopatrzenia w wodę i podstawowej infrastruktury sanitarno-zdrowotnej najuboższej ludności krajów AKP – jest wykorzystywany we właściwy sposób przynoszący wymierne korzyści;
 9. wzywa WZP i Komisję Europejską, a także parlamenty i rządy krajów AKP do utrzymania pełnego prawa do ziemi i do przyjęcia środków mających na celu ograniczenie zjawiska przejmowania terenów, które może doprowadzić do poważnego zniszczenia środowiska, migracji lokalnych drobnych właścicieli ziemskich i pracowników, do nadmiernej eksploatacji zasobów oraz utraty środków utrzymania i bezpieczeństwa żywnościowego;

Środa, 16 listopada 2011 r.

10. przypomina w związku z tym o potrzebie włączenia parlamentów w proces demokratyczny i w krajowe strategie rozwoju; podkreśla ich zasadniczą rolę we wprowadzaniu, kontynuowaniu i kontrolowaniu strategii politycznych w zakresie rozwoju;
11. podkreśla konieczność utrzymania wolności i niezależności środków przekazu, co jest elementem o podstawowym znaczeniu dla zapewnienia pluralizmu i udziału w życiu politycznym przedstawicieli opozycji demokratycznej i mniejszości;
12. zwraca się do Unii Europejskiej i państw AKP o wspieranie zaangażowania obywateli, zwłaszcza kobiet, w takich dziedzinach, jak przemoc ze względu na płeć czy handel ludźmi, w których udział społeczeństwa jest niezbędny dla znalezienia rozwiązania tych problemów; uznaje zdolności kobiet do rozwiązywania problemów i konfliktów oraz nalega, aby Komisja i WZP częściej włączały kobiety do grup zadaniowych i roboczych, które zajmują się kwestiami związanymi z życiem rodzinnym, opieką nad dziećmi, edukacją itd.;
13. wzywa parlamenty do sprawowania ścisłej kontroli parlamentarnej w zakresie EFR; podkreśla uprzywilejowaną pozycję WZP w tej debacie i wzywa je oraz parlamenty państw AKP do aktywnego w niej uczestniczenia, zwłaszcza w ramach ratyfikacji zmienionej umowy o partnerstwie z Kotonu;
14. wzywa Komisję Europejską do przekazywania WZP aktualnych informacji o stanie zaawansowania ratyfikacji umowy o partnerstwie z Kotonu, zmienionej w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r.;
15. z zadowoleniem zauważa coraz bardziej parlamentarny – i tym samym polityczny – charakter WZP, a także wzrost zaangażowania jego członków i poprawę jakości debat, co przyczynia się znacząco do wzmocnienia partnerstwa AKP-UE;
16. głęboko ubolewa nad faktem, że w trakcie posiedzenia WZP w Kinszasie praktycznie nie wspomniano o nasileniu się masowych aktów przemocy na tle seksualnym, zwłaszcza we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga;
17. wzywa Komisję i WZP do propagowania sprawiedliwego, zrównoważonego i uwzględniającego wymiar społeczny rozwoju, który jednocześnie wspiera nowe formy przedsiębiorstw (np. spółdzielnie);
18. ponownie potwierdza, że zasada niedyskryminacji, odnosząca się również do dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, pozostanie nienaruszona w partnerstwie AKP-UE;
19. wzywa Komisję Europejską do informowania członków WZP o wspólnotowym finansowaniu przyznawanym krajom przyjmującym w formie wsparcia budżetowego; podkreśla, że niektóre państwa korzystające ze wsparcia budżetowego mają kontrowersyjne systemy polityczne oraz że posłowie do Parlamentu Europejskiego powinni być informowani o wynikach oceny przez Komisję spełnienia warunków kwalifikowalności do otrzymywania wsparcia budżetowego, a także o przeprowadzonej kontroli;
20. uważa, że przeprowadzone po raz pierwszy w Kinszasie wymiany poglądów z władzami lokalnymi w sprawie sytuacji w kraju są znaczącym przykładem tego pogłębionego dialogu;
21. ponownie podkreśla wagę wyżej wymienionej deklaracji WZP w sprawie porozumienia między UE a Ameryką Łacińską w sprawie bananów ze względu na znaczny wpływ, jaki porozumienie to wywiera już na konkurencyjność producentów bananów z krajów AKP i UE; w tym kontekście wzywa Parlament Europejski i Radę od dołożenia wszelkich starań, aby doprowadzić do porozumienia, które umożliwi szybkie odblokowanie rekompensaty finansowej dla producentów bananów z krajów AKP przewidzianej w rozporządzeniu ustanawiającym środki towarzyszące w sektorze bananów; w związku z tym zwraca się do Prezydium WZP i do Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu do dalszego skrupulatnego śledzenia rozwoju sytuacji w tym zakresie;

Środa, 16 listopada 2011 r.

22. nawołuje WZP do dalszego monitorowania sytuacji w Haiti, Madagaskarze i Sudanie Południowym, a także do wysłania misji obserwacyjnej w celu skontrolowania poziomu i skuteczności pomocy humanitarnej niesionej cierpiącej głód ludności w Rogu Afryki; zwraca uwagę na konieczność ścisłej współpracy z nowymi władzami Haiti, a także konieczność udzielania im wsparcia przy organizowaniu krajowych instytucji, w dążeniu ku w pełni funkcjonującej demokracji w czasie całego procesu odbudowy;

23. wzywa WZP do dalszego organizowania własnych misji obserwacji wyborów na takich samych zasadach, na jakich odbyła się udana misja do Burundi, przy jednoczesnym staraniu, by odzwierciedlały one podwójną legitymację WZP, a także przy zapewnieniu niezależności jego misji wyborczych i w ścisłej koordynacji z regionalnymi organami obserwacyjnymi;

24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2010 r. miało miejsce kolejne posiedzenie regionalne przewidziane w umowie o partnerstwie z Kotonu i w Regulaminie WZP; uważa, że posiedzenia te umożliwiają faktyczną wymianę poglądów na temat zagadnień dotyczących regionu, w tym zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, spójności regionalnej oraz negocjacji dotyczących EPA; wyraża uznanie dla organizatorów wyjątkowo owocnego posiedzenia na Seszelach;

25. z zadowoleniem przyjmuje powołanie grupy roboczej ds. metod pracy i wzywa Prezydium WPZ do wdrożenia jej zaleceń celem zwiększenia skuteczności i politycznego wpływu WZP zarówno podczas wdrażania umowy o partnerstwie z Kotonu, jak i na scenie międzynarodowej;

26. podkreśla, jak ważne są organizowane podczas posiedzeń WZP wizyty w terenie, które są uzupełnieniem dyskusji prowadzonych w czasie sesji; ubolewa z powodu braku rzeczowości wizyt zorganizowanych w Kinszasie;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie UE, Komisji, Radzie AKP, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/ wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Prezydium WPZ oraz rządów i parlamentom Hiszpanii i Demokratycznej Republiki Konga.

Konferencja w Durbanie w sprawie zmian klimatu

P7_TA(2011)0504

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. dotyczący konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17)

(2013/C 153 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto do tej konwencji,
- uwzględniając wnioski z konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu, która odbyła się w 2007 r. na Bali, a także plan działania z Bali (Decyzja 1/COP 13),
- uwzględniając piętnastą konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz piątą konferencję stron pełniącą rolę posiedzenia stron protokołu z Kioto (COP/MOP5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając szesnastą Konferencję Stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz szóstą Konferencję Stron służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto (COP/MOP6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach od 29 listopada do 10 grudnia 2010 r., oraz uwzględniając ustalenia z Cancún,

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając zbliżającą się siedemnastą Konferencję Stron (COP 17) w sprawie konwencji UNFCCC oraz siódmą Konferencję Stron służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto (COP/MOP7), które odbędą się w Durbanie (RPA) w dniach od 28 listopada do 9 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską Konferencję w sprawie Zmian Klimatu ⁽²⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾ oraz z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji na temat zmian klimatu w Cancún ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147) oraz swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. ⁽⁶⁾ w sprawie białej księgi Komisji zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania”, a także specjalne sprawozdanie w sprawie odnawialnych źródeł energii i łagodzenia zmian klimatu z dnia 9 maja 2011 r. ⁽⁷⁾ przygotowane przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie zielonej księgi Komisji zatytułowanej „Ochrona lasów i informacje o lasach w UE: przygotowanie lasów na zmianę klimatu” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 marca 2011 r. dotyczące działań podjętych po konferencji w Cancún oraz konkluzje ECOFIN z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie zmiany klimatu,
- uwzględniając decyzje podjęte na 10. Konferencji Stron (COP10) Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej, a w szczególności decyzję COP10 (2010 r.) dotyczącą geoinżynierii,
- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 20 grudnia 2005 r. wydane przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich – zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji – w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski”, w szczególności jego pkt 22, 38, 75, 76 oraz 105 ⁽⁹⁾,
- uwzględniając opublikowane dnia 29 czerwca 2011 r. sprawozdanie Komisji audytu środowiskowego Izby Gmin zatytułowane „The impact of UK overseas aid on environmental protection and climate change adaptation and mitigation” (Wpływ pomocy zagranicznej Wielkiej Brytanii na ochronę środowiska i dostosowanie do zmiany klimatu),
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową z myślą o likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie uwzględniania problematyki środowiskowej we współpracy na rzecz rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0442.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 115.

⁽⁷⁾ <http://srren.ipcc-wg3.de/report>.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0226.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając deklarację z Nairobi z 25-29 maja 2009 r. w sprawie afrykańskiego procesu na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu,
 - uwzględniając pytanie do Rady z dnia 27 września 2011 r. dotyczące konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17) (O-000216/2011 - B7-0639/2011) oraz pytanie do Komisji z dnia 27 września 2011 r. dotyczące konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17) (O-000217/2011 - B7-0640/2011),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dowody naukowe w przeważającej mierze wskazują na zachodzenie procesu zmiany klimatu oraz na jego skutki, sugerując w ten sposób, że konieczne jest podjęcie działań na szczeblu międzynarodowym w celu sprostania jednemu z głównych wyzwań XXI w. i kolejnych stuleci;
- B. mając na uwadze, że międzynarodowe prawnie wiążące porozumienie zgodne z zasadą „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności” musi pozostać ogólnym celem, a tym samym uznana musi zostać wiodąca rola, jaką odgrywają kraje rozwinięte, oraz odpowiedni wkład, jaki wniosą kraje rozwijające się;
- C. mając na uwadze, że istniejące zobowiązania i obietnice złożone na mocy porozumienia kopenhaskiego i sformalizowane w ramach ustaleń z Cancún nie wystarczą, aby osiągnąć cel ograniczenia wzrostu średniej rocznej temperatury powierzchni ziemi w skali światowej do 2 °C (tzw. „cel 2 °C”);
- D. mając na uwadze, że w planie działania Komisji dotyczącym przejścia na gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., w którym określono cele długoterminowe, potwierdzono unijny cel ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 80–95 % do roku 2050 w celu utrzymania spowodowanego zmianą klimatu wzrostu temperatury na poziomie poniżej 2 °C, a także uznano, że do roku 2050 80 % ograniczeń emisji muszą stanowić ograniczenia emisji wewnątrz UE;
- E. mając na uwadze, że w celu utrzymania impulsu politycznego niezbędnego do utorowania drogi do kompleksowego międzynarodowego porozumienia zawierającego konkretne cele oraz odpowiadające im środki polityczne ważne jest budowanie w oparciu o zaufanie i przejrzystość przywrócone podczas 16. konferencji COP w Cancún;
- F. mając na uwadze, że w ustaleniach z Cancún apeluje się do krajów rozwiniętych o zwiększenie celów w zakresie redukcji emisji w celu ograniczenia ich łącznych emisji gazów cieplarnianych do poziomu zgodnego z założeniami czwartego sprawozdania oceniającego IPCC na rok 2020, przewidującymi ograniczenie emisji o 25–40 % w porównaniu z poziomami z roku 1990;
- G. mając na uwadze, że w celu zapewnienia jedynie 50 % prawdopodobieństwa osiągnięcia celu przewidującego ograniczenie wzrostu temperatury do 2 °C konieczne jest ograniczenie łącznych emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwiniętych o górną wartość określonego w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC zakresu 25–40 % w porównaniu z poziomami z roku 1990;
- H. mając na uwadze, że zachodzące w ostatnich dziesięcioleciach w geopolitycznym świecie radykalne zmiany, w wyniku których część krajów rozwijających się to obecnie główni gracze na arenie gospodarczej i politycznej, muszą zostać uwzględnione, prowadząc do nowej równowagi władzy i wpływów oraz pociągając za sobą nowe role i nowe obowiązki;
- I. mając na uwadze, że państwa europejskie stoją przed najważniejszymi wyborami związanymi z utrzymaniem dobrobytu i zapewnieniem bezpieczeństwa w przyszłości, oraz mając na uwadze, że przejście na krajowe cele dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych, które są zgodne z unijnymi celami w zakresie klimatu, można powiązać ze wzmocnieniem gospodarki oraz zwiększeniem liczby zielonych miejsc pracy i wzrostem poziomu innowacji;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- J. mając na uwadze, że zgodnie z niektórymi szacunkami kobiety stanowią 70 % wszystkich osób ubogich na świecie, pracują przez dwie trzecie godzin pracy, ale są właścicielami mniej niż 1 % nieruchomości, w związku z czym mają mniejsze możliwości przystosowania się do zmiany klimatu i są bardziej podatne na jej skutki;
- K. mając na uwadze, że w art. 7 ustaleń z Cancún podkreśla się, iż „równość płci i czynny udział kobiet i rdzennej ludności są ważne dla podejmowania skutecznych działań związanych ze wszystkimi aspektami zmiany klimatu”;
- L. mając na uwadze, że istnieją znaczące różnice w zakresie i strukturze między obowiązkami sprawozdawczymi dotyczącymi użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) określonymi w UNFCCC, a obowiązkami sprawozdawczymi dotyczącymi LULUCF określonymi w protokole z Kioto, co osłabia działania stron na rzecz łagodzenia skutków zmiany klimatu;
- M. mając na uwadze, że na mocy protokołu z Kioto rozliczanie działań związanych z „gospodarką leśną”, która odpowiada za większość emisji pochodzących z sektorów LULUCF, jest dobrowolne;
- N. mając na uwadze, że zgodnie z raportem o rozwoju światowym w 2010 r. ocenia się, że całkowity koszt łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania do nich w biednych krajach osiągnie do 2030 r. wartość między 170 a 275 mld USD rocznie;
- O. mając na uwadze, że każde porozumienie w sprawie zmian klimatu powinno uwzględnić trwające procesy w zakresie rozwoju zarówno na szczeblu międzynarodowym (a mianowicie MCR oraz deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy), jak i krajowym (krajowe przystosowawcze programy działań);
- P. mając na uwadze, że UE powinna pomagać krajom rozwijającym się w stopniowym przechodzeniu z wysokoemisyjnego rozwoju na rozbudowywanie infrastruktury niskoemisyjnej, i mając na uwadze, że pomoc UE powinna wspierać rozwój lokalnej działalności gospodarczej, tworzenie ekologicznych miejsc pracy i ograniczanie ubóstwa, a nie może być powiązana z przedsiębiorstwami UE ani wykorzystywana do ich dotowania;
- Q. mając na uwadze, że skala, na jaką Bank Światowy obecnie udziela pożyczek do celów wsparcia produkcji energii opartej na paliwach kopalnych, musi odpowiadać celom ograniczania emisji gazów cieplarnianych;
- R. mając na uwadze, że parlamentarzyści, zwłaszcza w krajach rozwijających się, mogą i powinni odgrywać kluczową rolę w tym programie poprzez zapewnienie odpowiedzialności i skuteczności działania rządów, a także pełnienie żywotnej roli w przekazywaniu wiedzy między wyborcami, ze względu na znaczenie obu tych aspektów dla osiągnięcia przez każdy kraj odporności na zmianę klimatu;
- S. mając na uwadze, że istniejące mechanizmy finansowe są skomplikowane i niekompletne; mając na uwadze, że większość krajów-darczyńców nie dopełniła zobowiązania do zapewnienia 0,7 % PNB na oficjalną pomoc rozwojową (ODA), aby osiągnięte zostały MCR; mając również na uwadze, że mechanizmy finansowe UNFCCC uzależnione są od dobrowolnego zasilania ze składek darczyńców;
- T. mając na uwadze, że poprawa gospodarki leśnej jest podstawowym warunkiem wstępnym osiągnięcia trwałego ograniczenia wylesiania; mając również na uwadze, że aby można było zająć się problemem wylesiania i degradacją lasów negocjacje klimatyczne muszą odzwierciedlać doświadczenia z przeszłości, takie jak plan działań UE na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) ukierunkowany na ukrócenie nielegalnych wycieków lasów w drodze rozwiązania problemu gospodarki leśnej;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- U. mając na uwadze, że powinno się ustanowić wspólny system monitorowania całej gamy dostępnych instrumentów na rzecz finansowania procesu dostosowania do zmiany klimatu, by zapewnić odpowiedzialny i przejrzysty system finansowania;

Kluczowe cele

1. wzywa strony, aby jak najszybciej zadbały o zawarcie kompleksowego, międzynarodowego, sprawiedliwego, ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia na okres po roku 2012, wykorzystując oparty na zasadach międzynarodowy system protokołu z Kioto zgodny z celem 2 °C oraz szybko rosnące poziomy światowych i krajowych emisji gazów cieplarnianych;
2. wzywa szefów państw i rządów na całym świecie do wykazania się w trakcie negocjacji prawdziwym przywództwem i wolą polityczną oraz do nadania tej kwestii najwyższego priorytetu;
3. publicznie i zdecydowanie wzywa UE, aby potwierdziła swoje silne zaangażowanie w realizację postanowień protokołu z Kioto oraz aby podjęła wszelkie niezbędne kroki w celu uniknięcia luk między okresami rozliczeniowymi w ramach protokołu z Kioto; apeluje zatem do UE, aby otwarcie oświadczyła przed konferencją w Durbanie, że jest gotowa do kontynuowania drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto oraz by określiła konkretne działania mające na celu zlikwidowanie „luki gigatonowej” tj. różnicy między obecnie planowanymi poziomami ograniczenia emisji a poziomami niezbędnymi do utrzymania wzrostu temperatury poniżej 2 °C; wzywa UE do dopilnowania, aby w Durbanie luka ta została zidentyfikowana i określona ilościowo, a także do nakłaniania do przedsięwzięcia środków mających na celu jej zlikwidowanie;
4. zauważa jednak, że w celu zabezpieczenia międzynarodowego, sprawiedliwego, ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia na okres po roku 2012, które spełniłoby cel 2 °C, konieczne jest dokonanie porównywalnego postępu w myśl postanowień konwencji; w związku z tym podkreśla znaczenie zawierania sojuszy (w skali mniejszej, niż globalna) z najbardziej postępowymi państwami, jako środka zapewnienia dodatkowych bodźców dla procesu negocjacyjnego; wzywa Konferencję Stron do uzgodnienia terminowego mandatu dla zabezpieczenia jak najszybszego wdrożenia prawnie wiążącego porozumienia w ramach konwencji, najpóźniej do roku 2015; w związku z tym przypomina, że do 2020 r. państwa uprzemysłowione muszą ograniczyć emisje o 25-40 % w stosunku do poziomu z roku 1990, natomiast kraje rozwijające się powinny łącznie znacznie ograniczyć emisje poniżej obecnie przewidywanego tempa wzrostu poziomu emisji, aby do 2020 r. uzyskać ograniczenie emisji rzędu 15-30 %;
5. wzywa wszystkich partnerów międzynarodowych do zlikwidowania „luki gigatonowej”, która istnieje między wynikami badań naukowych a obecnymi zobowiązaniami stron, do powzięcia bardziej ambitnych zobowiązań i działań w zakresie ograniczenia emisji niż te określone w porozumieniu kopenhaskim, w oparciu o zasadę „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności”, a także do zmniejszenia poziomu emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego oraz emisji fluorowęglodorów, aby zapewnić zgodność z celem 2 °C; zauważa, że przekazanie stronom dokładnych informacji na temat rezultatów wypełnienia obecnych zobowiązań oraz tego, co należy jeszcze uczynić, stanowi ważny krok w kierunku zwiększania świadomości stron i umożliwiania podjęcia bardziej ambitnych zobowiązań;
6. podkreśla jak ważne jest, aby podczas konferencji w Durbanie dokonać postępu w dalszej realizacji ustaleń z Cancún oraz w zakresie ustalenia daty, od której konieczne będzie zmniejszenie globalnych emisji, oraz celu redukcji globalnych emisji do 2050 r., a także w zakresie określenia jasnego sposobu osiągnięcia założeń na 2050 r., w tym pośrednich celów redukcji globalnych emisji, i uzgodnienia instrumentów politycznych zapewniających osiągnięcie wyznaczonych celów oraz w zakresie określenia w sposób ogólny przyszłej formy zobowiązań podejmowanych zarówno przez kraje rozwinięte, jak i przez kraje rozwijające się; przypomina, że – według dowodów naukowych przedstawionych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) – osiągnięcie celu 2 °C wymaga, by globalne emisje gazów cieplarnianych osiągnęły najwyższe wartości nie później niż do 2015 roku, a następnie do roku 2050 zostały zmniejszone o co najmniej 50 % w porównaniu z poziomami z 1990 roku i nadal malały;

Środa, 16 listopada 2011 r.

7. wzywa do tego, by podczas konferencji w Durbanie opracowano sposób określania adekwatności zobowiązań dotyczących redukcji emisji w oparciu o emisję w roku, w którym ich poziom był szczytowy, cel redukcji emisji do 2050 r. oraz cel 2 °C;
8. z zadowoleniem przyjmuje plan działania dotyczący przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskiemisyjną do 2050 r., w którym ustanawia się cele długoterminowe, ponownie potwierdzając unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych o 80–95 % do 2050 r., tak aby zmiana klimatu nie przekroczyła poziomu wzrostu temperatury o 2 °C; zauważa wniosek, zgodnie z którym 80 % ograniczeń emisji do 2050 r. muszą stanowić ograniczenia wewnątrz UE oraz fakt, że liniowa redukcja jest uzasadniona względami gospodarczymi;
9. przypomina, że całkowita emisja dwutlenku węgla ma decydujące znaczenie dla systemu klimatycznego; zauważa, że nawet w przypadku osiągnięcia celów wyznaczonych do roku 2050 w oparciu o plan działania Komisji, pod względem emisji gazów cieplarnianych UE wciąż odpowiadałaby za mniej więcej dwukrotnie więcej emisji niż wynosiłby jej udział na mieszkańca w globalnym budżecie klimatycznym pozwalającym na osiągnięcie celu 2 °C, oraz że opóźnianie ograniczania emisji znacznie zwiększa udział całkowity;
10. z zadowoleniem przyjmuje ostatnie komunikaty Komisji oraz jej analizy dotyczące sposobu osiągnięcia celu ograniczenia emisji o 30 %; popiera przyjęte tam stanowisko, zgodnie z którym niezależnie od międzynarodowych negocjacji dążenie do osiągnięcia celu ograniczenia emisji o ponad 20 % leży we własnym interesie UE, ponieważ prowadzi do tworzenia ekologicznych miejsc pracy oraz pobudza wzrost i zwiększa bezpieczeństwo;
11. na podstawie realistycznych oczekiwań dotyczących prawdopodobnych rezultatów konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17) wzywa UE i państwa członkowskie do zawarcia jak największej liczby porozumień częściowych dotyczących m.in. nauki, transferu technologii i LULUCF, w celu utrzymania ogólnego pozytywnego postępu w negocjacjach, a tym samym zagwarantowania możliwie największej pewności w zakresie przyszłej polityki dotyczącej przeciwdziałania zmianie klimatu i przyszłych negocjacji w tym zakresie;
12. wzywa UE i jej państwa członkowskie do opracowania zasady „sprawiedliwości w odniesieniu do klimatu”; podkreśla, że największa niesprawiedliwość miałaby miejsce wtedy, gdyby UE nie rozwiązała problemu zmiany klimatu, ponieważ miałyby to negatywne konsekwencje szczególnie dla ludzi ubogich żyjących w ubogich krajach;
13. przypomina, że kraje ubogie są najbardziej narażone na skutki zmian klimatu i dysponują najmniejszym potencjałem, by się do nich dostosować;
14. wskazuje, że reakcje na zmianę klimatu mają wpływ na równość płci na wszystkich szczeblach, a w celu osiągnięcia optymalnych rozwiązań oraz unikania narastania nierówności aspekt płci powinien być uwzględniany w polityce przeciwdziałania zmianie klimatu, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami w sprawie uwzględniania aspektu płci i Konwencją w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;

Strategia UE

15. podkreśla, że przed konferencją w Durbanie wszystkie instytucje UE powinny w szerszy i skuteczniejszy sposób rozwinąć dyplomację UE w zakresie klimatu (szczególnie w odniesieniu do stosunków UE-Afryka), która powinna dążyć do wypracowania wyraźniejszego profilu unijnej polityki przeciwdziałania procesowi zmiany klimatu, tworząc nową dynamikę w międzynarodowych negocjacjach klimatycznych oraz zachęcając partnerów na świecie, aby również wprowadzili obowiązkowe redukcje emisji, a także odpowiednie środki łagodzenia skutków zmiany klimatu i przystosowania się do nich, zwłaszcza w odniesieniu do propozycji UE dotyczącej całkowitego odejścia od paliw kopalnych do roku 2050;

Środa, 16 listopada 2011 r.

16. wzywa Unię Europejską do zajęcia pozycji lidera i dążenia do stworzenia ambitnej unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu, która prowadzi do ograniczenia skutków zmiany klimatu, w celu wykazania zalet takiej polityki i zachęcenia innych państw do pójścia tą samą drogą;
17. w związku z tym podkreśla, że ważne jest, aby Unia Europejska jako główny gracz mówiła jednym głosem, dążąc do osiągnięcia ambitnego porozumienia międzynarodowego, aby wykazywała wysokie ambicje w negocjacjach podczas 17. konferencji COP i pozostała zjednoczona;
18. podkreśla wyjątkową pozycję Unii Europejskiej jako ponadnarodowego podmiotu, który – w celu zapewnienia skuteczniejszych metod działania – odszedł od podejmowania decyzji w sposób jednomyślny na rzecz zasady większości kwalifikowanej, co mogłoby również stanowić sposób przyszłego działania dla UNFCCC;
19. podkreśla, że w celu zapewnienia nowych bodźców i korzyści przyszłych negocjacji należy położyć dodatkowy nacisk na to, w jaki sposób walka ze zmianą klimatu może być również źródłem możliwości gospodarczych i sposobem dążenia do tworzenia społeczeństw bardziej efektywnie korzystających z zasobów;
20. jest zdania, że budowanie potencjału – nie tylko w odniesieniu do transferu technologii, ale w ujęciu ogólnym – ma podstawowe znaczenie oraz że wymaga zintegrowanego podejścia i usprawnienia struktur instytucjonalnych, które będą sprzyjać osiągnięciu synergii i zapewnianiu koordynacji;
21. podkreśla znaczenie systematycznego uwzględniania kwestii równości płci jako przekrojowego zagadnienia w strukturze zarządczej funduszu klimatycznego i wytycznych operacyjnych;
22. wskazuje na podstawowe znaczenie zapewniania zrównoważonego pod względem płci udziału w podejmowaniu decyzji na wszystkich etapach i we wszystkich aspektach finansowania; wzywa UE, aby dążyła do uzyskania reprezentacji kobiet we wszystkich właściwych organach na poziomie co najmniej 40 %;
23. podkreśla, że jeśli UE nie wykaże chęci kontynuowania drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto, będzie to bardzo negatywny sygnał dla krajów rozwijających się;

Wykorzystywanie ustaleń z Cancún podczas konferencji w Durbanie

24. wyraża zadowolenie, że podczas 16. konferencji COP w 2010 r. strony przyjęły ustalenia z Cancún, dostrzegając istnienie globalnego i naglącego problemu zmiany klimatu oraz określając cele i sposoby radzenia sobie z tym problemem, jednocześnie przywracając zaufanie do procesu UNFCCC jako sposobu na znalezienie globalnego rozwiązania w zakresie zmiany klimatu; zwraca się do wszystkich uczestników, aby podczas negocjacji zadbali o utrzymanie pozytywnej atmosfery, jaka panowała w czasie negocjacji w Cancún, oczekuje także, że konferencja w Durbanie pozwoli na osiągnięcie dalszych postępów w zakresie kontynuowania i wzmocnienia opartego na zasadach wielostronnego systemu klimatycznego;
25. przypomina w sposób szczególny, że w ustaleniach z Cancún uznano cel 2 °C (w tym konieczność rozważenia, w kontekście pierwszego przeglądu, możliwości wzmocnienia długoterminowego globalnego celu na podstawie najlepszej dostępnej wiedzy naukowej, w związku z globalnym średnim wzrostem temperatury o 1,5 °C) oraz że opracowano proces służący określeniu daty, od której konieczne będzie zmniejszenie globalnych emisji, ustaleniu celu obniżenia globalnych emisji do 2050 r. oraz określeniu środków politycznych gwarantujących osiągnięcie ustalonych celów;
26. wzywa strony, aby wykorzystały konferencję w Durbanie w celu uruchomienia niezbędnych ustalonych mechanizmów, takich jak ekofundusz klimatyczny czy Komitet ds. Dostosowywania, oraz aby skoncentrowały się na opracowaniu mechanizmu technologicznego (w tym ośrodka i sieci technologii klimatycznych) i rejestru służącego odnotowywaniu działań łagodzących podejmowanych przez kraje rozwijające się domagające się wsparcia międzynarodowego, jak również w celu rozwiązania pozostałych najważniejszych problemów i osiągnięcia postępów w kwestii określenia formy prawnej przyszłych ram na okres po roku 2012, w tym harmonogramu dla zawarcia porozumienia w sprawie tych ram;

Środa, 16 listopada 2011 r.

27. podkreśla, że podczas konferencji w Durbanie konieczne jest poruszenie kwestii dalszego opracowania przepisów dotyczących przejrzystości w zakresie podejmowania zobowiązań i działań oraz ustalenie odnoszącego się do nich przejrzystego programu roboczego, w tym systemów mierzenia, raportowania i weryfikacji;

28. zauważa, że wciąż istnieją luki w podejściu sektorowym i podejściu nierynkowym i w sposób szczególny podkreśla konieczność poruszenia kwestii produkcji i zużycia fluorowęglowodorów na mocy protokołu montrealskiego; zauważa, że istnieje potrzeba określenia kompleksowego międzynarodowego podejścia do emisji antropogenicznych innych niż CO₂, mających wpływ na klimat, szczególnie ze względu na fakt, że koszt obniżenia tych emisji jest niższy niż koszt obniżenia emisji w przemyśle wysokoemisyjnym, nawet przy uwzględnieniu obecnych cen emisji dwutlenku węgla; wzywa do reformy opartych na projektach mechanizmów, takich jak mechanizm czystego rozwoju czy mechanizm wspólnego wdrożenia, przy jednoczesnym unikaniu uzależnienia od infrastruktury wysokoemisyjnej poprzez niewłaściwe wykorzystywanie elastycznych mechanizmów, co doprowadziłoby do zwiększenia kosztów ogólnych osiągnięcia celu przewidującego obniżenie emisyjności, poprzez ustalenie surowych norm w zakresie jakości projektów, gwarantujących poszanowanie praw człowieka, oraz wiarygodne, sprawdzalne i rzeczywiste dodatkowe ograniczenie emisji, a także sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi w krajach rozwijających się; podziela ponadto pogląd Komisji Europejskiej, że należy uzgodnić mechanizmy sektorowe dla bardziej zaawansowanych gospodarczo krajów rozwijających się na okres po roku 2012, natomiast wysokiej jakości mechanizm czystego rozwoju powinien być nadal dostępny dla krajów najsłabiej rozwiniętych; wzywa do tego, by wszystkie nowe międzynarodowe sektorowe mechanizmy kompensacji emisji zapewniały integralność środowiskową i dawały korzyści klimatyczne wykraczające poza odchylenie na poziomie 15-30 % od standardowego poziomu;

29. wzywa do uznania skuteczności oddziaływania na środowisko celów dotyczących ograniczenia emisji z załącznika I za zasadę przewodnią podejścia UE do międzynarodowych zasad rozliczania zarządzania lasami, do elastycznych mechanizmów oraz do przesunięcia do celów na okres po roku 2012 wszelkich nadwyżek powstałych podczas pierwszej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto;

30. uznaje znaczenie aktywnego dostosowywania się do nieuniknionych konsekwencji zmiany klimatu, zwłaszcza w regionach świata najbardziej dotkniętych tym zjawiskiem, a w szczególności znaczenie ochrony najbardziej narażonych grup społecznych; w związku z tym wzywa do zawarcia w Durbanie porozumienia określającego zdecydowane polityczne i finansowe zaangażowanie mające na celu wsparcie tych krajów rozwijających się w budowaniu potencjału;

Finansowanie

31. przypomina, że kraje rozwinięte zobowiązały się do zapewnienia nowych dodatkowych środków finansowych, pochodzących ze źródeł publicznych i prywatnych, w wysokości co najmniej 30 mld USD w latach 2010-2012 i 100 mld USD rocznie do 2020 r., przeznaczonych szczególnie dla krajów najsłabszych i krajów najsłabiej rozwiniętych; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wywiązywały się ze zobowiązań i zagwarantowały, że środki na dostosowanie i łagodzenie będą środkami dodatkowymi w stosunku do docelowego poziomu oficjalnej pomocy rozwojowej, wynoszącego 0,7 %, oraz by określiły, jaka część zobowiązań będzie pochodziła ze środków publicznych; podkreśla ponadto, że aby wnieść wkład w realizację tego celu i opracować na lata 2013-2020 plan wprowadzenia dodatkowych środków na rzecz zmniejszenia emisji, potrzebna jest mobilizacja zarówno krajowych, jak i międzynarodowych środków z wszelkich możliwych źródeł; ponadto wzywa Konferencję Stron do opracowania ram finansowania działań związanych ze zmianą klimatu w okresie przejściowym między rokiem 2013 a 2020; podkreśla ponadto, że środki te muszą być przyznawane na podstawie sprawiedliwych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych reguł w powiązaniu ze skutecznym tworzeniem potencjału, ograniczeniem barier taryfowych i pozataryfowych nakładanych na towary, usługi i inwestycje środowiskowe, konkretnym wsparciem na rzecz infrastruktury niskoemisyjnej oraz precyzyjnymi i wiarygodnymi zasadami;

32. podkreśla, że wymagana jest różnorodność źródeł i wzywa strony do poszukiwania dalszych źródeł długoterminowego finansowania zapewniających nowe, dodatkowe, stosowne i przewidywalne przepływy finansowe;

Środa, 16 listopada 2011 r.

33. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zadbania o kompleksową i przejrzystą sprawozdawczość z realizacji „szybkiej pomocy finansowej” oraz do terminowego dostarczania środków w celu wspierania działań łagodzących i dostosowawczych w krajach rozwijających się i podkreśla, że nie można dopuścić do powstania luki finansowej po 2012 r. (kiedy skończy się okres szybkiej pomocy finansowej) oraz że należy prowadzić prace związane z określeniem planu zwiększenia w latach 2013–2020 środków finansowych na rzecz działań związanych ze zmianą klimatu;
34. podkreśla znaczenie wiarygodnych statystyk dotyczących emisji z porównywalnymi danymi i regularnymi sprawozdaniami z oceny;
35. wzywa, aby na konferencji w Durbanie podjęto konkretne kroki na rzecz wdrożenia ustaleń z Cancún w odniesieniu do długoterminowego finansowania z uwzględnieniem źródeł i zwiększenia środków w ramach szybkiej pomocy finansowej od 2013 r.; w związku z tym wzywa do stosowania innowacyjnych źródeł finansowania i do wprowadzenia podatku od transakcji finansowych na szczeblu międzynarodowym oraz wykorzystania dochodów zwłaszcza do wspierania działań na rzecz klimatu w krajach rozwijających się, zgodnie z celami określonymi w UNFCCC;
36. wzywa strony do pełnego uruchomienia ekofunduszu na konferencji w Durbanie i rozwijania go w sposób gwarantujący zdolność nowego funduszu do wspierania zmian transformacyjnych w krajach rozwijających się na rzecz rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych i odpornego na zmiany klimatu;
37. wzywa Konferencję Stron do określenia definicji „nowych i dodatkowych” środków finansowych;
38. podkreśla znaczenie przewidywalności i ciągłości w finansowaniu działań związanych ze zmianą klimatu; wzywa do pełnej przejrzystości i podjęcia stosownych działań w celu zapewnienia zwiększenia środków na rzecz działań związanych ze zmianą klimatu w latach 2013–2020; w związku z tym wzywa do zaprzestania praktyki podwójnego księgowania;
39. wzywa Komisję do jak najszybszego określenia metod i instrumentów służących promowaniu i ułatwianiu zaangażowania przedstawicieli sektora prywatnego w zapewnianie wkładu w pomoc finansową dla krajów rozwijających się;
40. wzywa Komisję do dopilnowania, by nie kwestionowano porozumień w sprawie międzynarodowych praw własności zawartych w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO), które stanowią zasadniczy instrument sprzyjania zaangażowaniu sektora prywatnego w rozpowszechnianie nowych technologii;
41. przypomina, że mimo iż rośnie wysokość aktualnie przekazywanej krajom rozwijającym się pomocy finansowej na przeciwdziałanie zmianom klimatu, to pokrywa ona zaledwie ułamek (mniej niż 5 %) szacunkowych kwot, jakich kraje rozwijające się potrzebować będą w nadchodzących dziesięcioleciach;
42. podkreśla konieczność stworzenia podczas konferencji w Durbanie spójnej architektury finansowej na rzecz walki ze zmianą klimatu, w szczególności w celu zagwarantowania dalszego finansowania tego projektu po roku 2012; w związku z tym podkreśla, że potrzebne są zarówno nowe źródła finansowania (np. podatek od transakcji finansowych, emisje specjalnych praw ciągnięcia, opłaty z żeglugi/lotnictwa itp.), jak i skuteczne mechanizmy ich realizacji;
43. opowiada się za ustanowieniem mechanizmu oceny zgodności, by zapewnić skuteczniejsze wykonanie zobowiązań zadeklarowanych w związku z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych, finansami, technologią i tworzeniem potencjału;

Środa, 16 listopada 2011 r.

44. wzywa darczyńców do zadeklarowania wysokości środków na zasilenie Globalnego Funduszu Środowiska, a w jego ramach – do kontynuowania priorytetowego traktowania krajów afrykańskich i do asygnowania środków finansowych w oparciu o potrzeby i priorytety państw;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do tworzenia silniejszych powiązań pomiędzy MCR a problemem zmian klimatu poprzez włączanie kwestii wpływu zmian klimatu i dostosowania do nich w projekty i programy ukierunkowane na osiągnięcie MCR, a także we wszelkie szerzej pojęte strategie na rzecz redukcji ubóstwa i w politykę rozwoju; w związku z tym domaga się, by Komisja udoskonaliła swoje narzędzie sprawozdawczości finansowej, by ułatwić analizę finansową zobowiązań UE w zakresie klimatu i zwiększyć stopień uwzględniania problematyki klimatu w polityce rozwoju;

46. przypomina, że tylko finansowanie publiczne jest kluczowe, by pomoc dotarła do najbardziej narażonych na zmiany klimatu społeczności, które starają się do nich przystosować, a także by ubogie kraje przyjęły strategie w zakresie zrównoważonego rozwoju; podkreśla ponadto, że Komisja i rządy państw członkowskich muszą zadbać o to, by finansowanie to było dodatkowe wobec istniejących celów w zakresie pomocy przyjętych zgodnie z art. 4 ust. 3 UNFCCC; wzywa Komisję, by zgodnie z planem działania z Bali z grudnia 2007 r. zapewniła kryteria „dodatkowego finansowania klimatycznego” w wymierny, podlegający obowiązkowi sprawozdawczości i sprawdzalny sposób;

47. przypomina, że zasada „zanieczyszczający płaci” ma na celu osiągnięcie pozytywnych efektów w zakresie ograniczenia zanieczyszczeń, jednak jej wdrożenie w krajach rozwijających się jest utrudnione; w związku z tym nalega, by w ramach finansowania na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu przeznaczone dla krajów rozwijających się zajęto się tą kwestią w bardziej szczegółowy sposób;

48. wzywa Bank Światowy, by podejmował ekologicznie rozważne decyzje;

49. podkreśla, że należy zagwarantować równowagę płci we wszystkich organach podejmujących decyzje w sprawie finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, w tym w radzie ekofunduszu klimatycznego i ewentualnych radach niższego szczebla dla poszczególnych okien finansowych; podkreśla, że członkowie społeczeństwa obywatelskiego, w tym przedstawiciele organizacji zajmujących się równouprawnieniem płci i organizacji kobiecych, powinni mieć możliwość aktywnego uczestnictwa w pracach rady ekofunduszu klimatycznego i wszystkich jej rad niższego szczebla;

50. wskazuje, że nierówny dostęp kobiet i mężczyzn do zasobów, w tym kredytów, usług upowszechniania wiedzy rolniczej, informacji i technologii, musi być wzięty pod uwagę przy planowaniu działań łagodzących; podkreśla, że działania na rzecz dostosowania powinny systematycznie i skutecznie odnosić się do związanych z problematyką płci skutków zmiany klimatu w zakresie energii, wody, bezpieczeństwa żywnościowego, rolnictwa i rybołówstwa, różnorodności biologicznej oraz usług ekosystemowych, zdrowia, przemysłu, osad ludzkich, zarządzania katastrofami oraz konfliktów i bezpieczeństwa;

Przechodzenie na zrównoważoną gospodarkę i zrównoważony przemysł

51. podkreśla, że z wielu powodów – w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów i ich wydajność, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencyjność – wiele państw w szybkim tempie zmierza ku nowej ekologicznej gospodarce; zauważa na przykład wielość programów inwestycyjnych poświęconych przechodzeniu na nowy model zaopatrzenia w energię w takich krajach jak USA, Chiny i Korea Południowa; wzywa Komisję, aby przeanalizowała tego rodzaju programy, w tym ich poziomy aspiracji, oraz aby oceniła, jakie jest ryzyko, że UE straci pozycję lidera;

52. z zadowoleniem przyjmuje te międzynarodowe działania i przypomina, że działania koordynowane na szczeblu międzynarodowym umożliwiają zmierzenie się z wyrażanymi przez zainteresowane sektory – w szczególności sektory energochłonne – obawami dotyczącymi problemu ucieczki emisji; wzywa do zawarcia porozumienia zapewniającego sprawiedliwe w międzynarodowej skali warunki dla przemysłu emitującego duże ilości CO₂;

Środa, 16 listopada 2011 r.

53. jest zaniepokojony, że na skutek kryzysu finansowego i budżetowego, który dotknął większość uprzemysłowionych gospodarek, rządy poświęcają mniej uwagi międzynarodowym negocjacjom w sprawie zmiany klimatu, które mają się odbyć w Durbanie; uważa, że UE nie powinna słabnąć w staraniach na rzecz przekształcenia swojej gospodarki np. w celu uniknięcia przenoszenia miejsc pracy, a zwłaszcza ekologicznych miejsc pracy, oraz że UE powinna przekonać partnerów na całym świecie, w tym Chiny i Stany Zjednoczone, że możliwe jest zmniejszenie emisji bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy, szczególnie jeśli wszystkie kraje będą działać wspólnie;

54. podkreśla, że trzeba pilnie opracować i wdrożyć holistyczną strategię w zakresie surowców i zasobów, dotyczącą m.in. wydajności zasobów we wszystkich sektorach gospodarki, zarówno w krajach rozwiniętych, jak i w krajach rozwijających się, aby uzyskać długoterminowy wzrost gospodarczy oparty na zrównoważonym rozwoju, oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie, by świeciły w tym względzie przykładem; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania państw rozwijających się, zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym, poprzez udostępnianie analiz ekspertów na temat zrównoważonego wydobycia, zwiększonej wydajności zasobów, ich ponownego wykorzystywania i recyklingu;

55. uważa, że podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych mogą przyczynić się do pogodzenia działań na rzecz klimatu z konkurencyjnością i wzrostem gospodarczym; podkreśla znaczenie przyjęcia całościowego i horyzontalnego podejścia sektorowego do emisji przemysłowych jako wartości dodanej w kontekście międzynarodowych negocjacji i europejskich celów w zakresie CO₂; ma nadzieję, że takie podejście może być również częścią międzynarodowych ram działania w zakresie klimatu na okres po roku 2012;

56. podkreśla znaczenie mechanizmu czystego rozwoju dla europejskiego przemysłu w zakresie zmniejszenia emisji i przyspieszenia transferu technologii; przypomina o konieczności zreformowania mechanizmu czystego rozwoju, tak aby stawiać rygorystyczne wymagania dla jakości projektów w celu zagwarantowania, że projekty te będą spełniały wysokie standardy, przyczynią się do pewnego, sprawdzalnego i rzeczywistego dodatkowego zmniejszenia emisji, co wesprze również zrównoważony rozwój w danych krajach; uważa, że przyszły mechanizm czystego rozwoju powinien ograniczać się do krajów najslabiej rozwiniętych;

57. przypomina, że światowy rynek emisji dwutlenku węgla stanowiłby dobrą podstawę do osiągnięcia zarówno znaczącego zmniejszenia emisji, jak i równych reguł gry dla sektora przemysłu; wzywa UE i jej partnerów do znalezienia w najbliższej przyszłości najskuteczniejszego sposobu promowania powiązań między EU ETS i innymi systemami handlu celem utworzenia światowego rynku emisji dwutlenku węgla zapewniającego większą różnorodność sposobów redukcji emisji, zwiększenie rozmiaru rynku i jego płynności, przejrzystość oraz bardziej wydajny przydział zasobów;

Badania naukowe i technologie

58. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w Cancún porozumienie w sprawie ramowych działań dostosowawczych z Cancún, które mają na celu wzmożenie działań w zakresie przystosowania do zmian klimatu oraz porozumienie w sprawie utworzenia mechanizmu technologicznego, w tym komitetu wykonawczego ds. technologii oraz ośrodka i sieci technologii klimatycznych, w celu zwiększenia rozwoju i transferu technologii, a także znalezienia odpowiedniej równowagi między dostosowaniem i ograniczaniem oraz prawami własności intelektualnej w celu nadania mechanizmowi pełnej operacyjności;

59. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie w walce ze zjawiskiem zmiany klimatu, a jednocześnie w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy; wzywa do międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w badania naukowe i rozwój w dziedzinie przełomowych technologii w odpowiednich sektorach; uważa, że konieczne jest, aby Europa świeciła przykładem, znacząco zwiększając wydatki na badania w zakresie przyjaznych dla klimatu i energooszczędnych technologii przemysłowych i energetycznych oraz że Europa powinna w tym zakresie rozwinąć ścisłą współpracę naukową z międzynarodowymi partnerami, takimi jak kraje BRIC (Brazylia, Rosja, Indie i Chiny) oraz Stany Zjednoczone;

Środa, 16 listopada 2011 r.

60. uważa, że innowacyjność jest kluczowa dla utrzymania globalnego ocieplenia na poziomie poniżej 2 °C i zauważa, że istnieją różne bodźce zachęcające do innowacyjności; wzywa Komisję do oceny różnych mechanizmów nagradzania wiodących przedsiębiorstw, które różnią się pod względem zdolności wprowadzania innowacji oraz transferu i stosowania technologii na skalę globalną;

61. podkreśla znaczenie budowania ściślejszej współpracy między Europą a krajami najsłabiej rozwiniętymi; w związku z tym wzywa Komisję, aby przed konferencją w Durbanie przedstawiła propozycje dotyczące wspólnych programów badań w zakresie alternatywnych źródeł energii oraz sposobów zachęcania do współpracy w ramach różnych sektorów przemysłu między krajami rozwiniętymi i krajami rozwijającymi się, ze szczególnym uwzględnieniem Afryki;

62. zachęca do ustanowienia ram instytucjonalnych mających na celu zajęcie się wszystkimi aspektami rozwoju i transferu technologii poprzez koncentrowanie się w szczególności na odpowiedniej technologii, zaprojektowanej specjalnie z myślą o aspektach środowiskowych, etycznych, kulturowych, społecznych, politycznych i gospodarczych społeczności, dla których jest przeznaczona; wzywa do grupowania patentów, dzięki czemu szereg patentów zachowywanych przez różne jednostki, takie jak przedsiębiorstwa, uniwersytety czy instytucje naukowe, udostępniane będzie innym w ramach wspólnej puli patentów przeznaczonych dla produkcji lub dalszego rozwoju badań, wzywa również do uznania przysługującego krajom rozwijającym się prawa do korzystania z pełnego zestawu zasad elastyczności TRIPS;

63. zwraca uwagę na ogromny potencjał odnawialnych źródeł energii w wielu krajach rozwijających się; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wdrożenia przedsięwzięć w dziedzinie odnawialnych źródeł energii realizowanych w krajach rozwijających się i do udostępnienia technologii, wiedzy eksperckiej i możliwości inwestycyjnych;

64. uważa, że by właściwie rozwiązać problem zmian klimatu, konieczne jest podjęcie rzetelnych badań nad migracją będącą wynikiem tych zmian;

Energia, wydajność energetyczna i wydajne wykorzystywanie zasobów

65. wyraża ubolewanie, że na arenie międzynarodowej i w UE nie zajęto się w sposób właściwy kwestią potencjału oszczędności energii; podkreśla, że oszczędność energii pozwala na tworzenie miejsc pracy, oszczędności ekonomiczne, a także na zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego i konkurencyjności oraz na zmniejszenie emisji; wzywa UE, aby w negocjacjach międzynarodowych zwróciła większą uwagę na oszczędność energii, zarówno podczas omawiania kwestii transferu technologii, jak i planów rozwoju dla krajów rozwijających się czy też pomocy finansowej;

66. uważa, że dla negocjacji dotyczących zmiany klimatu niezmiernie ważne jest, aby kraje uprzemysłowione wypełniały swoje zobowiązania w zakresie finansowania podjęte w Kopenhadze i Cancún; wzywa do szybkiej i koordynowanej na szczeblu międzynarodowym realizacji celu przyjętego na szczycie G-20 w Pittsburghu, zakładającego stopniowe wycofywanie nieskutecznych dopłat do paliw kopalnych w perspektywie średnioterminowej, co stanowiłoby ważny wkład w ochronę klimatu i byłoby szczególnie istotne w kontekście panującego obecnie w wielu krajach deficytu;

67. zwraca uwagę, że szacuje się, iż 2 mld ludzi na całym świecie nadal nie ma dostępu do zrównoważonej energii po przystępnej cenie; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego zgodnie z celami polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; zauważa, że dostępne są technologie energetyczne, które zaspokajają potrzeby zarówno w zakresie globalnej ochrony środowiska, jak i rozwoju lokalnego;

68. uważa, że Europa powinna wspierać wysiłki RPA mające na celu umożliwienie krajom afrykańskim znalezienia partnerów i źródeł finansowania na rzecz inwestycji w odnawialne źródła energii i ekologiczne technologie;

Środa, 16 listopada 2011 r.

Użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo (LULUCF)

69. domaga się, aby porozumienie zawarte w Durbanie opierało się na solidnych zasadach dotyczących użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF), które zwiększają ambicje sygnatariuszy załącznika I, są przygotowane z myślą o redukcji emisji pochodzących z gospodarki leśnej i użytkowania gruntów, a także wymagają, aby sygnatariusze załącznika I rozliczali się każdorazowo ze wzrostu emisji z LULUCF i dotrzymywali aktualnych zobowiązań stron do ochrony i ulepszania biotopów obniżających zawartość gazów cieplarnianych oraz rezerwuarów tych gazów w celu zagwarantowania integralności środowiskowej wkładu sektora w zmniejszenie emisji; poza stosowaniem solidnych ram rozliczeniowych dla LULUCF wzywa do określenia środków umożliwiających uznanie wartości składowania węgla w produktach z drzewa ciętego;

70. uważa, że sprawozdawczość dotycząca LULUCF powinna odnosić się do konkretnego historycznego roku lub okresu i powinna być stosowana na całej ścieżce protokołu i konwencji z Kioto;

71. w związku z tym wzywa do obowiązkowego uwzględnienia emisji (pochłaniania i uwalniania), których źródłem jest gospodarka leśna, w załączniku I zobowiązań stron dotyczących ograniczenia po 2012 r. emisji spowodowanych LULUCF;

72. wzywa Komisję, państwa członkowskie i wszystkie strony do uczestnictwa w pracach Organu Pomocniczego ds. Doradztwa Naukowego, Technicznego i Technologicznego oraz innych międzynarodowych forów w celu ustalenia w ramach ONZ nowej definicji lasów na podstawie biomów, odzwierciedlającej istotne różnice dotyczące poziomu różnorodności biologicznej oraz wartości emisji dwutlenku węgla różnych biomów z wyraźnym rozróżnieniem pomiędzy lasami naturalnymi a lasami zdominowanymi przez monokultury drzew i gatunki nierodzące;

73. zauważa z niepokojem założenie zerowego bilansu dwutlenku węgla w przypadku biomasy wykorzystywanej w celach energetycznych, regulującego obliczenia w ramach UNFCCC; wzywa do ustanowienia nowych i dokładniejszych zasad wyliczania, które ujawniają rzeczywisty potencjał bioenergii w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych;

74. zachęca do ustanowienia funduszu nagradzającego za ograniczanie emisji osiągnięte dzięki zrównoważonym praktykom gospodarowania ziemią, w tym ochronie lasów, zrównoważonej gospodarce leśnej, unikaniu wylesiania, zalesianiu i zrównoważonemu rolnictwu, lub funduszu, który udzielałby zachęt do tego;

75. przypomina, że aby ograniczyć emisję powstałą w wyniku wylesienia i degradacji lasów, należy odejść od krótkowzrocznego mierzenia wahań CO₂ w lasach i przyjąć szersze podejście, które obejmuje określenie bezpośrednich czynników leżących u podstaw wylesiania, w oparciu o proces zasięgania opinii analogiczny do procesu wykorzystanego w ramach dobrowolnej umowy o partnerstwie;

Redukcja emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów

76. uznaje potrzebę pewności prawnej w związku z długoterminowym mechanizmem finansowania dla REDD+; pilnie wzywa Konferencję Stron do zdefiniowania mechanizmu mobilizującego dalsze finansowanie REDD+ ze źródeł publicznych i prywatnych;

77. podkreśla potrzebę podjęcia dalszych działań na 17. konferencji COP w celu realizacji REDD+ (redukcja emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów) i usunięcia wszelkich możliwych niedociągnięć w tym zakresie, zwłaszcza w odniesieniu do długoterminowego finansowania oraz solidnych i przejrzystych systemów monitorowania lasów, szczególnie w zakresie skutecznych konsultacji ze stronami oraz rdzennymi i lokalnymi społecznościami;

Środa, 16 listopada 2011 r.

78. podkreśla, że oprócz łagodzenia skutków zmiany klimatu projekt mechanizmu REDD+ powinien zapewniać znaczące korzyści dla różnorodności biologicznej i istotnych funkcji ekosystemu oraz przyczyniać się do ugruntowania praw i poprawy warunków życia ludzi zależnych od lasów, zwłaszcza rdzennych i lokalnych społeczności;

79. jest zdania, że mechanizmy finansowania REDD powinny opierać się na kryteriach osiągnięć, w tym w zakresie gospodarki leśnej, i uwzględniać cele strategicznego planu na rzecz różnorodności biologicznej na 2011 r., przyjętego na mocy konwencji w sprawie różnorodności biologicznej COP 10 w Nagoi;

80. podkreśla potrzebę szybszego udzielania finansowania publicznego dla działań z zakresu REDD+ opierających się na wydajności, stanowiącego nagrodę za ograniczenie wylesiania zgodnie z krajowymi poziomami początkowymi, w celu zahamowania znacznego wylesiania obszarów tropikalnych najpóźniej do roku 2020;

81. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że finansowanie REDD opiera się na tak szerokiej definicji lasów, która może obejmować plantacje pojedynczych nierodzimych gatunków drzew; uważa, że definicja ta może (stanowiąc przewrotną zachętę do tego, by) przekierować finansowanie z niezwykle potrzebnej ochrony lasów starych i pierwotnych na nowe plantacje komercyjne oraz zmniejszyć finansowanie na rzecz innowacji;

82. ponadto wzywa UE, by zadbała o ujęcie w REDD+ mechanizmów ochronnych gwarantujących przestrzeganie praw ludności żyjącej w lasach oraz skuteczne zatrzymanie procesu zanikania lasów; domaga się zwłaszcza, by program REDD+ nie zaszkodził jakimkolwiek postępom osiągniętym dotychczas dzięki FLEGT (egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa), zwłaszcza w odniesieniu do gospodarki leśnej, uściślenia i uznawania zwyczajowych form posiadania i użytkowania gruntów i nieruchomości;

Transport morski i lotnictwo międzynarodowe

83. z zadowoleniem przyjmuje ostatni postęp, jaki dokonał się w Międzynarodowej Organizacji Morskiej w zakresie wprowadzenia obowiązkowych środków efektywności energetycznej dla międzynarodowej żeglugi morskiej, zauważa jednak, że można to traktować jedynie jako pierwszy krok; w związku z tym wzywa UE do dążenia do ambitnych celów dotyczących ograniczenia emisji w żegludze, aby zachęcić do dalszych postępów Międzynarodowej Organizacji Morskiej w podejmowaniu niezbędnych działań na rzecz globalnie obowiązujących redukcji emisji pochodzących z transportu morskiego w ramach UNFCCC;

84. pragnie podkreślić, że w wyniku zwiększającego się natężenia ruchu statków poziom emisji spowodowanych transportem morskim będzie wzrastać mimo podjęcia tych działań, ponieważ dotyczą one tylko nowych statków; w związku z tym jest zdania, że należy w tym przypadku położyć nacisk na podejścia alternatywne (tj. ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla, dalsze środki oparte na technologii, również dla obecnie płynących statków);

85. wzywa UE do zagwarantowania, że w porozumieniu międzynarodowym uwzględniony zostanie całłościowy wpływ transportu lotniczego, oraz wzywa wszystkie podmioty do dopilnowania, by cele te były wspierane przez organy wykonawcze w formie wiążących celów w zakresie redukcji dla transportu lotniczego; jest przekonany, że rozwiązanie tej kwestii stało się coraz bardziej naglące, oraz popiera włączenie transportu lotniczego do handlu emisjami w UE;

86. uznaje zasadę „wspólnej, ale zróżnicowanej odpowiedzialności” i popiera wprowadzenie międzynarodowych instrumentów uwzględniających światowe cele w zakresie redukcji emisji w celu ograniczenia wpływu lotnictwa międzynarodowego i transportu morskiego na klimat;

Środa, 16 listopada 2011 r.

Delegacja Parlamentu Europejskiego

87. wyraża przekonanie, że delegacja UE odgrywa istotną rolę w negocjacjach na temat zmian klimatu i w związku z tym uważa, że nie do przyjęcia jest fakt, iż posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; oczekuje, że przynajmniej przewodniczący delegacji Parlamentu Europejskiego będą mogli uczestniczyć w takowych posiedzeniach w Durbanie;

88. zauważa, że zgodnie z porozumieniem ramowym zawartym między Komisją i Parlamentem w listopadzie 2010 r. Komisja musi ułatwić włączenie posłów do Parlamentu jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji Unii do negocjowania umów wielostronnych; przypomina, że na podstawie traktatu lizbońskiego (art. 218 TFUE), Parlament musi wyrazić zgodę na umowy zawierane przez Unię z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi;

89. przypomina o zobowiązaniach stron UNFCCC, aby zachęcić do jak najszerzego uczestnictwa w procesie UNFCCC, w tym do uczestnictwa organizacji pozarządowych; wzywa do uczestnictwa w negocjacjach 17. konferencji COP międzynarodowe Forum ds. Kwestii Ludności Rdzennej, gdyż ludność taka jest szczególnie dotknięta zjawiskiem zmiany klimatu i koniecznością dostosowywania się do takiej zmiany;

*

* *

90. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC, z prośbą o rozpowszechnienie go wśród umawiających się stron spoza UE.

Rozliczalność w zakresie finansowania rozwoju

P7_TA(2011)0505

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego rozliczenia środków finansowych na rzecz rozwoju

(2013/C 153 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając szczyty G20, które odbyły się w Pittsburghu w dniach 24-25 września 2009 r., w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r., w Toronto w dniach 26-27 czerwca 2010 r. i w Seulu w dniach 11-12 listopada 2010 r.,
- uwzględniając szczyty G8, które odbyły się w L'Aquila (Włochy) w dniach 8-10 lipca 2009 r., w Deauville (Francja) w dniach 26-27 maja 2011 r. i w Muskoce (Kanada) w dniu 26 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając porozumienie z Monterrey i deklarację z Ad-Dauhy przyjęte odpowiednio na międzynarodowych konferencjach w sprawie finansowania rozwoju, które odbyły się w dniach 18-22 marca 2002 r. w Monterrey (Meksyk) i w dniach 29 listopada - 2 grudnia 2008 r. w Ad-Dausze (Katar),
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽¹⁾ oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 6.

⁽²⁾ Konkluzje Rady 9558/2007 z dnia 15 maja 2007 r.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie postępów w osiąganiu milenijnych celów rozwoju: śródkresowego przeglądu w ramach przygotowań do posiedzenia wysokiego szczebla ONZ we wrześniu 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z konferencją z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie zwiększenia skuteczności polityki rozwojowej UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ubiegłym roku państwa członkowskie przeznaczyły tylko 0,43 % DNB na oficjalną pomoc rozwojową (ODA), pomimo milenijnego zobowiązania do osiągnięcia poziomu 0,7 % do 2015 r. i celu pośredniego 0,56 % w 2010 r.;
- B. mając na uwadze, że 15 państw członkowskich zmniejszyło swoje budżety na pomoc w latach 2009 lub 2010;
- C. mając na uwadze, że w 2005 r. państwa członkowskie obiecały skierować 50 % całej nowej pomocy do Afryki Subsaharyjskiej, jednak w rzeczywistości przekazały tylko połowę tej kwoty, mając także na uwadze, że państwom członkowskim nie udało się też wypełnić zobowiązania, zgodnie z którym do 2010 r. odsetek DNB przeznaczony dla krajów najslabiej rozwiniętych miał osiągnąć poziom 0,15 %;
- D. mając na uwadze, że takie zobowiązania są wyrażane w procentach DNB, a zatem w czasie recesji dochodzi do ich rzeczywistego zmniejszenia, w związku z czym kryzys gospodarczy jest wątpliwym usprawiedliwieniem proporcjonalnego ograniczenia budżetów na pomoc;
- E. mając na uwadze, że jeżeli nie uda się dotrzymać obietnic dotyczących pomocy, może to poważnie podważyć zaufanie do UE i zaszkodzić jej wiarygodności z punktu widzenia partnerów ze świata rozwijającego się, natomiast wypełnienie zobowiązań będzie stanowić silny i jednoznaczny sygnał dla krajów ubogich i dla innych darczyńców;
- F. mając na uwadze, że zła polityka fiskalna w gospodarkach rozwijających się uniemożliwia równomierną redystrybucję dobrobytu, pozbawia rządy środków finansowych i utrudnia eliminację ubóstwa;

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 48.

⁽²⁾ Dz.U. C 4 E z 7.1.2011, s. 34.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 z 31.5.2011, s. 47.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0320.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- G. mając na uwadze, że nielegalny napływ kapitału z krajów rozwijających się szacowany jest na około dziesięciokrotność światowej pomocy rozwojowej;
 - H. mając na uwadze, że tylko 3 % pomocy rozwojowej UE przekazuje się w ramach innowacyjnych mechanizmów finansowania;
 - I. mając na uwadze, że programy na rzecz osób ubogich służące poprawie ich dostępu do usług finansowych, takie jak programy mikrofinansowania, mogą zapewnić ogromną pomoc drobnym rolnikom, szczególnie kobietom, w osiągnięciu samowystarczalności żywnościowej i bezpieczeństwa żywnościowego;
 - J. mając na uwadze, że przekazy pieniężne przesyłane przez migrantów do krajów rozwijających się są wyższe niż światowe budżety na pomoc i że Wprowadzenie UE w 2008 r. zobowiązała się do obniżenia kosztu przekazów, jednak wprowadzone zmiany są minimalne;
 - K. mając na uwadze, że pomoc UE na rzecz wymiany handlowej w 2009 r. wyniosła 10,5 mld EUR, natomiast pomoc związana z handlem wyniosła 3 mld EUR, czyli dużo ponad wyznaczony cel;
 - L. mając na uwadze, że art. 208 TFUE stanowi, że „przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”;
 - M. mając na uwadze, że kryzys niezwykle silnie dotknął kraje rozwijające się, a w szczególności kraje najsłabiej rozwinięte, co doprowadziło szczególnie do ponownego wzrostu poziomów zadłużenia;
 - N. mając na uwadze, że w 2009 r. UE przeznaczyła 2,3 mld EUR na szybką pomoc finansową w kwestiach związanych z klimatem dla krajów rozwijających się;
 - O. mając na uwadze, że UE postulowała zapewnienie „nowego i dodatkowego” charakteru finansowania działań związanych z klimatem;
 - P. mając na uwadze, że w wyniku nieskutecznej pomocy rocznie marnuje się aż do 6 mld EUR z pieniędzy publicznych;
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji dotyczący sprawozdania z 2011 r. w sprawie rozliczalności UE ze środków finansowych na rzecz rozwoju, jako element nadzwyczaj pozytywnie przyczyniający się do przejrzystości i wzajemnej oceny;

Pomoc rozwojowa

2. dostrzega rosnące obciążenie budżetów krajowych w wyniku kryzysu finansowego i gospodarczego; uważa jednak, że osiągnięcie celu, jakim jest eliminacja ubóstwa, będzie wymagać przede wszystkim zmiany polityki w krajach uprzemysłowionych i rozwijających się z myślą o zajęciu się strukturalnymi przyczynami ubóstwa;
3. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie obecnym nabywaniem ziemi uprawnej przez zachodnich inwestorów działających przy wsparciu rządów, co może zagrażać lokalnemu bezpieczeństwu żywnościowemu; wzywa Komisję, aby włączyła kwestię zawłaszczania ziemi do dialogu politycznego prowadzonego z krajami rozwijającymi się, tak aby uczynić ze spójności polityki główny element współpracy na rzecz rozwoju zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym oraz nie dopuścić do wywłaszczenia drobnych rolników i do niezgodnego z zasadą zrównoważonego rozwoju użytkowania gruntów i wody;

Środa, 16 listopada 2011 r.

4. pochwała UE i jej państwa członkowskie za to, że pomimo kryzysu pozostają największym światowym darczyńcą ODA;

5. z zadowoleniem przyjmuje niedawno ponowione zobowiązanie państw członkowskich do wypełnienia zobowiązań dotyczących ODA, szczególnie do przeznaczenia na nią 0,7 % DNB; zgadza się z Radą, że sama ODA nie wystarczy do wykorzenienia ubóstwa na świecie; jest zdania, że polityka UE na rzecz rozwoju powinna zmierzać do eliminacji przeszkód strukturalnych w realizacji celu, jakim jest wykorzenienie ubóstwa, poprzez wdrożenie koncepcji spójności polityki na rzecz rozwoju w takich obszarach polityki jak rolnictwo, handel, inwestycje, raje podatkowe, dostęp do surowców i zmiana klimatu;

6. z głębokim niepokojem zauważa jednak, że w 2010 r. UE zabrakło około 15 mld EUR do realizacji jej celu w zakresie ODA, że będzie ona musiała praktycznie podwoić pomoc, aby osiągnąć cel milenijny na 2015 r., że nie udało się jej istotnie zwiększyć pomocy dla Afryki i krajów najsłabiej rozwiniętych, pomimo składanych deklaracji, oraz że niektóre państwa członkowskie obniżyły budżety na pomoc w latach 2009 i 2010, a dalsze cięcia przewidziane są na 2011 r. i później;

7. podkreśla, że dobre zarządzanie pomocą ogromnie przyczynia się do zrównoważonego rozwoju w dziedzinie zdrowia, edukacji, równouprawnienia płci, różnorodności biologicznej i wielu innych;

8. w związku z tym wzywa wszystkie państwa członkowskie do pilnego poczynienia kroków mających na celu wypełnienie zobowiązania polegającego na przekazaniu w ramach pomocy 0,7 % DNB, a także dotrzymanie konkretnych obietnic złożonych Afryce i krajom najsłabiej rozwiniętym oraz zaleca w pełni przejrzyste, wieloletnie, wiążące środki, w tym środki ustawodawcze;

Inne aspekty finansowania rozwoju

9. podziela pogląd Rady i Komisji, zgodnie z którym mobilizacja zasobów wewnętrznych w krajach partnerskich jest kluczem do zrównoważonego rozwoju; wzywa darczyńców w UE, aby priorytetowo traktowali budowę potencjału w tej dziedzinie, zwłaszcza w zakresie silniejszych systemów fiskalnych i lepszej polityki fiskalnej, a także zintensyfikowali na całym świecie wysiłki mające na celu promowanie przejrzystości podatkowej i sprawozdawczości poszczególnych krajów oraz walkę z oszustwami podatkowymi i nielegalnym przepływem kapitału, w razie potrzeby za pomocą środków ustawodawczych;

10. wzywa Komisję, aby w polityce rozwoju priorytetowe znaczenie nadała zwalczaniu nadużyć związanych z rajami podatkowymi, oszustw podatkowych oraz niedozwolonego odpływu kapitału;

11. wzywa wszystkie państwa członkowskie, aby jeszcze wzmocniły wsparcie dla inicjatywy przejrzystości w branżach wydobywczych oraz wzywa Komisję Europejską do rychłego zaproponowania przepisów UE, które powinny co najmniej dorównywać przepisom USA pod względem celu, jakim jest zapewnienie prawidłowego płacenia podatków przez przemysł wydobywczy w krajach rozwijających się oraz zapewnienie prowadzenia przez ten przemysł produkcji zgodnie ze standardami społecznymi i środowiskowymi, przestrzegając jednocześnie wymogów należytej staranności;

12. wzywa UE i jej państwa członkowskie do odblokowania innych niż ODA źródeł międzynarodowych środków finansowych na rzecz rozwoju, w tym do:

— zaproponowania innowacyjnych opłat, takich jak podatek od transakcji finansowych, w celu finansowania globalnych dóbr publicznych, w tym pomocy rozwojowej,

— znacznego obniżenia kosztów przekazów pieniężnych,

Środa, 16 listopada 2011 r.

- częstszego łączenia dotacji UE i pożyczek EBI, co nie powinno prowadzić do cięć w wydatkach na pomoc,
- wspierania programów, takich jak programy mikrofinansowania, poprawiających dostęp do usług finansowych w krajach rozwijających się;

13. z zadowoleniem przyjmuje znaczne i rosnące wsparcie UE dla pomocy na rzecz wymiany handlowej oraz pomocy związanej z handlem; oczekuje, że kraje najsłabiej rozwinięte w przyszłości będą w większym stopniu korzystać z takiego wsparcia;

14. przypomina, że polityka handlowa UE, a także inne obszary polityki – tj. rolnictwo, rybołówstwo, migracja i bezpieczeństwo muszą, na mocy Traktatu z Lizbony, być spójne z celami polityki rozwojowej UE, oraz wzywa do wdrożenia koncepcji spójności polityki na rzecz rozwoju (art. 208 Traktatu z Lizbony) w celu zajęcia się problemem strukturalnym dotyczącym wykorzenienia ubóstwa;

15. apeluje do państw członkowskich o wzmoczenie wysiłków w celu zapewnienia pełnej realizacji podjętych już inicjatyw dotyczących redukcji zadłużenia, w szczególności odnoszących się do głęboko zadłużonych krajów ubogich i do wielostronnej redukcji zadłużenia;

16. z zadowoleniem przyjmuje niedawne znaczne wsparcie UE na rzecz działań związanych z klimatem w świecie rozwijającym się, powtarza jednak, że wsparcie to musi mieć charakter dodatkowy w stosunku do istniejącej pomocy rozwojowej;

17. oczekuje, że IV forum wysokiego szczebla na temat skuteczności pomocy, które odbędzie się w listopadzie w mieście Pusan, przyniesie namacalne wyniki pod względem skuteczniejszej pomocy, przynoszącej zadowalające korzyści w stosunku do kosztów; odnotowuje postępy, choć nierówne, zaznaczone w sprawozdaniu z 2011 r. w sprawie rozliczalności, jednak nalega, aby państwa członkowskie nasiliły działania mające poprawić koordynację darczyńców (w tym w odniesieniu do służby działań zewnętrznych UE), wspólne programowanie oraz podział pracy w tej dziedzinie;

18. apeluje do darczyńców w UE o podniesienie jakości dialogu politycznego z gospodarkami wschodzącymi na temat współpracy na rzecz rozwoju oraz zachęca państwa członkowskie UE do wspierania inicjatyw w zakresie współpracy Południe-Południe i współpracy trójstronnej na rzecz rozwoju; uważa, że nie ma już uzasadnienia dla pomocy w formie dotacji dla państw posiadających znaczne zasoby gotówki;

Ocena wzajemna OECD-DAC

19. wyraża wolę udziału w kolejnej ocenie wzajemnej OECD-DAC dotyczącej współpracy UE na rzecz rozwoju;

*

* *

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, EBI, organizacjom NZ, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, G20, MFW i Bankowi Światowemu.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Kino europejskie w dobie cyfrowej

P7_TA(2011)0506

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie kina europejskiego w dobie cyfrowej (2010/2306(INI))

(2013/C 153 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, przyjętą przez Organizację Narodów Zjednoczonych do spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) w dniu 20 października 2005 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1718/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) ⁽²⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie dziedzictwa filmowego i konkurencyjności związanych z nim działań przemysłowych ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 24 sierpnia 2006 r. w sprawie digitalizacji i udostępnienia w Internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie digitalizacji i udostępnienia w Internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 18 i 19 listopada 2010 r. w sprawie szans i wyzwań stojących przed kinem europejskim w erze cyfrowej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie kryteriów oceny pomocy państwa zawartych w komunikacie Komisji z dnia 26 września 2001 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych produkcji kinematograficznych i innych produkcji audiowizualnych (komunikat dotyczący kinematografii) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie wyzwań stojących przed europejskim dziedzictwem filmowym ery analogowej i cyfrowej (drugie sprawozdanie z wykonania zalecenia w sprawie dziedzictwa filmowego) (SEC(2010)0853),

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 57.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 236 z 31.8.2006, s. 28.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 297 z 7.12.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 323 z 30.11.2010, s. 15.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 31 z 7.2.2009, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie Europejskiej agendy cyfrowej (COM(2010)0245),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 września 2010 r. w sprawie możliwości i wyzwań dla kina europejskiego w dobie cyfrowej (COM(2010)0487),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie uwalniania potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej (COM(2010)0183),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. dotyczącą dystrybucji utworów audiowizualnych w Internecie: możliwości i wyzwania związane z jednolitym rynkiem cyfrowym (COM(2011)0427),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych dotyczących produkcji kinematograficznych oraz innych produkcji audiowizualnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 listopada 2001 r. w sprawie sprawniejszego obiegu europejskich filmów na rynku wewnętrznym i w państwach kandydujących ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej ⁽³⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 2 kwietnia 2011 r. w sprawie kina europejskiego w dobie cyfrowej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie uwalniania potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0366/2011),
- A. mając na uwadze, że kultura tworzy zasadniczą podstawę tożsamości europejskiej i wspólnych wartości;
- B. mając na uwadze, że kultura znajduje się w sercu współczesnych debat o tożsamości, spójności społecznej i rozwoju gospodarki opartej na wiedzy, jak stwierdzono w 2001 r. w powszechnej deklaracji UNESCO o różnorodności kulturowej;
- C. mając na uwadze, że wszyscy mają prawo do udziału w życiu kulturalnym społeczeństwa i do kontaktu ze sztuką, a ponadto mając na uwadze, że kino, jako artystyczny środek wyrazu, pomaga ludziom nawiązać kontakt dzięki temu, że dzielą oni podobne przeżycia, i ułatwia tworzenie europejskiej tożsamości;
- D. mając na uwadze, że inwestycje w kulturę dają długoterminowe, niematerialne, wielopokoleniowe rezultaty w zakresie kształtowania europejskiej tożsamości;
- E. mając na uwadze, że europejski sektor audiowizualny, łącznie z kinem, stanowi istotną część gospodarki UE i powinien być bardziej konkurencyjny na szczeblu globalnym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, s. 176.⁽²⁾ Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, s. 143.⁽³⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 16.⁽⁴⁾ Dz.U. C 104 z 2.4.2011, s. 31.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0240.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- F. mając na uwadze, że film europejski jest ważnym elementem kultury, który promuje dialog i zrozumienie, reprezentuje i ukazuje wartości europejskie w UE i poza nią, odgrywając jednocześnie ważną rolę w ochronie i wspieraniu różnorodności kulturowej i językowej;
- G. mając na uwadze, że europejskie kino powinno wzmacniać spójność terytorialną i społeczną;
- H. mając na uwadze, że doba cyfrowa otwiera nowe możliwości przed sektorem audiowizualnym, w szczególności w branży filmowej, jeśli chodzi o zwiększenie efektywności dystrybucji, projekcji i dostępności filmów oraz podwyższenie jakości dźwięku i obrazu oferowanej europejskiej publiczności, stawiając także przed kinem europejskim poważne wyzwania w procesie przechodzenia na technologie cyfrowe, zwłaszcza w odniesieniu do finansów;
- I. mając na uwadze, że technologie cyfrowe przyczyniają się do osiągnięcia unijnych i krajowych celów dotyczących projekcji i dostępności europejskich dzieł oraz spójności społecznej;
- J. mając na uwadze, że technologia kina cyfrowego umożliwia elastyczne planowanie promocji i wprowadzanie w ostatniej chwili zmian w materiale;
- K. mając na uwadze, że pierwszy etap cyfryzacji europejskiego kina przyniósł niejednoznaczne wyniki;
- L. mając na uwadze, że wyposażenie cyfrowe najnowszej generacji jest o ok. 25-30 % tańsze niż wcześniejsze modele i stało się obecnie w bardziej osiągalne zarówno dla europejskich kin, jak i programów finansowania;
- M. mając na uwadze, że nie wszystkie kina są w równym stopniu w stanie sprostać wyzwaniom związanym z cyfryzacją;
- N. mając na uwadze, że niezwłocznie należy zakończyć pełną cyfryzację zarówno europejskiej branży filmowej, jak i kin europejskich, aby uniknąć ograniczenia dostępu do różnorodności kulturowej i dostępności wielu platform, oraz że konieczne jest jej wsparcie na szczeblu europejskim i krajowym;
- O. mając na uwadze, że niezależne kina studyjne tworzą wyjątkową europejską sieć kin, oferującą zróżnicowany repertuar, który skierowany jest widowni spoza głównego nurtu komercyjnego;
- P. mając na uwadze konieczność uwzględnienia obaw organizacji kin studyjnych, które proponują, aby wprowadzić specjalne priorytetowe środki promujące produkcję i dystrybucję niezależnych filmów europejskich;
- Q. mając na uwadze rolę władz lokalnych i regionalnych jako podmiotów kluczowych dla ochrony i promocji europejskiego dziedzictwa kulturowego, a w szczególności dla cyfryzacji filmów i kin, a zatem kluczowych partnerów w procesie cyfryzacji;
- R. mając na uwadze znaczenie kin dla utrzymania jakości życia i więzi społecznych w obrębie zabytkowych centrów miast i na przedmieściach oraz dla rewitalizacji obszarów miejskich;
- S. mając na uwadze, że sukces europejskich dzieł kinematograficznych w Europie jest warunkiem koniecznym dla dystrybucji międzynarodowej, która umożliwia osiągnięcie celów finansowych oraz stanowi formę współpracy i dyplomacji kulturalnej na rzecz rozpowszechniania nie tylko samych dzieł, lecz również promowania różnych kultur europejskich w państwach trzecich;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- T. mając na uwadze, że cyfryzację należy przeprowadzić jak najszybciej, aby uniknąć podwojenia kosztów produkcji i dystrybucji;
- U. zauważa, że europejska branża filmowa jest obecnie rozdrobniona wzdłuż granic państwowych i językowych oraz że filmy są przede wszystkim produkowane dla miejscowej publiczności w kraju pochodzenia i przez nią oglądane;

Stan obecny

1. podkreśla istotny wkład kina europejskiego w inwestycje na rzecz technologii cyfrowych, innowacji, wzrostu i zatrudnienia;
2. wskazuje, że w roku 2010 sprzedano w UE prawie 1 mld biletów do kin, co świadczy o ciągłej popularności kina oraz o jego ogromnym potencjale finansowym i w zakresie wzrostu i zatrudnienia;
3. podkreśla, że wzrasta znaczenie europejskiego kina dla gospodarki, ponieważ stwarza ono ponad 30 000 miejsc pracy;
4. ponadto podkreśla, że obok pobudzania gospodarki przez unijną branżę twórczości artystycznej, niezwykle istotną rolę odgrywa zwłaszcza wymiar kulturowy i społeczny europejskiego kina, które jest ważnym czynnikiem kształtującym rozwój kulturalny i tożsamość Europy;
5. zauważa, że rynek kina europejskiego jest niezwykle rozdrobniony i zróżnicowany, a przeważająca większość kin jest wyposażona zaledwie w jeden lub dwa ekrany;
6. zauważa, że większość scyfryzowanych kin stanowią multipleksy;
7. zauważa, że w Europie – przede wszystkim w Europie Wschodniej i na obszarach wiejskich – występuje brak równowagi geograficznej w dostępie obywateli do kin i filmów;
8. podkreśla znaczenie społecznej i kulturowej roli kin, którą należy chronić, w szczególności na obszarach wiejskich i oddalonych;
9. zauważa, że potencjał europejskiej branży filmowej cały czas się zwiększa, a proporcje produkcji europejskich wyświetlanych w kinach muszą stopniowo wzrastać;
10. zwraca uwagę, że wprowadzając do swoich programów produkcje europejskie, małe kina komercyjne i niekomercyjne przyczyniają się w dużym stopniu do zachowania dziedzictwa kulturowego;
11. podkreśla, że trwa proces zmiany oferty kinematograficznej, przewidujący rozwój multipleksów i znaczne zmniejszenie liczby sal kinowych w małych miejscowościach i zabytkowych centrach miast;
12. jest zdania, że należy zachować różnorodność kina w UE;
13. uważa, że wysoka pozycja popularnych filmów przyczynia się do zagrożenia dla różnorodności filmów i swobody doboru repertuaru w kinach i w związku z tym należy się obawiać nieodwracalnej koncentracji rynku w branży filmowej;
14. podkreśla w związku z tym, że proces cyfryzacji musi chronić różnorodność programową i placówki kulturalne na obszarach wiejskich oraz miejskich we wszystkich państwach UE i nie może prowadzić do zamykania małych i studyjnych kin z korzyścią dla multipleksów;

Środa, 16 listopada 2011 r.

15. wskazuje, że cyfryzacja umożliwia tańszą dystrybucję treści kulturalnych na rynku wewnętrznym oraz chroni konkurencyjność i różnorodność europejskiego kina;
16. zauważa, że wywierane są silne naciski na to, by wszystkie filmy były kompatybilne z projekcją cyfrową, a niektóre europejskie kina przeszły już całkowicie na system cyfrowy;
17. zauważa z zaniepokojeniem, że przetrwanie wielu niezależnych kin jest zagrożone z powodu wysokich kosztów przejścia na nadawanie cyfrowe oraz konkurencji ze strony kin, które wyświetlają przede wszystkim produkcje amerykańskie;
18. stwierdza, że podmioty zajmujące się niezależną dystrybucją mają trudności z ponoszeniem podwójnych kosztów wymaganych w okresie przejściowym, co ma negatywny wpływ na dalsze ogniwa łańcucha kinematograficznego;
19. zauważa, że licencjonowanie dla wielu terytoriów lub całej Europy jest niezbędne do odblokowania potencjału rynków dystrybucji filmów w Internecie, aby promować bardziej powszechny obieg europejskich filmów, dostęp do europejskich filmów oraz och dostępność na platformach „wideo na życzenie” (tzw. VOD);
20. zauważa, że istnieją liczne systemy UE, które mają potencjał wspierania przejścia branży filmowej do epoki cyfrowej, np. program MEDIA;
21. zauważa, że niedostateczne finansowanie kina europejskiego przekłada się na niewystarczające promowanie go na arenie międzynarodowej;
22. podkreśla znaczenie wszystkich etapów produkcji treści kinowych oraz konieczność wspierania wszystkich tych etapów;
23. zauważa, że przekaz multimedialny wypiera inne formy przekazu, co wiąże się z potrzebą edukacji w zakresie jego odbioru;

Możliwości i wyzwania

24. wzywa państwa członkowskie i WE do wsparcia finansowego pełnej cyfryzacji kin w UE w zakresie ich wyposażenia oraz do ustanowienia europejskich i krajowych programów służących wspieraniu jak najszybszego przejścia na technologie cyfrowe, a także do wspierania obiegu europejskich filmów w ramach sektora audiowizualnego, który w skali ogólnowiatowej jest bardzo konkurencyjny;
25. podkreśla w związku z tym, że programy te należy elastycznie dostosować do wymogów praktycznych;
26. podkreśla, że kino cyfrowe powinno służyć poprawie jakości obrazu i dźwięku (po wprowadzeniu minimalnej rozdzielczości 2K), co pozwala na bardziej zróżnicowane i elastyczne planowanie pokazów na żywo oraz retransmisje i transmisje wydarzeń o charakterze edukacyjnym, kulturowym i sportowym, umożliwiając jednocześnie wykorzystywanie szerokiego spektrum innowacyjnych technologii, które w przyszłości będą dalej przyciągać publiczność;
27. podkreśla, że niezbędne jest wspieranie i promowanie produkcji UE oraz przyznaje, że UE znacznie przyczynia się do cyfrowej kreatywności i innowacji takich jak 3D;
28. przyznaje, że mimo iż cyfryzacja kin stanowi najwyższy priorytet, należy mieć również na uwadze stały rozwój technologiczny, ponieważ w perspektywie średnio- i długoterminowej może okazać się konieczne dalsze dostosowanie do nowszych form projekcji;

Środa, 16 listopada 2011 r.

29. przypomina, że przejście na kino cyfrowe w Europie powinno mieć na celu stworzenie nowych możliwości dystrybucji europejskich filmów, utrzymanie różnorodności europejskich produkcji i zwiększenia ich dostępności wśród obywateli europejskich;
30. podkreśla, że usługi „video na życzenie” mogą stworzyć europejskim przedsiębiorstwom z branży filmowej możliwość dotarcia do szerszego kręgu odbiorców;
31. uznaje, że twórczość i innowacyjność to zagadnienia o charakterze ogólnym, i apeluje o nadanie priorytetu inwestycjom w programy oraz o udzielanie im wsparcia w celu sprzyjania tworzeniu treści o wysokiej jakości udostępnianych za pośrednictwem sieci;
32. apeluje do małych i niezależnych kin o pełne wykorzystanie ich rynkowego potencjału poprzez zróżnicowanie oferty, zwiększanie wartości świadczonych usług i korzystanie z niszowego rynku, który obsługuje;
33. jest przekonany, że cyfryzacja jest bardzo dobrą okazją do promowania obecności oficjalnych języków lokalnych w kinach oraz nauki języków obcych;

Zagrożenia

34. przyznaje, że wysokie koszty cyfryzacji, która przyniesie długofalowe zyski handlowe, stanowią jednak istotne obciążenie dla wielu małych i niezależnych kin oraz kin studyjnych, wyświetlających głównie filmy europejskie, z bardzo zróżnicowanym repertuarem odległym od „głównego nurtu”;
35. przyznaje w tym zakresie, że aby zapobiec zamknięciu takich kin, należy zapewnić im specjalne i priorytetowe wsparcie;
36. wzywa Komisję do zaproponowania konkretnych działań na rzecz wsparcia tych kin;
37. zauważa, że koszty cyfryzacji stanowią dla kin największe obciążenie oraz że z uwagi na to, iż wiąże się ona z koniecznością stworzenia podstawowej infrastruktury, która ma znaczenie dla publiczności i pozwala świadczyć lepsze usługi kulturowe niż dotychczas, niezależnie od lokalizacji, duże znaczenie ma udzielanie finansowania publicznego, zwłaszcza małym i niezależnym kinom;
38. uznaje, że kina są miejscem spotkań i wymiany poglądów oraz podkreśla, że zamykanie małych i niezależnych kin, w szczególności w małych miejscowościach i słabo rozwiniętych regionach, ogranicza dostęp do europejskich zasobów kultury, kultury i dialogu kulturowego;
39. podkreśla, że problematyka małych kin dotyczy przede wszystkim obszarów wiejskich, na których spełniają one ważną funkcję społeczną jako miejsce spotkań;
40. zwraca uwagę na trudną sytuację małych kin miejskich, które jako tak zwane kina studyjne przyczyniają się do zachowania dziedzictwa kulturowego;
41. uznaje, że cyfryzację małych i niezależnych kin należy jak najszybciej doprowadzić do końca, aby miejsca te były otwarte na filmy, różnorodność kulturową i publiczność;
42. podkreśla zagrożenie dla branży filmowej w postaci naruszania praw autorskich i nielegalnego pobierania; domaga się, aby prawa własności intelektualnej były właściwie egzekwowane przez państwa członkowskie;

Środa, 16 listopada 2011 r.

43. zdaje sobie ponadto sprawę z zagrożeń dla jakości wyświetlanych dzieł i poszanowania osobistych praw autorów, związanych z metalizowanymi ekranami, które powodują znaczne różnice luminacji na powierzchni obrazu; z uwagi na to, że ekrany metalizowane są przeznaczone do technologii 3D, zaleca, aby dla poszanowania osobistych praw autorów i zachowania jakości wrażeń doznawanych przez widzów unikać wyświetlania filmów 2D na ekranach tego typu;

44. zwraca uwagę na fakt, że europejska branża filmowa doświadcza trudności z zapewnieniem obiegu i dystrybucji filmów, zwłaszcza niskobudżetowych, i wiele produkcji dociera tylko na rynki krajowe i rzadko jest wyświetlanych za granicą, co uniemożliwia dotarcie do szerszego kręgu odbiorców na kontynencie i na świecie;

45. przestrzega przed obecnym brakiem odpowiednich szkoleń dla operatorów projektorów z zakresu obsługi nowych cyfrowych urządzeń w kinie oraz dostosowania tych urządzeń do poszczególnych filmów, tak aby uszanować jakość wyświetlanego dzieła;

46. przyznaje, że cyfryzacja produkcji i dystrybucji audiowizualnej stanowi nowe wyzwanie dla europejskich instytucji dziedzictwa filmowego w zakresie ich działalności związanej z gromadzeniem, zachowaniem i utrwalaniem europejskiego dziedzictwa audiowizualnego;

Interoperacyjność, standaryzacja i archiwizacja

47. podkreśla potrzebę zapewnienia interoperacyjności cyfrowych systemów i sprzętu do projekcji, a także innych urządzeń, ponieważ są one niezbędne do montażu małych i średnich ekranów projekcyjnych, które są dostosowane do ekonomicznych uwarunkowań rynku kina europejskiego i w związku z tym utrzymują różnorodność kina i filmu;

48. podkreśla, że w trakcie cyfryzacji kina należy zwracać uwagę na to, by przebiegała ona w sposób jak najmniej zależny od technologii;

49. zaleca standaryzację systemów w oparciu o normy ISO w zakresie produkcji, dystrybucji i projekcji filmów;

50. uważa jednak, że w szczególnym przypadku projekcji cyfrowej cyfryzacja kin nie powinna w żadnym wypadku doprowadzić do ustanowienia tylko jednego standardu;

51. miałyby się to z celem z uwagi na kolejne innowacje techniczne, np. kinowe systemy projekcji wykorzystujące technologię laserową;

52. podkreśla znaczenie standaryzacji systemu rozdzielczości 2K, który umożliwia wyświetlanie filmów w technologiach 3D, HDTV i Blu-Ray oraz świadczenie usług VOD;

53. z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt, że wprowadzając normę 2K, stworzono jednolitą, otwartą, zgodną i obowiązującą na całym świecie normę ISO dla projekcji cyfrowej, uwzględniającą szczególne potrzeby europejskich operatorów kin;

54. wzywa europejskie i krajowe organizacje normalizacyjne do odpowiedniego propagowania stosowania tej normy;

55. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez Komisję w programie prac w zakresie normalizacji na rzecz innowacji przemysłowej (2010-2013) planowanego określenia do roku 2013 dobrowolnych norm dotyczących przekazywania filmów cyfrowych do archiwizacji, ich konserwacji i projekcji trójwymiarowej;

Środa, 16 listopada 2011 r.

56. dopuszcza w terminie późniejszym możliwość dofinansowania tańszych projektorów, które mogą być skutecznie wykorzystywane w miejscach, w których wyświetla się więcej treści alternatywnych, i mogą być korzystne dla specyficznych filmów, np. dokumentalnych lub obcojęzycznych;
57. przyznaje, że archiwizacja filmów w trakcie cyfryzacji lub w pełni cyfrowej produkcji jest mniej skomplikowana technologicznie, ale pod względem standardów i problemów związanych z prawem autorskim w przyszłości będzie stanowić większe wyzwanie;
58. zaleca państwom członkowskim przyjęcie środków legislacyjnych zapewniających digitalizację, gromadzenie poprzez system obowiązkowego przekazywania kopii, katalogowanie, odtwarzanie i rozpowszechnianie w celach kulturalnych, edukacyjnych i naukowych – przy poszanowaniu prawa autorskiego – utworów audiowizualnych, które w przyszłości mogłyby stać się zaczątkiem europejskiej biblioteki multimedialnej i stanowić ważny instrument ochrony i promocji dziedzictwa kulturowego;
59. proponuje, aby cyfryzacja została przeprowadzona jak najszybciej, aby uniknąć kosztów jednoczesnej produkcji celuloidowych i cyfrowych wersji filmów oraz podwójnego systemu dystrybucji, a jednocześnie była również zachętą dla inwestorów do przejścia z formatu 35 mm na cyfrowy;
60. wzywa Komisję Europejską do wykorzystania europejskiej biblioteki cyfrowej Europeana nie tylko jako cyfrowej biblioteki dzieł drukowanych, lecz również na potrzeby europejskiego dziedzictwa filmowego oraz do odpowiedniego dostosowania zakresu zadań biblioteki Europeana;
61. podkreśla potrzebę udzielania wsparcia kinom i kinotekom, które promują i chronią dziedzictwo filmowe;
62. zaleca państwom członkowskim utworzenie lub dostosowanie obowiązkowych mechanizmów tworzenia zbiorów z myślą o formatach cyfrowych poprzez wprowadzenie wymogu składania dla filmów cyfrowych standardowej cyfrowej kopii wzorcowej;

Pomoc publiczna

63. zwraca się do państw członkowskich o uwzględnianie unijnych zasad konkurencji przy opracowywaniu systemów pomocy publicznej na rzecz cyfryzacji celem uniknięcia zakłóceń w zakresie warunków finansowania kina cyfrowego;
64. apeluje do Komisji o przygotowanie jasnych wytycznych dla pomocy publicznej w oparciu o doświadczenia różnych państw członkowskich, co pozwoli zwiększyć pewność prawa przy jednoczesnym zapewnieniu państwom członkowskim swobody finansowania filmów i kin na poziomie krajowym;
65. podkreśla, że o ile wsparcie publiczne powinno być neutralne technologicznie, powinno ono również gwarantować trwałość inwestycji, przy uwzględnieniu specyficznych modeli biznesowych operatorów kin oraz technicznych wymogów dystrybutorów;
66. wzywa państwa członkowskie, aby wspierały krajowe wytwórnie filmowe i szkoły filmowe oraz inne wykwalifikowane w tym zakresie instytucje do przechodzenia na pracę w technologii cyfrowej;

Modele finansowania

67. podkreśla konieczność inwestycji publicznych i prywatnych podczas wprowadzania kina w erę cyfrową;

Środa, 16 listopada 2011 r.

68. podkreśla, że w celu ułatwienia procesu cyfryzacji należy udostępnić na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim elastyczne i zróżnicowane sposoby finansowania, zarówno publiczne, jak i prywatne, w szczególności na rzecz wsparcia małych i niezależnych kin, na podstawie ram określających elementy priorytetowe i komplementarne na różnych szczeblach oraz wymierne cele;

69. podkreśla, że mimo iż europejskie fundusze strukturalne są ważnym źródłem finansowania projektów cyfryzacji i inicjatyw szkoleniowych, środki finansowe należy zwiększyć, czas oczekiwania – skrócić, a wnioski – uprościć w ramach nowych wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020;

70. zaleca, aby finansowanie przedsięwzięć związanych z cyfryzacją z europejskich funduszy strukturalnych obejmowało zobowiązania wspieranych kin do wyświetlania europejskich filmów;

71. domaga się ponadto utworzenia mechanizmów zwiększenia wsparcia poprzez europejski program rozwoju regionalnego;

72. apeluje do Komisji i państw członkowskich o rozpowszechnianie dobrych praktyk z zakresu finansowania cyfryzacji, w tym rozwiązań rynkowych, jak na przykład łączenie się małych kin w sieci w celu podpisania umów zbiorowych z dystrybutorami; wzywa Komisję, państwa członkowskie i regiony do skoncentrowania finansowania publicznego przeznaczonego na cyfryzację na kinach, które nie mogą pokryć swoich potrzeb finansowych z innych źródeł finansowania, oraz do zadbania o jak najkrótszy okres przejściowy;

73. wzywa Komisję do uważnego zbadania skutków, jakie przejście z kina tradycyjnego na cyfrowe wywiera na wszystkie zainteresowane podmioty i strony; podkreśla, że opracowując swoje krajowe programy cyfryzacji, państwa członkowskie powinny uwzględnić koszty ponoszone przez małe kina lokalne oraz ewentualne szanse lub konsekwencje dla rynku pracy;

74. uważa, że kina położone na mniej zaludnionych obszarach, gdzie wydarzenia kulturalne odbywają się rzadko, i które nie są w stanie ponieść kosztów cyfryzacji, powinny zostać wyposażone w urządzenia cyfrowe;

75. podkreśla udostępnienie przez Europejski Bank Inwestycyjny preferencyjnych pożyczek tym kinom, które dążą do cyfryzacji, a nie posiadają odpowiedniego finansowania;

76. podkreśla rolę partnerstwa publiczno-prywatnego jako metody finansowania cyfryzacji kin oraz zwraca uwagę na konieczność propagowania takiego partnerstwa;

77. podkreśla, że cyfryzacja wspierana ze środków publicznych i prywatnych nie powinna zagrażać niezależności kin ani prowadzić do ograniczenia różnorodności repertuaru ani udziału europejskich filmów w rynku;

78. wzywa Komisję do rozstrzygnięcia tej kwestii, również w świetle przedłużenia okresu obowiązywania komunikatu dotyczącego kinematografii;

79. zauważa w tym zakresie, że wszelkie fundusze publiczne przeznaczone na cyfryzację kina i filmów powinny podlegać takiej samej szczegółowej kontroli jak pomoc państwa dla innych sektorów;

80. zachęca do współpracy pomiędzy operatorami kin, lokalnymi władzami, obiektami oraz klubami/stowarzyszeniami i festiwalami filmowymi, aby jak najlepiej wykorzystać technologie cyfrowe dostarczone dzięki możliwościom oferowanym przez finansowanie z UE;

81. uważa, że należy wdrożyć mechanizmy integrujące dystrybutorów i operatorów kin oraz wzywa do zacieśnienia współpracy pomiędzy małymi kinami w celu zminimalizowania kosztów inwestycji w aparaturę cyfrową;

Środa, 16 listopada 2011 r.

82. zachęca państwa członkowskie do zwiększania nakładów finansowych na badania związane z technologią kina cyfrowego, a w szczególności kanałów przesyłania materiału filmowego i sposobów jego kompresji, aby utworzona sieć była interoperacyjna, oferowała wysokiej jakości projekcje, a jednocześnie pozwalała na łatwe wykorzystanie zarówno skompresowanego i zdekompresowanego obrazu;

83. podkreśla znaczenie stosownych inwestycji w badania naukowe, finansowanie i szkolenia dla profesjonalistów już pracujących w branży, tak aby umożliwić im dostosowanie się do korzystania z nowych technologii oraz zagwarantować włączenie społeczne i ochronę zatrudnienia;

84. podkreśla potrzebę wdrożenia programów szkoleniowych skierowanych do pracowników sektora audiowizualnego w celu umożliwienia im nauki korzystania z technologii cyfrowych i dostosowania się do nowych modeli biznesowych, oraz uznaje skuteczność inicjatyw realizowanych już w ramach sektora; uważa, że UE musi zapewnić wsparcie dla tych programów oraz środki finansowe na ich realizację;

Oплата za wirtualną kopię

85. uznaje, że komercyjny model finansowania urządzeń cyfrowych nazywany „opłatą za wirtualną kopię” (ang. Virtual Print Fee, VPF) jest odpowiedni dla dużych sieci kinowych, lecz nie stanowi optymalnego rozwiązania dla małych i niezależnych kin, które ogranicza brak funduszy inwestycyjnych, a zatem model VPF może również ograniczać różnorodność kulturową;

86. podkreśla fakt, że małe kina, kina na obszarach wiejskich oraz kina studyjne, wyświetlające głównie produkcje europejskie, są wyłączone z komercyjnego modelu finansowania wyposażenia kin w urządzenia cyfrowe opartego na systemie VPF oraz że może się okazać konieczne znalezienie alternatywnych modeli finansowania, w tym poprzez wsparcie publiczne, w celu zachowania i wzmocnienia różnorodności kulturowej i ochrony konkurencyjności;

87. domaga się zatem dopasowania modeli finansowania nazywanych „opłatą od wirtualnej kopii” do wymagań i specyficznych warunków niezależnych kin studyjnych i prezentujących ambitny repertuar;

88. wskazuje na to, że należy przyspieszyć modele finansowania, które umożliwiają niezależnym kinom dostęp do „opłat od wirtualnej kopii” wszystkich dystrybutorów; zaleca zakładanie grup współpracy, aby umożliwić wszystkim kinom skorzystanie z taryf grupowych;

Edukacja filmowa

89. podkreśla, że edukacja filmowa pozwala rozwijać analityczny sposób myślenia i ogólnie kształcić młodych ludzi, ponieważ łączy naukę o dziedzictwie kulturowym z poznawaniem złożoności świata obrazów i dźwięków;

90. podkreśla, że edukacja poprzez film, w tym w zakresie kultury filmowej i języka, umożliwia obywatelom krytyczny odbiór przekazu medialnego, a tym samym zwiększa ilość i poprawia jakość zasobów i możliwości dostępnych dzięki znajomości technologii cyfrowych;

91. podkreśla, że edukacja filmowa powinna umożliwiać obywatelom zdobycie szerszej wiedzy, docenienie sztuki filmowej i refleksję nad wartościami przekazywanymi przez filmy;

92. wzywa państwa członkowskie, aby włączyły edukację filmową do krajowych programów edukacyjnych;

93. podkreśla znaczenie edukacji filmowej w kinach niezależnych na wszystkich szczeblach edukacji, która ma na celu kształtowanie przyszłej publiczności dla europejskich filmów;

Środa, 16 listopada 2011 r.

94. zachęca państwa członkowskie do wspierania programów edukacyjnych w szkołach filmowych i innych odpowiednich placówkach w zakresie możliwości związanych z realizacją filmów w technologii cyfrowej, produkcją i dystrybucją filmów w technologii cyfrowej;

95. wzywa do przeprowadzenia nowoczesnego szkolenia wysokiej jakości dla personelu technicznego i zarządzającego, sfinansowanego z instrumentów finansowych UE lub przez instytucje, których wnioski o dofinansowanie zostały pozytywnie rozpatrzone, aby zapewnić optymalne wykorzystanie technologii cyfrowych finansowanych ze środków UE;

96. wzywa państwa członkowskie do opracowania i promowania specjalnych programów i imprez, np. w ramach festiwali filmowych, aby rozwijać edukację młodych europejskich obywateli i ukształtować u nich upodobanie do europejskich filmów;

Program MEDIA

97. przyznaje, że już od ponad dwudziestu lat program MEDIA wspiera europejski przemysł audiowizualny, przyczyniając się do rozwoju, dystrybucji, promocji filmów europejskich oraz do szkolenia operatorów sal kinowych w zakresie technologii cyfrowych;

98. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście zobowiązanie J.M. Barroso z dnia 18 marca 2011 r. dotyczące kontynuacji i dalszego rozszerzenia programu MEDIA;

99. podkreśla znaczenie programu MEDIA dla cyfryzacji kin i apeluje o utrzymanie istniejących linii finansowania, a także o zwiększenie środków w następnej generacji programu, by można było stawić czoła wyzwaniom wynikającym z technologii cyfrowych;

100. wzywa Komisję do przeznaczenia środków w ramach nowego programu MEDIA na okres po 2013 r. oraz w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), tak aby wesprzeć cyfryzację kin wyświetlających produkcje europejskie;

101. wskazuje ponadto, że w następnej generacji programu konieczne jest uwzględnienie środków tworzących znaczną wartość dodaną i przyczyniających się ogólnie do realizacji strategii „Europa 2020”;

102. podkreśla konieczność wprowadzenia nowych inicjatyw w ramach następnej generacji programu MEDIA, by można było ulepszać i promować przekład, dubbing, napisy filmowe i napisy umieszczane nad sceną w teatrze lub napisy do wydarzeń w czasie rzeczywistym, aby wspierać niezależne kina specjalizujące się w filmach europejskich;

103. przypomina, że inwestycje w nowoczesne technologie kinowe oraz cyfryzacja powinny zwiększać dostępność dla osób niepełnosprawnych, w szczególności dzięki wprowadzeniu audiodeskrypcji;

104. domaga się zatem uwzględnienia „cyfrowej linii programu” w programie MEDIA, aby uprościć zmiany na formaty cyfrowe;

105. zwraca uwagę na znaczenie programu stałego szkolenia MEDIA jako narzędzia rozwijania umiejętności dla profesjonalistów z branży w celu dostosowania się do zmiany technologii i metod produkcji;

106. wskazuje na wartość dodaną programu szkoleniowego MEDIA, który wspiera mobilność studentów szkół filmowych w Europie, co przyczynia się do lepszej integracji sektora zawodowego, szerszej zakrojonej współpracy w Europie i większej liczby koprodukcji; w związku z tym wzywa do zwiększenia środków w ramach tej linii finansowania;

107. zaleca, aby w ramach programu MEDIA inwestowano w usługi „video na żądanie”, co stanowiłoby część wysiłków na rzecz wspierania ogólnoeuropejskiej dystrybucji, propagowania transnarodowej współpracy między platformami i nagradzania inicjatyw obejmujących współpracę transgraniczną;

Środa, 16 listopada 2011 r.

108. podkreśla wartość dodaną europejskiego wsparcia, szczególnie w odniesieniu do transgranicznego wyświetlania filmów oraz zapobiegania dalszemu rozdrobnieniu europejskiego rynku kinowego;

Modele dystrybucji

109. zwraca uwagę, że technologie cyfrowe wpłynęły na sposób dystrybucji filmów za pośrednictwem różnych platform i urządzeń – czy to w ramach usług linearnych, czy nielinearnych;

110. uznaje, że po początkowych wydatkach na proces cyfryzacji infrastruktura cyfrowa będzie odtąd znacznie obniżać koszty dystrybucji i umożliwi małym, niezależnym dystrybutorom filmów szerszą dystrybucję ich produkcji, a jednocześnie dotarcie do szerszej publiczności;

111. uznaje, że sprawne przejście na technologię cyfrową jest nieodłącznie związane z dostępem do szybkich łącz szerokopasmowych, które służą do dystrybucji treści cyfrowych i aktualizacji oprogramowania cyfrowego oraz spełniają wiele innych ważnych funkcji, i w związku z tym wzywa instytucje chcące przejść na technologie cyfrowe do dokonania ustaleń dotyczących zależności w ramach tego związku;

112. zwraca uwagę, że technologie cyfrowe umocniły szybki rozwój filmów krótkometrażowych i wideo-klipów, a także pozwalają na opracowanie nowych modeli dystrybucji oraz elastyczny przebieg premiery, umożliwiając na przykład wyświetlanie filmu na różnych platformach zaraz po wyemitowaniu wersji kinowej;

113. ponadto należy dopilnować tego, by zachowano okres eksploatacji dla kin, tak aby zachować różnorodność w kinie;

114. zauważa, że słabym punktem procesu cyfryzacji jest fakt, że dystrybutorzy, zwłaszcza tych niezależnych, otrzymują niewystarczające wsparcie na dystrybucję cyfrową i nie są w związku z tym w stanie dostosować się do postępów w tym zakresie;

115. zachęca państwa członkowskie do ukierunkowania pomocy finansowej na dystrybucję;

116. zachęca instytucje europejskie do prowadzenia działań przygotowawczych i projektów pilotażowych mających na celu przetestowanie nowych modeli biznesu, które mogłyby usprawnić obieg europejskich dzieł audiowizualnych;

117. zachęca państwa członkowskie do opracowania strategii utworzenia sieci cyfrowego kina obejmującego połączenie wytwórni filmowych, kin zarówno pojedynczych, jak i multipleksów, ekranów do wyświetlania „live” przy wykorzystaniu wszelkich kanałów przesyłania danych w tym połączeń satelitarnych;

118. podkreśla potrzebę, by rozwojowi nowych zastosowań treści online towarzyszyło wdrożenie sprawiedliwego wynagrodzenia dla autorów dzieł audiowizualnych na szczeblu europejskim, które jest proporcjonalne do zysków, jakie przynoszą nowe formaty i usługi;

Promowanie kina europejskiego

119. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia możliwie jak najszerzego włączania filmów europejskich do repertuaru kinowego, by poprawić ich obieg i promocję w całej UE oraz umożliwić obywatelom UE docenienie bogactwa i różnorodności takich filmów poprzez jak największe zróżnicowanie platform;

120. wskazuje na to, że istnieje potrzeba promowania i wspierania europejskich koprodukcji oraz że większa liczba takich produkcji może poskutkować dystrybucją europejskich filmów na całym kontynencie na szerszą skalę;

Środa, 16 listopada 2011 r.

121. popiera działalność sieci kin, takich jak Europa Cinemas, które promują europejskie kino na świecie poprzez finansowe i organizacyjne wsparcie kin, które wyświetlają znaczną ilość europejskich filmów;

122. zdaje sobie sprawę ze znaczenia wspierania kin niezależnych specjalizujących się w filmach europejskich (takich jak członkowie Europa Cinemas), aby wzmocnić ich ukierunkowanie na repertuar europejski i różnorodność, a także konkurencyjność na rynku;

123. wzywa do udzielania wsparcia niezależnie od techniki oraz wspierania w pierwszej kolejności wszystkich kin, w których repertuarze znaczną część stanowią filmy europejskie, i wymagającego repertuaru niezależnie od wyników sprzedaży lub liczby odwiedzających;

124. zachęca państwa członkowskie, by promowały i wspierały rozpowszechnianie i obieg filmów europejskich na terenie kraju poprzez organizowanie specjalnych imprez i festiwali; zachęca ponadto państwa członkowskie do udzielania wsparcia różnym szkołom filmowym istniejącym w Europie;

125. podkreśla, że filmy zdobywające nagrody na europejskich festiwalach powinny otrzymywać wsparcie marketingowe, aby dodatkowo ułatwić międzynarodowe projekcje w systemach „video na życzenie” i wspomagać promowanie europejskiego kina;

126. uznaje rolę nagrody Parlamentu Europejskiego LUX w promowaniu filmów europejskich oraz wielojęzyczności, co odbywa się przez tłumaczenie napisów do nagrodzonego filmu na wszystkie 23 języki urzędowe UE i stanowi przyczynek do debat społecznych wśród obywateli UE;

127. zaleca wzmoczenie współpracy i wymiany z państwami trzecimi, aby uwydatnić wartość produkcji europejskich na rynku światowym, w szczególności w obszarze Morza Śródziemnego, promować wymianę kulturalną, a także aby uruchomić nowe inicjatywy na rzecz wsparcia dialogu eurośroziemnomorskiego oraz rozwoju struktur demokratycznych w całym regionie, również w świetle zobowiązań podjętych na konferencji eurośroziemnomorskiej na temat kina;

*

* *

128. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przedłożenia niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

Wsparcie EU dla Międzynarodowego Trybunału Karnego

P7_TA(2011)0507

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie poparcia Unii Europejskiej dla Międzynarodowego Trybunału Karnego: stojąc w obliczu wyzwań i pokonując trudności (2011/2109(INI))

(2013/C 153 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK), który wszedł w życie dnia 1 lipca 2002 r.,
- uwzględniając Konwencję w sprawie zapobiegania zbrodniom ludobójstwa i karania takich zbrodni, która weszła w życie dnia 12 stycznia 1951 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego, zwłaszcza rezolucje z dnia 19 listopada 1998 r.⁽¹⁾, 18 stycznia 2001 r.⁽²⁾, 28 lutego 2002 r.⁽³⁾, 26 września 2002 r.⁽⁴⁾ i 19 maja 2010 r.⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie rocznych sprawozdań dotyczących przestrzegania praw człowieka na świecie, z których ostatnią przyjęto w dniu 16 grudnia 2010 r.⁽⁶⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego⁽⁸⁾,
- uwzględniając plan działania z dnia 4 lutego 2004 r. oraz plan działania w następstwie decyzji w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego z dnia 12 lipca 2011 r.,
- uwzględniając umowę o współpracy i pomocy między Międzynarodowym Trybunałem Karnym a Unią Europejską⁽⁹⁾,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) z 2003 r. pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając program sztokholmski (2010-2014) pt. „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” (grudzień 2009 r.)⁽¹⁰⁾ oraz plan działania służący realizacji programu sztokholmskiego (kwiecień 2010 r., COM(2010)0171),
- uwzględniając decyzję Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r., ustanawiającą europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne⁽¹¹⁾, oraz decyzję Rady 2003/335/WSiSW z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wykrywania i karania ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 07.12.98, s. 265.

⁽²⁾ Dz.U. C 262 z 18.09.2001, s. 262.

⁽³⁾ Dz.U. C 293 E z 28.11.02, s. 88.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 291.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 161 E z 31.05.11, s. 78.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2010)0489.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 150, 18.06.03, s. 67.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 115 z 28.04.2006, s. 50.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 115 z 04.05.2010, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 167 z 26.6.2002, s. 1.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 118 z 14.5.2003, s. 12.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (2005 r.) w sprawie Sudanu/Darfuru i nr 1970 (2011 r.) w sprawie Libii,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0368/2011),
- A. mając na uwadze, że sprawiedliwość, zasada państwa prawa i walka z bezkarnością są filarami trwałego pokoju gwarantującymi prawa człowieka i podstawowe wolności;
- B. mając na uwadze, że poczynając od września 2011 r., 117 państw ratyfikowało statut rzymski; mając na uwadze, że dążenie do jego powszechnej ratyfikacji powinno pozostać nadrzędnym celem;
- C. mając na uwadze, że uniwersalny charakter sprawiedliwości zakłada jej jednolite stosowanie, bez wyjątków i podwójnych standardów; mając na uwadze, że osoby, które dopuściły się ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, egzekucji pozasądowych, zbrodni wojennych, tortur, masowych gwałtów lub wymuszonych zaginięć nie powinny nigdzie znaleźć bezpiecznego schronienia;
- D. mając na uwadze, że sprawiedliwość należy postrzegać jako niezbędny element stanowiący podstawę zaangażowania w pokój i rozwiązywanie konfliktów;
- E. mając na uwadze, że utrzymanie niezależności MTK jest kluczowe nie tylko ze względu na jego skuteczność, ale również na propagowanie uniwersalności statutu rzymskiego;
- F. mając na uwadze, że MTK jest pierwszym stałym międzynarodowym organem wymiaru sprawiedliwości, w którego kompetencji leży sądenie osób pod zarzutem ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości oraz zbrodni wojennych i który tym samym w istotny sposób przyczynia się do poszanowania praw człowieka oraz prawa międzynarodowego zwalczając bezkarność, a także odgrywa kluczową rolę w zapobieganiu naruszeniom prawa i wyraźnie wskazuje, iż bezkarność w odniesieniu do tych zbrodni nie będzie tolerowana;
- G. mając na uwadze, że poszanowanie „interesu wymiaru sprawiedliwości” bez względu na uwarunkowania polityczne (artykuł 53 statutu rzymskiego) jest podstawową zasadą trybunału; mając na uwadze, że MTK odgrywa zasadniczą rolę w propagowaniu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości i tym samym działa na rzecz bezpieczeństwa, sprawiedliwości i zasady państwa prawa, jak również utrzymania pokoju i wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego;
- H. mając na uwadze, że jurysdykcja MTK obejmuje przestępstwa popełnione po wejściu w życie statutu rzymskiego w dniu 1 lipca 2002 r.;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z preambułą statutu rzymskiego, jak również z zasadą komplementarności MTK działa wyłącznie w przypadkach, gdy sądy krajowe nie są w stanie lub nie chcą prowadzić rzetelnych rozpraw, a zatem państwa-strony zachowują pierwotną odpowiedzialność za ściganie zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa; mając na uwadze, że współpraca państw będących stronami statutu rzymskiego i organizacji regionalnych ma zasadnicze znaczenie, szczególnie w sytuacjach, w których jurysdykcja trybunału jest podważana;
- J. mając na uwadze, że polityka „pozytywnej komplementarności” MTK zwiększa możliwości sądów krajowych w zakresie dochodzenia i ścigania zbrodni wojennych;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- K. mając na uwadze, że MTK prowadzi obecnie dochodzenia w siedmiu państwach (Ugandzie, Demokratycznej Republice Konga, w regionie Darfur w Sudanie, Republice Środkowoafrykańskiej, Kenii, Libii i Wybrzeżu Kości Słoniowej) i publicznie ogłosił, że jest w trakcie analizowania informacji dotyczących domniemanych zbrodni popełnionych w wielu innych okolicznościach; mając na uwadze, że dwie sprawy zostały skierowane do trybunału przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (Darfur i Libia), trzy przez same państwa-strony (Uganda, Demokratyczna Republika Konga, Republika Środkowej Afryki), a dwie zostały wszczęte motu proprio przez prokuratora (Kenia i Wybrzeże Kości Słoniowej);
- L. mając na uwadze, że 17 wydanych przez MTK nakazów aresztowania wciąż nie zostało wykonanych, w tym nakazy aresztowania Josepha Kony'ego i innych przywódców Armii Bożego Oporu w związku z sytuacją w północnej Ugandzie, Bosco Ntagandy w Demokratycznej Republice Konga, Ahmada Muhammada Haruna, Alego Muhammada Alego Abd-Al-Rahmana oraz prezydenta Sudanu Omara Hasana Ahmeda Al-Baszira oraz Saifa Al-Islama Kadafiego i Abdullaha Al-Senusiego w Libii;
- M. mając na uwadze, że prawo do rzetelnego procesu, prawa procesowe i prawa ofiar stanowią podstawowe zasady systemu określonego w statucie rzymskim;
- N. mając na uwadze, że trybunał ma na celu zapewnienie w pełni sprawiedliwości i zadośćuczynienia ofiarom i społecznościom dotkniętym konfliktami, w tym przez udział, ochronę, zastępstwo prawne i współpracę zewnętrzną;
- O. mając na uwadze, że trybunał daje ofiarom prawo uczestnictwa uzupełnione o struktury ochrony świadków;
- P. mając na uwadze, że system zadośćuczynień ofiarom zbrodni wchodzący w zakres kompetencji MTK czyni z niego jedyną taką instytucję sądowniczą na poziomie międzynarodowym;
- Q. mając na uwadze, że powodzenie czynności mających na celu zadośćuczynienie rozpoczynających się w 2011 r. zależy od dobrowolnych wkładów darczyńców, jak również od zebranych grzywien i konfiskat od osób skazanych;
- R. mając na uwadze, że trybunał otrzymuje obecnie coraz większą liczbę wniosków dotyczących dochodzeń, spraw i postępowań wstępnych – gdy tymczasem niektóre z państw będących stronami statutu rzymskiego dążą do tego, aby jego budżet nie ulegał zmianie lub nawet został zmniejszony;
- S. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie są zdecydowanymi stronnikami trybunału od momentu jego powstania oraz zapewniają mu stałe wsparcie polityczne, dyplomatyczne, finansowe i logistyczne, w tym propagowanie uniwersalności statutu rzymskiego i obronę jego integralności, z myślą o ochronie i zwiększaniu niezależności trybunału;
- T. mając na uwadze, że walka z bezkarnością może przynosić rezultaty wyłącznie wtedy, gdy wszystkie państwa-strony współpracują z MTK oraz gdy kraje niebędące stronami statutu także udzielą wsparcia tej instytucji sądowej;

Konieczność zwiększenia wsparcia dla trybunału za pomocą działań politycznych i dyplomatycznych

1. potwierdza swoje pełne poparcie dla MTK, statutu rzymskiego i międzynarodowego systemu sądownictwa karnego, których podstawowym celem jest zwalczanie bezkarności za zbrodnie ludobójstwa, zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne;
2. potwierdza swoje całkowite poparcie dla Biura Prokuratora, jego działania motu proprio i w zakresie wszczynania nowych postępowań;
3. wzywa państwa będące i niebędące stronami statutu rzymskiego do powstrzymywania się od wywierania politycznych nacisków na trybunał, co ma na celu zachowanie i zagwarantowanie jego bezstronności oraz sprawiedliwości opartej na prawie, nie zaś na uwarunkowaniach politycznych;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

4. podkreśla istotność zasady uniwersalności i apeluje do ESDZ, państw członkowskich UE oraz do Komisji o kontynuowanie intensywnych starań na rzecz propagowania powszechnej ratyfikacji statutu rzymskiego oraz porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów Międzynarodowego Trybunału Karnego (APIC), jak również krajowych przepisów implementacyjnych;

5. z zadowoleniem przyjmuje to, że UE i większość jej państw członkowskich złożyła określone zobowiązania podczas konferencji w Kampali, i zaleca, aby wywiązywanie się z tych zobowiązań było realizowane w wymaganym terminie i przedstawione w formie sprawozdania podczas kolejnego Zgromadzenia Państw-Stron, które zaplanowano na 12-21 grudnia 2011 r. w Nowym Jorku;

6. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia poprawek do statutu rzymskiego, w tym tych dotyczących zbrodni agresji, oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do ich ratyfikowania i włączenia ich do przepisów krajowych;

7. z zadowoleniem przyjmuje modyfikację wspólnego stanowiska UE w sprawie MTK przez przyjęcie decyzji z dnia 21 marca 2011 r.; zauważa, że nowa decyzja uwzględnia wyzwania, przed jakimi stoi trybunał, oraz podkreśla, że decyzja daje UE i jej państwom członkowskim dobrą podstawę do udzielania pomocy trybunałowi w stawianiu czoła tym wyzwaniom;

8. z zadowoleniem przyjmuje zmodyfikowany plan działań UE utworzony 12 lipca 2011 r. dotyczący działań następczych w stosunku do decyzji w sprawie MTK, który przedstawia skuteczne i konkretne środki, które UE ma podjąć z myślą o zwiększeniu w przyszłości jej poparcia dla trybunału, i zachęca prezydencję Rady oraz Komisję, ESDZ i państwa członkowskie do priorytetowego potraktowania wdrażania planu działania;

9. podkreśla, że pełna i sprawna współpraca pomiędzy państwami-stronami, w tym państwami członkowskimi UE, a trybunałem jest kluczowa dla skuteczności i powodzenia systemu międzynarodowego sądownictwa karnego;

10. apeluje do UE i jej państw członkowskich o stosowanie się w wymaganym terminie do wszystkich wniosków trybunału dotyczących udzielania pomocy i współpracy, między innymi wykonania wciąż oczekujących nakazów aresztowań oraz dostarczania informacji, w tym wniosków mających na celu uzyskanie pomocy w zidentyfikowaniu, zabezpieczeniu i zajęciu środków finansowych osób podejrzanych;

11. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE, które dotąd tego nie zrobiły, do uchwalenia ustawodawstwa krajowego w zakresie współpracy oraz do zawarcia porozumień ramowych z MTK w sprawie egzekwowania wyroków trybunału, prowadzenia dochodzeń, zbierania materiału dowodowego, identyfikacji, ochrony i relokacji świadków, aresztowań, ekstradycji, pozbawień wolności i zakwaterowania oskarżonych zwolnionych za kaucją, osadzania skazanych w więzieniach; apeluje do państw członkowskich o współpracę za pośrednictwem organy policji oraz mechanizmy sądowe i inne na rzecz zapewnienia odpowiedniego wsparcia dla MTK;

12. zachęca państwa członkowskie UE do zmiany artykułu 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tak aby dodać zbrodnie podlegające jurysdykcji MTK do listy zbrodni leżących w kompetencji UE; w szczególności wzywa państwa członkowskie UE do przekazania UE kompetencji w zakresie identyfikacji i zajmowania aktywów osób oskarżonych przez organy MTK, niezależnie od tego, czy postępowanie sądowe zostało wszczęte przez MTK; wzywa państwa członkowskie UE do współpracy w zakresie wymiany odpowiednich informacji za pośrednictwem istniejących biur ds. odzyskiwania mienia, jak również Międzyagencji Sieci Odzyskiwania Mienia Camden (CARIN);

13. wzywa państwa członkowskie UE do pełnego wcielenia postanowień statutu rzymskiego i porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów trybunału do ich ustawodawstwa krajowego;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

14. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia podczas konferencji rewizyjnej w Kampali poprawek do statutu rzymskiego dotyczących zbrodni agresji oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do ich ratyfikowania i uwzględnienia w przepisach krajowych; proponuje, aby w celu zagwarantowania i wzmocnienia uniwersalności statutu rzymskiego dołożono wszelkich starań na rzecz ustalenia w drodze wspólnego porozumienia bardziej szczegółowej definicji określonych przestępstw ustanawiając pojęcie aktu agresji łamiącego prawo międzynarodowe;

15. odnotowuje, że trybunał, zgodnie z postanowieniami z konferencji w Kampali, nie będzie mógł wykonywać jurysdykcji nad zbrodnią agresji do stycznia 2017 r., kiedy planowana jest decyzja państw-stron o aktywowaniu tej jurysdykcji;

16. z zadowoleniem przyjmuje wkład niektórych z państw członkowskich UE w walkę z bezkarnością w stosunku do najgorszych znanych ludzkości zbrodni przez stosowanie represji wszechświatowej; zachęca wszystkie państwa członkowskie UE do takiego postępowania; zaleca, aby w dalszym ciągu wzmocniano rolę unijnej sieci punktów kontaktowych ds. zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa w ułatwianiu współpracy między organami ścigania UE w zakresie ścigania sprawców poważnych przestępstw;

17. podkreśla kluczową rolę międzynarodowych jurysdykcji karnych w zwalczaniu bezkarności i poszczególnych przypadków naruszenia prawa międzynarodowego związanych z nielegalnym wykorzystywaniem i werbowaniem dzieci do wojska; stanowczo sprzeciwia się wcielaniu lub werbowaniu dzieci poniżej osiemnastego roku życia do sił zbrojnych lub wykorzystywaniu ich w jakikolwiek sposób w działaniach wojskowych; zwraca uwagę na znaczenie zapewnienia im prawa do spokojnego dzieciństwa, edukacji, fizycznej integralności, bezpieczeństwa i płciowej niezależności;

18. wzywa do ustanowienia skutecznych strategii i mechanizmów wspierających celem dopilnowania, by uczestnictwo ofiar w procesach MTK w sposób znaczący wpływało na większą dostępność porad psychologicznych, medycznych i prawnych, jak również na łatwy dostęp do programów ochrony świadków; podkreśla znaczenie propagowania wiedzy na temat przemocy seksualnej na obszarach ogarniętych konfliktami za pomocą programów dotyczących kwestii prawnych, dokumentowania przestępstw seksualnych popełnionych w konfliktach wojennych, szkolenia prawników, sędziów i działaczy ze statutu rzymskiego i międzynarodowego orzecznictwa w odniesieniu do przestępstw seksualnych popełnionych na kobietach i dzieciach;

19. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do zapewnienia programów szkoleniowych dla m.in. oficerów śledczych, prokuratorów, sędziów i dowódców wojskowych, skupiających się po pierwsze na przepisach statutu rzymskiego i odpowiadającym im przepisom prawa międzynarodowego i, po drugie, na prewencji, wykrywaniu, dochodzeniu i ściganiu przypadków łamania tych przepisów;

20. zwraca uwagę na porozumienie o współpracy i pomocy pomiędzy UE a MTK; wzywa państwa członkowskie UE do zastosowania zasady represji wszechświatowej w zwalczaniu bezkarności i zbrodni przeciwko ludzkości i podkreśla jej znaczenie dla skuteczności i sprawnego działania systemu międzynarodowego sądownictwa karnego;

21. zdecydowanie zachęca UE i jej państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich środków i instrumentów dyplomatycznych, by wymagać skutecznej współpracy z MTK, w szczególności w odniesieniu do wykonywania nakazów aresztowania oczekujących na wykonanie;

22. zdecydowanie zachęca UE i jej państwa członkowskie, przy wsparciu ze strony ESDZ, do wprowadzenia szeregu ścisłych wewnętrznych wytycznych wzorowanych na istniejących wytycznych ONZ i MTK stosowanych przez Biuro Prokuratora, które będą zawierały kodeks postępowania dotyczący kontaktów między urzędnikami UE i państw członkowskich a osobami poszukiwanymi przez MTK, zwłaszcza jeżeli te ostatnie nadal piastują urzędy publiczne, bez względu na ich status i to, czy są obywatelami państw będących stronami czy państw niebędących stronami statutu rzymskiego;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

23. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w przypadku, gdy państwo partnerskie kieruje zaproszenie lub wyraża wolę zezwolenia na wizyty na swoim terytorium wobec osoby, w odniesieniu do której MTK wydał nakaz aresztowania, bezzwłocznie wywierały silną presję na to państwo celem aresztowania lub wsparcia czynności związanych z aresztowaniem lub też przynajmniej celem uniemożliwienia takiej osobie odbycia podróży; zauważa, że takie zaproszenia zostały ostatnio wystosowane do prezydenta Sudanu Omara Al-Baszira m.in. przez Czaad, Chiny, Dżibuti, Kenię i Malezję;

24. uznaje niedawną decyzję prokuratora MTK dotyczącą wydania nakazu aresztowania dla Saifa Al-Islama Kadafigo i szefa wywiadu Abdullaha Al-Senusiego z Libii w związku z domniemanym popełnieniem przez nich zbrodni przeciwko ludzkości od momentu rozpoczęcia powstania; podkreśla, że ich schwytanie i późniejsze osądzenie przez MTK będzie stanowiło istotny wkład w walkę z bezkarnością w regionie;

25. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że państwa-strony MTK, takie jak Czaad, Dżibuti i Kenia, przyjęły ostatnio na swoich terytoriach prezydenta Sudanu Omara Hasana Ahmeda Al-Baszira bez aresztowania go i wydania trybunałowi, mimo iż na mocy statutu rzymskiego mają one wyraźny obowiązek zatrzymania i wydania go;

26. podkreśla wagę zdecydowanego działania UE na rzecz przewidywania i unikania lub potępienia takich przypadków braku współpracy; podkreśla potrzebę stworzenia przez UE (i państwa członkowskie) wewnętrznego protokołu zawierającego konkretne, standardowe działania pozwalające im konsekwentnie i w porę reagować na przypadki braku współpracy z trybunałem, w stosownych przypadkach skoordynowanego z mechanizmami innych właściwych instytucji, w tym Zgromadzenia Państw-Stron;

27. zauważa ważną rolę, jaką odegrały państwa afrykańskie w tworzeniu MTK i uznaje ich wsparcie oraz bliską współpracę za niezbędne dla skutecznego funkcjonowania trybunału oraz jego niezawisłości;

28. wzywa afrykańskie państwa-strony statutu rzymskiego MTK do wypełnienia zobowiązań wynikających ze statutu rzymskiego MTK i zgodnie z Aktem Założycielskim Unii Afrykańskiej do aktywnego wspierania realizacji zadania, jakim jest pociągnięcie do odpowiedzialności sprawców najcięższych zbrodni na świecie, przez zademonstrowanie silnego poparcia dla trybunału podczas szczytów Unii Afrykańskiej (UA) oraz wzywa UA do położenia kresu bezkarności winnych najcięższych zbrodni i do pomocy ofiarom okrucieństwa; wyraża poparcie dla wniosku trybunału o otwarcie biura łącznikowego z Unią Afrykańską w Addis Abebie;

29. wzywa UE i jej państwa członkowskie do uwzględnienia pracy MTK i postanowień statutu rzymskiego w priorytetach ich programów rozwoju mających na celu wzmocnienie rządów prawa; apeluje do UE i jej państw członkowskich o dostarczenie niezbędnej technicznej, logistycznej i finansowej pomocy i wiedzy krajom rozwijającym się, które posiadają jedynie ograniczone możliwości dostosowywania ich ustawodawstwa krajowego do postanowień statutu rzymskiego oraz współpracy z MTK, bez względu na to czy państwa te ratyfikowały statut; zachęca również UE i jej państwa członkowskie do wspierania programów szkoleniowych dla władz policyjnych, sądowych, wojskowych i administracyjnych krajów rozwijających się dotyczących znajomości przepisów statutu rzymskiego;

30. zachęca następne Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE do dyskusji na temat walki z bezkarnością w międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju i stosownego dialogu politycznego zgodnie z licznymi rezolucjami i art. 11 ust. 6 zmienionej umowy z Kotonu w celu uwzględnienia w priorytetach walki z bezkarnością i wzmocnienia zasady państwa prawa w ramach istniejących programów i działań dotyczących współpracy na rzecz rozwoju;

31. zachęca ESDZ i służby dyplomatyczne państw członkowskich UE, aby w sposób systematyczny i ukierunkowany zastosować narzędzia dyplomatyczne wykorzystywane przez nie w celu zwiększenia wsparcia dla MTK i propagowania powszechnej ratyfikacji i wdrożenia statutu rzymskiego; odnotowuje, że narzędzia te obejmują działania dyplomatyczne, deklaracje i oświadczenia polityczne, klauzule dotyczące MTK w umowach z państwami trzecimi oraz dialogi dotyczące polityki i praw człowieka; doradza podjęcie odpowiednich działań w oparciu o ocenę wyników;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

32. podkreśla potrzebę tego, aby MTK zwracał uwagę nie tylko na konflikty zbrojne, ale aktywniej badał przypadki łamania praw człowieka, które urastają do poziomu zbrodni przeciwko ludzkości i sytuacje, w przypadku których władze lokalne są wyraźnie niechętne do prowadzenia dochodzeń, skazywania i karania domniemyanych sprawców;

33. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji i państwa członkowskie UE do rozpoczęcia dyplomatycznych starań na rzecz zachęcenia członków Rady Bezpieczeństwa ONZ do rozpatrywania spraw, w których przedstawiciele państw, które nie są stroną statutu, dopuścili się domniemyanych zbrodni przeciwko ludzkości i wciąż pozostają bezkarni, dotyczy to także ostatnich wydarzeń w Iranie, Syrii, Bahrajnie i Jemenie;

34. uznaje rolę UE w propagowaniu ratyfikacji statutu rzymskiego i porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów trybunału na całym świecie, a także z zadowoleniem przyjmuje ostatnie przystąpienie Tunezji, Filipin, Malediwów, Grenady, Mołdawii, Saint Lucia i Szeszeli do statutu rzymskiego i ratyfikowanie przez nie statutu, co zwiększyło całkowitą liczbę państw-stron do 118; apeluje o to, by więcej krajów azjatyckich, północnoafrykańskich, bliskowschodnich oraz krajów Afryki Subsaharyjskiej stało się stronami statutu rzymskiego;

35. zaleca, aby UE, a w szczególności ESDZ, w dalszym ciągu propagowały uniwersalność statutu rzymskiego i porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów oraz zwalczanie bezkarności, a także działały w poszanowaniu trybunału, współpracowały z nim i udzielały mu wsparcia w kontekście relacji UE z krajami trzecimi, w tym w ramach umowy z Kotonu i dialogów pomiędzy UE a organizacjami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska, Liga Państw Arabskich, Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN); podkreśla znaczenie propagowania ratyfikacji i zastosowania statutu rzymskiego przez trybunał w dwustronnych rozmowach UE z państwami trzecimi poświęconych prawom człowieka;

36. wzywa Komisję i ESDZ do systematyczniejszego dążenia do włączenia klauzuli MTK do mandatów negocjacyjnych i porozumień z krajami trzecimi;

37. wzywa przywódców UE do zachęcania wszystkich państw, które nie są jeszcze stronami, do przystąpienia do statutu rzymskiego; wzywa przy tym do skoncentrowania się zwłaszcza na stałych członkach Rady Bezpieczeństwa ONZ i państwach niebędących stałymi członkami Rady Bezpieczeństwa;

38. z zadowoleniem przyjmuje udział Stanów Zjednoczonych jako obserwatora w Zgromadzeniu Państw-Stron MTK i wyraża nadzieję, że już wkrótce staną się one państwem-stroną statutu;

39. z zadowoleniem przyjmuje niedawne przystąpienie Tunezji do statutu rzymskiego i ma nadzieję, że będzie to pozytywny sygnał dla innych krajów Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu, aby poszły jej śladem; z zadowoleniem przyjmuje niedawną ratyfikację statutu rzymskiego przez Filipiny, która zwiększa liczbę państw azjatyckich należących do systemu trybunału i w sposób znaczący pokazuje rosnący udział państw azjatyckich w MTK, jak również niedawną ratyfikację statutu rzymskiego przez Malediwy i ostatni projekt ustawy Zgromadzenia Narodowego Republiki Zielonego Przylądka zezwalający na ratyfikację statutu rzymskiego i ma nadzieję, że rząd tego państwa bezzwłocznie zastosuje się do jego postanowień; wyraża nadzieję, że kraje Ameryki Łacińskiej dołączą do MTK;

40. wzywa Turcję, kraj kandydujący do UE, który jako jedyny jeszcze tego nie uczynił, aby możliwie najszybciej stała się państwem-stroną statutu rzymskiego i porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów trybunału, i jednocześnie podkreśla, że każdy przyszły kraj kandydujący i potencjalny kraj kandydujący, jak również państwa partnerskie objęte europejską polityką sąsiedztwa (EPS) muszą uczynić to samo;

41. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania możliwości i woli politycznej krajów trzecich – w szczególności krajów, których dotyczą działania MTK i na których temat MTK przygotowuje wstępną analizę – do wszczynania postępowań w sprawie ludobójstwa, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości; w związku z tym apeluje do UE i jej państw członkowskich o wsparcie procesów związanych z przeprowadzaniem reform oraz działań krajowych w zakresie budowania potencjału mających na celu wzmocnienie niezależnego systemu sądowego, organów ścigania i systemu penitencjarnego we wszystkich krajach bezpośrednio objętych działalnością komisji ds. poważnych przestępstw międzynarodowych;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

42. podkreśla, że skuteczność zasady komplementarności trybunału opiera się na nadrzędnych zobowiązaniach państw-stron do dochodzenia i ścigania zbrodni wojennych oraz ludobójstwa i zbrodni przeciwko ludzkości; wyraża zaniepokojenie tym, że nie wszystkie państwa członkowskie UE posiadają w swoim ustawodawstwie definicje tych przestępstw w rozumieniu prawa krajowego, dzięki którym ich sądy mogłyby sprawować nad tymi przestępstwami jurysdykcję;

43. wzywa państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do stworzenia kompletnych i skutecznych przepisów implementacyjnych w ramach przejrzystego procesu konsultacyjnego ze społeczeństwem obywatelskim oraz do wyposażenia krajowych systemów sądownictwa w narzędzia niezbędne do dochodzenia i ścigania tych przestępstw;

44. potwierdza, że UE i jej państwa członkowskie muszą nasilić swoje działania dyplomatyczne w stosunku do krajów niebędących stronami statutu rzymskiego oraz w stosunku do organizacji regionalnych (np. UA, ASEAN i Ligi Państw Arabskich) mające na celu propagowanie lepszego zrozumienia uprawnień MTK, tj. ścigania przez trybunał sprawców zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa, również przez rozwój specjalnej strategii komunikacji w tym zakresie i budowanie większego wsparcia dla trybunału i jego uprawnień, w szczególności na forum ONZ, jakim jest Rada Bezpieczeństwa ONZ;

45. zapewnia o decydującej roli wsparcia dyplomatycznego ze strony państw członkowskich UE dla mandatu MTK i działalności trybunału w gremiach ONZ, w tym w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ oraz Radzie Bezpieczeństwa ONZ;

46. podkreśla potrzebę dalszych działań dyplomatycznych mających na celu zachęcanie członków Rady Bezpieczeństwa ONZ do szybkiego przekazywania wniosków o wszczęcie postępowania zgodnie z postulatami artykułu 13b statutu rzymskiego i tak jak ostatnio pokazało doświadczenie, kiedy to w Radzie Bezpieczeństwa ONZ jednogłośnie zdecydowano o przekazaniu do MTK wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie Libii; wyraża również nadzieję, że Rada Bezpieczeństwa ONZ powstrzyma się od odrażania dochodzeń lub aktów oskarżenia trybunału zgodnie z artykułem 16 statutu rzymskiego;

47. wzywa członków Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz członków Zgromadzenia Ogólnego ONZ do znalezienia odpowiednich rozwiązań i środków, które pozwolą ONZ zapewnić trybunałowi środki finansowe, w szczególności na pokrycie kosztów związanych z rozpoczęciem dochodzeń i wnoszeniem oskarżeń w sprawach przekazywanych przez Radę Bezpieczeństwa ONZ, zgodnie z postanowieniami art. 115 statutu rzymskiego;

48. wzywa państwa członkowskie UE do zadbania o to, by uprawnienia właściwych regionalnych specjalnych przedstawicieli UE (SPUE) obejmowały koordynację i współpracę z MTK; apeluje do wysokiej przedstawicieli, aby wyznaczyła specjalnego przedstawiciela UE ds. międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości posiadającego uprawnienia do propagowania, uwzględniania w głównych priorytetach i reprezentowania zaangażowania UE w walkę z bezkarnością oraz zaangażowania UE w misję Międzynarodowego Trybunału Karnego w zakresie polityki zagranicznej UE;

49. apeluje do ESDZ, aby dopilnowała, by MTK został uwzględniony w głównych priorytetach polityki zagranicznej UE, w szczególności aby systematycznie uwzględniała walkę z bezkarnością i zasadę komplementarności w szerszym kontekście rozwoju i przy zachowaniu zasady państwa prawa, a przede wszystkim zachęciła będące w trakcie przemian kraje położone w południowym regionie Morza Śródziemnego do podpisania i ratyfikowania statutu rzymskiego;

50. potwierdza, że UE powinna zagwarantować ESDZ niezbędną wiedzę i wysoki poziom możliwości potrzebne do uczynienia kwestii związanych z MTK rzeczywistym priorytetem; zaleca, aby ESDZ zagwarantowała właściwy poziom zatrudnienia zarówno w Brukseli, jak i w ramach delegacji urzędników, których zadaniem jest zarządzanie kwestiami międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, a także aby ESDZ i Komisja Europejska dalej rozwijały szkolenia dla pracowników w zakresie międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości oraz MTK i utworzyły program wymiany pracowników z MTK z myślą o propagowaniu wzajemnej wiedzy na temat instytucji i ułatwieniu dalszej współpracy;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

51. wzywa wszystkie państwa-strony MTK, UE i sam MTK, w tym Biuro Prokuratora, do poczynienia wszelkich starań w celu oskarżenia i skazania sprawców przestępstw seksualnych przeciwko ludzkości, które stanowią specyficzny rodzaj zbrodni przeciwko ludzkości podlegający jurysdykcji MTK (artykuł 7 statutu rzymskiego) obejmujący gwałt, niewolnictwo seksualne, przymusową prostytucję, wymuszoną ciążę, przymusową sterylizację oraz jakiegokolwiek inne formy przemocy seksualnej porównywalnej wagi, jak również prześladowanie na tle płciowym; zauważa, że takie przestępstwa seksualne są szczególnie nikczemne, gdyż często są popełniane na szeroką skalę i stanowią zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości (artykuł 8 statutu rzymskiego), wymierzone w najbardziej bezbronne grupy – kobiety, dzieci i ludność cywilną – w krajach już osłabionych przez konflikty lub niedobór żywności i gład;

52. w kontekście zbliżającego się wyboru sześciu nowych sędziów i nowego prokuratora, zaplanowanego na grudzień 2011 r. podczas Zgromadzenia Państw-Stron, wzywa państwa członkowskie UE do wybrania na te stanowiska kandydatów posiadających najwyższe kwalifikacje, w sposób sprawiedliwy, przejrzysty i uwzględniający zasługi oraz zapewniający jednocześnie równowagę geograficzną i równowagę płci, a także do zachęcenia państw ze swoich regionów, które korzystają z minimalnych wymagań dotyczących głosowania (takie jak grupa Ameryki Łacińskiej i Karaibów (GRULAC) do skorzystania z tej możliwości i nominowania odpowiednich kandydatów, co zagwarantuje zrównoważoną reprezentację regionów w trybunale; zwraca uwagę na fakt, że wybór nowego prokuratora ma niezwykle znaczenie dla skuteczności i zasadności trybunału oraz wyraża uznanie dla pracy Komitetu ds. Sukcesji utworzonego przez Prezydium Zgromadzenia Państw-Stron;

53. z zadowoleniem przyjmuje propozycję utworzenia komitetu doradczego odbierającego i sprawdzającego wszystkie kandydatury na nowych sędziów, jak postuluje art. 36 ust. 4c statutu rzymskiego, a także Komitetu ds. Sukcesji Prokuratora MTK, oraz wyraża opinię, że uwarunkowania polityczne nie powinny mieć wpływu na pracę Komitetu ds. Sukcesji;

Konieczność zapewniania trybunałowi dalszego wsparcia pod względem finansowym i logistycznym

54. z zadowoleniem odnosi się do dotychczasowego finansowego i logistycznego wsparcia UE i poszczególnych państw członkowskich dla MTK oraz zaleca, aby kontynuowano i dalej rozwijano obecne formy wsparcia przez regularny wkład państw-stron w budżet MTK lub unijne środki finansowania takie jak europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR), w szczególności w następujących dziedzinach: działania zewnętrzne mające na celu pomoc ofiarom i społecznościom dotkniętym konfliktami, zastępstwo prawne, relokacja świadków, udział i ochrona ofiar/świadków, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb kobiet i młodocianych/dzieci będących ofiarami; zapewnienie wsparcia umożliwiającego trybunałowi zaspokojenie pilnych potrzeb operacyjnych wynikających z prowadzenia nowych dochodzeń; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wsparcia działań MTK zmierzających do zwiększenia obecności w terenie, przez uznanie znaczenia obecności trybunału w terenie dla propagowania zrozumienia i wsparcia dla uprawnień trybunału, jak również dzięki zaangażowaniu i wspieraniu społeczności poszkodowanych w wyniku przestępstw objętych jurysdykcją trybunału; wyraża zaniepokojenie tym, że brak zasobów pozostaje przeszkodą dla optymalnego funkcjonowania trybunału;

55. podkreśla istotny wpływ statutu rzymskiego na ofiary, jednostki i społeczności dotknięte przestępstwami objętymi jurysdykcją trybunału; uważa, że działania trybunału na rzecz kontaktów zewnętrznych są kluczowe dla propagowania porozumienia i wsparcia dla jego działalności, dla zaspakajania oczekiwań ofiar i społeczności dotkniętych konfliktami i dla tego, aby umożliwić im śledzenie i zrozumienie procesów międzynarodowego sądownictwa karnego oraz pracy trybunału;

56. zaleca, aby państwa członkowskie UE nadal zapewniały odpowiedni wkład do funduszu powierniczego MTK na rzecz ofiar (w celu pokrycia ewentualnych odszkodowań przy równoczesnej kontynuacji obecnej działalności związanej z udzielaniem pomocy) oraz wspierały finansowo nowo utworzony specjalny fundusz relokacji świadków MTK, fundusz na rzecz wizyt rodzin osadzonych w siedzibie trybunału w Hadze, program pomocy prawnej i zapewniały środki na pokrycie kosztów związanych z utrzymaniem i rozwojem obecności MTK w terenie;

57. stanowczo popiera starania MTK na rzecz rozszerzenia i wzmocnienia jego obecności w terenie, gdyż jest to niezbędne dla poprawienia możliwości sprawowania jego funkcji, w tym prowadzenia dochodzeń, współpracy z ofiarami i społecznościami dotkniętymi konfliktami, ochroną świadków i zapewniania udziału ofiar oraz zadośćuczynienia, co dodatkowo jest kluczowym czynnikiem zwiększania wpływu trybunału oraz możliwości pozostawienia pozytywnego i trwałego dziedzictwa;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

58. zachęca UE do zapewnienia właściwego i stabilnego finansowania podmiotów społeczeństwa obywatelskiego zajmujących się kwestiami związanymi z MTK w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, zachęca także państwa członkowskie UE i istniejące fundacje europejskie do utrzymania ich wsparcia dla takich podmiotów;

59. zachęca państwa członkowskie UE i ESDZ do rozpoczęcia dyskusji na temat przeglądu obecnych instrumentów finansowych UE, w szczególności Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), celem zbadania, w jaki sposób mogą one dalej przyczyniać się do wspierania działalności związanych z komplementarnością w krajach otrzymujących wsparcie w celu propagowania walki z bezkarnością w tych krajach;

60. dostrzega obecne starania Komisji na rzecz utworzenia zestawu instrumentów UE dotyczących komplementarności, których celem jest rozwijanie zdolności państw w zakresie dochodzenia i ścigania rzekomych przestępstw międzynarodowych, oraz zachęca Komisję do zagwarantowania jego wdrożenia z myślą o objęciu programami pomocy działań związanych z komplementarnością i osiągnięciu większej spójności różnych instrumentów UE;

61. wzywa wszystkie państwa-strony MTK do wspierania wspólnych wysiłków mających na celu usprawienie na szczeblu krajowym procesów w sprawie najcięższych zbrodni, takich jak zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;

62. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w zakresie organizacji seminarium na rzecz europejskiego i afrykańskiego społeczeństwa obywatelskiego w celu przedyskutowania międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w Pretorii, w kwietniu 2011 r., bierze pod uwagę zalecenia ze spotkania i wzywa Komisję do dalszego wspierania podobnych przedsięwzięć;

63. przypomina, że Parlament Europejski był jednym z najwcześniejszych otwartych sprzymierzeńców trybunału i zauważa jego zasadniczą rolę w monitorowaniu działań UE w tym zakresie; apeluje o zawarcie rozdziału dotyczącego walki z bezkarnością oraz MTK w rocznym sprawozdaniu PE na temat praw człowieka na świecie i sugeruje, aby Parlament Europejski odegrał aktywniejszą rolę przez propagowanie włączania kwestii walki przeciwko bezkarności oraz MTK do głównych priorytetów wszystkich polityk i instytucji, w tym do prac wszystkich komitetów, grup i delegacji w krajach trzecich;

*

* *

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Szczyt UE-USA dnia 28 listopada 2011 r.

P7_TA(2011)0510

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie szczytu UE-USA, który odbędzie się w dniu 28 listopada 2011 r.

(2013/C 153 E/14)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie stosunków transatlantycznych,

— uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że chociaż wiele globalnych wyzwań w dziedzinie polityki zagranicznej, bezpieczeństwa, rozwoju i środowiska wymaga wspólnych działań i współpracy transatlantycznej, aktualny kryzys gospodarczy stał się głównym wyzwaniem, jakim należy się obecnie zająć;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- B. mając na uwadze, że UE i USA stanowią razem połowę światowej gospodarki, a ich partnerstwo o wartości 4,28 bln USD jest największym, najbardziej zintegrowanym i najdłużej trwającym związkiem gospodarczym na świecie oraz główną siłą napędową światowego dobrobytu gospodarczego;
- C. mając na uwadze, że trwający w Europie i Stanach Zjednoczonych kryzys finansowy i gospodarczy stanowi zagrożenie dla stabilności i dobrej koniunktury obu gospodarek oraz dobrobytu obywateli, a także mając na uwadze, że w celu przezwyciężenia tego kryzysu potrzeba ściślejszej współpracy gospodarczej między Europą a Stanami Zjednoczonymi nigdy w historii nie była bardziej pilna;
- D. mając na uwadze, że nakaz zapewnienia wolności i bezpieczeństwa w kraju nie powinien być realizowany kosztem poświęcenia podstawowych zasad odnoszących się do swobód obywatelskich i konieczności przestrzegania wspólnych norm praw człowieka;
- E. mając na uwadze, że partnerstwo transatlantyckie opiera się na wspólnych podstawowych wartościach, takich jak wolność, demokracja, prawa człowieka i praworządność, jak również na wspólnych celach, takich jak postęp społeczny, integracja społeczna, otwarte i zintegrowane gospodarki, zrównoważony rozwój i pokojowe rozwiązywanie konfliktów, a także jest kamieniem węgielnym bezpieczeństwa i stabilności w obszarze euroatlantyckim,

Zatrudnienie i wzrost gospodarczy

1. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje szczytu G20, który odbył się w Cannes w dniach 3-4 listopada 2011 r., szczególnie dotyczące planu działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, reformy mającej na celu wzmocnienie międzynarodowego systemu monetarnego, nieustannych wysiłków w zakresie regulacji finansowych i zobowiązań do pobudzenia wielostronnego handlu i unikania protekcyjizmu; uważa, że sprawą najwyższej wagi jest, by na szczycie UE-USA obaj partnerzy zobowiązali się do objęcia głównej roli we wdrażaniu zobowiązań G20; zwraca uwagę na dyskusję w ramach G20 na temat pakietu możliwości innowacyjnego finansowania oraz na fakt, że UE wciąż pracuje nad koncepcją podatku od transakcji finansowych;
2. wzywa administracje UE i USA do opracowania i zainicjowania wspólnej transatlantyckiej inicjatywy na rzecz zatrudnienia i wzrostu, w tym harmonogramu wspierania handlu i inwestycji;
3. wzywa UE oraz USA do wprowadzenia mechanizmu wczesnego ostrzegania w celu wykrywania przypadków protekcyjizmu w stosunkach dwustronnych i zapobiegania im; przypomina o znaczeniu, jakie mają dla handlu transatlantyckiego otwarte rynki zamówień, które zapewniają wszystkim dostawcom, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom, równy dostęp i w związku z tym wzywa USA do odstąpienia od wprowadzenia wymogów kupowania amerykańskich produktów; podkreśla znaczenie porozumienia WTO w sprawie zamówień publicznych (GPA) dla zapewnienia takiego otwartego i zrównoważonego dostępu do obu rynków;
4. podkreśla potrzebę wzmocnienia procesu Transatlantyckiej Rady Gospodarczej (TRG) z myślą o osiągnięciu tych celów, szczególnie opracowania wspólnych norm w nowych obszarach wymagających regulacji, takich jak nanotechnologia, lub w nowo powstających sektorach gospodarki, takich jak technologia pojazdów elektrycznych; wzywa UE i USA do ścisłego włączenia w prace TRG przedstawicieli Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców, ponieważ prawodawcy dzielą z władzą wykonawczą odpowiedzialność za wprowadzanie w życie wielu decyzji TRG i nadzór nad nimi;
5. zachęca do wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk między UE i USA w zakresie sposobów pobudzania przedsiębiorczości, między innymi poprzez wspieranie nowych przedsiębiorstw i postępowanie w przypadku upadłości;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

6. podkreśla konieczność zacieśnienia współpracy w ramach partnerstwa na rzecz badań i innowacji;
7. podkreśla potrzebę przyjęcia i wdrożenia wspólnego planu działania UE i USA na rzecz surowców do roku 2020, który koncentruje się w szczególności na ziemiach rzadkich, i który powinien wspierać współpracę w zakresie oszczędnego gospodarowania zasobami, innowacji w zakresie wydobycia i technologii recyklingu surowców oraz badań nad możliwościami ich zastąpienia; domaga się, aby strategia transatlantycka wspierała ogólnosięwiatowe gospodarowanie surowcami za pomocą wspólnych przedsięwzięć, takich jak Międzynarodowe Forum Surowców na wzór Międzynarodowego Forum Energetycznego;
8. podkreśla znaczenie współpracy w dziedzinie propagowania na świecie efektywności energetycznej, źródeł odnawialnych oraz wysokich norm bezpieczeństwa jądrowego i przyjmuje z zadowoleniem ciągłą koordynację programów znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych oraz współpracę w dziedzinie rozwoju technologii energetycznych;
9. wzywa Komisję do postępów w prowadzonych z USA negocjacjach w obszarze bezpieczeństwa produktów i z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie podstawy prawnej, która umożliwi amerykańskiej komisji ds. bezpieczeństwa produktów konsumenckich negocjowanie umowy z UE, co powinno polepszyć wymianę informacji na temat produktów niebezpiecznych, zranień i działań naprawczych podejmowanych zarówno w państwach członkowskich UE, jak i w USA;

Globalne zarządzanie, polityka zagraniczna i rozwój

10. przypomina, że wolne i otwarte państwa demokratyczne propagują pokój i stabilność oraz są najlepszym gwarantem bezpieczeństwa na świecie, a także wzywa UE i USA, aby zacieśniły współpracę na rzecz szerzenia pokoju, zwłaszcza na Bliskim Wschodzie, oraz wspierania rodzących się w Afryce Północnej demokracji;
11. wzywa UE i USA, aby usilnie dążyły do wznowienia bezpośrednich negocjacji między Izraelem i Palestyńczykami w pełnej zgodności z prawem międzynarodowym, prowadzących do wypracowania koncepcji dwóch państw w granicach z 1967 r. z Jerozolimą jako stolicą obu państw – bezpiecznego Izraela oraz niepodległej, demokratycznej i zdolnej do samostanowienia Palestyny – współistniejących obok siebie w pokoju i poczuciu bezpieczeństwa; wzywa państwa członkowskie i USA, aby odpowiedziały na uzasadnione dążenie Palestyńczyków do posiadania reprezentacji jako państwo w Organizacji Narodów Zjednoczonych w wyniku negocjacji w ramach ONZ;
12. wzywa przede wszystkim do wspólnej inicjatywy UE i USA w celu przekonania rządu izraelskiego do cofnięcia decyzji o przyspieszeniu budowy 2 000 domów na Zachodnim Brzegu oraz o wstrzymaniu wypłaty wpływów z ceł, jakie Izrael jest winny Narodowej Władzy Palestyńskiej, w odpowiedzi na przyjęcie Palestyny do UNESCO;
13. zdecydowanie potępia eskalację przemocy w Syrii i popiera dążenie USA i państw członkowskich UE do przyjęcia na forum Rady Bezpieczeństwa ONZ rezolucji, która potępi śmiertelne stosowanie siły przez reżim syryjski, wezwie do położenia kresu przemocy oraz wprowadzi sankcje w przypadku niezastosowania się do tych nakazów; z zadowoleniem przyjmuje zawieszenie członkostwa Syrii w Lidze Arabskiej, a także apele króla Jordanii Abdullaha o ustąpienie prezydenta Baszara Al-Assada;
14. wzywa UE i USA, aby nadal popierały wszystkie próby podejmowane przez tymczasowe władze Libii, służące budowie zintegrowanego i demokratycznego społeczeństwa; podkreśla jednocześnie, że to poparcie musi być uzależnione od przestrzegania praw człowieka i praworządności oraz uczestnictwa wszystkich obywateli, a zwłaszcza kobiet, w życiu politycznym;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

15. wyraża głębokie zaniepokojenie ostatnim sprawozdaniem Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (IAEA), w którym stwierdzono, że Iran jest na dobrej drodze do zdobycia umiejętności niezbędnych do zaprojektowania i zbudowania broni jądowej; ubolewa, że Iran, pomimo wielokrotnego podkreślenia, iż jego program jądowy jest prowadzony jedynie w pokojowych celach związanych z wytwarzaniem energii dla społeczeństwa, nie współpracował w pełni z IAEA; jest przekonany, że UE i USA powinny kontynuować ścisłą współpracę i nadal wywierać silną presję na Iran w ramach P5+1, używając wszelkich politycznych, dyplomatycznych i ekonomicznych środków, w tym sankcji, w celu zmuszenia tego kraju do wypełniania jego międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni jądowej oraz w celu powstrzymania i ograniczenia zagrożenia, jakie to państwo stwarza dla międzynarodowego bezpieczeństwa;

16. podkreśla, że UE i USA zarządzają łącznie 90 % światowej pomocy na rzecz rozwoju w obszarze zdrowia i 80 % całkowitej pomocy; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie przez UE i USA we wrześniu 2011 r. dialogu w sprawie rozwoju, ponieważ pozostało jedynie pięć lat na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;

17. wzywa UE i USA, aby nalegały na podjęcie działań na szczeblu G20 w celu pogłębienia globalnej współpracy w zakresie zwalczania nadużyć spekulacyjnych w dziedzinie cen żywności oraz nadmiernej fluktuacji cen żywności na świecie; zaznacza, że G20 musi zaangażować w te działania kraje spoza tej grupy w celu zapewnienia globalnej spójności;

18. podkreśla, że szczyt należy wykorzystać również do wymiany poglądów na temat państw trzecich, szczególnie krajów BRIC, oraz do zwiększenia koordynacji w tym zakresie;

19. podkreśla, że zmiana klimatu to sprawa o znaczeniu globalnym i wzywa Komisję, aby zabiegała o uzyskanie od USA ambitnego zobowiązania do osiągnięcia postępów na nadchodzącej konferencji w Durbanie, z myślą o dopilnowaniu, by uzgodniono szczegółowy mandat w celu zakończenia negocjacji kompleksowego światowego porozumienia klimatycznego do 2015 r.; wyraża w związku z tym zaniepokojenie przyjętym niedawno przez amerykańską Izbę Reprezentantów projektem ustawy 2594 wzywającej do zabronienia amerykańskim liniom lotniczym uczestnictwa w systemie handlu emisjami UE; apeluje do Senatu USA o odrzucenie tego projektu ustawy i wzywa do podjęcia konstruktywnego dialogu na ten temat;

20. apeluje, aby podczas dyskusji na temat gospodarki na szczycie UE-USA uwzględnione zostały takie kwestie, jak ochrona klimatu, niedobór zasobów i oszczędne gospodarowanie nimi, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencja; ponownie stwierdza, że działania koordynowane na szczeblu międzynarodowym umożliwiają zmierzenie się z wyrażanymi przez zainteresowane sektory – w szczególności sektory energochłonne – obawami dotyczącymi problemu ucieczki emisji;

Wolność i bezpieczeństwo

21. uznaje, że cały przepływ pasażerów i towarów w obszarze rynku transatlantyckiego powinien podlegać stosownym i współmiernym środkom bezpieczeństwa;

22. wzywa w związku z tym USA do odstąpienia od szerokich, ogólnych restrykcji, takich jak skanowanie wszystkich kontenerów lub zakaz wnoszenia płynów na pokład samolotu na korzyść podejścia bardziej ukierunkowanego i opartego na zagrożeniu, np. z wykorzystaniem bezpiecznych systemów operacyjnych czy skanowania płynów;

23. z zadowoleniem przyjmuje zatem otwarcie w marcu 2011 r. negocjacji dotyczących porozumienia między UE a USA w sprawie ochrony danych osobowych i podkreśla, że planowana umowa między UE a USA w sprawie rejestru nazwisk pasażerów powinna być zgodna z żądaniami PE zawartymi w rezolucjach z dnia 5 maja 2010 r. ⁽¹⁾ i z dnia 11 listopada 2010 r. ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 70.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2010)0397.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

24. podkreśla znaczenie, jakie ma prawidłowe wdrożenie umów między UE i USA w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy prawnej oraz odnośnych instrumentów dwustronnych;
25. ponownie wyraża pogląd, że UE musi w dalszym ciągu przywoływać w rozmowach z USA na szczeblu politycznym i technicznym kwestię znaczenia, jakie UE przywiązuje do jak najszybszego przystąpienia czterech pozostałych państw członkowskich UE do systemu bezwizowego;
26. podkreśla konieczność ochrony i integralności internetu i swobody komunikacji na świecie przez unikanie jednostronnych środków w celu unieważnienia adresów IP lub nazw domen;
27. bierze pod uwagę konkretne propozycje różnych Komisji Parlamentu Europejskiego i zwraca się do delegacji Parlamentu Europejskiego do Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców o wykorzystanie ich wkładu;

*

* *

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Kongresowi Stanów Zjednoczonych, współprzewodniczącym Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców oraz współprzewodniczącym i sekretariatowi Transatlantyckiej Rady Gospodarczej.

Otwarty internet i neutralność sieci w Europie

P7_TA(2011)0511

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie otwartego internetu i neutralności sieci w Europie

(2013/C 153 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 19 kwietnia 2011 r. pt. „Otwarty Internet i neutralność sieci w Europie” (COM(2011)0222 – wersja ostateczna),
- uwzględniając pytanie skierowane w dniu 12 października 2011 r. do Rady w sprawie otwartego Internetu i neutralności sieci w Europie (O-000243/2011 – B7-0641/2011 oraz O-000261/2011 – B7-0653/2011)),
- uwzględniając oświadczenie Komisji w sprawie neutralności sieci z dnia 18 grudnia 2009 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 1 ust. 8 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej,
- uwzględniając art. 20 ust. 1 lit. b), 21 ust. 3 lit. c) i d) oraz 22 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 308, z 18.12.2009, s. 2.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie internetu szerokopasmowego w Europie: inwestycje na rzecz rozwoju opartego na technologiach szerokopasmowych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji COM (2010)0245 wersja ostateczna z dnia 19 maja 2010 r. pt. „Europejska agenda cyfrowa”,
 - uwzględniając wnioski Rady z dnia 31 maja 2010 r. ws. europejskiej agendy cyfrowej,
 - uwzględniając komunikat Komisji COM(2011)0206 wersja ostateczna z dnia 13 kwietnia 2011 r. pt. „Akt o jednolitym rynku – Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania „Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego”,
 - uwzględniając wyniki współorganizowanego przez Parlament i Komisję szczytu zatytułowanego „Otwarty Internet i neutralność sieci w Europie”, który odbył się w Brukseli dnia 11 listopada 2010 r.,
 - mając na uwadze analizę przeprowadzoną przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów pt. „Neutralność sieci: Wyzwania i rozwiązania w UE oraz USA” (IP/A/IMCO/ST/2011-02) z maja 2011 r.,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 7 października 2011 r. w sprawie neutralności sieci, zarządzania nią i ochrony prywatności i danych osobowych,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Rada planuje przyjęcie wniosków dotyczących otwartego internetu i neutralności sieci w Europie podczas posiedzenia Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii, które odbędzie się dnia 13 grudnia 2011 r.;
- B. mając na uwadze, że do 25 maja 2011 r. państwa członkowskie powinny były zastosować się do przyjętego w 2009 r. pakietu reform telekomunikacyjnych w UE, zaś Komisja Europejska podjęła już niezbędne kroki, by zadbać o poszanowanie zasad zawartych w traktacie UE i w porządku prawnym Wspólnoty;
- C. mając na uwadze, że Parlament Europejski wezwał Komisję do ochrony zasad neutralności i otwartości internetu i do promowania możliwości dostępu użytkowników końcowych do informacji i ich rozpowszechniania, a także korzystania z aplikacji i z wybranych przez siebie usług;
- D. mając na uwadze, że Komisja zwróciła się do Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) o zbadanie przeszkód w zakresie zmiany operatora, blokowania lub ograniczania przepustowości internetu, jak również przejrzystości i jakości usług w państwach członkowskich;
- E. mając na uwadze, że otwarty charakter internetu stał się główną siłą napędową konkurencyjności, wzrostu gospodarczego, rozwoju społecznego i innowacji, które doprowadziły do spektakularnego rozwoju oprogramowania, treści i usług online, a co za tym idzie do poszerzenia oferty dostępnych treści i usług i zwiększenia popytu na nie i sprawiły, że internet w szczególnie istotny sposób przyczynia się do przyspieszenia swobodnej wymiany wiedzy, pomysłów i informacji, w tym w krajach o ograniczonym dostępie do niezależnych mediów;
- F. mając na uwadze, że w niektórych krajach trzecich uniemożliwiono dostawcom usług szerokopasmowej telefonii komórkowej blokowanie legalnych stron internetowych i aplikacji VoIP i telefonii wideo, które konkurują z ich własnymi usługami telefonii głosowej lub wideo;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0322.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- G. mając na uwadze, że usługi internetowe są oferowane ponad granicami, a internet znalazł się w centrum światowej gospodarki;
 - H. w szczególności mając na uwadze, że – jak to podkreślono w strategii cyfrowej dla Europy – połączenia szerokopasmowe i internet odgrywają dużą rolę w napędzaniu wzrostu gospodarczego, tworzeniu nowych miejsc pracy i konkurencyjności Europy na arenie światowej;
 - I. mając na uwadze, że Europa będzie w stanie w pełni wykorzystać potencjał gospodarki cyfrowej jedynie poprzez stymulację prawidłowo funkcjonującego internetowego rynku cyfrowego,
1. pozytywnie odnosi się do komunikatu Komisji i zgadza się z wynikami jej analizy, w szczególności w zakresie potrzeby utrzymania otwartego charakteru internetu i jego neutralności jako głównej siły napędowej innowacji i popytu konsumpcyjnego i przy zapewnieniu, że w internecie nadal będzie można znaleźć usługi wysokiej jakości świadczone w poszanowaniu i w duchu upowszechniania praw podstawowych;
 2. zauważa, że we wnioskach zawartych w komunikacie Komisja uznała, iż na tym etapie nie ma jasno sprecyzowanej potrzeby przyjmowania dodatkowych przepisów w sprawie neutralności sieci na poziomie europejskim;
 3. podkreśla jednak, że istnieje możliwość wystąpienia działań sprzecznych z zasadami konkurencji oraz działań dyskryminacyjnych w dziedzinie zarządzania przesyłem informacji w sieci, w szczególności ze strony pionowo zintegrowanych przedsiębiorstw; pozytywnie odnosi się do wyrażonego przez Komisję zamiaru opublikowania wyników prowadzonego przez BEREC dochodzenia w zakresie praktyk potencjalnie wpływających na neutralność sieci w państwach członkowskich;
 4. zwraca się do Komisji o to, by zapewniła konsekwentne stosowanie i egzekwowanie przestrzegania obowiązujących w UE ramowych przepisów telekomunikacyjnych oraz by w ciągu sześciu miesięcy od opublikowania wyników dochodzenia BEREC ocenił, czy potrzebne są kolejne przepisy pozwalające zagwarantować swobodę wypowiedzi, nieskrępowany dostęp do informacji, wolność wyboru po stronie konsumenta oraz pluralizm mediów, aby zwiększyć konkurencyjność i innowacyjność oraz ułatwić obywatelom, przedsiębiorstwom i administracji publicznej szeroko zakrojone korzystanie z internetu; podkreśla, że w odniesieniu do wszelkich propozycji ujęcia neutralności sieci w ramy prawne na poziomie europejskim należy przeprowadzić analizę ich skutków;
 5. docenia prace BEREC w tej dziedzinie i wzywa państwa członkowskie, w szczególności krajowe organy regulacyjne, do ścisłej współpracy z tym organem;
 6. wzywa Komisję i BEREC, aby we współpracy z państwami członkowskimi i zgodnie z postanowieniami ramowych przepisów telekomunikacyjnych uważnie monitorowały rozwój zarządzania przesyłem informacji i porozumień o połączeniach wzajemnych, w szczególności w związku z blokowaniem i ograniczaniem przepływu informacji lub narzucaniem wygórowanych cen za usługi VoIP oraz wymianę plików, jak również zachowaniami zakłócającymi uczciwą konkurencję oraz nadmiernym zaniżaniem jakości; ponadto wzywa Komisję Europejską do zapewnienia, aby dostawcy usług internetowych nie blokowali, nie zakłócali, nie ograniczali dostępności usług szerokopasmowych w celu dostępu, wykorzystywania, wysyłania, umieszczania, otrzymywania lub oferowania wszelkich treści, oprogramowania lub usług niezależnie od źródła i celu oraz aby nie dyskryminowali nikogo w tym zakresie;
 7. wzywa Komisję, by informowała Parlament Europejski na temat bieżącego zarządzania przepływem informacji, rynku połączeń wzajemnych oraz przeciążenia sieci, jak również na temat związku ewentualnych niedociągnięć z brakiem inwestycji; wzywa Komisję do dalszego analizowania zagadnienia „neutralności urządzeń”;
 8. wzywa Komisję, państwa członkowskie i BEREC do zadbania o spójność podejścia do neutralności sieci oraz skuteczne wdrożenie ramowych przepisów telekomunikacyjnych UE;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

9. podkreśla, że wszelkie rozwiązanie zaproponowane w odniesieniu do neutralności sieci może być skuteczne jedynie dzięki spójnemu europejskiemu podejściu; w związku z tym wzywa Komisję do dokładnego monitorowania wszelkich przyjmowanych przepisów krajowych związanych z neutralnością sieci pod względem ich wpływu na rynki krajowe oraz na rynek wewnętrzny; uważa, że przyjęcie przez Komisję ogólnounijnych wytycznych, w tym dotyczących rynku telefonii komórkowej, w celu zapewnienia prawidłowego i spójnego wdrażania ramowych przepisów telekomunikacyjnych w zakresie neutralności sieci oraz egzekwowania ich przestrzegania byłoby korzystne dla wszystkich zainteresowanych podmiotów;
10. podkreśla znaczenie współpracy i koordynacji między państwami członkowskimi, a w szczególności pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi, oraz współpracy z Komisją, co pozwoli UE w pełni wykorzystać możliwości internetu;
11. zwraca uwagę na poważne problemy wynikające z odejścia od koncepcji neutralności sieci, w tym zachowanie niezgodne z zasadami uczciwej konkurencji, blokowanie innowacji, ograniczanie wolności wypowiedzi i pluralizmu mediów, brak świadomości konsumentów i naruszenia prywatności, które będą szkodzić przedsiębiorcom, konsumentom, jak i całemu społeczeństwu demokratycznemu, oraz przypomina opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na temat wpływu zarządzania przepływem informacji na poufny charakter komunikacji;
12. przypomina, że ramowe przepisy telekomunikacyjne UE mają na celu promowanie swobody wypowiedzi, wolnego od dyskryminacji dostępu do treści, oprogramowania i usług, skutecznej konkurencyjności, a w związku z tym wszelkie środki w obszarze neutralności sieci powinny mieć charakter uzupełniający w stosunku do już obowiązujących przepisów w dziedzinie konkurencyjności i dostarczać narzędzi do walki z wszelkimi praktykami naruszającymi zasady uczciwej konkurencji, jak również prowadzić do inwestycji i ułatwiać wprowadzanie nowych, innowacyjnych form przedsiębiorczości w ramach gospodarki online;
13. uznaje, że zasada neutralności sieci jest istotnym warunkiem wstępnym, który umożliwi innowacyjność w internetowym ekosystemie i zapewni sprawiedliwe warunki z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorców europejskich;
14. wyraża przekonanie, że skuteczna konkurencja w sektorze komunikacji elektronicznej połączona z przejrzystością w zakresie zarządzania przepływem informacji i jakości usług, jak również swobodą zmiany operatorów są niezbędnymi podstawowymi warunkami neutralności sieci i zapewniają użytkownikowi końcowemu wolność wyboru i wolność dostępu do informacji;
15. uznaje rozsądne zarządzanie komunikacją w sieci za niezbędne, by zapewnić, że łączność użytkowników z siecią nie będzie zakłócana ze względu na obciążenie sieci, w tym kontekście zauważa, że operatorzy, pod nadzorem krajowych organów regulacyjnych, mogą korzystać z procedur pomiaru i kształtowania przepływu informacji w internecie, by utrzymać funkcjonalną przepustowość i stabilność sieci i spełnić wymogi w zakresie jakości usług; wzywa właściwe organy krajowe do pełnego wykorzystania uprawnień wynikających z postanowień dyrektywy w sprawie usług powszechnych, by narzucać minimalne normy w zakresie jakości usług, jak również wyraża przekonanie, że chęć zapewnienia jakości przesyłu informacji w odniesieniu do usług, w przypadku których czas ma zasadnicze znaczenie, nie powinna stanowić argumentu przemawiającego za odejściem od zasady podejmowania możliwie najkorzystniejszych działań („best effort principle”);
16. wzywa właściwe krajowe organy regulacyjne do zadbania o to, by zarządzanie przepływem informacji nie wymagało podejmowania działań niezgodnych z zasadami uczciwej konkurencji lub działań szkodliwych i dyskryminujących; wyraża przekonanie, że wyspecjalizowane (lub zarządzane) usługi nie powinny negatywnie wpływać na zapewnienie powszechnego, korzystnego dostępu do internetu, a prowadzić do innowacyjności, promować swobodę wypowiedzi, jak również zapewniać konkurencyjność i pozwalać na uniknięcie nowych podziałów w gospodarce cyfrowej;

Ochrona konsumentów

17. wzywa do zachowania przejrzystości w zarządzaniu przepływem informacji, w tym do przekazywania użytkownikom informacji lepszej jakości, oraz podkreśla potrzebę umożliwienia konsumentom podejmowania świadomych decyzji oraz umożliwienia im rzeczywistego przejścia do korzystania z usług nowego dostawcy, który najlepiej odpowiada ich potrzebom i upodobaniom, w tym jeżeli chodzi o prędkość łącza i ilość pobieranych danych; w związku z tym zauważa jak istotne znaczenie ma zapewnienie konsumentom dostępu do jasno sformułowanych, skutecznych, znaczących i porównywalnych informacji na temat wszelkich odnośnych działań komercyjnych o równoważnych skutkach, a w szczególności na temat internetu mobilnego;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

18. wzywa Komisję do opublikowania wytycznych na temat prawa do zmiany operatora, tak by zastosować się do wymogów w zakresie przejrzystości i promować równie prawa dla konsumentów w całej UE;
19. odnotowuje problemy zgłaszane przez konsumentów w związku z różnicą między deklarowaną a rzeczywistą szybkością połączenia internetowego; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do spójnego egzekwowania zakazu reklamy wprowadzającej w błąd;
20. odnotowuje potrzebę stworzenia sposobów na zwiększenie zaufania obywateli do środowiska online; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do dalszego rozwijania programów edukacyjnych mających na celu zwiększanie umiejętności konsumentów w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz ograniczanie wykluczenia cyfrowego;
21. domaga się, aby Komisja zwróciła się do przedstawicieli konsumentów oraz do organizacji społeczeństwa obywatelskiego o aktywny udział na równi z przedstawicielami przemysłu w dyskusjach nad przyszłością internetu w UE;

*

* *

22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Zakaz stosowania amunicji kasetowej

P7_TA(2011)0512

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie zakazu stosowania broni kasetowej

(2013/C 153 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję dotyczącą broni kasetowej (CCM), która weszła w życie z dniem 1 sierpnia 2010 r. i została poparta w dniu 8 listopada 2011 r. przez 111 państw (podpisało ją 108 państw, w tym 3 państwa członkowskie UE, ratyfikowały ją 63 państwa, w tym 19 państw członkowskich UE, a przystąpiły do niej 3 państwa),
- uwzględniając projekt protokołu VI w sprawie broni kasetowej, z dnia 26 sierpnia 2011 r., do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (CCW),
- uwzględniając rezolucję w sprawie Konwencji o broni kasetowej, przyjętą w dniu 2 grudnia 2008 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając komunikat sekretarza generalnego ONZ na 2. posiedzenie państw-stron Konwencji o broni kasetowej, ogłoszony w Bejrucie w dniu 13 września 2011 r. przez Sergia Duarte, wysokiego przedstawiciela ds. rozbrojenia,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton, w szczególności z dnia 1 sierpnia 2010 r. w sprawie Konwencji dotyczącej broni kasetowej oraz z dnia 29 kwietnia 2011 r. w sprawie przypadków wykorzystania broni kasetowej w Libii,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie Konwencji o broni kasetowej ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 61.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie wejścia w życie Konwencji o broni kasetowej (CCM) oraz roli UE ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. sprawie postępów w zakresie rozminowywania ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że broń kasetowa stanowi poważne zagrożenie dla osób cywilnych ze względu na śmiertelne skutki, jakie zwykle powoduje na szeroką skalę, oraz że stosowanie tej broni prowadzi do wielu tragicznych obrażeń i zgonów wśród ludności cywilnej po zakończeniu konfliktu, gdyż niewybuchłe podpociski są często znajdowane przez dzieci i inne niewinne, niczego niepodjęziewające osoby;
- B. mając na uwadze, że decydującą rolę w pomyślnym zakończeniu „procesu z Oslo”, w którego wyniku weszła w życie Konwencja dotycząca broni kasetowej, odegrało poparcie ze strony większości państw członkowskich UE, inicjatywy parlamentarne oraz praca organizacji społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że 22 państwa członkowskie UE są państwami-stronami CCM, zaś 5 państw członkowskich UE nie podpisało CCM ani jej nie ratyfikowało;
- C. mając na uwadze, że państwa-strony CCM obowiązują zakaz stosowania, opracowywania, produkowania, nabywania w inny sposób, składowania, przetrzymywania lub pośredniego bądź bezpośredniego przekazywania komukolwiek broni kasetowej, a także zakaz pomagania komukolwiek w prowadzeniu jakichkolwiek działań zakazanych w konwencji oraz zakaz zachęcania i nakłaniania do takich działań;
- D. mając na uwadze, że CCM wprowadza nową normę humanitarną dotyczącą pomocy ofiarom, czyli m.in. osobom, które bezpośrednio ucierpiały w wyniku stosowania broni kasetowej, a także ich rodzinom i społecznościom;
- E. mając na uwadze, że wstępny tekst protokołu VI do CCW, który będzie omawiany na 4. konferencji przeglądowej w sprawie CCW, nie jest ani zgodny prawnie z CCM, ani jej nie uzupełnia; mając na uwadze, że państwa-strony CCM są prawnie zobowiązane do likwidacji całej broni tego rodzaju, zaś powyższy projekt protokołu wprowadziłby jedynie zakaz stosowania broni kasetowej sprzed 1980 r., przewiduje długi okres przejściowy, który umożliwiłby odroczenie stosowania postanowień konwencji o co najmniej 12 lat, pozwalałby na stosowanie broni kasetowej zawierającej tylko jeden mechanizm samoniszczący oraz zezwalałby państwom na stosowanie broni kasetowej o współczynniku zawodności do 1 %;
- F. mając na uwadze, że po podpisaniu CCM według doniesień broń kasetową wykorzystywano niedawno przeciw ludności cywilnej w Kambodży, Tajlandii i Libii oraz że należy podjąć pilne działania w celu zapewnienia, że niewybuchłe podpociski kasetowe zostaną usunięte, aby nie dopuścić do kolejnych ofiar śmiertelnych i obrażeń;
1. wzywa państwa członkowskie UE, aby nie przyjmowały, nie zatwierdzały, a następnie nie ratyfikowały żadnego protokołu do CCW, który zezwala na stosowanie broni kasetowej zakazanej na mocy CCM, oraz wzywa Radę i państwa członkowskie UE do takiego właśnie działania na czwartej konferencji przeglądowej w sprawie CCW odbywającej się w dniach 14-25 listopada 2011 r. w Genewie;
2. z głębokim żalem zauważa, że wstępny tekst protokołu VI, który będzie omawiany na tej konferencji, grozi naruszeniem jasnej i stanowczej normy międzynarodowego prawa humanitarnego ustanowionej w CCM, zakazującej stosowania broni kasetowej, a także mógłby osłabić ochronę ludności cywilnej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0285.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0339.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

3. apeluje do państw o uznanie negatywnego wpływu na sytuację humanitarną oraz wysokiej ceny politycznej poparcia proponowanego tekstu protokołu, który zawiera wiele wyjątków i luk pozwalających na wykorzystywanie broni kasetowej;
 4. wzywa państwa członkowskie i kraje kandydujące, które nie są stronami CCM, aby przystąpiły do niej, a państwa-sygnatariuszy CCM – aby jak najszybciej ją ratyfikowały;
 5. uważa, że protokół VI do CCW nie jest spójny z CCM oraz że państwa członkowskie, które podpisały CCM, mają prawny obowiązek zdecydowanie oprotestować i odrzucić jego wprowadzenie;
 6. stanowczo apeluje do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, aby przypomniiała państwom członkowskim o ich zobowiązaniach prawnych wynikających z CCM; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby położyła szczególny nacisk na cel tematyczny dotyczący ograniczenia zagrożenia bronią kasetową oraz doprowadziła do przystąpienia Unii Europejskiej do CCM, co jest obecnie możliwe w związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony;
 7. docenia fakt, że 15 państw-stron i sygnatariuszy konwencji zakończyło likwidację zapasów broni kasetowej, a kolejne 12 państw uczyni to w wyznaczonym terminie, zaś oczyszczanie terenu z niewybuchów tego rodzaju trwa w 18 krajach i na trzech innych terytoriach;
 8. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE, które nie przystąpiły jeszcze do CCM, ale chcą ograniczyć wpływ stosowania broni kasetowej na sytuację humanitarną, by w oczekiwaniu na przystąpienie do CCM przyjęły na szczeblu krajowym zdecydowane i przejrzyste środki, w tym przyjęły moratorium na stosowanie, produkcję i przekazywanie broni kasetowej, oraz potraktowały rozpoczęcie niszczenia zapasów broni kasetowej jako sprawę pilną;
 9. wzywa państwa członkowskie UE, które podpisały CCM, do przyjęcia przepisów wdrażających ją na szczeblu krajowym; apeluje do państw członkowskich o przejrzystość co do starań podejmowanych w reakcji na niniejszą rezolucję i o regularne informowanie, np. parlamentów państw członkowskich, o działaniach prowadzonych zgodnie z CCM;
 10. wzywa Radę i Komisję, aby do porozumień z krajami trzecimi włączały odniesienie do zakazu stosowania broni kasetowej jako klauzulę standardową obok klauzuli standardowej dotyczącej nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, szczególnie w kontekście stosunków UE z państwami ościennymi;
 11. wzywa Radę i Komisję, aby uczyniły z walki z bronią kasetową nieodłączną część wspólnotowych programów pomocy zagranicznej w celu wsparcia krajów trzecich w niszczeniu zapasów broni oraz udzielaniu pomocy humanitarnej;
 12. wzywa państwa członkowskie, Radę i Komisję do podjęcia działań z myślą o zniechęceniu krajów trzecich do dostarczania broni kasetowej podmiotom niepaństwowym;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentowi państw członkowskich i krajów kandydujących, sekretarzowi generalnemu ONZ oraz Koalicji przeciwko Broni Kasetowej.
-

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

Unowocześnienie prawodawstwa w zakresie VAT w celu pobudzenia jednolitego rynku cyfrowego

P7_TA(2011)0513

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie nowelizacji przepisów o podatku VAT w celu pobudzenia jednolitego rynku cyfrowego

(2013/C 153 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pytanie ustne z dnia 30 września 2011 r. skierowane do Komisji w sprawie nowelizacji przepisów o podatku VAT w celu pobudzenia jednolitego rynku cyfrowego (O-000226/2011 – B7-0648/2011),
 - uwzględniając art. 113 i 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia usług ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej pt. „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010)0245),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji Europejskiej w sprawie przyszłości podatku VAT (COM(2010)0695),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie uwalniania potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 13 października 2011 r. w sprawie przyszłości podatku VAT ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wytyczne OECD w sprawie neutralności podatku VAT,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że inicjatywa dotycząca utworzenia jednolitego rynku cyfrowego jest jedną z przewodnich inicjatyw strategii UE 2020;
- B. mając na uwadze, że jednolity rynek cyfrowy UE pozostaje rozdrobniony;
- C. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy bardzo negatywnie wpłynął na możliwości wzrostu gospodarczego, a gospodarka cyfrowa może w istotny sposób przyczynić się do zwiększenia dobrobytu w Europie w przyszłości;
- D. mając na uwadze, że obowiązująca w Stanach Zjednoczonych ustawa regulująca opodatkowanie towarów i usług w internecie (Internet Tax Freedom Act), która weszła w życie w 1998 r., zakazuje zarówno rządowi federalnemu, jak i administracji poszczególnych stanów dyskryminacyjnego opodatkowania sprzedaży online i miała zasadniczy wpływ na elektroniczną wymianę handlową, jak również przyczyniła się do powstania przedsiębiorstw, które zdominowały rynek światowy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, z 11.12.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 44, z 20.2.2008, s. 11.⁽³⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2011)0240.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2011)0436.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- E. mając na uwadze, że UE musi wykorzystać potencjał jednolitego rynku, ułatwiając wymianę handlową online i ponad granicami między państwami członkowskimi;
 - F. mając na uwadze, że Komisja Europejska zastanawia się obecnie nad przyszłością podatku VAT, przy czym należy wziąć pod uwagę strategię UE 2020.
1. wskazuje na fakt, że obecnie obowiązujące przepisy prawne, a w szczególności załącznik III do dyrektywy 2006/112/WE, stanowią przeszkodę na drodze do rozwoju nowych usług cyfrowych, a co za tym idzie, nie są zgodne z celami wyznaczonymi w agendzie cyfrowej;
 2. uważa, że stawki podatku VAT nakładane na książki uwypuklają niedociągnięcia obecnie obowiązujących przepisów: na mocy których państwa członkowskie mają prawo stosować obniżone stawki VAT na dostawy książek na wszelkich nośnikach fizycznych, zaś książki w formacie elektronicznym objęte są podstawową stawką VAT wynoszącą co najmniej 15 %; wyraża przekonanie, że nie można dopuścić do tego typu dyskryminacyjnego traktowania, biorąc pod uwagę potencjalny rozwój tego segmentu rynku;
 3. podkreśla, że UE musi być ambitna i wykraczać poza eliminowanie niespójności w obecnie obowiązujących przepisach; wyraża przekonanie, że zachęcanie przedsiębiorstw do rozwoju i do oferowania nowych paneuropejskich usług online powinno być priorytetem przeglądu przepisów dotyczących VAT;
 4. wskazuje jednak, że UE powinna wypracować rozwiązania dostosowane do swoich potrzeb; uważa, że aby umożliwić rozwój prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego, prawo Unii Europejskiej mogłoby zezwolić państwom członkowskim na czasowe stosowanie obniżonej stawki VAT w odniesieniu do usług świadczonych drogą elektroniczną dotyczących treści kulturalnych;
 5. uważa, że ta nowa kategoria, która zostałaby uwzględniona w obecnym załączniku III do dyrektywy 2006/112/WE, mogłaby obejmować świadczenie usług online, takich jak telewizja, muzyka, książki lub prasa, przez dostawców z siedzibą w UE dowolnej osobie zamieszkującej w UE;
 6. zwraca uwagę na fakt, że rozpowszechnianie w postaci cyfrowej treści kulturalnych, dziennikarskich i twórczości umożliwia autorom i dostawcom treści dotarcie do nowej, szerszej widowni; stoi na stanowisku, że UE musi dążyć do rozwoju twórczości, produkcji i rozpowszechniania treści cyfrowych na wszystkich platformach, a stosowanie obniżonej stawki VAT na treści kulturalne online z pewnością mogłoby przyczynić się do pobudzenia wzrostu;
 7. przypomina zasady OECD dotyczące opodatkowania handlu elektronicznego, które zostały uzgodnione w 1998 r. podczas konferencji w Ottawie i według których przepisy dotyczące podatków konsumpcyjnych, takich jak VAT, powinny prowadzić do opodatkowania w miejscu, gdzie zachodzi dane zdarzenie gospodarcze; wskazuje, że zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2008/8/WE zasady OECD będą mieć zastosowanie do Unii Europejskiej od dnia 1 stycznia 2015 r.;
 8. wyraża przekonanie, że przegląd przepisów dotyczących opodatkowania VAT, dzięki któremu zwiększy się możliwości państw członkowskich w zakresie nakładania obniżonej stawki VAT, powinien następować równolegle ze stosowaniem zasad określonych w dyrektywie 2008/8/WE; wskazuje jednak, że aby umożliwić wszystkim państwom członkowskim równoprawne korzystanie z jednolitego rynku cyfrowego, zasada opodatkowania w tym państwie członkowskim, w którym zachodzi dane zdarzenie gospodarcze, powinna mieć zastosowanie możliwie najszybciej; podkreśla, że wszelki przegląd powinien prowadzić do uproszczenia systemu podatku VAT, czyli np. do powstania pojedynczych punktów kontaktowych ds. VAT oraz likwidacji podwójnego opodatkowania;
 9. wzywa w związku z tym Komisję do zbadania możliwości przeprowadzenia przeglądu dyrektywy 2008/8/WE w celu zadbania o to, by już przed 1 stycznia 2015 r. podatek VAT był pobierany w państwie członkowskim nabywcy;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

Zalecenia dla Rady, Komisji i ESDZ w sprawie negocjacji układu o stowarzyszeniu UE-Gruzja

P7_TA(2011)0514

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Gruzją (2011/2133(INI))

(2013/C 153 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Gruzją dotyczące zawarcia układu o stowarzyszeniu,
- uwzględniając konkluzje nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 1 września 2008 r. i konkluzje Rady ds. Stosunków Zewnętrznych Unii Europejskiej z dnia 15 września 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie Gruzji, w których przyjęto wytyczne negocjacyjne,
- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy pomiędzy Unią Europejską a Gruzją, która weszła w życie 1 lipca 1999 roku,
- uwzględniając porozumienie w sprawie zawieszenia broni z dnia 12 sierpnia 2008 r., w którym rolę mediatora pełniła UE, a które podpisały Gruzja i Federacja Rosyjska, a także porozumienie wykonawcze z dnia 8 września 2008 r.,
- uwzględniając przemówienie wygłoszone w Parlamencie Europejskim przez prezydenta Gruzji Micheila Saakaszwilego dnia 23 listopada 2010 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Partnerstwa Wschodniego z dnia 25 października 2010 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie z dnia 25 maja 2011 r.,
- uwzględniając wspólny plan działania UE i Gruzji w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, zatwierdzony przez Radę Współpracy UE-Gruzja dnia 14 listopada 2006 r., który określa strategiczne i konkretne cele w oparciu o zobowiązania na rzecz wspólnych wartości oraz skutecznej realizacji reform politycznych, gospodarczych i instytucjonalnych,
- uwzględniając sprawozdanie okresowe Komisji Europejskiej dotyczące Gruzji przyjęte dnia 25 maja 2011 r.,
- uwzględniając porozumienia w sprawie ułatwień wizowych i readmisji między UE a Gruzją, które weszły w życie dnia 1 marca 2011 r.,
- uwzględniając Wspólną deklarację w sprawie partnerstwa na rzecz mobilności pomiędzy Unią Europejską a Gruzją z dnia 30 listopada 2009 r.,
- uwzględniając kluczowe zalecenia Komisji Europejskiej dotyczące przygotowań Gruzji do otwarcia negocjacji w sprawie pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu z Gruzją, wydane w 2009 r.,
- uwzględniając podpisanie umowy między Unią Europejską a Gruzją w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych z dnia 14 lipca 2011 r.,

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając podpisanie umowy w sprawie Wspólnego Europejskiego Obszaru Lotniczego między UE i jej państwami członkowskimi a Gruzją z dnia 2 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 13/2010 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczące Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) w Kaukazie Południowym,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie sytuacji w Gruzji z dnia 3 września 2008 r.⁽¹⁾, rezolucję dotyczącą strategii UE dla Kaukazu Południowego z dnia 20 maja 2010 r.⁽²⁾ oraz rezolucję w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa - wymiaru wschodniego z dnia 7 kwietnia 2011 r.⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 90 ust. 4 oraz art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0374/2011),
- A. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie stworzyło ważne ramy polityczne dla pogłębienia stosunków, przyspieszenia stowarzyszenia na poziomie politycznym oraz dalszej integracji gospodarczej między UE a Gruzją poprzez wspieranie reform politycznych i społeczno-gospodarczych oraz ułatwianie zbliżania się do UE;
- B. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie przewiduje wzmocnienie stosunków dwustronnych dzięki nowym układom o stowarzyszeniu, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji i ambicji danego kraju partnerskiego oraz jego zdolności spełnienia zobowiązań wynikających z takiego układu;
- C. mając na uwadze, że aktywne zaangażowanie Gruzji oraz zobowiązanie do przestrzegania wspólnych wartości i zasad, w tym w zakresie demokracji, praworządności, dobrego zarządzania oraz poszanowania praw człowieka, są konieczne dla kontynuacji procesu oraz dla powodzenia negocjacji i następującej po nich realizacji układu o stowarzyszeniu oraz zadbania o to, by miał on trwały wpływ na rozwój kraju;
- D. mając na uwadze, że zbliżenie przepisów jest ważnym narzędziem sprzyjającym współpracy między UE a Gruzją;
- E. mając na uwadze, że w ramach Partnerstwa Wschodniego Gruzja jest jednym z partnerów odnoszących najlepsze wyniki w zakresie przyjmowania reform, chociaż nadal istnieją problemy z ich realizacją; mając na uwadze, że potrzebne są dalsze postępy w zakresie reform systemu sądownictwa oraz praw pracowniczych, praw kobiet i integracji mniejszości;
- F. mając na uwadze, że nierozwiązany konflikt Rosja-Gruzja stanowi przeszkodę dla stabilności i rozwoju Gruzji; mając na uwadze, że Rosja nadal okupuje gruzińskie regiony Abchazji i Cchinwali w Osetii Południowej, łamiąc podstawowe normy i przepisy prawa międzynarodowego; mając na uwadze, że na terenach znajdujących się pod skuteczną kontrolą okupantów, którzy ponoszą odpowiedzialność za łamanie praw człowieka na tych obszarach, doszło do czystek etnicznych i wymuszonych zmian demograficznych;
- G. mając na uwadze, że we wspólnym komunikacie w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie Unia Europejska oświadczyła, że chce w bardziej aktywny sposób zaangażować się w rozwiązanie konfliktu; mając na uwadze, że misja obserwacyjna Unii Europejskiej odgrywa ważną rolę na miejscu, a Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej ds. Kaukazu Południowego i Kryzysu w Gruzji współprzewodniczy rozmowom genewskim; mając na uwadze, że jak dotąd rozmowy te przyniosły niewielkie rezultaty;

⁽¹⁾ Dz.U. C 295E z 4.12.2009, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. C 161E z 31.5.2011, s. 136.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0153.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- H. mając na uwadze, że UE podkreśla prawo Gruzji do zostania członkiem międzynarodowej organizacji lub stowarzyszenia, przy poszanowaniu prawa międzynarodowego, i ponownie wyraża swoje głębokie przywiązanie do zasady, zgodnie z którą żaden kraj trzeci nie może zawetować suwerennej decyzji innego kraju o przystąpieniu do danej organizacji lub stowarzyszenia, ani nie ma prawa destabilizować demokratycznie wybranego rządu;
- I. mając na uwadze, że negocjacje z Gruzją w sprawie układu o stowarzyszeniu szybko postępują, chociaż negocjacje w sprawie pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu jeszcze się nie rozpoczęły;
1. w kontekście trwających negocjacji w sprawie zawarcia układu o stowarzyszeniu kieruje do Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych następujące zalecenia:
- a) należy dopilnować, by negocjacje z Gruzją były kontynuowane w równym tempie;
- b) należy również działać tak, by układ o stowarzyszeniu stanowił kompleksowe i dalekosiężne ramy dla dalszego rozwoju stosunków z Gruzją w nadchodzących latach;

Dialog polityczny i współpraca

- c) należy uznać Gruzję za państwo europejskie oraz uznać jej aspiracje, także te oparte na art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej i oprzeć zobowiązanie UE i trwające negocjacje z Gruzją na europejskiej perspektywie, uznawanego za wartościową dźwignię dla realizacji reform i niezbędny katalizator społecznego poparcia dla tych reform, które mogą dodatkowo wzmocnić zobowiązanie Gruzji do przyjęcia wspólnych wartości i zasad w zakresie demokracji, praworządności, poszanowania praw człowieka oraz dobrego zarządzania;
- d) należy zwiększyć poparcie UE dla suwerenności i integralności terytorialnej Gruzji oraz zadbać o to, by układ – po jego zawarciu – został zastosowany na całym terytorium Gruzji; w tym celu należy nadal aktywnie angażować się w rozwiązanie konfliktu, m.in. poprzez misję obserwacyjną Unii Europejskiej, której mandat został niedawno przedłużony do 15 września 2012 r.;
- e) należy podkreślić potrzebę bezpiecznego i godnego powrotu wszystkich osób wewnętrznie przesiedlonych i uchodźców do miejsc ich stałego pobytu oraz fakt, że wymuszone zmiany demograficzne są niedopuszczalne;
- f) należy podkreślić znaczenie tolerancji międzyetnicznej i religijnej; z zadowoleniem przyjmuje przyjętą niedawno przez gruziński parlament ustawę o rejestracji organizacji religijnych oraz środki dotyczące pozytywnej dyskryminacji przyjęte przez gruziński rząd w zakresie edukacji, mające na celu poprawę integracji mniejszości narodowych;
- g) należy uznać gruzińskie regiony Abchazji i Cchinwali w Osetii Południowej za tereny okupowane;
- h) należy zintensyfikować rozmowy z Federacją Rosyjską w celu zagwarantowania, że bezwarunkowo spełnia ona wszystkie postanowienia porozumienia w sprawie zawieszenia broni z dnia 12 sierpnia 2008 r. między Rosją a Gruzją, zwłaszcza postanowienie, które stanowi, że Rosja zagwarantuje misji obserwacyjnej Unii Europejskiej pełny i nieograniczony dostęp do okupowanych terytoriów Abchazji i Cchinwali w Osetii Południowej; należy podkreślić konieczność zapewnienia stabilności we wspomnianych regionach Gruzji;
- i) należy wezwać Rosję, aby odwołała swoją decyzję w sprawie uznania odłączenia gruzińskich regionów Abchazji i Cchinwali/ Osetii Południowej, by zakończyła okupowanie tych gruzińskich terytoriów i w pełni szanowała suwerenność i integralność terytorialną Gruzji, a także nienaruszalność jej granic uznanych przez społeczność międzynarodową, zgodnie z ustaleniami prawa międzynarodowego, Karty Narodów Zjednoczonych, Aktu końcowego helsińskiej Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- j) należy z zadowoleniem przyjąć jednostronne zobowiązanie Gruzji do niestosowania siły w celu przywrócenia kontroli w regionach Abchazji i Osetii Południowej, co zadeklarował w Parlamencie Europejskim 23 listopada 2010 r. prezydent Micheil Saakaszwili, oraz wezwać Rosję do odwzajemnienia zobowiązania do niestosowania siły wobec Gruzji; należy z zadowoleniem przyjąć gruzińską strategię w sprawie ziem okupowanych i plan działania na rzecz zaangażowania, które są ważnym narzędziem służącym pojednaniu, a także należy podkreślić konieczność nasilenia dialogu i bezpośrednich kontaktów z lokalną społecznością Abchazji i Osetii Południowej, aby umożliwić proces pojednania;
- k) należy pozytywnie ocenić porozumienie osiągnięte przez rządy Rosji i Gruzji w sprawie przystąpienia Rosji do Światowej Organizacji Handlu (WTO), w nadziei że na mocy tego porozumienia Abchazja i Osetia Południowa traktowane są jako integralne części Gruzji;
- l) należy wezwać Gruzję i Rosję do podjęcia bezpośrednich rozmów, bez określania warunków wstępnych, w sprawie szeregu kwestii i -jeśli to konieczne- przy mediacji obustronnie zaakceptowanej strony trzeciej; rozmowy te powinny uzupełniać obecnie trwający proces genewski, a nie zastępować go;
- m) należy wyrazić zaniepokojenie doniesieniami o zamachach terrorystycznych w Gruzji, jakie mają miejsce od zeszłego roku, oraz wezwać Gruzję i Rosję do współpracy w dochodzeniu w sprawie wspomnianych wyżej ataków terrorystycznych; należy wezwać Gruzję i Rosję do złagodzenia retoryki na temat zamachów bombowych i wspierania terroryzmu, aby stworzyć klimat zaufania przy prowadzeniu dochodzeń;
- n) z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte przez Gruzję i Federację Rosyjską w sprawie przystąpienia Rosji do WTO, obejmujące porozumienie dotyczące monitorowania handlu między tymi dwoma krajami;

Sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo

- o) należy z zadowoleniem przyjąć znaczny postęp, jakiego dokonała Gruzja w zakresie reform demokratycznych, w tym w odniesieniu do wzmocnienia instytucji demokratycznych, zwłaszcza Biura Rzecznika Praw Obywatelskich, walki z korupcją, reformy systemu sądownictwa, a także reform gospodarczych i liberalizacji; należy pogratulować Gruzji zmniejszenia ogólnego wskaźnika przestępczości w kraju, a w szczególności wskaźnika poważnych przestępstw;
- p) należy wezwać rząd gruziński do większego zaangażowania w konstruktywny dialog polityczny z siłami opozycji oraz do dalszego kształtowania demokratycznych warunków dla wolności słowa, a szczególnie dostępu wszystkich grup politycznych do mediów publicznych;
- q) wzywa rząd Gruzji do dalszego poprawiania warunków materialnych w więzieniach i aresztach, do dalszego udzielania pełnego wsparcia gruzińskiemu Rzecznikowi Praw Człowieka, odpowiedzialnemu za monitorowanie przypadków łamania praw człowieka, oraz do rozważenia możliwości zezwolenia organizacjom społeczeństwu obywatelskiemu i organizacjom pozarządowym zajmującym się obroną praw człowieka na składanie wizyt osobom przetrzymywanym w więzieniach i aresztach;
- r) należy ocenić realizację porozumień w sprawie ułatwień wizowych i readmisji oraz partnerstwa na rzecz mobilności między UE a Gruzją; następnie należy rozważyć możliwość rozpoczęcia we właściwym czasie dialogu wizowego między UE a Gruzją, mającego na celu osiągnięcie liberalizacji wizowej; należy zadbać o to, by układ o stowarzyszeniu odzwierciedlał postęp w kierunku liberalizacji wizowej osiągnięty w momencie zamykania negocjacji w sprawie układu;
- s) do układu o stowarzyszeniu należy włączyć klauzule dotyczące ochrony i propagowania praw człowieka odzwierciedlające najwyższe normy międzynarodowe i europejskie, w pełni wykorzystując ramy Rady Europy i OBWE oraz kładąc szczególny nacisk na prawa osób wewnątrznie przesiedlonych oraz osób należących do mniejszości narodowych i innych mniejszości;
- t) należy zwrócić uwagę na znaczny wysiłek, jaki podjęła Gruzja wdrażając plan działań na rzecz osób wewnątrznie przesiedlonych, ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do lokali mieszkalnych;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- u) należy zachęcać władze gruzińskie do przyjęcia i wdrożenia kompleksowego i efektywnego prawodawstwa antydyskryminacyjnego zgodnie z duchem i literą prawodawstwa unijnego oraz Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, obejmującego między innymi przepisy zabezpieczające przed przypadkami dyskryminacji na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;
- v) w układzie o stowarzyszeniu należy podkreślić znaczenie zagwarantowania podstawowych wolności, praworządności, dobrego zarządzania i nieustannej walki z korupcją oraz kontynuować wspieranie reformy systemu sądownictwa jako jednej z kwestii priorytetowych, w celu zwiększenia zaufania społecznego do systemu sprawiedliwości oraz należy podkreślić potrzebę stworzenia w pełni niezależnego sądownictwa, m.in. poprzez podjęcie działań dążących do zagwarantowania, że sprawy dotyczące wysokich sfer politycznych, a także sprawy dotyczące praw człowieka oraz przywłaszczania dóbr, zostaną bezstronnie rozpatrzone;
- w) należy wezwać rząd gruziński do propagowania wolnych mediów, wolności słowa oraz pluralizmu środków przekazu; należy zezwolić mediom na niezależne i obiektywne dziennikarstwo, wolne od nacisków politycznych i gospodarczych; należy zagwarantować wiarygodne i skuteczne wdrażanie środków ochrony dziennikarzy; należy zapewnić przejrzystości w zakresie własności środków przekazu, zwłaszcza w odniesieniu do mediów nadawczych, oraz wolny dostęp do informacji publicznej;
- x) do układu o stowarzyszeniu należy włączyć rozdział o ochronie praw dziecka, w tym harmonizacji właściwego ustawodawstwa gruzińskiego z Konwencją o prawach dziecka;
- y) należy podkreślić znaczenie osiągnięcia pełnego równouprawnienia płci, szczególnie w odniesieniu do ogromnej różnicy w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn;

Gospodarka i współpraca sektorowa

- z) należy jak najszybciej rozpocząć negocjacje w sprawie pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu i w związku z tym zapewnić gruzińskim partnerom odpowiednią pomoc w przeprowadzeniu negocjacji, a następnie w realizacji koncepcji pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu, po wykonaniu dokładnej i wnikliwej oceny jej wpływu społecznego i środowiskowego;
- aa) należy poprzeć rozpoczęcie negocjacji w sprawie DCFTA w możliwie krótkim terminie oraz niezwłocznie po zastosowaniu się przez Gruzję do głównych zaleceń sformułowanych przez Komisję i zatwierdzonych przez państwa członkowskie, aby umożliwić bliższą integrację Gruzji z jej największym partnerem handlowym, co jest konieczne dla utrzymania wzrostu gospodarczego Gruzji oraz pokonania kryzysu gospodarczego i zniwelowania szkód spowodowanych wojną z Rosją w 2008 r.;
- ab) w celu spełnienia przez Gruzję wymogów określonych przez Komisję Europejską należy zachęcać ten kraj, by czynił postępy w zakresie udoskonalania prawa, zwiększania skuteczności instytucji i zapewnienia wysokich norm kontroli jakości gruzińskich produktów;
- ac) należy zapewnić Gruzji wsparcie finansowe i techniczne UE, aby zagwarantować kontynuację reform ustawodawczych i instytucjonalnych koniecznych w celu dostosowania do wymogów DCFTA oraz przyspieszenia procesu wdrażania głównych zaleceń określonych w planie działania UE-Gruzja;
- ad) należy podkreślić znaczenie, jakie ma dla Unii zagwarantowanie przez Gruzję prawidłowego usuwania odpadów toksycznych i radioaktywnych na własnym terytorium, co jest wstępnym warunkiem ułatwiania wymiany handlowej, w szczególności w dziedzinie rolnictwa, z myślą o zapewnieniu bezpieczeństwa żywności;
- ae) do układu o stowarzyszeniu należy włączyć zobowiązania do przestrzegania praw i norm pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy, w szczególności konwencji 87 i 98, oraz europejskiej karty społecznej, jak również zobowiązania dotyczące nawiązania autentycznego, zorganizowanego i niedyskryminującego dialogu społecznego w praktyce, uwzględniając fakt, że zbliżenie Gruzji do dorobku społecznego UE ułatwiłoby ewentualną integrację tego kraju z UE;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- af) należy wezwać władze gruzińskie do bardziej zdecydowanego zaangażowania się na rzecz polityki pracy i kształtowania spójności społecznej oraz do dalszego kształtowania warunków sprzyjających spełnieniu unijnych standardów w zakresie społecznej gospodarki rynkowej;
- ag) należy wziąć pod uwagę znaczące starania poczynione przez rząd gruziński w ostatnich latach na rzecz otwarcia gospodarki krajowej poprzez ustalenie bardzo niskich stawek przemysłowych, przyjęcie ram prawnych i regulacyjnych sprzyjających przedsiębiorstwom i inwestycjom oraz egzekwowanie rządów prawa;
- ah) należy uwzględnić kolejne zobowiązania obejmujące główne rozdziały związane z handlem, takie jak bariery pozataryfowe, ułatwienia w handlu, reguły pochodzenia, środki sanitarne i fitosanitarne, prawa własności intelektualnej, polityka inwestycyjna i polityka konkurencji, oraz zakończyć działania w obszarach uwzględnionych w planie działania;
- ai) należy wspierać Gruzję w przeprowadzaniu reform służących poprawie warunków prowadzenia działalności gospodarczej, większej skuteczności poboru podatków i doskonaleniu mechanizmu rozstrzygania sporów dotyczących umów, przy jednoczesnym wspieraniu społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i zrównoważonego rozwoju, a także należy zachęcać Gruzję do inwestowania w infrastrukturę, zwłaszcza związaną z usługami użyteczności publicznej, oraz do zwalczania istniejących nierówności, w szczególności na obszarach wiejskich, a także do sprzyjania współpracy między ekspertami z państw członkowskich UE i z Gruzji w celu wspierania realizacji reform w kraju i prowadzonej na bieżąco wymiany najlepszych praktyk z zakresu zarządzania na szczeblu UE;
- aj) należy zachęcać do szeroko zakrojonej współpracy sektorowej; należy przede wszystkim wyjaśnić korzyści i propagować konwergencję regulacyjną w tym zakresie;
- ak) do układu o stowarzyszeniu należy włączyć postanowienia dotyczące możliwości udziału Gruzji w programach wspólnotowych i jej współpracy z agencjami wspólnotowymi, co stanowi podstawowe narzędzie promowania europejskich standardów na wszystkich szczeblach;
- al) należy podkreślić potrzebę zrównoważonego rozwoju, w tym poprzez propagowanie źródeł energii odnawialnej oraz efektywności energetycznej z uwzględnieniem celów UE w zakresie zmiany klimatu; należy podkreślić znaczenie Gruzji dla poprawy bezpieczeństwa energetycznego UE poprzez promowanie projektów priorytetowych i środków polityki na rzecz rozwoju południowego korytarza gazowego (NABUCCO, AGRI, gazociąg na dnie Morza Kaspijskiego, White Stream, Euroazjatycki Korytarz Transportu Ropy Naftowej);
- am) należy wspierać władze gruzińskie i pomagać im w realizacji programu inwestycyjnego na rzecz budowy elektrowni wodnych o wydajności nowej generacji zgodnie ze standardami i normami UE, co posłuży za narzędzie służące dywersyfikacji zasobów energetycznych Gruzji;

Inne zagadnienia

- an) należy konsultować się z Parlamentem Europejskim w sprawie przepisów dotyczących współpracy parlamentarnej;
- ao) należy określić jasne wskaźniki w zakresie realizacji układu o stowarzyszeniu i zadbać o mechanizmy monitorujące, w tym regularne dostarczanie sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu;
- ap) należy zapewnić Gruzji ukierunkowane wsparcie finansowe i techniczne, by zagwarantować, że jest ona w stanie wywiązać się z zobowiązań wynikających z negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu oraz by zagwarantować jej pełną realizację poprzez dalsze zapewnianie kompleksowych programów w zakresie wzmocnienia instytucji; należy udostępnić więcej środków na rozwój zdolności administracyjnej lokalnych i regionalnych organów władzy przy pomocy środków w ramach partnerstwa wschodniego, na programy partnerskie, konsultacje na wysokim szczeblu, programy szkoleniowe i programy wymiany pracowników, a także staże i stypendia w celach kształcenia zawodowego;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- aq) zgodnie ze wspólnym komunikatem w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie należy zwiększyć pomoc UE na rzecz organizacji społeczeństwa obywatelskiego i środków przekazu w Gruzji, aby umożliwić im zapewnianie wewnętrznego kontrolowania reform i zobowiązań, których podjął się rząd, oraz większej odpowiedzialności za wspomniane reformy i zobowiązania;
- ar) należy zachęcić zespół negocjacyjny UE, aby kontynuował dobrą współpracę z Parlamentem Europejskim, nieustannie dostarczając informacje – poparte dokumentacją – na temat postępów w zakresie negocjacji, zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE, który stanowi, że Parlament jest natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury;

*

* *

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji zawierającej zalecenia Parlamentu Europejskiego Radzie, Komisji i Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, jak również Gruzji w celach informacyjnych.

Uwzględnianie aspektu płci w pracach Parlamentu Europejskiego

P7_TA(2011)0515

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie uwzględniania aspektu płci w pracach Parlamentu Europejskiego (2011/2151(INI))

(2013/C 153 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając IV Światową Konferencję w sprawie Kobiet, która odbyła się we wrześniu 1995 r. w Pekinie, deklarację i platformę działania przyjętą w Pekinie oraz późniejsze dokumenty końcowe,
- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, podkreślający wartości wspólne dla państw członkowskich, takie jak pluralizm, niedyskryminacja, tolerancja, sprawiedliwość, solidarność oraz równouprawnienie kobiet i mężczyzn,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 2, 3, 4, 5, 21 i 23,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW) przyjętą w 1979 r.,
- uwzględniając Europejski pakt na rzecz równości płci (2011-2020), przyjęty przez Radę Europejską w marcu 2011 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010-2015” (COM(2010)0491),
- uwzględniając przygotowane w 2009 r. przez szwedzką prezydentkę w Radzie Unii Europejskiej kompleksowe sprawozdanie zatytułowane „Pekin+15: platforma działania a Unia Europejska”, w którym wskazano przeszkody obecnie uniemożliwiające pełną realizację idei równości płci,

⁽¹⁾ Załącznik do konkluzji Rady z dnia 7 marca 2011 r.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 2 i 3 czerwca 2005 r., w których wezwano państwa członkowskie i Komisję do doskonalenia mechanizmów instytucjonalnych służących wspieraniu równości płci oraz do stworzenia ram umożliwiających ocenę realizacji pekińskiej platformy działania, z myślą o bardziej spójnym i systematycznym monitorowaniu postępów,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 15 czerwca 1995 r. w sprawie IV Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w Pekinie: równość, rozwój i pokój⁽¹⁾, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji w sprawie Kobiet – platforma działania, Pekin+10⁽²⁾ oraz z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie Pekinu+15 – platforma działania ONZ na rzecz równości płci⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2003 r. w sprawie uwzględniania aspektu płci w Parlamencie Europejskim⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie uwzględniania aspektu płci w pracach komisji⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zintegrowanego podejścia do kwestii równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach prac komisji i delegacji⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE⁽⁷⁾,
- uwzględniając pionierską pracę Rady Europy dotyczącą uwzględnienia aspektu płci, a szczególnie Deklarację w sprawie realizacji idei równości płci wydaną po zakończeniu 119. Sesji Komitetu Ministrów⁽⁸⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0351/2011),
- A. mając na uwadze, że uwzględnianie aspektu płci nie ogranicza się do promowania równości płci poprzez wdrożenie określonych środków pomocy kobietom lub w niektórych przypadkach osobom płci niedostatecznie reprezentowanej, ale zmierza do uaktywnienia wszystkich ogólnych strategii politycznych i środków w celu osiągnięcia równouprawnienia płci;
- B. mając na uwadze, że ONZ powołała Jednostkę Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet (UN Women), która – przyjmując jako swoje ramy pekińską deklarację i platformę działania⁽⁹⁾ – od dnia 1 stycznia 2011 r. w ramach instytucjonalnych ustaleń działa na rzecz wzmocnienia systemu ONZ, stawiając sobie za cel wspieranie równouprawnienia płci i wzmacnianie pozycji kobiet;

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 3.7.1995, s. 92.

⁽²⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 61 E z 10.3.2004, s. 384.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 244 E z 18.10.2007, s. 225.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 18.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 32.

⁽⁸⁾ 119. Sesja Komitetu Ministrów, Madryt, dnia 12 maja 2009 r.

⁽⁹⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/289 z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawie spójności całego systemu

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- C. mając na uwadze, że art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej określa zasadę uwzględniania aspektu płci, gdyż stanowi, że we wszystkich swoich działaniach Unia zmierza do zniesienia nierówności oraz wspierania równości mężczyzn i kobiet;
- D. mając na uwadze, że art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej wprowadza zasadę równości płci, gdyż stanowi, iż Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości, oraz że wartości te są wspólne państwom członkowskim w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz na równości kobiet i mężczyzn;
- E. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach najskuteczniejszym sposobem na włączenie perspektywy płci do prac legislacyjnych Parlamentu i do jego polityki może być wprowadzanie pojedynczych poprawek do projektów sprawozdań, które składane są w komisji przedmiotowo właściwej w formie poprawek uwzględniających aspekt płci – jest to strategia aktywnie realizowana od 2009 r. przez Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia;
- F. mając na uwadze, że z powodzeniem zastosowano tę procedurę w celu uwzględnienia problematyki płci w rezolucji z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie kompetencji kluczowych w zmieniającym się świecie: realizacja programu prac „Edukacja i szkolenia 2010” ⁽¹⁾ oraz w rezolucji z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie przeglądu średniookresowego siódmego programu ramowego Unii Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji ⁽²⁾;
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie są stronami wszystkich większych międzynarodowych ram dotyczących równouprawnienia płci i praw kobiet oraz że na szczeblu UE istnieje szereg dokumentów strategicznych; mając na uwadze, że należy jednak zwiększyć praktyczne zobowiązanie do aktywniejszego skupienia się na problematyce płci oraz wzmacniania pozycji kobiet, ponieważ wdrażanie istniejących dokumentów strategicznych jest niewystarczające, zaś środki budżetowe przeznaczone na kwestie płci są zbyt ograniczone;
- H. mając na uwadze, że Komisja oprócz swojej strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2010-2015) wskazała kluczowe działania, które mają być zrealizowane przez poszczególne dyrekcje generalne, co świadczy o tym, że UE zmierza w kierunku bardziej kompleksowego i spójnego podejścia do kwestii uwzględniania aspektu płci ⁽³⁾;
- I. mając na uwadze, że w ramach Karty Kobiet ⁽⁴⁾ Komisja zobowiązała się do podkreślenia perspektywy płci we wszystkich strategiach politycznych podejmowanych w czasie swojej kadencji;
- J. mając na uwadze, że zadaniem Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn jest opracowanie, analiza, ocena i rozpowszechnianie narzędzi metodologicznych służących wspieraniu włączania problematyki płci do wszystkich strategii politycznych Wspólnoty i do wynikających z nich krajowych strategii politycznych, a także uwzględnianiu aspektu płci we wszystkich instytucjach i organach Wspólnoty ⁽⁵⁾;
- K. mając na uwadze, że potrzebna jest ścisła współpraca z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn w jego zadaniach związanych z rozpowszechnianiem precyzyjnych narzędzi metodologicznych, dla lepszej oceny kwestii związanych z uwzględnianiem aspektu płci w pracach Parlamentu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 8.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0256.

⁽³⁾ Dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Działania w zakresie wdrażania strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2010-2015)” (SEC(2010)1079/2).

⁽⁴⁾ Komunikat zatytułowany „Zwiększone zaangażowanie na rzecz równości między kobietami i mężczyznami: Karta Kobiet” (COM(2010)0078).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1922/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (Dz.U. L 403 z 30.12.2006, s. 9).

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- L. mając na uwadze, że Komisja – między innymi przeprowadzając oceny wpływu w aspekcie płci i procesy ewaluacji – zamierza uwzględnić aspekt płci, który ma się stać integralną częścią procesu kształtowania prowadzonej przez nią polityki, i w tym celu opracowała „Przewodnik na temat oceny oddziaływania pod kątem płci” ⁽¹⁾;
 - M. mając na uwadze, że polityka uwzględniania aspektu płci nie zastępuje konkretnych strategii politycznych w zakresie równości ani działań pozytywnych, będących częścią dwutorowego podejścia ukierunkowanego na realizację celu osiągnięcia równości płci, a jedynie je uzupełnia;
 - N. mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć biologiczną lub kulturową negatywnie wpływa na sytuację osób transpłciowych oraz że polityka i działania Parlamentu Europejskiego, Komisji Europejskiej i niektórych państw członkowskich w dziedzinie równouprawnienia płci w coraz większym stopniu uwzględniają kwestię tożsamości płciowej;
 - O. mając na uwadze, że większość komisji parlamentarnych zasadniczo przywiązuje wagę do kwestii uwzględniania aspektu płci (np. w ramach prac legislacyjnych w komisjach, ich oficjalnych stosunków z Komisją Praw Kobiet i Równouprawnienia czy też przy opracowywaniu programów działań na rzecz równouprawnienia), a jedynie niewielka liczba komisji zajmuje się tą kwestią rzadko lub nie zajmuje się nią wcale;
1. zobowiązuje się do regularnego przyjmowania i realizowania planu polityki w zakresie uwzględniania aspektu płci w Parlamencie, obierając za ogólny cel promowanie równości kobiet i mężczyzn przez autentyczne i skuteczne włączenie perspektywy płci we wszystkie strategie polityczne i działania, aby ocenić odmienny wpływ stosowanych środków na kobiety i mężczyzn, koordynować istniejące inicjatywy, a także określać cele i priorytety oraz sposoby ich realizacji;
 2. potwierdza, że głównym celem planu polityki w zakresie uwzględniania aspektu płci na okres najbliższych trzech lat powinna być bardziej spójna i skuteczna realizacja koncepcji uwzględniania aspektu płci w pracach Parlamentu na podstawie następujących priorytetów:
 - a) niezmiennego zaangażowania na szczęblu Prezydium Parlamentu, poprzez pracę grupy wysokiego szczebla ds. równości płci i różnorodności;
 - b) dwutorowego podejścia – uwzględniania aspektu płci w działaniach Parlamentu przez skuteczną pracę właściwej komisji, a także włączenia perspektywy płci do prac innych komisji i delegacji;
 - c) świadomości potrzeby istnienia równowagi płci w procesach podejmowania decyzji, co można osiągnąć poprzez zwiększenie reprezentacji kobiet w organach Parlamentu, prezydiach grup politycznych, prezydiach komisji i delegacji, w składzie delegacji i innych misji, takich jak misje obserwacji wyborów, jak również poprzez zwiększenie reprezentacji mężczyzn w obszarach, w których są oni niedostatecznie reprezentowani;
 - d) uwzględnienia analizy płci na wszystkich etapach procesu budżetowego w celu zagwarantowania, że potrzeby i priorytety kobiet i mężczyzn są traktowane jednakowo oraz że wpływ środków finansowych UE na kobiety i na mężczyzn jest poddawany ocenie;

⁽¹⁾ <http://ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=4376&langId=en>.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- e) skutecznej polityki w zakresie prasy i informacji, która systematycznie uwzględniałaby kwestię równości płci i unikała związanych z płcią stereotypów;
- f) dalszego regularnego przygotowywania na sesję plenarną sprawozdań dotyczących postępów osiągniętych w zakresie uwzględniania aspektu płci w pracach komisji i delegacji parlamentarnych;
- g) skoncentrowania się na konieczności dysponowania odpowiednimi środkami finansowymi i kadrowymi, aby organy Parlamentu dysponowały odpowiednimi narzędziami, w tym narzędziami w zakresie analizy i oceny aspektu płci, oraz odpowiednią wiedzą specjalistyczną z zakresu problematyki płci (badania i dokumentacja, wyszkolony personel, eksperci), a także danymi i statystykami uwzględniającymi specyfikę płci; wzywa Sekretariat, aby zapewnił regularną wymianę najlepszych praktyk i tworzenie sieci kontaktów, a także szkolenia dla urzędników Parlamentu Europejskiego na temat uwzględniania aspektu płci i sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci;
- h) ciągłego rozwoju parlamentarnej sieci ds. zintegrowanego podejścia do równouprawnienia, w której skład wchodzi wyznaczeni przez poszczególne komisje posłowie odpowiedzialni za realizację idei uwzględniania aspektu płci w pracach komisji, których są członkami;
- i) znaczenia stosowania przy poruszaniu kwestii związanych z uwzględnianiem aspektu płci określonej terminologii i określonych definicji, które są zgodne z międzynarodowymi standardami;
- j) metodologicznego i analitycznego wsparcia ze strony Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn;

3. zwraca się do komisji przedmiotowo właściwej o rozważenie sposobu jak najlepszego zawarcia w Regulaminie procedury stosowanej przez Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia, zgodnie z którą przyjmuje ona do określonego sprawozdania poprawki podkreślające wpływ danego obszaru polityki na kobiety i mężczyzn, zgodnie z terminami i procedurami określonymi przez zainteresowaną komisję;

4. wzywa komisje PE odpowiedzialne za wieloletnie ramy finansowe i fundusze strukturalne, aby przed przyjęciem wieloletnich ram finansowych oceniły, w jaki sposób proponowane priorytety związane z wydatkami, źródła finansowania i narzędzia zarządzania wpłyną na kwestie dotyczące płci, dla zapewnienia, że wieloletnie ramy finansowe po roku 2013 będą odpowiednio uwzględniać aspekt płci, przez zagwarantowanie, że wszystkie unijne programy finansowania w swoich podstawowych regulacjach będą miały zapisane cele odnoszące się do równouprawnienia płci i że w ramach tych programów specjalne środki przeznaczone zostaną na realizację tych celów;

5. gratuluje parlamentarnej sieci ds. zintegrowanego podejścia do równouprawnienia i komisjom parlamentarnym, które uwzględniają w swoich pracach aspekt płci, oraz zachęca inne komisje, aby zagwarantowały swoje zaangażowanie w strategię zakładającą uwzględnianie aspektu płci i realizowały ją w praktyce w swojej pracy;

6. zwraca uwagę, że komisje parlamentarne powinny dysponować odpowiednimi narzędziami – takimi jak wskaźniki, dane i statystyki z podziałem na płeć – pozwalającymi na rzetelne zrozumienie zagadnień związanych z uwzględnianiem aspektu płci oraz że przy rozdzielaniu środków budżetowych należy brać pod uwagę kwestię równouprawnienia płci, tak aby zachęcić komisje do korzystania z zasobów wiedzy wewnętrznej (sekretariat komisji przedmiotowo właściwej, departament tematyczny, biblioteka itp.) oraz zewnętrznej – w innych instytucjach lokalnych, krajowych i ponadnarodowych, czy to publicznych, czy prywatnych, w małych, średnich i dużych przedsiębiorstwach oraz na uniwersytetach – w dziedzinie równouprawnienia płci;

7. z zadowoleniem przyjmuje szczegółowe inicjatywy podjęte w tej dziedzinie przez wiele komisji parlamentarnych, w tym sporządzenie przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi sprawozdania z własnej inicjatywy w sprawie roli kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich oraz przeprowadzenie przez Komisję Rybołówstwa publicznego wysłuchania na temat roli kobiet w trwałym rozwoju obszarów zależnych od rybołówstwa;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

8. na podstawie kwestionariusza przekazanego przewodniczącym i wiceprzewodniczącym odpowiedzialnym za uwzględnianie aspektu płci przez komisje parlamentarne wnioskuję, że uwzględnianie aspektu płci w pracach komisji parlamentarnych jest niezwykle zróżnicowane i dobrowolne, przy czym w przypadku niektórych obszarów kwestii płci poświęca się bardzo dużo uwagi, podczas gdy w innych obszarach poświęca się tej kwestii niewiele uwagi lub też całkowicie się ją pomija;

9. z zadowoleniem przyjmuje pracę delegacji międzyparlamentarnych i misji obserwacji wyborów oraz ich starania w zakresie stosunków z parlamentami krajów trzecich zmierzające do poruszenia kwestii związanych z równouprawnieniem płci i wzmacnianiem pozycji kobiet poprzez bardziej systematyczne monitorowanie i zajmowanie się kwestiami, takimi jak okaleczanie żeńskich narządów płciowych i śmiertelność matek, a także poprzez ściślejszą współpracę z Komisją Praw Kobiet i Równouprawnienia w zakresie organizowania wspólnych posiedzeń i wymiany informacji we wspomnianych dziedzinach;

10. wzywa Komisję, aby w bardziej konsekwentny i systematyczny sposób zajęła się zjawiskiem nierówności płci podczas opracowywania i realizacji wszystkich strategii politycznych oraz potraktowała je priorytetowo; ponadto podkreśla, że aby osiągnąć cele w zakresie równouprawnienia płci, należy w większym stopniu uwzględniać aspekt płci we wszystkich strategiach politycznych;

11. przypomina o potrzebie skoncentrowania się na relacjach między mężczyznami i kobietami wynikających z ról płci, które są źródłem braku równouprawnienia i pogłębiają to zjawisko;

12. uważa, że prace Parlamentu dotyczące uwzględniania aspektu płci powinny obejmować też kwestię tożsamości płciowej oraz że w ich ramach należy prowadzić ocenę tego, jak strategie polityczne i działania wpływają na sytuację osób transpłciowych; wzywa Komisję do uwzględniania kwestii tożsamości płciowej we wszystkich działaniach i strategiach w dziedzinie równouprawnienia płci;

13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Radzie Europy.

Przeciwdziałanie nielegalnym połowom na poziomie światowym

P7_TA(2011)0516

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie zwalczania nielegalnego rybołówstwa na świecie – rola UE (2010/2210(INI))

(2013/C 153 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.,
- uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej i Deklarację z Rio w sprawie środowiska i rozwoju przyjętą podczas Konferencji Narodów Zjednoczonych „Środowisko i Rozwój” w czerwcu 1992 r.,
- uwzględniając porozumienie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu, przyjęte podczas 27. sesji konferencji FAO w listopadzie 1993 r. („porozumienie FAO”),
- uwzględniając porozumienie Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz do zarządzania nimi (porozumienie ONZ w sprawie zasobów rybnych z sierpnia 1995 r.),

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, przyjęty w październiku 1995 r. przez konferencję FAO,
 - uwzględniając Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska przyjętą w czerwcu 1998 r. („konwencja z Aarhus”),
 - uwzględniając międzynarodowy plan działania FAO na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom, ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN) zatwierdzony przez Radę FAO w czerwcu 2001 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie wspólnotowego planu działań na rzecz zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów z maja 2002 r. (COM(2002)0180),
 - uwzględniając oświadczenie wydane na światowym szczycie w sprawie zrównoważonego rozwoju, który odbył się w Johannesburgu w dniach 26 sierpnia – 4 września 2002 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie wdrożenia wspólnotowego planu działań na rzecz zwalczania nielegalnych, niezgłoszonych i niezgodnych z przepisami połowów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania („rozporządzenie dotyczące połowów NNN”) ⁽²⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 z dnia 29 września 2008 r. dotyczące upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty („rozporządzenie dotyczące upoważnień do prowadzenia połowów”) ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa („rozporządzenie dotyczące kontroli”) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając porozumienie FAO o środkach stosowanych przez państwo portu w celu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania zatwierdzone na 36. sesji konferencji FAO, która odbyła się w Rzymie w listopadzie 2009 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości z 2011 r. na temat transnarodowej przestępczości zorganizowanej w sektorze rybołówstwa,
 - uwzględniając sprawozdanie Wspólnego Centrum Badawczego Komisji zatytułowane „Zapobieganie nielegalnej działalności w sektorze rybołówstwa – genetyka, genomika, chemia i kryminalistyka na rzecz zwalczania połowów NNN i wspierania identyfikacji pochodzenia produktów rybnych” opublikowane w 2011 r.,
 - uwzględniając zbliżającą się konferencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju, która odbędzie się w Brazylii w czerwcu 2012 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7–0362/2011),
- A. mając na uwadze, że 71 % naszej planety pokrywają oceany, w których zgromadzone jest 16 razy więcej dwutlenku węgla niż na powierzchni Ziemi, i które odgrywają zasadniczą rolę w funkcjonowaniu systemu klimatycznego i systemu wspierającego życie całej planety, a ponadto dla znacznej części światowej populacji stanowią źródło pożywienia, utrzymania i energii, oferując jednocześnie dostęp do szlaków komunikacyjnych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 287E z 29.11.2007, s. 502

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 33

⁽⁴⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- B. mając na uwadze, że według szacunków nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane (NNN) połowy stanowią od 11 do 26 milionów ton połowów rocznie, co odpowiada co najmniej 15 % światowych połowów, uniemożliwiając zrównoważone pod względem gospodarczym, społecznym i środowiskowym zarządzanie eksploatacją światowych zasobów morskich;
 - C. mając na uwadze, że porozumienie zawarte podczas 10. Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej, która odbyła się w październiku 2010 r. w Nagoi, nałożyło na poszczególne kraje obowiązek zmniejszenia zaniku różnorodności biologicznej do 2020 r. co najmniej o połowę;
 - D. mając na uwadze, że 90 % życia na Ziemi skupia się w oceanach,
 - E. mając na uwadze, że dwie trzecie oceanów świata znajduje się poza jurysdykcją krajową i brak jest kompleksowych strategii politycznych w zakresie zarządzania wodami międzynarodowymi (pełnymi morzami), a obecnie obowiązujące niejednolite przepisy opierają się głównie na siedemnastowiecznych zasadach wolności mórz, nie uwzględniając wielu zasad ochrony środowiska, które od dawna stosuje się w odniesieniu do lądów i atmosfery;
 - F. mając na uwadze, że jednym z celów porozumienia FAO o środkach stosowanych przez państwo portu w celu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania jest wyeliminowanie portów tanich bander, które stanowią bezpieczną przystań dla statków prowadzących połowy NNN i są wykorzystywane do wprowadzania na rynek nielegalnych połowów;
 - G. mając na uwadze, że nowy pakiet kontrolny UE, który składa się z rozporządzenia dotyczącego połowów NNN, rozporządzenia dotyczącego kontroli i rozporządzenia dotyczącego upoważnień do prowadzenia połowów, stanowi kompleksowy zbiór instrumentów służących walce z tą szerszącą się na oceanach plagą, gdyż określa obowiązki państw członkowskich oraz krajów trzecich jako państw bandery, państw nadbrzeżnych, państw portu i państw zbytu;
 - H. mając na uwadze, że UE jest największym na świecie importerem produktów rybnych i jedną z najważniejszych światowych potęg w dziedzinie rybołówstwa, co nakłada na nią obowiązek odgrywania kluczowej roli w zakresie mobilizowania wspólnoty międzynarodowej do walki z nielegalnymi, nieraportowanymi i nieuregulowanymi połowami;
1. jest przekonany, że nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane (NNN) połowy stanowią jedno z najpoważniejszych zagrożeń dla różnorodności biologicznej oceanów świata;
 2. jest przekonany, że połowy NNN stanowią istotny problem dla środowiska i gospodarki na świecie, zarówno dla rybołówstwa morskiego, jak i słodkowodnego, osłabiając starania sektora rybołówstwa w zakresie zarządzania, zagrażając trwałości zasobów rybnych i bezpieczeństwu żywnościowemu, jak również prowadząc do zakłóceń na rynku, co ma trudne do oszacowania reperkusje społeczne i gospodarcze dla całego społeczeństwa, w tym w krajach rozwijających się;
 3. podkreśla, że połowy NNN i powiązana z nimi działalność handlowa stanowią nieuczciwą konkurencję dla rybaków i innych osób, które stosują się do przepisów, oraz są przyczyną problemów gospodarczych społeczności rybackich, konsumentów i całego sektora;
 4. podkreśla rolę lidera światowego przyjętą przez UE w nowym pakiecie kontrolnym UE, który składa się z rozporządzenia dotyczącego połowów NNN, rozporządzenia dotyczącego kontroli i rozporządzenia dotyczącego upoważnień do prowadzenia połowów; uważa, że nowy pakiet kontrolny UE stanowi szeroko zakrojony i kompleksowy zbiór instrumentów służących walce z tą szerszącą się na oceanach plagą, gdyż określa obowiązki państw członkowskich oraz krajów trzecich jako państw bandery, państw nadbrzeżnych, państw portu i państw zbytu, jak również obowiązki tych państw wobec działalności prowadzonej przez ich obywateli; wzywa do stanowczego stosowania wspomnianych instrumentów;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

5. podkreśla potrzebę zwiększenia współpracy między Komisją, Wspólnotową Agencją Kontroli Rybołówstwa i państwami członkowskimi w celu poprawy procesu zbierania i wymiany informacji oraz pomocy w rygorystycznym i przejrzystym stosowaniu unijnego prawodawstwa w zakresie rybołówstwa;
6. uważa, że państwo bandery powinno nadal ponosić odpowiedzialność za zapewnianie zgodności statków z odpowiednimi przepisami, w tym przepisami dotyczącymi zarządzania, za gromadzenie danych dotyczących połowów i nakładu połowowego oraz przekazywanie tych danych i za zapewnienie identyfikowalności, w tym wnikliwej weryfikacji świadectw połowowych, gdyż przekazanie tych uprawnień innemu państwu szkodziłoby walce z połowami NNN;
7. nalega, by Komisji i organom kontrolnym w państwach członkowskich przekazać do dyspozycji odpowiednie zasoby (ludzkie, finansowe i technologiczne) umożliwiające im pełne wdrożenie wspomnianych rozporządzeń;
8. podkreśla, że aby UE była wiarygodna, Komisja i państwa członkowskie powinny zidentyfikować podmioty UE, które naruszają unijne prawodawstwo, i nałożyć na te podmioty odpowiednie sankcje i w związku z tym uważa, że UE nie udało się jeszcze w dostatecznym stopniu opanować połowów NNN na własnym terenie i połowów NNN dokonywanych przez unijne podmioty na innych obszarach;
9. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zadbania o zwalczanie nielegalnego rybołówstwa na morzu i na wodach śródlądowych oraz podkreśla potrzebę sprawdzenia, czy mechanizmy kontroli są wystarczające i czy są w dostatecznym zakresie stosowane;
10. wzywa do przeprowadzenia przeglądu wspólnej polityki rybołówstwa w celu stworzenia zachęt na rzecz legalnych połowów w interesie ryb, środowiska, konsumentów i producentów w UE;
11. wzywa Komisję, aby do końca 2012 r. zbadała, czy połowy rekreacyjne przybierają w UE skalę, która pozwala je rzeczywiście sklasyfikować jako połowy NNN;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia współpracy w celu stworzenia „europejskiej ochrony wybrzeża”, aby zwiększyć wspólne możliwości w zakresie monitorowania i kontroli oraz skutecznie zwalczać zagrożenia występujące na morzu obecnie lub w przyszłości, takie jak terroryzm, piractwo, połowy NNN, nielegalny handel lub nawet zanieczyszczenie morza;
13. ponagla Komisję do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz wspierania wymiany informacji w celu zintegrowania nadzoru morskiego, w szczególności informacji służących zharmonizowaniu ochrony wybrzeża na szczeblu europejskim;
14. uważa, że cele UE związane ze zwalczaniem połowów NNN muszą być wspierane odpowiednimi środkami, przede wszystkim finansowymi, aby zapewnić ich promowanie, poprzez przyznanie państwom członkowskim zasobów wystarczających do wdrożenia obowiązujących regulacji; podkreśla również, że przy wprowadzaniu wszelkich nowych metod w przyszłości (np. elektronicznych systemów lokalizacyjnych itp.) należy uwzględnić dostępność w budżecie UE środków finansowych niezbędnych do ich wdrożenia;
15. wzywa Komisję do publikowania rocznych ocen wyników działań podejmowanych przez poszczególne państwa członkowskie w zakresie wdrażania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), które wskazują na ewentualne słabe punkty wymagające poprawy, oraz do zastosowania wszelkich możliwych środków, w tym wskazania państw członkowskich, które nie spełniają podjętych zobowiązań, w celu zapewnienia pełnego przestrzegania przepisów przez te państwa, aby stworzyć wiarygodny i przejrzysty system kontroli;
16. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji Europejskiej dotyczącą wprowadzenia systemu punktów karnych do licencji połowowych, będącego dodatkowym instrumentem, za pomocą którego państwa członkowskie będą mogły wykrywać nieprawidłowości na każdym etapie łańcucha sprzedaży i nakładać surowe kary w przypadku naruszenia prawa;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

17. uważa, że z uwagi na dużą mobilność zasobów rybnych, flot rybackich oraz kapitału tych flot, a także z uwagi na globalny charakter rynków rybnych, skuteczna walka z połowami NNN jest możliwa głównie dzięki międzynarodowej współpracy zarówno dwustronnej, jak i wielostronnej, a także dokładnej i aktualnej wymianie informacji na temat statków rybackich, prowadzonej przez nie działalności oraz na temat innych odnośnych kwestii;

18. wzywa UE, aby zdecydowanie domagała się, by państwa trzecie skutecznie zwalczały połowy NNN, w tym poprzez wspieranie podpisywania, ratyfikacji i wdrożenia porozumienia FAO o środkach stosowanych przez państwo portu, porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie zasobów rybnych, porozumienia FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, a także różnych systemów dokumentacji połowowej przyjętych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa w kontekście umów o handlu, umów o partnerstwie w sprawie połowów oraz polityki rozwojowej UE;

19. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby wszystkie państwa trzecie, z którymi UE podpisała umowę o partnerstwie w sprawie połowów, stosowały przepisy Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczące podstawowych praw pracowniczych, a zwłaszcza te dotyczące dumpingu socjalnego powodowanego przez połowy NNN;

20. podkreśla, że istniejące w przeszłości ograniczenia w zakresie monitorowania, kontrolowania działalności połowowej i nadzoru nad nią udało się w znacznej mierze pokonać dzięki postępowi technicznemu, w tym dzięki osiągnięciom w zakresie technologii kosmicznych i satelitarnych, a kluczem do wyeliminowania zjawiska połowów NNN jest dziś przede wszystkim polityczna wola rządów do podjęcia skutecznych i odpowiedzialnych działań;

21. wzywa państwa członkowskie, aby ścigały i stawiały w stan oskarżenia statki, właścicieli, firmy, przedsiębiorstwa czy jednostki zaangażowane w prowadzenie działalności związanej z połowami NNN, w tym mieszanie połowów NNN z legalnymi połowami, tak, jak to czynią w przypadku innych sprawców przestępstw przeciwko środowisku lub przestępstw gospodarczych, nakładając na nich w następstwie wyroku surowe sankcje, w tym w odpowiednich przypadkach za poważne lub powtarzające się przestępstwa, trwałe cofnięcie licencji lub odmowę dostępu do infrastruktury portowej;

22. wyraża ubolewanie wobec faktu, że środki UE zostały przyznane statkom, które wcześniej przyląpano na nielegalnych połowach;

23. wzywa Komisję do zmiany wymogów dotyczących wszelkiego rodzaju pomocy finansowej, tak aby umożliwić stosowanie kar finansowych i odmowę dostępu do finansowania właścicielom statków, którym udowodniono nielegalne połowy;

24. apeluje do Komisji o wstrzymanie pomocy z Europejskiego Funduszu Rybackiego dla wszystkich statków prowadzących połowy NNN;

25. podkreśla potrzebę zapewnienia większej odpowiedzialności sektora rybołówstwa w celu osiągnięcia zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich; uważa, że niezwykle ważna jest poprawa przejrzystości we wszystkich aspektach i działaniach sektora rybołówstwa, w tym określenie międzynarodowych kryteriów, które pozwolą ustalić, kto jest rzeczywistym właścicielem statku czerpiącym z niego korzyści, oraz jakie posiada prawa do połowów, określenie warunków publikowania wspomnianych kryteriów oraz kontrola statków rybackich na wodach międzynarodowych;

26. uważa, że Unia Europejska powinna dawać przykład przez przyjmowanie i promowanie polityki przejrzystości w ramach zarządzania rybołówstwem przy podejmowaniu decyzji przez organy międzynarodowe i państwa trzecie, z którymi UE utrzymuje stosunki w dziedzinie rybołówstwa;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

27. uważa, że połowy przeprowadzane z poszanowaniem środków przyjętych na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i krajowym oraz oparte na odpowiedzialnym i trwałym wykorzystywaniu zasobów sprzyjają wzrostowi gospodarczemu i tworzeniu miejsc pracy – zarówno w obrębie UE, jak i w krajach rozwijających się – podczas gdy nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane połowy (NNN) mają dramatyczne konsekwencje ekonomiczne, społeczne i środowiskowe, które tym bardziej szkodzą krajom rozwijającym się, ponieważ stanowią przeszkodę w realizacji milenijnych celów rozwoju (MCR), zwłaszcza MCR 1, 7 i 8;

28. podkreśla transgraniczny charakter rybołówstwa i konieczność – w celu walki z połowami NNN – współpracy zarówno dwu-, jak i wielostronnej, tak aby środki przyjęte z myślą o walce z połowami NNN były stosowane przez wszystkich w sposób przejrzysty, niedyskryminujący i sprawiedliwy, z uwzględnieniem zasobów finansowych, technicznych i ludzkich krajów rozwijających się, w szczególności małych państw wyspiarskich;

29. zwraca się do Komisji o zapewnienie spójności swoich strategii politycznych, tak by polityka rozwoju obejmująca walkę z ubóstwem była – obok kwestii środowiskowych i handlowych – integralną częścią polityki UE mającej na celu zwalczanie połowów NNN;

30. podkreśla bezpośredni związek między połowami NNN a poziomem zarządzania danego kraju i domaga się, by wszelkim środkiem w ramach pomocy zewnętrznej towarzyszyła ze strony państwa beneficjenta silna wola polityczna zakazania połowów NNN na jego wodach, a w bardziej ogólnym ujęciu wola poprawy gospodarowania w sektorze rybołówstwa;

31. zachęca Komisję i państwa członkowskie, aby rozszerzyły swoje programy wsparcia finansowego, technologicznego i technicznego, w tym oficjalnej pomocy rozwojowej i umów o partnerstwie w sprawie połowów, dla programów monitorowania, kontroli i nadzoru wód krajów rozwijających się, w ramach których pierwszeństwo zostanie przyznane programom regionalnym, nie zaś dwustronnym; zachęca ponadto do lepszej koordynacji finansowania takich programów ze wszystkich źródeł, zarówno europejskich, jak i innych;

32. uważa ponadto, że UE powinna aktywnie wykorzystywać współpracę w ramach umów o partnerstwie w sprawie połowów w celu skuteczniejszego zwalczania połowów NNN;

33. zwraca się do Komisji o odpowiednie zwiększenie puli środków finansowych dla sektora rybołówstwa w umowach, które zawiera z krajami rozwijającymi się, tak by umocniły one swoje zasoby instytucjonalne, ludzkie i techniczne w celu walki z połowami NNN, a tym samym lepiej przestrzegały postanowień światowych i regionalnych organizacji zarządzających połowami oraz przepisów europejskich;

34. podkreśla konieczność włączenia społeczeństwa obywatelskiego i zwiększenia zaangażowania przedsiębiorstw sektora rybołówstwa, tak by czuwały nad przestrzeganiem legalnych metod połowów i współpracowały z władzami w walce z połowami NNN w ramach odpowiedzialności przedsiębiorstw w kwestiach społecznych i środowiskowych;

35. zwraca się do Komisji z wnioskiem, by zbadała możliwość dodania do listy instrumentów, które mają być wdrożone, aby kraje spełniały wymagania obecnie poddawane przeglądowi ogólnego systemu preferencji (GSP+), porozumienia FAO o środkach stosowanych przez państwo portu, porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie zasobów rybnych oraz porozumienia FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania; wzywa do cofnięcia pozwoleń na wywóz wszystkim państwom, w których sprzedawane są produkty pochodzące z połowów NNN; uważa, że UE powinna wraz z tymi państwami podejmować działania zmierzające do zakazu sprzedaży takich produktów;

36. przypomina, że kwestia połowów NNN jest nierozdzielnie związana z kwestią umów o partnerstwie gospodarczym w kontekście wymiany handlowej objętej postanowieniami WTO; podkreśla problem odstępstwa od reguł pochodzenia dla niektórych przetworzonych produktów rybołówstwa, a w szczególności w przypadku Papui-Nowej Gwinei, co uniemożliwia identyfikowalność takich produktów i otwiera drogę połowom NNN;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

37. uważa, że w regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem, do których należy UE, powinna ona realizować następujące cele:

- utworzenie dla wszystkich rodzajów połowów podlegających kompetencji regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem rejestrów statków rybackich uprawnionych do dokonywania połowów, w tym statków pomocniczych, a także list statków dokonujących połowów NNN (czarne listy), które będą często aktualizowane, powszechnie publikowane i koordynowane w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem;
- wzmocnienie komitetów ds. zgodności regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem w celu sprawdzenia wyników działań podejmowanych przez umawiające się strony, a w stosownych przypadkach nałożenie skutecznych sankcji;
- rozszerzenie listy konkretnych działań, jakie mają podjąć umawiające się strony jako państwa bandery, państwa nadbrzeżne, państwa portu i państwa zbytu oraz państwa czerpiące korzyści z prawa własności w ramach poszczególnych regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem;
- opracowanie właściwych inspekcji na morzu i programów obserwacyjnych;
- stosowanie zakazu przeładunków na morzu;
- opracowanie systemów dokumentacji połowowej, począwszy od głównych gatunków w poszczególnych regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem;
- obowiązkowe wykorzystanie instrumentów elektronicznych takich jak system VMS, elektroniczne dzienniki pokładowe i w razie potrzeby inne urządzenia lokalizacyjne;
- prowadzenie obowiązkowych i systematycznych ocen wyników działań podejmowanych przez poszczególne regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem i nałożenie obowiązku postępowania według wydanych zaleceń;
- złożenie oświadczeń dotyczących interesów finansowych w zakresie rybołówstwa przez szefów delegacji regionalnych organizacji ds. rybołówstwa, jeżeli potencjalnie może wystąpić konflikt interesów;

38. wzywa do pilnego rozszerzenia sieci regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem, aby objąć wszystkie rodzaje i obszary pełnomorskich połowów, przez utworzenie nowych regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem lub przez rozszerzenie mandatu już istniejących organizacji; jest przekonany, że z uwagi na globalny charakter połowów NNN konieczna jest ściślejsza współpraca między regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem w zakresie wymiany informacji oraz sankcji nakładanych na statki i umawiające się strony;

39. uważa, że prawo do połowów na pełnym morzu musi zostać uwarunkowane, w stopniu możliwym zgodnie z prawem międzynarodowym, przynależnością danego państwa do odpowiednich organów międzynarodowych i pełnym wdrożeniem wszystkich środków zarządzania przyjętych przez te organy;

40. stwierdza, że FAO jest głównym źródłem fachowej wiedzy naukowej i zaleceń przy badaniu kwestii związanych z rybołówstwem i akwakulturą na świecie z uwagi na głębsze powiązanie rozwoju rybołówstwa i zarządzania nim z zachowaniem różnorodności biologicznej i ochroną środowiska;

41. w pełni popiera obecną inicjatywę FAO polegającą na jak najszybszym stworzeniu ogólnosiwiatowego rejestru statków rybackich, który powinien być obowiązkowy i obejmować statki o pojemności brutto powyżej 10 GT;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

42. zachęca do szybkiego opracowania systemu oceny wyników działań podejmowanych przez państwa bandery, nad którym obecnie pracuje FAO, jako środka wywierania nacisku na państwa, które nie wypełniają swoich międzynarodowych zobowiązań prawnych; wzywa do jak najszybszego znalezienia skutecznego systemu nakładania sankcji na państwa, które nie są w stanie zagwarantować, że statki pływające pod ich banderą nie wspierają połowów NNN ani w nich nie uczestniczą oraz przestrzegają wszystkich stosownych przepisów prawa; wzywa państwa członkowskie do sprawiedliwego i przejrzystego stosowania instrumentów rynkowych w celu zaprzestania nielegalnych połowów bez dyskryminowania innych państw; popiera decyzję FAO dotyczącą konsultacji międzynarodowych na temat wykonania przez państwa bandery zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego;

43. wzywa do pilnego przyjęcia środków w celu zaprzestania wykorzystywania taniej bandery, co jest praktyką umożliwiającą bezkarne prowadzenie nielegalnej działalności przez statki rybackie, która powoduje znaczne straty dla ekosystemu morskiego, zasobów rybnych, społeczności nadbrzeżnych, bezpieczeństwa żywnościowego, szczególnie w państwach rozwijających się, oraz legalnego, działającego zgodnie z prawem sektora rybołówstwa;

44. podkreśla potrzebę zagwarantowania, że takie formy pirackich połowów nie będą wpływały na interesy UE i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby ich obywatele nie wspierali połowów NNN ani nie uczestniczyli w takich połowach;

45. popiera wysiłki Komisji na rzecz utworzenia rejestru publicznego właścicieli statków, którym udowodniono udział w połowach NNN; uważa, że rejestr ten powinien być dostosowany do rejestru prowadzonego przez Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa w Vigo;

46. jest przekonany, że niezależne oceny wyników działań podejmowanych zarówno przez państwa bandery, jak i przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem powinna przeprowadzać organizacja włączona bez dalszej zwłoki do systemu Narodów Zjednoczonych;

47. stwierdza brak współpracy międzynarodowej w zarządzaniu negatywnymi skutkami działalności ludzkiej innej niż rybołówstwo, która powoduje skutki dla środowiska morskiego, i wzywa Komisję do poparcia idei utworzenia globalnej instytucji w celu zlikwidowania tej luki, na przykład pod auspicjami ONZ;

48. podkreśla, że należy jeszcze bardziej rozwinąć koncepcję odpowiedzialności państwa zbytu jako sposobu niedopuszczania na rynek produktów wytworzonych z ryb pochodzących z połowów NNN; uważa, że UE musi w trybie pilnym podjąć rozmowy z innymi głównymi państwami zbytu, w tym m.in. ze Stanami Zjednoczonymi, Japonią i Chinami, w sprawie sposobów wzajemnej współpracy i jak najszybszego opracowania międzynarodowych instrumentów prawnych, w ramach których można byłoby zahamować i ścigać handel rybami pochodzącymi z połowów NNN oraz za niego karać, zgodnie z zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO) i w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych;

49. podkreśla, że utrzymywanie i rozwijanie europejskiego sektora rybołówstwa zależy częściowo od rygorystycznego monitorowania produktów rybnych pozyskanych w ramach połowów NNN sprzedawanych na rynkach europejskich i światowych; podkreśla znaczenie tego sektora dla planowania regionalnego, bezpieczeństwa żywności oraz ochrony miejsc pracy i zasobów na wodach wspólnotowych;

50. stoi na stanowisku, że Unia Europejska już teraz dysponuje instrumentami, które mogą zniechęcić do nielegalnych połowów, i jest przekonany o ich odstrasającym działaniu, które bez wątpienia spowoduje rzeczywiste skutki pod warunkiem należytego wykorzystania tych instrumentów, gdyż UE stanowi jeden z największych rynków zbytu ryb na świecie; w związku z tym wzywa, aby nie przyznawać świadectw wywozowych lub cofnąć takie świadectwa państwom lub umawiającym się stronom, które nie współpracują z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa przy tworzeniu instrumentów takich jak systemy dokumentacji połowów lub środki stosowane przez państwo portu;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

51. podkreśla, że handel to jeden z najlepszych rodzajów broni w walce z połowami NNN; w związku z tym ponownie wyraża ubolewanie z powodu braku koordynacji działań DG MARE i DG TRADE, gdyż podczas gdy DG MARE stawia sobie coraz więcej celów w zakresie zwalczania połowów NNN, celem DG TRADE wydaje się wyłącznie coraz większe otwieranie rynków Wspólnoty na import, bez względu na jego pochodzenie i gwarancje kontroli, przyznawanie preferencyjnych stawek celnych i odstępstw od reguł pochodzenia, co sprzyja wyłącznie oddaniu rynków europejskich flotom i państwom, które wykazują co najmniej tolerancję dla połowów NNN;

52. w związku z tym uważa, że należy zwiększyć odpowiedzialność rynków za podejmowane przez nie działania, a w szczególności odpowiedzialność importerów, gdyż rynek stanowi bodaj najistotniejszy powód prowadzenia połowów NNN;

53. podkreśla znaczenie prawa konsumentów do posiadania pewności, że nabyty produkt pochodzi z legalnych połowów;

54. wzywa zarówno Komisję, jak i państwa członkowskie do poprawy sposobów informowania konsumentów w ramach różnych systemów etykietowania, np. systemu Rady Zarządzania Zasobami Morskimi, który zapewni przejrzystość i gwarantuje konsumentom, że kupują ryby złowione w sposób legalny i zrównoważony;

55. wyraża pełne poparcie dla nowych wytycznych przyjętych na posiedzeniu Komisji Rybołówstwa FAO w lutym 2011 r. w celu zharmonizowania systemu etykietowania produktów rybnych umożliwiającego zwalczanie nielegalnego rybołówstwa; uważa, że na etykiecie należy wyraźnie podać naukową i handlową nazwę danej ryby, rodzaj łowiska, a przede wszystkim miejsce pochodzenia;

56. zachęca Komisję, aby kontynuowała opracowywanie ogólnowiatowego systemu dokumentacji połowowej;

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały rozwój i stosowanie technik gwarantujących pełną i skuteczną identyfikowalność produktów rybnych w ramach całego łańcucha dostaw, w tym technik satelitarnego monitorowania ruchu statków rybackich i pomocniczych oraz technik dotyczących elektronicznych tagów do śledzenia przemieszczania się ryb, a także aby wspierały utworzenie globalnych baz danych DNA ryb oraz innych genetycznych baz danych w celu zidentyfikowania produktów rybnych oraz ich pochodzenia geograficznego, jak określono w sprawozdaniu Wspólnego Centrum Badawczego Komisji zatytułowanym „Zapobieganie nielegalnej działalności w sektorze rybołówstwa – genetyka, genomika, chemia i kryminalistyka na rzecz zwalczania połowów NNN i wspierania identyfikacji pochodzenia produktów rybnych”;

58. wzywa Komisję i Radę do zwiększenia środków przeznaczonych na walkę z korupcją i przestępczością zorganizowaną na wszystkich szczeblach;

59. z zadowoleniem przyjmuje najnowsze sprawozdanie na temat transnarodowej przestępczości zorganizowanej w sektorze rybołówstwa, które przygotowało Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC), oraz wyjaśnienie sposobu, w jaki zorganizowane grupy przestępcze zwiększają swoją strefę wpływów w sektorze rybołówstwa, zarówno w zakresie działań związanych z zaopatrzeniem (zapewnienie statku i załogi, wymiana paliwa itp.), jak i działań związanych ze zbytem (wprowadzanie na rynek, przewóz);

60. wyraża poważne zaniepokojenie w związku z prowadzeniem przez osoby zajmujące się połowami NNN działań o charakterze przestępczym, takich jak wykorzystywanie, handel ludźmi, pranie pieniędzy, korupcja, obrót kradzionymi przedmiotami, uchylanie się od opodatkowania i oszustwa celne, co należy postrzegać jako formę transnarodowej przestępczości zorganizowanej; podkreśla potrzebę przyjęcia wszechstronniejszego i bardziej zintegrowanego podejścia do kwestii zwalczania połowów NNN, w tym kontroli handlu i importu;

61. w pełni popiera zalecenia zawarte w przygotowanym przez UNODC sprawozdaniu, w tym międzynarodową współpracę w zakresie wykrywania działań o charakterze przestępczym prowadzonych na morzach, zwiększenie przejrzystości w zakresie własności statków rybackich i podejmowanych przez nie działań oraz zniechęcanie do sprzedaży statków rybackich przedsiębiorstwom i korzystania z nich przez przedsiębiorstwa, w przypadku których niemożliwe jest zidentyfikowanie rzeczywistych beneficjentów;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

62. zauważa, że Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej jest jednym z traktatów ratyfikowanych przez największą liczbę państw, który zobowiązuje umawiające się strony do wzajemnej współpracy w zakresie prowadzenia dochodzeń, postępowań karnych i procesów sądowych w odniesieniu do transnarodowej przestępczości zorganizowanej, co prowadzi do powstania istotnych powiązań między wspomnianymi stronami w zakresie zwalczania zjawiska połowów NNN;
63. jest przekonany, że połowy NNN powinny stać się jednym z priorytetowych obszarów działań Interpolu, który powinien otrzymać środki i uprawnienia w zakresie prowadzenia dochodzeń w celu monitorowania i zwalczania transnarodowych przestępczych aspektów połowów NNN;
64. zwraca się do Komisji o zbadanie, czy niektóre elementy amerykańskiej ustawy Lacey Act mogłyby zostać wykorzystane w kontekście europejskim, szczególnie jeśli chodzi o przepisy nakładające na sprzedawców detalicznych odpowiedzialność za legalność ryb;
65. wzywa Komisję do uwzględnienia powyższych zasad, w stosownych przypadkach, w postanowieniach dwustronnych umów w sprawie połowów;
66. nalega, aby UE zaproponowała, by kwestia zarządzania wodami międzynarodowymi stała się kwestią priorytetową podczas następnego Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju, który odbędzie się w Brazylii w 2012 r., z okazji 30. rocznicy podpisania Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza;
67. podkreśla, że walka z nielegalnymi połowami na szczeblu światowym ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju globalnego i dlatego musi stanowić zasadniczą i wyraźną część umów o partnerstwie w sprawie połowów, zobowiązań w ramach polityki handlowej, celów w zakresie współpracy na rzecz rozwoju oraz priorytetów polityki zagranicznej Unii Europejskiej;
68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich, sekretariatom regionalnych organizacji ds. rybołówstwa, dla których UE jest umawiającą się stroną, oraz Komisji ds. Rybołówstwa FAO.

Iran - niedawne przypadki łamania praw człowieka

P7_TA(2011)0517

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Iranu – niedawne przypadki łamania praw człowieka

(2013/C 153 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucje dotyczące praw człowieka, a w szczególności rezolucje przyjęte w dniach 7 września 2010 r. i 20 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ 16/9 ustanawiającą mandat specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie,
- uwzględniając 123 zalecenia poczynione w wyniku powszechnego okresowego przeglądu, który Rada Praw Człowieka przeprowadziła w lutym 2010 r.,
- uwzględniając fakt, że w dniu 17 czerwca 2011 r. przewodniczący Rady Praw Człowieka mianował Ahmeda Shaheeda specjalnym sprawozdawcą ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, a także uwzględniając sprawozdanie okresowe z dnia 23 września 2011 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie przedłożone przez specjalnego sprawozdawcę na 66. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ,

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie z dnia 15 września 2011 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu, przedłożone przez sekretarza generalnego ONZ na 66. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
 - uwzględniając sprawozdanie Centrum Dokumentacji Praw Człowieka w Iranie z dnia 10 czerwca 2011 r. dotyczące stosowania przez irańskie władze więzienne gwałtu jako metody tortur,
 - uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do spraw Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa z dni 15 i 26 września 2011 r. w sprawie zatrzymania Nasrin Sotoudeh, prawniczki zajmującej się prawami człowieka, i w sprawie aresztowania 6 niezależnych filmowców oraz z dnia 18 października 2011 r. w sprawie wyroków na filmowca Dżafara Panahiego i aktorkę Marzieh Vafamehr,
 - uwzględniając fakt, że w dniu 10 października 2011 r. UE wzmocniła środki restrykcyjne w reakcji na poważne naruszenia praw człowieka w Iranie,
 - uwzględniając rezolucje Zgromadzenia ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. oraz 63/168 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz Konwencję o prawach dziecka, a także fakt, że Iran jest stroną wszystkich tych aktów prawnych,
 - uwzględniając konstytucję Islamskiej Republiki Iranu, a w szczególności jej art. 23-27 i 32-35, które przewidują swobodę wypowiedzi, zgromadzeń i stowarzyszeń, prawo do praktykowania własnej religii oraz prawa podstawowe osób oskarżonych i uwięzionych,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu PE,
- A. mając na uwadze, że obecną sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie charakteryzują systematycznie powtarzające się naruszenia praw podstawowych; mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka (w szczególności działający na rzecz praw kobiet, dzieci i mniejszości), dziennikarze, blogerzy, artyści, przywódcy studenci, prawnicy, działacze związkowi i ekolodzy nadal żyją pod poważną presją i stałą groźbą aresztowania;
- B. mając na uwadze, że najpilniejsze kwestie to nawarstwione braki w zakresie wymierzania sprawiedliwości, praktyki równoznaczne z torturami lub okrutne bądź poniżające traktowanie osób zatrzymanych, w tym gwałty, nierówne traktowanie kobiet, prześladowanie mniejszości religijnych i etnicznych oraz brak praw obywatelskich i politycznych, w szczególności prześladowanie i zastraszanie obrońców praw człowieka, prawników i działaczy społeczeństwa obywatelskiego;
- C. mając na uwadze, że ze swoim odsetkiem egzekucji w pierwszej połowie 2011 r. Iran jest krajem o najwyższej liczbie wykonanych wyroków śmierci w przeliczeniu na mieszkańca, co kontrastuje ze światową tendencją do znoszenia kary śmierci;
- D. mając na uwadze, że chociaż Iran jest sygnatariuszem Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz oficjalnie zakazuje egzekucji osób poniżej 18. roku życia, to jednak według licznych doniesień wykonuje się tam więcej wyroków śmierci na osobach nieletnich niż w jakimkolwiek innym kraju;
- E. mając na uwadze, że władze irańskie dotychczas nie wywiązały się ze zobowiązań w ramach ONZ i odmawiają współpracy ze specjalnym sprawozdawcą; mając na uwadze, że w sprawozdaniu okresowym opisano „systematycznie powtarzające się naruszenia” oraz „nasiloną” kampanię nadużyć, wyrażono zaniepokojenie w związku z coraz częstszym stosowaniem kary śmierci za drobne przestępstwa i bez rzetelnego procesu oraz wskazano, że jak dotąd w ciągu 2011 r. w mieście Meszhed we wschodnim Iranie przeprowadzono co najmniej 200 egzekucji oficjalnych oraz 146 egzekucji tajnych; mając na uwadze, że w 2010 r. w Iranie wykonano tajne wyroki śmierci na ponad 300 osobach;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- F. mając na uwadze, że krewni obywateli irańskich, którzy przebywają w więzieniu lub wobec których toczy się postępowanie, są również aresztowani, przesłuchiвани, a także nękani, poza Iranem i w UE; mając na uwadze, że tysiące Irańczyków uciekło z kraju i znalazło schronienie w krajach ościennych;
- G. mając na uwadze, że opozycyjni przywódcy Mir Hussein Mousavi i Mehdi Karroubi są nielegalnie przetrzymywani w areszcie domowym i arbitralnie pozbawieni wolności od 14 lutego 2011 r.; mając na uwadze, że przywódcy ci, a także ich prowadzące działalność polityczną małżonki byli w niektórych okresach przymusowo izolowani w nieznanach miejscach i pozbawiani wszelkiego kontaktu z przyjaciółmi i rodzinami oraz poważnie narażeni na tortury;
- H. mając na uwadze, że w lutym i marcu 2011 r. setki osób aresztowano, a co najmniej trzy osoby zginęły, gdy tysiące demonstrantów wyszło na ulice, aby poprzeć ruchy prodemokratyczne w ościennych krajach arabskich oraz zaprotestować przeciw uwięzieniu opozycyjnych przywódców Mir Husseina Mousaviego i Mehdiego Karroubiego;
- I. mając na uwadze, że w kwietniu 2011 r. w południowo-wschodniej prowincji Chuzestan siły bezpieczeństwa zabiły kilkudziesięciu manifestantów, głównie pochodzenia arabskiego, i aresztowały dziesiątki innych oraz że dziesiątki osób aresztowano i raniono w protestach ekologicznych przeciw osuszeniu jeziora Urmia, do których doszło w prowincji Azerbejdżan Wschodni;
- J. mając na uwadze, że nadal rośnie presja na mniejszości religijne, zwłaszcza wyznawców bahaizmu, konwertytów oraz uczonych szyickich związanych z ruchem dysydenckim; mając na uwadze, że bahaitów – chociaż są oni największą niemuzułmańską mniejszością religijną – spotyka dotkliwa dyskryminacja, w tym uniemożliwianie dostępu do edukacji, oraz że toczy się postępowanie sądowe przeciw 7 uwięzionym przywódcom, a ponad 100 członków wspólnoty pozostaje w areszcie; mając na uwadze, że według doniesień w pierwszej połowie 2011 r. aresztowano ponad 207 chrześcijan; mając na uwadze, że sunnici nadal spotykają się z dyskryminacją w prawodawstwie i w praktyce oraz że uniemożliwia się im pełne korzystanie z prawa do praktykowania religii; mając na uwadze, że wspierana przez państwo kampania zniesławiająca członków (szyickiego) Sufickiego Zakonu Nimatullahi, przedstawianie wszelkich form mistycyzmu jako satanicznych oraz prześladowanie wyznawców sufizmu trwa nadal, czego najbardziej jaskrawym przykładem jest zamach w Kavarze we wrześniu 2011 r., w którym zginęła jedna osoba, a inne zostały poważnie ranne;
- K. mając na uwadze, że aresztuje się osoby, które odeszły od islamu, oraz że art. 225 projektu kodeksu karnego zmierza do wprowadzenia obowiązkowego orzekania kary śmierci dla mężczyzn apostatów; mając na uwadze, że protestanckiemu pastrowi Jusefowi Nadarchanemu nadal grozi egzekucja za apostazję;
- L. mając na uwadze, że irańska gwardia rewolucyjna, służby wywiadowcze i milicja Basidż odgrywają czynną rolę w ostrych i brutalnych represjach w Iranie;
- M. mając na uwadze, że członkowie społeczności lesbijskiej, gejowskiej, biseksualnej i transgenderowej są nękani, prześladowani, okrutnie karani, a nawet skazywani na śmierć; mając na uwadze, że osoby te są dyskryminowane ze względu na orientację seksualną, w tym w sprawach takich jak dostęp do zatrudnienia, mieszkania, edukacji i opieki zdrowotnej, a także doświadczają wykluczenia społecznego;
- N. mając na uwadze, że kary więzienia wydane na czołowych działaczy studenckich Bahareh Hedajat, Mahdiah Golru i Madżida Tawakoliego przedłużono o 6 miesięcy po zarzuceniu im „propagandy przeciw systemowi”; mając na uwadze, że 15 września 2011 r. działaczka polityczna i doktorantka Samije Tohidlu otrzymała karę 50 batów po odbyciu rocznej kary pozbawienia wolności w więzieniu Ewin; mając na uwadze, że Samije Tohidlou już wcześniej odbyła karę 70 dni więzienia; mając na uwadze, że zarówno pozbawienie wolności, jak i 50 batów były karą za prowadzenie bloga i inną działalność internetową; mając na uwadze, że 9 października 2011 r. działacz studencki Pajman Aref otrzymał karę 74 batów przed zwolnieniem z więzienia, w związku z zarzutem znieważenia prezydenta Iranu;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- O. mając na uwadze, że na wybitnego irańskiego filmowca Dżafara Panahiego wydano wyrok 6 lat więzienia, utrzymany w apelacji; mając na uwadze, że na rok pozbawienia wolności i 90 batów skazano wybitną aktorkę Marzieh Vafamehr, po jej udziale w filmie przedstawiającym trudne warunki działalności artystów w Iranie; mając na uwadze, że 17 września 2011 r. 6 niezależnych dokumentalistów – Mohsen Szahrnazdar, Hadi Afarideh, Katajun Szahabi, Naser Safarian, Szahnam Bazdar i Modżtaba Mir Tahmaseb – zostało zatrzymanych przez władze irańskie, które oskarżyły ich o pracę dla perskiego serwisu BBC i prowadzenie działalności szpiegowskiej na polecenie tego serwisu informacyjnego;
- P. mając na uwadze, że od 2009 r. za wykonywanie zawodu aresztowano dziesiątki prawników, w tym Nasrin Sotoudeh, Mohammada Seifzadeha, Hutana Kiana i Abdolfattaha Soltaniego; mając na uwadze, że laureatkę Nagrody Nobla Szirin Ebadi w istocie zmuszono do wyjazdu z kraju, kiedy władze zamknęły jej Ośrodek Obrońców Praw Człowieka, a także mając na uwadze, że prawnicy występujący w obronie więźniów politycznych i więźniów sumienia narażają się osobiście na coraz poważniejsze niebezpieczeństwo;
- Q. mając na uwadze, że irańskie władze ogłosiły, że trwają prace nad utworzeniem równoległej sieci internetowej, która ma w przyszłości zastąpić otwartą sieć światową i być zgodna z zasadami islamu – sieć tę opisują one jako sieć „halal”; mając na uwadze, że „Internet halal” dałby w istocie irańskim władzom stuprocentową kontrolę nad wszelką wymianą danych i wszelkimi treściami w internecie, co stanowi poważne naruszenie wolności słowa i ograniczenie dostępu do sieci informacyjnych i komunikacyjnych;
- R. mając na uwadze, że według szeroko powtarzanych doniesień spółki (z siedzibą w) UE służą irańskim władzom pomocą techniczną i dostarczają im opracowane na zamówienie technologie, wykorzystywane do śledzenia i lokalizowania (online) obrońców praw człowieka i działaczy aktywnych w tej dziedzinie oraz walnie przyczyniające się do łamania praw człowieka;
1. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu stale pogarszającej się sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, rosnącej liczby więźniów politycznych, niezmiennie wysokiej liczby egzekucji, w tym egzekucji nieletnich, powszechnego stosowania tortur, niesprawiedliwych procesów i niebotycznych kwot kaucji, a także poważnych ograniczeń wolności informacji, wypowiedzi, zgromadzeń, wyznania, edukacji i przemieszczania się;
 2. składa hołd odwadze wszystkich Irańczyków walczących w obronie podstawowych wolności, praw człowieka i zasad demokratycznych oraz pragnących żyć w społeczeństwie wolnym od represji i zastraszania;
 3. zdecydowanie potępia stosowanie kary śmierci w Iranie i wzywa irańskie władze, by zgodnie z rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149 i 63/138 wprowadziły moratorium na wykonywanie kary śmierci do czasu jej całkowitego zniesienia;
 4. wzywa do nowelizacji irańskiego kodeksu karnego zakazującej nakładania kar cielesnych przez organy sądowe i administracyjne; przypomina, że stosowanie kar cielesnych, które są równoznaczne z torturami, jest niezgodne z art. 7 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; zdecydowanie potępia chłostę zastosowaną wobec działaczy studenckich Somayeh Tohidlou i Pajmana Arefa;
 5. jest gotów poprzeć nałożenie dalszych sankcji na osoby odpowiedzialne za łamanie praw człowieka; wzywa państwa członkowskie UE będące stałymi członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ do złożenia wniosku o wszczęcie dochodzenia w sprawie ewentualnego uznania zbrodni popełnianych przez irańskie władze za zbrodnie przeciwko ludzkości;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

6. wzywa irańskie władze do zwolnienia wszystkich więźniów politycznych, w tym przywódców politycznych Mir Husseina Mousaviego i Mehdiego Karroubiego, prawników walczących o prawa człowieka Nasrin Sotoudeh i Abdolfattaha Soltaniego, działaczy studenckich Bahareh Hedajat, Abdollaha Momeniego, Mahdieh Golru i Madżida Tawakoliego, dziennikarza Abdolrezy Tadžika, pastora Jusefa Nadarchaniego, filmowców Dżafara Panahiego i Mohammada Rasoulofa oraz innych osób wymienionych w sprawozdaniu Ahmeda Shaheeda, specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie;
7. głęboko ubolewa z powodu nieuczciwych i nieprzejrzystych procesów sądowych oraz braku odpowiedniego przeszkolenia zawodowego osób uczestniczących w tych procesach, a także wzywa władze irańskie do zapewnienia uczciwych i otwartych postępowań;
8. wzywa rząd Iranu, by niezwłocznie zezwolił Ahmedowi Shaheedowi, mianowanemu specjalnym sprawozdawcą ONZ, na wjazd do Iranu, gdzie zajmie się on trwającym w tym kraju kryzysem w zakresie praw człowieka; zauważa, że całkowity brak współpracy rządu ze specjalnym sprawozdawcą w ramach jego mandatu oraz ciągle odmawianie mu zezwolenia na wjazd do kraju wskazują, że rząd nie zamierza podjąć konstruktywnych działań zmierzających do poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka;
9. wzywa irańskie władze, by wykazały się pełnym zaangażowaniem we współpracę ze społecznością międzynarodową w celu poprawy sytuacji z zakresu praw człowieka w Iranie, oraz wzywa rząd Iranu do wypełnienia obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego i z podpisanych przez ten rząd konwencji międzynarodowych; podkreśla znaczenie wolnych i uczciwych wyborów;
10. wzywa irańskie władze do niezwłocznego zwolnienia przetrzymywanych członków irańskich środowisk artystycznych oraz do położenia kresu prześladowaniu tych środowisk, przejawiającemu się w więzieniu ich członków i w innych formach prześladowania; zauważa, że takie traktowanie jest niezgodne z międzynarodowymi zasadami praw człowieka, do których przestrzegania Iran dobrowolnie się zobowiązał; zaznacza, że wolność wypowiedzi przez sztukę i słowo pisane zapisano w art. 19 podpisanego przez Iran Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
11. wzywa Iran do podjęcia działań mających zapewnić pełne poszanowanie prawa do wolności wyznania i przekonań, w tym przez zapewnienie pełnej zgodności prawodawstwa i praktyk z art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, a także wskazuje, że wymaga to również pełnego i bezwarunkowego zagwarantowania prawa każdego człowieka do zmiany religii w oparciu o własną decyzję;
12. wzywa Iran do niezwłocznego podjęcia działań zapewniających członkom wspólnoty bahaitów ochronę przed dyskryminacją we wszystkich dziedzinach, natychmiastowe dochodzenia w sprawie łamania ich praw, ściganie osób odpowiedzialnych i udostępnienie członkom tej wspólnoty skutecznych środków odwoławczych;
13. potępia Iran za nielegalne zakłócanie odbioru perskiego serwisu BBC i programów telewizji Deutsche Welle z satelity Hotbird i Eutelsat W3A, a także wzywa Eutelsat do zaprzestania świadczenia usług irańskim państwowym stacjom telewizyjnym, dopóki Iran będzie nadal wykorzystywał usługi Eutelsatu do blokowania niezależnych programów telewizyjnych;
14. wyraża zaniepokojenie z powodu stosowania (europejskich) technologii umożliwiających cenzurę, filtrowanie i inwigilację do kontrolowania i cenzurowania przepływów informacyjnych i komunikacyjnych oraz do tropienia obywateli, zwłaszcza obrońców praw człowieka, jak w niedawno ujawnionym przypadku spółki Creativity Software; wzywa europejskie spółki do działania zgodnego z zasadami odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw, co oznacza niedostarczanie Iranowi towarów, technologii i usług mogących zagrażać obywatelskim i politycznym prawom Irańczyków;
15. podkreśla, że swobodny dostęp do informacji i środków komunikacji oraz niecenzurowany dostęp do internetu (wolność internetu) to prawa powszechne, niezbędne dla demokracji i wolności słowa, zapewniające przejrzystość i rozliczalność, co uznała Rada Praw Człowieka ONZ w dniu 6 maja 2011 r.;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

16. wzywa irańskie władze do uchylenia lub zmiany wszelkich przepisów oznaczających dyskryminację, prześladowanie i karanie ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową lub mogących prowadzić do takiej dyskryminacji, prześladowania i karania, a także wzywa do zapewnienia niezwłocznego i bezwarunkowego zwolnienia wszystkich osób zatrzymanych wyłącznie za odbywanie za obopólną zgodą praktyki seksualne lub za orientację seksualną;
17. wzywa państwa członkowskie do udzielenia bezpiecznego schronienia obywatelom Iranu, którzy uciekli z kraju, na przykład w formie inicjatywy Miasta Schronienia;
18. wzywa irańskie władze, by godziły się na pokojowe protesty i rozwiązywały liczne problemy, z jakimi borykają się mieszkańcy Iranu; wyraża szczególne zaniepokojenie z powodu groźby klęski ekologicznej w regionie jeziora Urmia i wzywa rząd do zdecydowanych działań będących próbą stabilizacji sytuacji ekologicznej w tym regionie, od której uzależnione są miliony Irańczyków;
19. apeluje do przedstawicieli UE oraz do wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, by zachęcali irańskie władze do ponownego zaangażowania się w dialog na temat praw człowieka;
20. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by zwróciła uwagę na obywateli UE przebywających w irańskich więzieniach i uczyniła wszystko, co w jej mocy, by zapewnić im dobre warunki i uwolnienie;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu ONZ, urzędowi Najwyższego Przywódcy, prezesowi irańskiego sądu najwyższego oraz rządowi i parlamentowi Iranu.

Egipt, w szczególności sprawa blogera Alai Abdela Fataha

P7_TA(2011)0518

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Egiptu, w szczególności w sprawie blogera Alaa Abd El-Fattaha

(2013/C 153 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje, w szczególności rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r.⁽¹⁾ w sprawie sytuacji w Egipcie oraz rezolucję z dnia 27 października 2011 r.⁽²⁾ w sprawie sytuacji w Egipcie i Syrii, zwłaszcza w odniesieniu do wspólnot chrześcijańskich,
- uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Egiptem, w szczególności jego art. 2,
- uwzględniając art. 10, 18 i 19 Powszechnej deklaracji praw człowieka z roku 1948,
- uwzględniając art. 14 ust. 1 i art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego Egipt jest stroną,
- uwzględniając art. 6 i 9 europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC) z 1950 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie eliminacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania z 1981 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0064.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0471.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie obrońców praw człowieka,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 10 października 2011 r. dotyczące przemocy w Egipcie,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 21 lutego 2011 r., w których zwrócono się do wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton o przedstawienie przyjętych środków i konkretnych propozycji dalszej intensyfikacji działań Unii Europejskiej na rzecz wspierania i obrony religii i wolności przekonań,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 10 października 2011 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej w sprawie Egiptu z dnia 23 października 2011 r.,
 - uwzględniając swoje sprawozdania roczne w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie, a w szczególności swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 30 października 2011 r. prokurator wojskowy wezwał na przesłuchanie blogera Alaa Abd El-Fattaha, a następnie zarządził jego tymczasowe zatrzymanie na 15 dni w areszcie apelacyjnym w Bab El Khalq w Kairze pod zarzutem podżegania do przemocy wobec sił zbrojnych, napaści na wojskowych i uszkodzenia mienia wojskowego podczas niedawnych zamieszek w Maspero, w jakie przerodziła się pokojowa demonstracja w obronie praw chrześcijan koptyjskich w Kairze w dniu 9 października 2011 r., i podczas których co najmniej 25 obywateli egipskich poniosło śmierć, a ponad 300 odniosło obrażenia; mając na uwadze, że w tej samej sprawie zatrzymano 30 innych osób cywilnych;
- B. mając na uwadze, że w dniu 3 listopada 2011 r. wojskowy sąd apelacyjny podtrzymał decyzję o zatrzymaniu Alaa Abd El-Fattaha na okres 15 dni, po czym został on przewieziony do więzienia Tora, a w dniu 13 listopada jego areszt przedłużono o kolejne 15 dni do czasu przeprowadzenia dalszego śledztwa;
- C. mając na uwadze, że Alaa Abd El-Fattah odmówił odpowiedzi na pytania sądu wojskowego dotyczące wydarzeń oraz stwierdził, że złoży zeznania jedynie przed bezstronnym sądem cywilnym, a także utrzymuje, że sąd wojskowy nie ma prawa ani kompetencji do przesłuchiwania osób cywilnych;
- D. mając na uwadze, że każdy musi mieć prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy przez właściwy, niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony prawem;
- E. mając na uwadze, że Alaa Abd El-Fattah był już zatrzymany na 45 dni w czasie reżimu Mubarak w 2006 r. za udział w akcji protestacyjnej popierającej niezawisłość sądownictwa;
- F. mając na uwadze, że uwięziony bloger Maikel Nabil Sanad nadal prowadzi strajk głodowy, a jego stan jest krytyczny; mając na uwadze, że w dniu 11 października 2011 r. wojskowy sąd apelacyjny postanowił unieważnić wydany wobec niego wyrok pozbawienia wolności na trzy lata i zarządził ponowną rozprawę; mając na uwadze, że podczas drugiej rozprawy w ramach nowego postępowania w dniu 1 listopada 2011 r. rozpatrzenie jego sprawy zostało odroczone do dnia 13 listopada 2011 r., a następnie w tym dniu po raz kolejny odroczone do 27 listopada 2011 r., ponieważ Nabil Sanad ponownie odmówił współpracy z sądem wojskowym z powodu sprzeciwu wobec prowadzenia postępowania przeciwko osobom cywilnym przez sądy wojskowe;
- G. mając na uwadze, że Egipt przechodzi przez decydujący okres przemian demokratycznych oraz stoi w obliczu poważnych wyzwań i trudności związanych z tym procesem;
- H. mając na uwadze, że media społecznościowe odegrały ważną rolę w wydarzeniach Arabskiej Wiosny, między innymi w Egipcie; mając na uwadze, że blogerzy, dziennikarze i obrońcy praw człowieka nadal są obiektem prześladowań i zastraszania w Egipcie;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

- I. mając na uwadze, że według raportów organizacji praw człowieka od marca 2011 r. w Egipcie przed sądami wojskowymi stanęło ponad 12 000 osób cywilnych; mając na uwadze, że procesy osób cywilnych aresztowanych na mocy ustawy o stanie wyjątkowym w kraju nadal odbywają się przed sądami wojskowymi, które nie spełniają minimalnych standardów sprawiedliwego procesu i prawa do obrony; mając na uwadze, że zdecydowana większość egipskich pozarządowych organizacji praw człowieka, stowarzyszeń prawników i osobistości ze wszystkich grup politycznych dopomina się, by sprawy cywili były rozpatrywane przez sądy cywilne gwarantujące należyte postępowanie;
- J. mając na uwadze, że Unia Europejska niejednokrotnie wyrażała swoje zaangażowanie na rzecz wolności wypowiedzi, wolności myśli, wolności sumienia i wolności religii oraz podkreślała, że obowiązkiem rządów jest zagwarantowanie tych wolności na całym świecie;
1. wzywa władze Egiptu do natychmiastowego uwolnienia Alaa Abd El-Fattaha przebywającego w więzieniu za odmowę odpowiedzi na pytania dotyczące wydarzeń w dniu 9 października 2011 r., zadawanych przez sąd wojskowy, którego nie uznaje on za sąd bezstronny i prawowity; wzywa władze egipskie do zagwarantowania, aby żaden bloger, dziennikarz ani obrońca praw człowieka w kraju nie był obiektem bezpośrednich ani pośrednich prześladowań lub zastraszania;
2. zdecydowanie potępia zastraszanie Alaa Abd El-Fattaha za pomocą środków sądowych przez wojskowe organy sądowe; ponawia swój apel do Rady Najwyższej Sił Zbrojnych o niezwłoczne zniesienie prawa o stanie wyjątkowym i zaprzestanie sądenia osób cywilnych przez sądy wojskowe, a także o niezwłoczne uwolnienie wszystkich więźniów sumienia i więźniów politycznych przetrzymywanych przez sądy wojskowe; podkreśla, że osoby cywilne nie powinny być sądzone przez sądy wojskowe, które nie spełniają podstawowych standardów należytego postępowania;
3. wzywa władze egipskie do zagwarantowania bezstronnych sądów, o jakich mowa w art. 10 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.: „Każdy człowiek ma na warunkach całkowitej równości prawo, aby przy rozstrzyganiu o jego prawach i zobowiązaniach lub o zasadności wysuwanego przeciw niemu oskarżenia o popełnienie przestępstwa być słuchanym sprawiedliwie i publicznie przez niezależny i bezstronny sąd.”;
4. ponawia swój apel o przeprowadzenie przez niezawisły i bezstronny sąd cywilny niezależnego, drobiazgowego i jawnego dochodzenia w sprawie zająć w Maspero, w jakie przerodziła się pokojowa demonstracja w obronie praw chrześcijan koptyjskich w Kairze w dniu 9 października 2011 r., w celu pociągnięcia do odpowiedzialności wszystkich winnych, oraz ponownie składa kondolencje ofiarom i ich rodzinom; wzywa władze egipskie do zagwarantowania niezależności i bezstronności poszczególnych śledztw, dzięki umożliwieniu właściwego nadzoru nad nimi;
5. ponownie wyraża solidarność z narodem egipskim w tym także ważnym okresie demokratycznych przemian w kraju oraz w dalszym ciągu popiera jego uzasadnione demokratyczne aspiracje; wzywa władze egipskie do zapewnienia pełnego poszanowania wszystkich praw podstawowych, w tym wolności myśli, wolności sumienia i wolności religii, wolności słowa i internetu, wolności pokojowych zgromadzeń i wolności zrzeszania się;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi Arabskiej Republiki Egiptu.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

Potrzeba dostępu do służb ratunkowych pod numerem 112

P7_TA(2011)0519

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie potrzeby dostępu do służb ratunkowych pod numerem 112

(2013/C 153 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając jeden obowiązujący w całej Unii Europejskiej numer alarmowy 112, utworzony na mocy decyzji Rady 91/396/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. wzmocnionej dyrektywą 98/10/WE w sprawie stosowania zasady otwartej sieci w telefonii głosowej oraz w sprawie usług powszechnych w telekomunikacji w konkurencyjnym środowisku,
 - uwzględniając dyrektywę 2009/136/WE zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników,
 - uwzględniając art. 123 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że większość służb ratunkowych UE pozostaje dostępna jedynie za pośrednictwem telefonii głosowej, co pozbawia możliwości skorzystania z pomocy służb ratunkowych miliony obywateli, m.in. użytkowników niesłyszących, niedosłyszących i z upośledzeniem mowy, oraz uniemożliwia skorzystanie z pomocy tych służb w sytuacjach, gdy wykonywany telefon wymaga zachowania dyskrecji,
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska ratyfikowała Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i przyjęła strategię w sprawie niepełnosprawności na lata 2010-2020, jak również Europejską agendę cyfrową, propagując zasadę projektowania uniwersalnego,
1. wzywa Komisję do złożenia wniosków legislacyjnych i wniosków w sprawie standaryzacji, dzięki którym pomoc świadczona w ramach numeru alarmowego 112 stałaby się w pełni dostępna dla wszystkich obywateli, przy czym tłumaczenie na język migowy z wykorzystaniem techniki wideo i usługi tekstowe mają być potraktowane priorytetowo w celu zagwarantowania, że usługa obejmie użytkowników niesłyszących, niedosłyszących i z upośledzeniem mowy;
 2. wzywa Komisję, aby zachęcała do opracowania w pełni dostępnych i niezawodnych usług numeru 112 nowej generacji, które będą niezależne od urządzeń i sieci dzięki wykorzystaniu koncepcji „rozmowy totalnej”;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 17 listopada 2011 r. (P7_PV(2011)11-17 (ANN1)).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Koordinacja gwarancji wymaganych od spółek (art. 54 TFUE) *I**

P7_TA(2011)0477

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (przekształcenie) (COM(2011)0029 – C7-0037/2011 – 2011/0011(COD))

(2013/C 153 E/24)

(Zwykła procedura ustawodawcza - przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0029),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 50 ust. 2 lit. g) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0037/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 50 ust. 1 i ust. 2 lit. g) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 15 marca 2011 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 87 i art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0348/2011),

- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że omawiany wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do ujednolicenia niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera proste ujednolicenie istniejących tekstów, bez zmian co do istoty,

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 3.5.2011, s. 113.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0011

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 listopada 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (przekształcenie)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2012/30/UE)

Konwencja ateńska w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu - z wyjątkiem art. 10 i 11 ***

P7_TA(2011)0478

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z wyjątkiem jego artykułów 10 i 11 (08663/2011 – C7-0142/2011 – 2003/0132A(NLE))

(2013/C 153 E/25)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08663/2011),
- uwzględniając Protokół z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (08663/2011),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0142/2011),
- uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0356/2011),

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

1. wyraża zgodę na przystąpienie do protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Międzynarodowej Organizacji Morskiej.
-

**Konwencja ateńska w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu -
w odniesieniu do art. 10 i 11 *****

P7_TA(2011)0479

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, w odniesieniu do jego artykułów 10 i 11 (08663/2011 – C7-0143/2011 – 2003/0132B(NLE))

(2013/C 153 E/26)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08663/2011),
 - uwzględniając Protokół z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (08663/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 81 ust. 1, art. 81 ust. 2 lit. a) i c), w połączeniu z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0143/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Prawnej (A7-0341/2011),
1. wyraża zgodę na przystąpienie do protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Międzynarodowej Organizacji Morskiej.
-

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Eurośródziemnomorska umowa lotnicza między UE a Jordanią ***

P7_TA(2011)0480

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie zawarcia eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim (09189/2011 – C7-0122/2011 – 2010/0180(NLE))

(2013/C 153 E/27)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie (09189/2011),
 - uwzględniając eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim (14366/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0122/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0347/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich i Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego.

Umowa dotycząca wspólnego obszaru lotniczego UE-Gruzja ***

P7_TA(2011)0481

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. dotyczący projektu decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie zawarcia umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Gruzją (09185/2011 – C7-0124/2011 – 2010/0186(NLE))

(2013/C 153 E/28)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie (09185/2011),

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając projekt umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Gruzją z drugiej strony (14370/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody złożony przez Radę na podstawie art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt v) i art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0124/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0344/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Republiki Gruzji.

Czasowe zawieszenie ceł autonomicznych Wspólnej Taryfy Celnej na przywóz niektórych produktów przemysłowych na Wyspy Kanaryjskie *

P7_TA(2011)0482

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady czasowo zawieszającego cła autonomiczne Wspólnej Taryfy Celnej na przywóz niektórych produktów przemysłowych na Wyspy Kanaryjskie (COM(2011)0259 – C7-0146/2011 – 2011/0111(CNS))

(2013/C 153 E/29)

(Specjalna procedura ustawodawcza - konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2011)0259),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0146/2011),
 - uwzględniając art. 55 i 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0357/2011),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.
-

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Wdrażanie programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013) *

P7_TA(2011)0483

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej programu szczegółowego, który ma zostać zrealizowany w formie działań pośrednich w ramach wdrażania programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013) (COM(2011)0073 – C7-0075/2011 – 2011/0043(NLE))

(2013/C 153 E/30)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2011)0073),
 - uwzględniając art. 7 Traktatu Euratom, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0075/2011),
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0358/2011),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106 a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 3 a preambuły (nowy)**

(3a) Projekt i realizacja programu ramowego (2012-2013) powinny się kierować zasadami prostoty, stabilności, przejrzystości, pewności prawnej, spójności, wysokiej jakości i zaufania zgodnie z zaleceniami Parlamentu Europejskiego zawartymi w jego rezolucji z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczenia realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ P7_TA(2010)0401.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 8 preambuły**

(8) Należy przedsięwziąć odpowiednie środki, proporcjonalne do interesów finansowych Unii, w celu monitorowania zarówno skuteczności udzielonego wsparcia finansowego, jak i skuteczności wykorzystania funduszy, tak aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym. Należy również przedsięwziąć właściwe środki, aby odzyskać utracone, niesłusznie wypłacone lub nieodpowiednio wykorzystane środki, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002, rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2342/2002, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

(8) Należy przedsięwziąć odpowiednie środki, proporcjonalne do interesów finansowych Unii, w celu monitorowania zarówno skuteczności udzielonego wsparcia finansowego, jak i skuteczności wykorzystania funduszy, tak aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym. **Należy zwrócić szczególną uwagę na opracowanie porozumień umownych, które zmniejszają ryzyko niepowodzenia w zakresie wdrażania środków oraz realokację ryzyka i kosztów w czasie.** Należy również przedsięwziąć właściwe środki, aby odzyskać utracone, niesłusznie wypłacone lub nieodpowiednio wykorzystane środki, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002, rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2342/2002, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

Poprawka 3**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 2 – ustęp 1 – litera a)**

a) badania nad energią termojądrową (w tym ITER);

a) badania nad energią termojądrową (w tym **głównie** ITER);**Poprawka 4****Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 6 – ustęp 2**

2. W programie prac uwzględnia się odpowiednie działania badawcze prowadzone przez państwa członkowskie, państwa stowarzyszone oraz organizacje europejskie i międzynarodowe. Program jest aktualizowany stosownie do potrzeb.

2. W programie prac uwzględnia się odpowiednie działania badawcze prowadzone przez państwa członkowskie, państwa stowarzyszone oraz organizacje europejskie i międzynarodowe, **jak również przemysł.** Program jest aktualizowany stosownie do potrzeb.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 6 – ustęp 3**

3. W programie prac określone są kryteria oceny wniosków dotyczących działań pośrednich w ramach systemów finansowania, a także kryteria wyboru projektów. Kryteriami tymi są doskonałość, znaczenie i realizacja. Dodatkowe wymogi, wagi i progi mogą zostać dokładniej określone lub uzupełnione w programie prac.

3. W programie prac określone są kryteria oceny wniosków dotyczących działań pośrednich w ramach systemów finansowania, a także kryteria wyboru projektów. Kryteriami tymi są doskonałość, znaczenie i realizacja. Dodatkowe wymogi, wagi i progi, **które są jasno uzasadnione**, mogą zostać dokładniej określone lub uzupełnione w programie prac.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 7 – ustęp 2 a (nowy)**

2a. Skład komitetu, o którym mowa w ust. 2, powinien w każdym wypadku zapewniać rozsądną równowagę między reprezentacją kobiet i mężczyzn oraz pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi prowadzącymi działalność badawczą i szkoleniową w dziedzinie jądrowej.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik – część I – sekcja I.A – punkt 1 – ustęp 3**

Działania badawczo-rozwojowe wspierające budowę ITER będą prowadzone przez zrzeszenia na rzecz syntezy jądrowej oraz przedsiębiorstwa europejskie. Będą one obejmowały opracowanie i testowanie komponentów oraz systemów.

Działania badawczo-rozwojowe wspierające budowę ITER będą prowadzone przez zrzeszenia na rzecz syntezy jądrowej oraz przedsiębiorstwa europejskie. Będą one obejmowały opracowanie, testowanie, **zatwierdzanie i kontrolę wiarygodności** komponentów oraz **zależnych** systemów.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik – część I – sekcja I.A – punkt 2 – tiret drugie a (nowe)**

— *przygotowanie nowego doświadczenia satelitarne, które ma zostać przeprowadzone w ramach ósmego programu ramowego, zdolnego do wsparcia eksperymentu ITER, tak aby zagwarantować osiągnięcie oczekiwanych wyników przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka oraz kosztów operacyjnych, a także zdolnego do zbadania istotnych aspektów technologii DEMO;*

Poprawka 9**Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik – część I – sekcja I.A – punkt 4 – tiret trzecie**

— badania nad socjologicznymi i ekonomicznymi aspektami produkcji energii termojądrowej oraz działania propagujące wiedzę na temat syntezy jądrowej i jej zrozumienie.

— badania nad socjologicznymi i ekonomicznymi aspektami produkcji energii termojądrowej oraz działania propagujące wiedzę na temat syntezy jądrowej i jej zrozumienie. **Zostanie położony szczególny nacisk na zapewnienie, aby właściwe informacje były podawane do wiadomości publicznej, a także zostaną podjęte odpowiednie działania mające zagwarantować efektywność komunikacji i kampanii informacyjnej.**

Poprawka 10**Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik – część I – sekcja I.A – punkt 6**

Realizacja projektu ITER w Europie, w międzynarodowych ramach organizacji ITER, będzie stanowić element nowej infrastruktury badawczej o ważnym wymiarze europejskim.

Realizacja projektu ITER w Europie, w międzynarodowych ramach organizacji ITER, będzie stanowić element nowej infrastruktury badawczej o ważnym wymiarze europejskim **i pociągnie za sobą, w ramach europejskiego programu wspierającego, budowę nowej infrastruktury badawczej zdolnej do wsparcia eksperymentu ITER.**

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11**Wniosek dotyczący decyzji****Załącznik – część I – sekcja I.B – wprowadzenie**

Ogólnym celem jest poprawa wyników oraz zwiększenie bezpieczeństwa, efektywnego gospodarowania zasobami i opłacalności rozszczepienia jądrowego i innych zastosowań promieniowania w przemyśle i medycynie. Działania pośrednie w dziedzinie rozszczepienia jądrowego i ochrony przed promieniowaniem zostaną przeprowadzone w pięciu głównych obszarach działalności opisanych poniżej. Istnieją istotne powiązania z badaniami prowadzonymi zgodnie z siódmym programem ramowym Unii przyjętym decyzją nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwłaszcza w dziedzinie energii, norm europejskich, edukacji i szkolenia, ochrony środowiska, zdrowia, materiałoznawstwa, administrowania, wspólnych infrastruktur, kultury ochrony i bezpieczeństwa. Międzynarodowa współpraca będzie kluczowym elementem działań w wielu obszarach działalności, zwłaszcza w dziedzinie zaawansowanych systemów jądrowych, które są obecnie badane w ramach Międzynarodowego Forum IV Generacji.

Ogólnym celem jest poprawa wyników oraz zwiększenie bezpieczeństwa, efektywnego gospodarowania zasobami i opłacalności rozszczepienia jądrowego i innych zastosowań promieniowania w przemyśle i medycynie. Działania pośrednie w dziedzinie rozszczepienia jądrowego i ochrony przed promieniowaniem zostaną przeprowadzone w pięciu głównych obszarach działalności opisanych poniżej. Istnieją istotne powiązania z badaniami prowadzonymi zgodnie z siódmym programem ramowym Unii przyjętym decyzją nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwłaszcza w dziedzinie energii, norm europejskich, edukacji i szkolenia, ochrony środowiska, zdrowia, materiałoznawstwa, administrowania, wspólnych infrastruktur, kultury ochrony i bezpieczeństwa, **a także z propozycjami dotyczącymi rozszczepienia jądrowego zawartymi w strategicznym planie w dziedzinie technologii energetycznych zatwierdzonym przez Radę w marcu 2008 r.** Międzynarodowa współpraca będzie kluczowym elementem działań w wielu obszarach działalności, zwłaszcza w dziedzinie zaawansowanych systemów jądrowych, które są obecnie badane w ramach Międzynarodowego Forum IV Generacji. **Zazwyczaj planowany okres działania obecnej generacji elektrowni jądrowych funkcjonujących w Europie wynosi 40 lat i przewiduje się możliwe dodatkowe przedłużenie okresu ich eksploatacji. Elektrownie jądrowe III Generacji i przyszłej, bezpiecznej IV Generacji mają działać przez 60 lat lub dłużej przy obniżeniu kosztów operacyjnych i kosztów utrzymania wynikających ze starzenia się elektrowni.**

Poprawka 12**Wniosek dotyczący decyzji****Załącznik – część I – sekcja I.B – wprowadzenie – ustęp 1 a (nowy)**

Istnieje wyraźna potrzeba wzmocnienia współpracy z MAEA w zakresie norm bezpieczeństwa dotyczących wszystkich obiektów i działań związanych z energetyką jądrową. Standardy te powinny być powszechnie stosowane przez projektantów, producentów i operatorów w energetyce, medycynie, przemyśle, badaniach i edukacji.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący decyzji****Załącznik – część I – sekcja I.B – punkt 1 – tytuł**

1. Składowanie geologiczne

1. **Każdy rodzaj składowania w tym składowanie geologiczne**

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik – część I – sekcja I.B – punkt 1 – ustęp 1

Ustalenie, poprzez badania ukierunkowane na realizację, solidnych technicznych i naukowych podstaw demonstracji technologii i bezpieczeństwa unieszkodliwiania wypalonego paliwa jądrowego oraz długożyciowych odpadów promieniotwórczych w formacjach geologicznych oraz wspomaganie tworzenia wspólnego europejskiego podejścia do głównych kwestii związanych z gospodarowaniem odpadami i ich unieszkodliwianiem.

Ustalenie, poprzez badania ukierunkowane na realizację, solidnych technicznych i naukowych podstaw demonstracji technologii i bezpieczeństwa unieszkodliwiania wypalonego paliwa jądrowego oraz długożyciowych odpadów promieniotwórczych, **w tym długożyciowych odpadów z likwidacji cywilnych elektrowni jądrowych oraz liczne zastosowania izotopów promieniotwórczych w medycynie, przemyśle, rolnictwie, badaniach i działaniach edukacyjnych**, w formacjach geologicznych oraz wspomaganie tworzenia wspólnego europejskiego podejścia do głównych kwestii związanych z gospodarowaniem odpadami i ich unieszkodliwianiem.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik – część I – sekcja I.B – punkt 1 – ustęp 2

Składowanie geologiczne: Badania techniczne i demonstracja koncepcji ostatecznego składowania, charakterystyka in-situ formacji geologicznych przyjmujących odpady (zarówno w ogólnych, jak i specyficznych dla lokalizacji podziemnych laboratoriach badawczych), zbadanie otoczenia lokalizacji składowisk geologicznych, badania istotnych procesów pola bliskiego (forma odpadów oraz bariery techniczne) i pola dalekiego (podłoże skalne i drogi przenikania do biosfery), opracowanie solidnych metod oceny skuteczności i bezpieczeństwa oraz badanie kwestii administracyjnych oraz kwestii związanych z akceptacją społeczną.

Składowanie geologiczne: Badania techniczne i demonstracja koncepcji ostatecznego składowania, charakterystyka in-situ formacji geologicznych przyjmujących odpady (zarówno w ogólnych, jak i specyficznych dla lokalizacji podziemnych laboratoriach badawczych), zbadanie otoczenia lokalizacji składowisk geologicznych, badania istotnych procesów pola bliskiego (forma odpadów oraz bariery techniczne) i pola dalekiego (podłoże skalne i drogi przenikania do biosfery), opracowanie solidnych metod oceny skuteczności i bezpieczeństwa oraz badanie kwestii administracyjnych oraz kwestii związanych z akceptacją społeczną. **Skuteczniejsze zapobieganie uwalnianiu się substancji radioaktywnych w nieprzewidzianych okolicznościach wymaga wprowadzenia niezawodnych systemów utrzymania obsługi przy niższym trybie pracy.**

Poprawka 16

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik – część I – sekcja I.B – punkt 2 – ustęp 2

Bezpieczeństwo instalacji jądrowych: Bezpieczeństwo funkcjonowania istniejących i przyszłych instalacji jądrowych, obejmujące przede wszystkim ocenę i zarządzanie cyklem życia instalacji, kulturę bezpieczeństwa (minimalizacja ryzyka wystąpienia błędu ludzkiego lub organizacyjnego), zaawansowane metody oceny bezpieczeństwa, numeryczne narzędzia symulacyjne, oprzyrządowanie i kontrolę oraz zapobieganie poważnym wypadkom i łagodzenie ich skutków oraz powiązane z tymi obszarami działania na rzecz optymalizacji zarządzania wiedzą oraz utrzymania kompetencji.

Bezpieczeństwo instalacji jądrowych: Bezpieczeństwo funkcjonowania istniejących i przyszłych instalacji jądrowych, **uwzględniając zwłaszcza implikacje badawcze wypadku w Fukushima**, obejmujące przede wszystkim ocenę i zarządzanie cyklem życia instalacji, kulturę bezpieczeństwa (minimalizacja ryzyka wystąpienia błędu ludzkiego lub organizacyjnego), zaawansowane metody oceny bezpieczeństwa, numeryczne narzędzia symulacyjne, oprzyrządowanie i kontrolę oraz zapobieganie poważnym wypadkom i łagodzenie ich skutków oraz powiązane z tymi obszarami działania na rzecz optymalizacji zarządzania wiedzą oraz utrzymania kompetencji. **Dodatkowe prace podjęte w związku z wypadkiem w Fukushima powinny obejmować: zwiększenie odporności na wstrząsy sejsmiczne, ponowne określenie wydarzeń, których nie można przewidzieć w fazie projektowania, analiza często występujących rodzajów awarii, poprawa zarządzania kryzysowego, unikanie gromadzenia się wodoru powstałego w wyniku reakcji rozgrzanego metalu z parą, rekombinacja wodoru, zaprojektowanie systemów filtrów/płuczek będących w stanie stawić opór nadmiernemu ciśnieniu gazu.**

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 17

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik – część I – sekcja I.B – punkt 2 – ustęp 3

Zaawansowane systemy jądrowe: Zwiększona wydajność obecnych systemów i paliw oraz badania nad zaawansowanymi systemami reaktorów służące ocenie ich potencjału, ich charakterystyki w zakresie zapobiegania rozprzestrzenianiu oraz skutków dla długoterminowej trwałości, w tym podstawowe, przekrojowe działania badawcze o kluczowym znaczeniu (takie jak materiałoznawstwo) oraz badania nad cyklem paliwowym, kwestiami dotyczącymi innowacyjnych paliw i gospodarowania odpadami, w tym podziału i transmutacji oraz bardziej wydajnego wykorzystania materiałów rozszczepialnych w istniejących reaktorach.

Zaawansowane systemy jądrowe: Zwiększona wydajność obecnych systemów i paliw oraz badania nad zaawansowanymi systemami reaktorów służące ocenie ich potencjału, ich charakterystyki w zakresie zapobiegania rozprzestrzenianiu oraz skutków dla długoterminowej trwałości, w tym podstawowe, przekrojowe działania badawcze o kluczowym znaczeniu (takie jak materiałoznawstwo) oraz badania nad cyklem paliwowym, kwestiami dotyczącymi innowacyjnych paliw i gospodarowania odpadami, w tym podziału i transmutacji oraz bardziej wydajnego wykorzystania materiałów rozszczepialnych w istniejących reaktorach. **Powyższe działania powinny być ukierunkowane na wspieranie europejskiej inicjatywy przemysłowej na rzecz zrównoważonej energii jądrowej ogłoszonej na konferencji w sprawie strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych zorganizowanej przez belgijską prezydentkę w listopadzie 2010 r., obejmującego zaprojektowanie kluczowych modeli badawczych ASTRID, ALLEGRO, ALFRED i MYRRHA.**

Krótką sprzedaż i wybrane aspekty dotyczące swapów ryzyka kredytowego *I**

P7_TA(2011)0486

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (COM(2010)0482 – C7-0264/2010 – 2010/0251(COD))

(2013/C 153 E/31)

(Zwykła procedura ustawodawcza - pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010) 0482),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0264/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 10 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 91 z 23.3.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 84 z 17.3.2011, s. 34.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0055/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 5 lipca 2011 r. (Teksty przyjęte P7_TA(2011)0312).

P7_TC1-COD(2010)0251

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 listopada 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr .../2012 Parlamentu Europejskiego i Rady sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 236/2012.)

Statystyki europejskie dotyczące upraw trwałych *I**

P7_TA(2011)0487

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyk europejskich dotyczących upraw trwałych (COM(2010)0249 – C7-0129/2010 – 2010/0133(COD))

(2013/C 153 E/32)

(Zwykła procedura ustawodawcza - pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2010)0249),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 338 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0129/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 3 października 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0188/2011),

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2010)0133

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 listopada 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie statystyk europejskich dotyczących upraw trwałych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/109/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1337/2011)

Program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (działania bezpośrednie) *

P7_TA(2011)0488

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku poświęconego decyzji Rady dotyczącej programu szczegółowego, który ma zostać zrealizowany w formie działań bezpośrednich przez Wspólne Centrum Badawcze w ramach wdrażania programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012-2013) (COM(2011)0074 – C7-0078/2011 – 2011/0044(NLE))

(2013/C 153 E/33)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2011)0074),
- uwzględniając art. 7 traktatu Euratom, na którego mocy Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0078/2011),
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0340/2011),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106 a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 5 preambuły

(5) Wdrażając niniejszy program szczegółowy, należy położyć nacisk na wspieranie mobilności i szkolenia naukowców oraz propagowanie innowacji w Unii Europejskiej. JRC powinno podjąć w szczególności właściwe działania szkoleniowe w zakresie bezpieczeństwa jądrowego oraz ochrony materiałów i instalacji jądrowych.

(5) Wdrażając niniejszy program szczegółowy, należy położyć nacisk na wspieranie mobilności i szkolenia naukowców oraz propagowanie innowacji w Unii Europejskiej. JRC powinno podjąć w szczególności właściwe działania szkoleniowe w zakresie bezpieczeństwa jądrowego oraz ochrony materiałów i instalacji jądrowych. **Ponadto JRC powinno pomagać w nadzorowaniu jakości i skuteczności szkoleń, jak również w koordynowaniu realizowanych już w Unii oraz w krajach kandydujących i ościennych programów edukacyjnych poświęconych energii jądrowej.**

Poprawka 2
Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 5 a preambuły (nowy)

(5a) Należy zwrócić większą uwagę i przeznaczyć więcej środków budżetowych na inicjatywy pomocnicze względem podstawowych badań jądrowych, w szczególności jeżeli chodzi o inwestycje w zasoby kadrowe i działania mające na celu przeciwdziałanie zagrożeniom związanym z niedoborem odpowiednio wykwalifikowanej kadry w nadchodzących latach (np. granty dla badaczy w dziedzinie fizyki jądrowej), a w konsekwencji utratą wiodącej roli przez Unię.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 6 a preambuły (nowy)

(6a) Wdrażanie programu ramowego w latach 2012-2013 winno opierać się na zasadach prostoty, stabilności, przejrzystości, pewności prawnej, spójności, wysokiej jakości i zaufania zgodnie z zaleceniami Parlamentu Europejskiego zawartymi w rezolucji z dnia 11 listopada 2010 r. o uproszczeniach w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0401.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 4**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 10 a preambuły (nowy)**

(10a) Zarządzanie finansowaniem Unii na rzecz badań naukowych winno opierać się w większym stopniu na zaufaniu i uwzględniać ryzyko na wszystkich etapach realizacji projektów, przy czym należy jednocześnie zapewnić odpowiedzialność i elastyczne przepisy UE.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 11 preambuły**

(11) Należy podjąć stosowne działania — proporcjonalne do interesów finansowych Unii Europejskiej — w celu monitorowania zarówno skuteczności przyznanego wsparcia finansowego, jak i skuteczności wykorzystania funduszy w celu przeciwdziałania nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym. Należy podjąć niezbędne kroki w celu odzyskania utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002, rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2342/2002, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

(11) Należy podjąć stosowne działania — proporcjonalne do interesów finansowych Unii Europejskiej — w celu monitorowania zarówno skuteczności przyznanego wsparcia finansowego, jak i skuteczności wykorzystania funduszy w celu przeciwdziałania nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym. **Należy zwrócić szczególną uwagę na opracowanie postanowień umownych, które zmniejszą ryzyko niepowodzenia w zakresie wdrażania środków oraz realokację ryzyka i kosztów w czasie.** Należy podjąć niezbędne kroki w celu odzyskania utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002, rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2342/2002, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

Poprawka 6**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 2 – ustęp 1 – litera (ca) (nowa)**

(ca) likwidacja

Poprawka 7**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 6 – ustęp 1**

1. Komisja opracowuje wieloletni program prac dla realizacji programu szczegółowego, określający bardziej szczegółowo cele oraz priorytety naukowe i technologiczne określone w załączniku, a także harmonogram realizacji.

1. Komisja opracowuje wieloletni program prac dla realizacji programu szczegółowego, określający bardziej szczegółowo cele oraz priorytety naukowe i technologiczne określone w załączniku, **niezbędne środki finansowe**, a także harmonogram realizacji.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący decyzji****Załącznik – sekcja 3 – punkt 3.1 – podpunkt 3.1.1**

Gospodarowanie wypalonym paliwem jądrowym oraz wysoko-aktywnymi odpadami promieniotwórczymi obejmuje ich obróbkę, przerób, transport, składowanie tymczasowe oraz składowanie geologiczne. Końcowym celem jest niedopuszczenie do uwolnienia radionuklidów do biosfery na żadnym etapie ich niezwykle długiego okresu rozpadu. Projektowanie, ocena i funkcjonowanie systemów sztucznych i naturalnych barier ochronnych w odpowiednim okresie mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia tych celów i są zależne m.in. od zachowania paliw lub odpadów w środowisku geologicznym. Niniejszy program szczegółowy obejmuje takie badania.

Gospodarowanie wypalonym paliwem jądrowym oraz wysoko-aktywnymi odpadami promieniotwórczymi obejmuje ich obróbkę, przerób, transport, składowanie tymczasowe oraz składowanie geologiczne. Końcowym celem jest niedopuszczenie do uwolnienia radionuklidów do biosfery na żadnym etapie ich niezwykle długiego okresu rozpadu. Projektowanie, ocena, **monitorowanie** i funkcjonowanie systemów sztucznych i naturalnych barier ochronnych w odpowiednim okresie mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia tych celów i są zależne m.in. od zachowania paliw lub odpadów w środowisku geologicznym. Niniejszy program szczegółowy obejmuje takie badania.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący decyzji****Załącznik – sekcja 3 – punkt 3.1 – podpunkt 3.1.3****3.1.3. Badania podstawowe w zakresie aktywności**

Aby utrzymać kompetencje i wiodącą pozycję w dziedzinie technologii jądrowej do zastosowań cywilnych, niezwykle istotne jest wspieranie podstawowych badań interdyscyplinarnych w zakresie materiałów jądrowych jako zasobów, z których mogą wywodzić się innowacje technologiczne. To z kolei wymaga wiedzy na temat reakcji tzw. pierwiastków 5f (aktywności) i ich związków na parametry termodynamiczne (zazwyczaj ekstremalne). Ze względu na niewielką dostępność danych doświadczalnych oraz złożoność modelowania, aktualny stan wiedzy na temat tych mechanizmów jest ograniczony. Podstawowe badania dotyczące tych kwestii są niezbędne w celu zrozumienia zachowania tych pierwiastków oraz utrzymania się w czołówce w dziedzinie współczesnej fizyki fazy skondensowanej. Aby zwiększyć wpływ programów doświadczalnych, wykorzystane zostaną osiągnięcia w zaawansowanym modelowaniu i symulacji.

Podstawowy program badawczy JRC w zakresie aktywności pozostanie na pierwszym planie w dziedzinie fizyki aktywności i chemii, czego głównym celem jest zapewnienie naukowcom z uniwersytetów i ośrodków badawczych światowej klasy obiektów doświadczalnych. Umożliwi im to zbadanie właściwości aktywności, aby mogli uzupełnić swoje wykształcenie i przyczynić się do osiągnięć w dziedzinie nauk jądrowych.

skreślony**Poprawka 10****Wniosek dotyczący decyzji****Załącznik – sekcja 3 – punkt 3.1 – podpunkt 3.1.6 – ustęp 1**

W tytule II rozdziału 3 Traktatu przewiduje się ustanowienie podstawowych norm ochrony zdrowia pracowników i ludności przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego. W art. 31–38 Traktatu ustanowiono przepisy dotyczące

W tytule II rozdziału 3 Traktatu przewiduje się ustanowienie podstawowych norm ochrony zdrowia pracowników i ludności przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego. W art. 31–38 Traktatu ustanowiono przepisy dotyczące

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

roli państw członkowskich i Komisji w odniesieniu do ochrony zdrowia ludzkiego, kontroli poziomów promieniowania w środowisku, uwalniania go do środowiska, **oraz gospodarowania odpadami promieniotwórczymi**. Zgodnie z art. 39 Traktatu, JRC zapewnia wsparcie dla Komisji w wypełnianiu tego zadania.

POPRAWKA

roli państw członkowskich i Komisji w odniesieniu do ochrony zdrowia ludzkiego, kontroli poziomów promieniowania w środowisku **i** uwalniania go do środowiska. **We współpracy ze swoimi partnerami międzynarodowymi JRC będzie nadal rozwijało sieci monitorowania radioaktywności w środowisku, niezwłocznie podając wszystkie zebrane dane do publicznej wiadomości.** Zgodnie z art. 39 Traktatu, JRC zapewnia wsparcie dla Komisji w wypełnianiu tego zadania.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik – sekcja 3 – punkt 3.1 – podpunkt 3.1.6 – ustęp 2

Mając na uwadze nowe wartości graniczne dla radionuklidów w wodzie pitnej i składnikach żywności, JRC opracuje techniki analityczne oraz wyprodukuje odpowiednie materiały referencyjne. Przy udziale laboratoriów kontrolnych państw członkowskich zostaną zorganizowane porównania międzylaboratoryjne w celu oceny porównywalności zgłoszonych danych kontrolnych zgodnie z art. 35 i 36 Traktatu oraz w celu wsparcia harmonizacji systemów monitorowania radioaktywności za pomocą materiałów referencyjnych do testów.

Mając na uwadze nowe wartości graniczne dla radionuklidów w wodzie pitnej i składnikach żywności, JRC opracuje techniki analityczne oraz wyprodukuje odpowiednie materiały referencyjne. Przy udziale laboratoriów kontrolnych państw członkowskich zostaną zorganizowane porównania międzylaboratoryjne w celu oceny porównywalności zgłoszonych danych kontrolnych zgodnie z art. 35 i 36 Traktatu oraz w celu wsparcia harmonizacji systemów monitorowania radioaktywności za pomocą materiałów referencyjnych do testów. **Zostanie przy tym uwzględniona dyrektywa Rady, która ma zostać przyjęta na mocy art. 31 traktatu Euratom, określająca wymogi w zakresie ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych znajdujących się w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi.**

Poprawka 12

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik – sekcja 3 – punkt 3.2 – podpunkt 3.2.1

Bezpieczeństwo jądrowe i niezawodność obsługi instalacji nieustannie ulega optymalizacji w celu sprostania nowym wyzwaniom, jakie niesie ze sobą liberalizacja rynku, wydłużony okres eksploatacji elektrowni, a także tak zwany „renesans” przemysłu jądrowego. W celu utrzymania i poprawy poziomu bezpieczeństwa elektrowni jądrowych zarówno typu zachodniego jak i rosyjskiego, musi nastąpić rozbudowa i zatwierdzenie zaawansowanych i ulepszonych metod oceny bezpieczeństwa oraz odpowiadających im narzędzi analitycznych. W JRC prowadzone są ukierunkowane badania doświadczalne, służące lepszemu zrozumieniu leżących u ich podstaw zjawisk i procesów fizycznych, aby możliwe były zatwierdzenie i weryfikacja deterministycznych i probabilistycznych ocen bezpieczeństwa, w oparciu o zaawansowane modelowanie procesów zachodzących w elektrowni (reaktywności i termohydrauliki), składników w obciążeniu operacyjnym/procesie starzenia, a także czynników ludzkich i organizacyjnych. JRC będzie również w dalszym ciągu odgrywać centralną rolę w ustanowieniu i funkcjonowaniu europejskiego repozytorium informacji zwrotnych na temat doświadczeń operacyjnych, z korzyścią dla wszystkich państw członkowskich. Będzie ono sporządzać sprawozdania na temat konkretnych kwestii dotyczących elektrowni

Bezpieczeństwo jądrowe i niezawodność obsługi instalacji nieustannie ulega optymalizacji w celu sprostania nowym wyzwaniom, jakie niesie ze sobą liberalizacja rynku, wydłużony okres eksploatacji elektrowni, a także tak zwany „renesans” przemysłu jądrowego. W celu utrzymania i poprawy poziomu bezpieczeństwa elektrowni jądrowych zarówno typu zachodniego, jak i rosyjskiego musi nastąpić rozbudowa i zatwierdzenie zaawansowanych i ulepszonych metod oceny bezpieczeństwa oraz odpowiadających im narzędzi analitycznych. W JRC prowadzone są ukierunkowane badania doświadczalne, służące lepszemu zrozumieniu leżących u ich podstaw zjawisk i procesów fizycznych, aby możliwe były zatwierdzenie i weryfikacja deterministycznych i probabilistycznych ocen bezpieczeństwa, w oparciu o zaawansowane modelowanie procesów zachodzących w elektrowni (reaktywności i termohydrauliki), składników w obciążeniu operacyjnym/procesie starzenia, a także czynników ludzkich i organizacyjnych. JRC będzie również w dalszym ciągu odgrywać centralną rolę w ustanowieniu i funkcjonowaniu europejskiego repozytorium informacji zwrotnych na temat doświadczeń operacyjnych, z korzyścią dla wszystkich państw członkowskich. Będzie ono sporządzać sprawozdania na temat konkretnych kwestii dotyczących elektrowni

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

oraz ułatwiać skuteczną wymianę i wdrożenie doświadczeń operacyjnych w celu zwiększenia bezpieczeństwa elektrowni atomowych, z korzyścią dla wszystkich europejskich organów regulacyjnych.

oraz ułatwiać skuteczną wymianę i wdrożenie doświadczeń operacyjnych w celu zwiększenia bezpieczeństwa elektrowni atomowych, z korzyścią dla wszystkich europejskich organów regulacyjnych. **Z uwagi na wzrastające znaczenie likwidacji reaktorów jądrowych i związane z tym aspekty w zakresie rozszerzania rynku i aspekty inżynieryjne JRC poszerzy również swoją wiedzę naukową w tym obszarze. W swoim programie JRC uwzględni kluczowe aspekty badań i szkoleń dla ekspertów w zakresie likwidacji reaktorów (metodologie, szkolenia praktyczne i wiedza naukowa).**

Uczestnictwo przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i szkół wyższych w działaniach pośrednich w ramach programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej *

P7_TA(2011)0489

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady (Euratom) ustanawiającego zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i szkół wyższych w działaniach pośrednich prowadzonych w ramach programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz zasady upowszechniania wyników badań (2012-2013) (COM(2011)0071 – C7-0076/2011 – 2011/0045(NLE))

(2013/C 153 E/34)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2011)0071),
 - uwzględniając art. 7 i 10 traktatu Euratom, na którego mocy Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0076/2011),
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0345/2011),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106 a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia Punkt 1 preambuły

(1) Program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej na lata 2012–2013, dalej zwany „programem ramowym (2012–2013)” **został** przyjęty decyzją Rady nr .../.../Euratom z dnia ... dotyczącą programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom) w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013). Komisja Europejska jest odpowiedzialna za realizację programu ramowego (2012–2013) i jego programów szczegółowych, w tym za powiązane z nimi aspekty finansowe.

(1) Program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej na lata 2012–2013, dalej zwany „programem ramowym (2012–2013)”, przyjęty decyzją Rady nr .../.../Euratom z dnia ... dotyczącą programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom) w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013), **ma na celu uzupełnienie pozostałych działań Unii w dziedzinie polityki badawczej, które są niezbędne do realizacji strategii „Europa 2020”, zwłaszcza tych związanych z edukacją i szkoleniem, konkurencyjnością i innowacyjnością, przemysłem, zatrudnieniem i środowiskiem naturalnym.** Komisja Europejska jest odpowiedzialna za realizację programu ramowego (2012–2013) i jego programów szczegółowych, w tym za powiązane z nimi aspekty finansowe.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia Punkt 4 a preambuły (nowy)

4a) Program ramowy (2012–2013) powinien przyczynić się do osiągnięcia unii innowacji – która jest jednym z projektów przewodnich strategii „Europa 2020” – poprzez zwiększenie konkurencyjności z myślą o doskonałości naukowej oraz przyspieszenie wdrażania kluczowych innowacji w dziedzinie energii jądrowej, zwłaszcza w odniesieniu do syntezy jądrowej i bezpieczeństwa jądrowego, a jednocześnie wnieść wkład w działania stanowiące odpowiedź na wyzwania w sektorze energetycznym i wyzwania dotyczące zmian klimatu.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia Punkt 4 b preambuły (nowy)

4b) Projekt i realizacja programu ramowego (2012–2013) powinny opierać się na zasadach prostoty, stabilności, przejrzystości, pewności prawa, spójności, wysokiej jakości i zaufania zgodnie z zaleceniami Parlamentu Europejskiego określonymi w rezolucji z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0401.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 5 a preambuły (nowy)**

5a) Należy zwrócić większą uwagę i przeznaczyć więcej środków budżetowych na inicjatywy pomocnicze względem podstawowych badań jądrowych, w szczególności jeżeli chodzi o inwestycje w zasoby kadrowe i działania mające na celu przeciwdziałanie zagrożeniom związanym z niedoborem odpowiednio wykwalifikowanej kadry w nadchodzących latach (np. granty dla badaczy w dziedzinie fizyki jądrowej), a w konsekwencji utratą wiodącej roli przez Unię.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 a preambuły (nowy)**

6a) Należy zwrócić szczególną uwagę na opracowanie porozumień umownych, które zmniejszają ryzyko niepowodzenia w zakresie wdrażania środków oraz realokację ryzyka i kosztów w czasie.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 8 preambuły**

(8) Program ramowy (2012–2013) powinien wspierać uczestnictwo podmiotów z najbardziej oddalonych regionów Wspólnoty oraz możliwie szerokiego kręgu przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i szkół wyższych.

8) Program ramowy (2012–2013) powinien wspierać uczestnictwo podmiotów z najbardziej oddalonych regionów Wspólnoty oraz możliwie szerokiego kręgu przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i szkół wyższych, **których działalność badawcza powinna opierać się na poszanowaniu podstawowych zasad etycznych, w szczególności zasad ustanowionych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.**

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 23 a preambuły (nowy)**

23a) Realizacja projektu ITER w Europie, zgodnie z umową z dnia 21 listopada 2006 r. w sprawie powołania Międzynarodowej Organizacji Energii Termojądrowej na rzecz wspólnej realizacji projektu ITER, powinna być głównym elementem działalności badawczej w zakresie syntezy jądrowej w kontekście programu ramowego (2012–2013).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 11 – ustęp 2**

W programach tych mogą również zostać ustanowione, odpowiednio do charakteru i celów działania pośredniego, dodatkowe wymogi w odniesieniu do rodzaju uczestników oraz, w odpowiednich przypadkach, ich siedziby.

W programach tych mogą również zostać ustanowione, odpowiednio do charakteru i celów działania pośredniego, dodatkowe, **uzasadnione** wymogi w odniesieniu do rodzaju uczestników oraz, w odpowiednich przypadkach, ich siedziby.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 3**

3. Zaproszenia do składania wniosków muszą zawierać jasno sprecyzowane cele, tak aby wnioskodawcy nie składali niepotrzebnie wniosków.

3. Zaproszenia do składania wniosków muszą zawierać jasno sprecyzowane cele **ilościowe i jakościowe**, tak aby wnioskodawcy nie składali niepotrzebnie wniosków.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 14 – ustęp 1 – akapit drugi**

Kryteriami tymi są doskonałość, znaczenie i realizacja. Zgodnie z tymi wymogami program prac określa szczegółowo kryteria oceny i wyboru wniosków oraz może zawierać dodatkowe wymagania, wagi i progi lub określać szczegóły dotyczące stosowania tych kryteriów.

Kryteriami tymi są doskonałość, znaczenie i realizacja. Zgodnie z tymi wymogami program prac określa szczegółowo kryteria oceny i wyboru wniosków oraz może zawierać dodatkowe, **jasno uzasadnione** wymagania, wagi i progi lub określać szczegóły dotyczące stosowania tych kryteriów.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 14 – ustęp 3 a (nowy)**

3a. Należy zoptymalizować wszystkie etapy procesu, aby uniknąć opóźnień i wzmocnić rentowność. Obejmuje to dostęp do wstępnych harmonogramów prac, ogłoszenie zaproszeń przetargowych, sporządzenie wniosku, procedurę selekcji oraz czas poświęcony na zatwierdzenie i wypłacenie przyznanych grantów.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 – ustęp 2 – akapit czwarty**

Przy powoływaniu grup niezależnych ekspertów należy we właściwy sposób zapewnić rozsądną równowagę płci w **składzie grup**.

Przy powoływaniu grup niezależnych ekspertów należy podjąć odpowiednie działania, by zapewnić **w ich składzie** właściwą równowagę płci **oraz równowagę między państwami członkowskimi prowadzącymi działalność badawczą i szkoleniową w dziedzinie energii jądrowej**.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 13

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 16 – ustęp 2 – akapit czwarty a (nowy)

Przy powoływaniu grup niezależnych ekspertów należy podjąć odpowiednie działania, by zapewnić w ich składzie właściwą równowagę przedstawicieli środowisk branżowych (w tym MŚP) i naukowych.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 30 – ustęp 3 – akapit pierwszy – litera e)

e) muszą wykluczać koszty niekwalifikowalne, w szczególności dające się określić podatki pośrednie, w tym podatek od wartości dodanej, opłaty celne, należne odsetki, **rezerwy na możliwe przyszłe straty lub obciążenia, straty** wynikające z różnic kursowych, koszty związane ze stopą zwrotu z kapitału, koszty zadeklarowane lub poniesione, lub zwrócone w związku z innym projektem Unii, zobowiązania i koszty ich obsługi, wydatki zbędne lub nieprzemysłane oraz wszelkie inne koszty, które nie spełniają warunków określonych w lit. a)–d).

e) muszą wykluczać koszty niekwalifikowalne, w szczególności dające się określić podatki pośrednie, w tym podatek od wartości dodanej **niepodlegający zwrotowi**, opłaty celne, należne odsetki, straty wynikające z różnic kursowych, koszty związane ze stopą zwrotu z kapitału, koszty zadeklarowane lub poniesione, lub zwrócone w związku z innym projektem Unii, zobowiązania i koszty ich obsługi, wydatki zbędne lub nieprzemysłane oraz wszelkie inne koszty, które nie spełniają warunków określonych w lit. a)–d).

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 52 – ustęp 2 – litera a)

a) na podstawie umów stowarzyszeniowych i w wysokości nieprzekraczającej 40 %: wydatki projektów szczegółowych realizowanych w ramach współpracy między jednostkami stowarzyszonymi, w przypadku których komitet konsultacyjny zalecił priorytetowe wsparcie i które zostały zatwierdzone przez Komisję; wsparcie priorytetowe będzie przyznawane głównie na działania **istotne z punktu widzenia projektu ITER/DEMO, z wyjątkiem projektów, które otrzymały już status priorytetowy podczas wcześniejszych programów ramowych**;

a) na podstawie umów stowarzyszeniowych i w wysokości nieprzekraczającej 40 %: wydatki projektów szczegółowych realizowanych w ramach współpracy między jednostkami stowarzyszonymi, w przypadku których komitet konsultacyjny zalecił priorytetowe wsparcie i które zostały zatwierdzone przez Komisję; wsparcie priorytetowe będzie przyznawane głównie na **próby mające na celu optymalizację działania projektu ITER, a także wspierające opracowanie programu DEMO**;

Środa, 16 listopada 2011 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/019 IE/Construction 41 - Irlandia

P7_TA(2011)0496

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/019 IE/Construction 41 z Irlandii) (COM(2011)0617 – C7-0313/2011 – 2011/2252(BUD))

(2013/C 153 E/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0617 – C7-0313/2011),
- uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0375/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Irlandia wystąpiła o pomoc w związku ze zwolnieniem 4 866 pracowników (spośród których 3 205 ma zostać objętych pomocą) w 1 482 przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 41 wg klasyfikacji NACE Rev. 2 (działalność budowlana) ⁽³⁾ w następujących regionach Irlandii: Border, Midlands i Western (IE01) oraz Southern i Eastern (IE02); te dwa sąsiadujące ze sobą regiony obejmują całą Irlandię;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1893/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1)

Środa, 16 listopada 2011 r.

- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję ulepszoną procedurę będącą następstwem wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, której celem jest przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniającej jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót zwolnionych pracowników na rynek pracy; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów; ubolewa nad faktem, że EFG może zachęcać przedsiębiorstwa do zastępowania siły roboczej zatrudnionej na umowy pracownikami zatrudnianymi krótkoterminowo i na bardziej elastycznych warunkach;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wysokości 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został utworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami oraz terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania środków z innych linii budżetowych, jak miało to miejsce w przeszłości, co mogłoby być szkodliwe dla realizacji poszczególnych celów politycznych; zauważa, że po przyjęciu przez oba organy władzy budżetowej złożonych dotychczas wniosków o uruchomienie wsparcia z EFG cała kwota środków na płatności uwzględnionych początkowo w linii budżetowej 04 05 01 zostanie wykorzystana;
 6. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 mln EUR za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011; zauważa, że środki z tej linii budżetowej zostaną wykorzystane na pokrycie kwoty 6 091 460 EUR z kwoty wymaganej w związku z przedmiotowym wnioskiem i jako że w 2011 r. dostępne są środki na płatności w ramach linii budżetowej 04 02 01 „Zakończenie Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) — Cel 1 (2000-2006)”, możliwe jest przeniesienie dodatkowej kwoty w wysokości 6 598 378 EUR na potrzeby niniejszego wniosku;
 7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania niniejszej decyzji wraz z przewodniczącym Rady i zadbania o jej publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Środa, 16 listopada 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/019 IE/Construction 41 z Irlandii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/772/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/021 IE/Construction 71 - Irlandia

P7_TA(2011)0497

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/021 IE/Construction 71 z Irlandii) (COM(2011)0619 – C7-0315/2011 – 2011/2254(BUD))

(2013/C 153 E/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0619 – C7-0315/2011),
- uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0377/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Irlandia wystąpiła o pomoc w związku ze zwolnieniem 842 pracowników (spośród których 554 ma zostać objętych pomocą) w 230 przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 71 wg klasyfikacji NACE Rev. 2 (działalność w zakresie architektury i inżynierii; badania i analizy techniczne) ⁽¹⁾ w następujących regionach Irlandii wg klasyfikacji NUTS II: Border, Midlands i Western (IE01) oraz Southern i Eastern (IE02); te dwa sąsiadujące ze sobą regiony obejmują całą Irlandię;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów; ubolewa nad faktem, że EFG może zachęcać przedsiębiorstwa do zastępowania siły roboczej zatrudnionej na umowy pracownikami zatrudnianymi krótkoterminowo i na bardziej elastycznych warunkach;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wysokości 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został utworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami oraz terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania środków z innych linii budżetowych, jak miało to miejsce w przeszłości, co mogłoby być szkodliwe dla realizacji poszczególnych celów politycznych;
 6. zauważa, że kwota środków na płatności ujęta początkowo w linii budżetowej 04 05 01 zostanie w pełni spożytkowana na potrzeby wniosku EFG/2010/019 IE/Construction 41 - Irlandia; zauważa, że jako że środki są dostępne w 2011 r. w ramach linii budżetowej 04 02 01 „Zakończenie Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) — Cel 1 (2000–2006)”, w związku z przeniesieniem możliwe jest udostępnienie kwoty w wysokości 1 387 819 EUR na potrzeby niniejszego wniosku;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1893/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

Środa, 16 listopada 2011 r.

7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/021 IE/Construction 71 z Irlandii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/774/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/020 IE/Construction 43 - Irlandia

P7_TA(2011)0498

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/020 IE/Construction 43 z Irlandii) (COM(2011)0618 – C7-0314/2011 – 2011/2253(BUD))

(2013/C 153 E/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0618 – C7-0314/2011),
- uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0376/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Irlandia wystąpiła o pomoc w związku ze zwolnieniem 3 382 pracowników (spośród których 2 228 ma zostać objętych pomocą) w 1 560 przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 43 wg klasyfikacji NACE Rev. 2 (specjalistyczne roboty budowlane) ⁽¹⁾ w następujących regionach Irlandii wg klasyfikacji NUTS II: region przygraniczny, centrum i zachód Irlandii (IE01) oraz południe i wschód kraju (IE02);
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów; ubolewa nad faktem, że EFG może zachęcać przedsiębiorstwa do zastępowania siły roboczej zatrudnionej na umowy pracownikami zatrudnianymi krótkoterminowo i na bardziej elastycznych warunkach;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1893/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1)

Środa, 16 listopada 2011 r.

5. przypomina w rzeczywistości, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami oraz terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania środków z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i co mogło być szkodliwe dla realizacji poszczególnych celów politycznych; kwotę środków na płatności ujętą początkowo w linii budżetowej EFG 04 05 01 w pełni spożytkowano na potrzeby wniosku EFG/2010/019 IE/Construction 41 - Irlandia;
6. zwraca jednak uwagę, że w celu uruchomienia środków z EFG w powyższym przypadku środki na płatności zostaną przesunięta z linii budżetowej przeznaczonej na zakończenie Europejskiego Funduszu Społecznego – Cel 1 (2000-2006);
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/020 IE/Construction 43 z Irlandii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/773/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/001 AT/Niederösterreich-Oberösterreich z Austrii

P7_TA(2011)0499

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/001 AT/Niederösterreich-Oberösterreich z Austrii) (COM(2011)0579 – C7-0254/2011 – 2011/2199(BUD))

(2013/C 153 E/38)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0579 – C7-0254/2011),

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0379/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Austria wystąpiła o pomoc w związku z 2 338 zwolnieniami (z czego 502 pracowników ma zostać objętych pomocą) w 706 przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 49 według klasyfikacji NACE Rev. 2 („Transport lądowy oraz transport rurociągowy”) w regionach NUTS II Niederösterreich (AT12) i Oberösterreich (AT31) w Austrii,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów; ubolewa nad faktem, że EFG może zachęcać przedsiębiorstwa do zastępowania pracowników zatrudnianych na umowy o pracę pracownikami zatrudnianymi na bardziej elastycznych warunkach oraz na krótszy okres;
4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wys. 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i mogło być szkodliwe dla realizacji różnorodnych celów politycznych;
6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane zwiększenie środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 000 000 EUR (za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011), na pokrycie kwoty, o której mowa w niniejszym wniosku;
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, wraz z załącznikiem, Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/001 AT/Niederösterreich-Oberösterreich z Austrii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/770/UE.)

Środa, 16 listopada 2011 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji - wniosek EGF/2011/004 EL/ALDI Hellas/Grecja

P7_TA(2011)0500

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/004 EL/ALDI Hellas z Grecji) (COM(2011)0580 –

C7-0255/2011 – 2011/2200(BUD))

(2013/C 153 E/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0580 – C7-0255/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0378/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Grecja wystąpiła o pomoc w związku z 642 zwolnieniami – wszyscy pracownicy mają zostać objęci pomocą – w dwóch przedsiębiorstwach w sektorze detalicznym („supermarket i dostawca”) prowadzących działalność w regionach Macedonii Środkowej i Attyki, gdzie znajdowało się najwięcej sklepów ALDI; mniejsza liczba zwolnień z ALDI miała miejsce również w innych regionach Grecji, jak Macedonia Wschodnia i Tracja, Macedonia Zachodnia, Epir, Grecja Zachodnia, Sterea Ellada oraz Peloponez; spośród 642 zwolnień 554 miały miejsce w ciągu okresu odniesienia, a 88 – przed tym okresem, ale kwalifikują się one do objęcia pomocą zgodnie z art. 3a lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1927/2006; wszyscy zwolnieni pracownicy, w liczbie 642, mają zostać objęci pomocą z EFG;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów; ubolewa nad faktem, że EFG może zachęcać przedsiębiorstwa do zastępowania siły roboczej zatrudnionej na umowy pracownikami zatrudnianymi krótkoterminowo i na bardziej elastycznych warunkach;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wys. 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i mogło być szkodliwe dla realizacji różnorodnych celów politycznych;
 6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane zwiększenie środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 000 000 EUR (za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011), na pokrycie kwoty, o której mowa w niniejszym wniosku;
 7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Środa, 16 listopada 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/004 EL/ALDI Hellas z Grecji)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/771/UE.)

Znak dziedzictwa europejskiego *II**

P7_TA(2011)0502

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie Unii Europejskiej na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego (10303/1/2011 – C7-0236/2011 – 2010/0044(COD))

(2013/C 153 E/40)

(Zwykła procedura ustawodawcza - drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (10303/1/2011 – C7-0236/2011),
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną przez francuski senat w ramach Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierającą stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0076),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Kultury i Edukacji (A7-0331/2011),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 16.12.2010 r., P7_TA(2010)0486.

Środa, 16 listopada 2011 r.

4. zobowiązuje sekretarza generalnego PE do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały należycie zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Jednolity europejski obszar kolejowy ***I

P7_TA(2011)0503

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (przekształcenie) (COM(2010)0475 – C7-0268/2010 – 2010/0253(COD))

(2013/C 153 E/41)

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0475),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0268/2010),
- uwzględniając art. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i załączony do niego protokół nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym,
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie wdrożenia pierwszego pakietu dyrektyw kolejowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną przez luksemburską Izbę Deputowanych w ramach protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierającą stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 marca 2011 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 28 stycznia 2011 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 26 maja 2011 r. skierowane do Komisji Transportu i Turystyki zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0367/2011),

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 125.

⁽²⁾ Dz.U. C 132 z 3.5.2011, s. 99.

⁽³⁾ Dz.U. C 104 z 2.4.2011, s. 53.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do ujednolicenia niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera zwykłe ujednolicenie istniejących tekstów, bez zmiany co do istoty,
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2010)0253

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 listopada 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych ⁽³⁾, dyrektywa Rady 95/18/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. w sprawie wydawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym ⁽⁴⁾ i dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej ⁽⁵⁾ zostały znacząco zmienione w 2004 i 2007 r. Ze względu na konieczność dalszych zmian i związek pomiędzy powyższymi przepisami, dla zachowania przejrzystości wymienione dyrektywy powinny zostać przekształcone i połączone w jeden akt prawny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 3.5.2011, s. 99.

⁽²⁾ Dz.U. C 104 z 2.4.2011, s. 53.

⁽³⁾ Dz.U. L 237 z 24.8.1991, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 143 z 27.6.1995, s. 70.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 75 z 15.3.2001, s. 29.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (2) Większa integracja sektora transportu w Unii jest podstawowym elementem urzeczywistniania rynku wewnętrznego, a koleje stanowią istotną część sektora transportu Unii, dążącego do zaoferowania mobilności zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju.
- (2a) *Udział kolejnictwa w transporcie nie wzrastał w ostatnim dziesięcioleciu, co stało w sprzeczności z celami pakietu kolejowego z 2001 r. („pierwszy pakiet kolejowy”, to znaczy dyrektywa 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych ⁽¹⁾, dyrektywa 2001/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym ⁽²⁾ oraz dyrektywa 2001/14/WE) i świadczyło o konieczności dalszego udoskonalenia aktualnie obowiązującego prawodawstwa w celu wsparcia tego sektora. Świadczy to o konieczności dokonania niniejszego przekształcenia. [Popr. 1]*
- (2b) *Liczne postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wskazują, że aktualne prawodawstwo przyczynia się do błędnej interpretacji oraz że konieczne jest objaśnienie i udoskonalenie pierwszego pakietu kolejowego, aby zapewnić rzeczywiste otwarcie europejskiego rynku kolejowego. [Popr. 2]*
- (2c) *Poziom inwestycji w rozwój i utrzymanie infrastruktury kolejowej jest nadal niewystarczający, aby zagwarantować rozwój tego sektora i jego konkurencyjność. [Popr. 3]*
- (2d) *Dyrektywy obejmujące pierwszy pakiet kolejowy nie zapobiegły znacznemu zróżnicowaniu struktury i poziomu opłat za infrastrukturę kolejową oraz formy i czasu trwania procesów alokacji zdolności przepustowej. [Popr. 4]*
- (2e) *Brak przejrzystych warunków rynkowych stanowi wyraźną przeszkodę dla rozwoju konkurencyjnych przewozów kolejowych. [Popr. 5]*
- (3) Wydajność systemu kolei powinna zostać poprawiona w celu zintegrowania go z konkurencyjnym rynkiem, z uwzględnieniem szczególnych cech kolejnictwa.
- (3a) *Współistnienie w państwach członkowskich różnych systemów zabezpieczenia społecznego w sektorze kolejowym pociąga za sobą ryzyko nieuczciwej konkurencji między nowymi a zaszeregowanymi operatorami kolejowymi oraz konieczność harmonizacji, w poszanowaniu specyfiki sektora i państw członkowskich. [Popr. 6]*
- (3b) *Należy zapewnić gwarancje, że organy regulacyjne będą realizowały zadania nadzorcze, aby zapewnić równorzędne traktowanie przedsiębiorstw kolejowych, realizację właściwej polityki pobierania opłat oraz przestrzeganie zasady rozdziału rachunkowości. [Popr. 7]*
- (3c) *W celu ukończenia tworzenia europejskiego obszaru kolejowego konieczna jest pełna interoperacyjność systemu kolei na szczeblu europejskim. Europejska Agencja Kolejowa powinna uzyskać odpowiednie uprawnienia i zasoby, by szybciej mogła osiągnąć ten cel, między innymi w odniesieniu do opracowania wspólnych norm certyfikacji taboru oraz systemów bezpieczeństwa i systemów srk. [Popr. 8]*
- (4) *Przewozy o zasięgu regionalnym, miejskie i podmiejskie oraz działalność transportowa w formie usług wahadłowych przez tunel pod kanałem La Manche powinny być wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy. Koleje zabytkowe i koleje muzealne wykonujące przewozy po własnych torach również powinny być wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy. [Popr. 9]*

⁽¹⁾ Dz.U. L 75, z 15.3.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 75, z 15.3.2001, s. 26.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (5) W celu uczynienia transportu kolejowego wydajnym i konkurencyjnym wobec innych rodzajów transportu państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przedsiębiorstwa kolejowe miały status niezależnych podmiotów działających na zasadach komercyjnych i dostosowujących się do potrzeb rynku.
- (6) W celu zapewnienia przyszłego rozwoju i efektywnego działania systemu kolei należy dokonać rozróżnienia między świadczeniem usług transportowych oraz administrowaniem infrastrukturą. W tej sytuacji niezbędne jest odrębne zarządzanie tymi dwiema działalnościami i odrębna rachunkowość, **prowadzone w sposób przejrzysty, pozwalający na uniknięcie sytuacji, w której środki publiczne mogą być przekierowywane na inną działalność handlową.** [Popr. 10]
- (6a) **Należy zapewnić bezwzględne oddzielenie rachunkowości zarządcy infrastruktury od rachunkowości przedsiębiorstwa kolejowego. Fundusze publiczne przydzielane na jeden z obszarów działalności nie powinny być przenoszone na drugi z nich. Zakaz ten musi znaleźć wyrażne odzwierciedlenie w zasadach rachunkowości w poszczególnych obszarach działalności. Państwo członkowskie i krajowy organ regulacyjny powinny zapewnić skuteczne egzekwowanie tego zakazu.** [Popr. 11]
- (6b) Wszyscy operatorzy kolejowi, niezależnie od przyjętego przez nich modelu przedsiębiorstwa, powinni przestrzegać przepisów prawa w zakresie ochrony socjalnej i zdrowia, aby uniknąć dumpingu socjalnego i nieuczciwej konkurencji. [Popr. 12]
- (6c) Aby transport kolejowy mógł konkurować z transportem drogowym, należy ujednolicić różne przepisy krajowe, takie jak przepisy dotyczące bezpieczeństwa transportu kolejowego, stosowania dokumentów towarzyszących, składu pociągów i odnośnej dokumentacji, sygnałów i oznaczeń stosowanych w ruchu kolejowym, działań i kontroli w związku z transportem ładunków niebezpiecznych oraz jednolitych procedur rejestracji i kontroli transportu odpadów. [Popr. 13]
- (7) Zasada swobody świadczenia usług powinna mieć zastosowanie w sektorze kolejowym z uwzględnieniem specyficznych cech charakterystycznych dla tego sektora.
- (8) Do celów zwiększenia konkurencji w sektorze usług kolejowych pod względem podwyższenia komfortu i poprawy jakości świadczonych usług państwa członkowskie powinny nadal odpowiadać za rozwój odpowiedniej infrastruktury w sektorze kolejnictwa.
- (9) W braku wspólnych zasad alokacji kosztów infrastruktury państwa członkowskie po konsultacji z zarządcą infrastruktury powinny ustalać zasady dotyczące płatności przez przedsiębiorstwa kolejowe za korzystanie z infrastruktury kolejowej. Takie zasady nie powinny wprowadzać dyskryminacji pomiędzy przedsiębiorstwami kolejowymi.
- (10) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby zarządcy infrastruktury i istniejące przedsiębiorstwa transportowe będące własnością publiczną lub kontrolowane przez władze publiczne posiadały zdrową strukturę finansową, z należytym uwzględnieniem unijnych przepisów dotyczących pomocy państwa.
- (10a) **Unia powinna zbadać alternatywne źródła finansowania europejskich projektów kolejowych za pomocą innowacyjnych instrumentów finansowych, takich jak unijne obligacje projektowe, aby sprzyjać prywatnym inwestycjom oraz zwiększyć dostęp do kapitału wysokiego ryzyka. Na tej samej zasadzie należy zapewnić atrakcyjność rynku kolejowego dla alternatywnych inwestorów prywatnych za pośrednictwem jasnych i przejrzystych ram prawnych.** [Popr. 14]

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (10b) *Państwa członkowskie i zarządcy infrastruktury powinni mieć możliwość finansowania inwestycji infrastrukturalnych w inny sposób niż za pośrednictwem bezpośredniego finansowania przez państwo, np. korzystając z finansowania z sektora prywatnego.* [Popr. 15]
- (11) Efektywny sektor **pasażerski i towarowy**, zwłaszcza przewozów zagranicznych **i w przypadkach, gdy różna szerokość torów w dalszym ciągu stanowi fizyczną przeszkodę dla konkurencji**, wymaga **pilnych** działań zmierzających do otwarcia **rynków w poszczególnych państwach członkowskich oraz stworzenia konkurencyjności.** [Popr. 16]
- (12) W celu zapewnienia, że prawa dostępu do infrastruktury kolejowej są stosowane na całym terytorium Unii w sposób jednakowy i bez dyskryminacji, właściwe jest wprowadzenie licencji dla przedsiębiorstw kolejowych.
- (13) W przypadku przejazdów ze stacjami pośrednimi należy zezwolić nowym podmiotom wchodzącym na rynek na oferowanie podróży możliwości wsiadania i wysiadania na trasie przejazdu tak, aby zapewnić takim przewozom uzyskanie rentowności ekonomicznej i uniknąć stawiania potencjalnych konkurentów w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z podmiotami już obecnymi.
- (14) Wprowadzenie nowych, powszechnie dostępnych, międzynarodowych przewozów pasażerskich ze stacjami pośrednimi ~~nie powinno skupiać się~~ ~~być wykorzystywane do otwarcia rynku krajowych przewozów pasażerskich, lecz skupiać się jedynie na tych stacjach, które na danej trasie międzynarodowej spełniają funkcję pomocniczą.~~ Głównym celem ~~takich nowych~~ przewozów powinien być transport osób na trasie międzynarodowej. Przy ustalaniu, czy taki jest główny cel danego przewozu, powinno brać się pod uwagę kryteria takie, jak proporcje obrotu i proporcje natężenia ruchu, wynikające z transportu pasażerów na trasach krajowych w stosunku do pasażerów na trasach międzynarodowych, oraz długość trasy. Ustalenie to powinno być dokonywane przez odpowiedni krajowy organ regulacyjny na wniosek zainteresowanej strony. [Popr. 17]
- (15) Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego ⁽¹⁾ zezwala państwom członkowskim i władzom lokalnym na zawieranie umów o świadczenie usług publicznych, które mogą zawierać prawa wyłączne świadczenia określonych usług. Dlatego też konieczne jest zapewnienie spójności przepisów tego rozporządzenia z zasadą otwarcia międzynarodowych przewozów pasażerskich na konkurencję.
- (15a) *W rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007 umożliwiono państwom członkowskim zapewnienie pracownikom zachowania praw pracowniczych w ramach rozdzielenia świadczenia usług transportowych i zarządzania infrastrukturą, które może pociągać za sobą przejście przedsiębiorstw.* [Popr. 18]
- (16) Otwarcie międzynarodowych przewozów pasażerskich na konkurencję może mieć wpływ na organizację i finansowanie kolejowych przewozów pasażerskich, świadczonych na podstawie publicznej umowy o świadczenie usług publicznych. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia prawa dostępu do rynku, w przypadkach gdy prawo to zagroziłoby równowadze ekonomicznej wspomnianych umów o świadczenie usług publicznych oraz gdy właściwy organ regulacyjny, o którym mowa w art. 55 **i, w stosownym przypadku, sieć organów regulacyjnych, o której mowa w art. 57** niniejszej dyrektywy, ~~wydałyby~~ na to zgodę na podstawie obiektywnej analizy ekonomicznej, na wniosek właściwych organów, które zawarły umowę o świadczenie usług publicznych. [Popr. 19]

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 3.12.2007 s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (17) Ocena, czy równowaga ekonomiczna umów o świadczenie usług publicznych może być zagrożona, powinna uwzględniać wcześniej ustalone kryteria, takie jak wpływ na rentowność jakiegokolwiek usługi objętej daną umową o świadczenie usług publicznych, w tym wynikający z tego wpływ na koszt netto ponoszony przez właściwy organ publiczny, który zawarł umowę, popyt wśród podróżnych, ustalanie ceny biletów, uzgodnienia w zakresie wystawiania biletów, lokalizacja i liczba stacji po obu stronach granicy oraz terminy i częstotliwość proponowanej nowej usługi. Zgodnie z taką oceną i decyzją właściwego organu regulacyjnego, państwa członkowskie mogą przyznać lub zmienić prawo dostępu do pożądaných międzynarodowych przewozów pasażerskich lub odmówić przyznania tego prawa, w tym pobierać opłaty od podmiotu obsługującego nowe międzynarodowe przewozy pasażerskie, zgodnie z analizą ekonomiczną i prawem Unii oraz zasadami równości i niedyskryminacji.
- (18) Aby wnieść wkład w świadczenie przewozów pasażerskich na liniach objętych obowiązkiem świadczenia usługi publicznej państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia organom odpowiedzialnym za te przewozy na nałożenie opłat za przewozy pasażerskie objęte ich właściwością. Opłaty te powinny przyczyniać się do finansowania obowiązków świadczenia usługi publicznej określonych w umowach o świadczenie usług publicznych.
- (18a) *Rozwój sytuacji na rynku pokazał, że najważniejszym zadaniem jest wzmocnienie roli organów regulacyjnych. Jeśli mają one odgrywać główną rolę w zapewnianiu uczciwego otoczenia ze sprawiedliwymi warunkami dostępu, muszą one otrzymywać środki finansowe oraz dysponować odpowiednim personelem i wyposażeniem. [Popr. 20]*
- (18b) *Mając na uwadze, że krajowy organ regulacyjny powinien być niezależnym organem regulacyjnym, mającym uprawnienia do podejmowania działań z własnej inicjatywy i uprawnienia dochodzeniowe, a także zdolnym do wydawania opinii i wykonalnych decyzji, aby zapewnić otwarty rynek bez barier, oparty na wolnej i niezakłóconej konkurencji. [Popr. 21]*
- (19) Krajowy organ regulacyjny powinien działać w sposób pozwalający uniknąć wszelkich konfliktów interesów oraz wszelkiego ewentualnego zaangażowania w zawieranie umów o świadczenie usług publicznych, o których mowa, **bez uszczerbku dla możliwości finansowania tego organu przez państwo z ogólnego budżetu państwa lub z opłat pobieranych od sektora kolejowego, a informacje na ten temat powinny być podawane do publicznej wiadomości.** Należy rozszerzyć kompetencje organu regulacyjnego, tak aby umożliwić mu określanie celu przewozu międzynarodowego i, w stosownych przypadkach, potencjalnego wpływu ekonomicznego na obowiązujące umowy o świadczenie usług publicznych. [Popr. 22]
- (19a) *Krajowy organ regulacyjny powinien być w pełni niezależny w swojej organizacji, decyzjach finansowych, strukturach prawnych i podejmowaniu decyzji od któregośkolwiek zarządcy infrastruktury, organu pobierającego opłaty, organu alokującego lub wnioskodawcy. Krajowy organ regulacyjny musi dysponować niezbędnym potencjałem administracyjnym pod względem pracowników i zasobów w celu zapewnienia, by rynek kolejowy był otwarty i przejrzysty. Wymagana liczba pracowników powinna być bezpośrednio związana z potrzebami rynkowymi i zmieniać się odpowiednio do nich. Organ ten powinien mieć obowiązek podejmować decyzje dotyczące wszelkich skarg, działać z własnej inicjatywy, prowadzić dochodzenia w przypadkach sporów oraz monitorować rozwój rynku. Departament regulacyjny Komisji powinien zapewniać mu wsparcie. Ponadto krajowy organ regulacyjny powinien prowadzić dostępną dla Komisji bazę danych zawierającą jego projekty decyzji. [Popr. 23]*
- (20) Aby inwestować w usługi wykorzystujące wyspecjalizowaną infrastrukturę, taką jak szybkie linie kolejowe, przedsiębiorstwa kolejowe powinny mieć pewność prawa, biorąc pod uwagę wiążące się z tym zakrojone na szeroką skalę długoterminowe inwestycje.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (21) Krajowe organy regulacyjne powinny ~~wymieniać się informacjami i~~ **utworzyć sieć, pod auspicjami Komisji, aby zacieśnić wzajemną współpracę dzięki opracowaniu wspólnych zasad oraz wymianie najlepszych praktyk i informacji. Powinny one również**, o ile w poszczególnych przypadkach zaistnieje taka potrzeba, koordynować zasady i praktykę oceniania, czy zagrożona jest równowaga ekonomiczna umów o świadczenie usług publicznych. W oparciu o zdobyte doświadczenia powinny one stopniowo opracowywać **na szczeblu europejskim wspólne** wytyczne w tym zakresie. **W oparciu o doświadczenia z działaniem tej sieci organów regulacyjnych Komisja powinna przedstawić wniosek ustawodawczy dotyczący utworzenia europejskiego organu regulacyjnego.** [Popr. 24 i 25]
- (22) W celu zapewnienia uczciwej konkurencji pomiędzy przedsiębiorstwami kolejowymi należy dokonać rozróżnienia między **zapewnić przejrzyste i niedyskryminacyjne zarządzanie** świadczeniem usług transportowych ~~a i eksploatacją obiektów infrastruktury usługowej. W tej sytuacji, konieczne jest, aby zarządzać tymi dwoma rodzajami działalności niezależnie, w ramach oddzielnych podmiotów prawnych. Niezależność taka nie musi wiązać się z utworzeniem oddzielnego podmiotu lub przedsiębiorstwa dla każdego obiektu infrastruktury usługowej.~~ **przez organ regulacyjny zgodnie z procedurami określonymi w niniejszej dyrektywie.** [Popr. 26]
- (22a) **Lepszy dostęp do usług informacyjnych dla podróżnych oraz do usług sprzedaży biletów na stacjach pasażerskich powinien uzupełniać inne inicjatywy regulacyjne mające na celu ułatwienie tworzenia i rozwijania aplikacji telemacyjnych dla transportu pasażerskiego.** [Popr. 138]
- (23) W celu zapewnienia świadczenia niezawodnych i właściwych usług konieczne jest zagwarantowanie, że przedsiębiorstwa kolejowe spełniać będą zawsze pewne wymagania w zakresie dobrej reputacji, zdolności finansowej, **standardów socjalnych** oraz kwalifikacji zawodowych. [Popr. 27]
- (24) W celu ochrony klientów oraz osób trzecich ~~ważne~~ **konieczne** jest zapewnienie, aby przedsiębiorstwa kolejowe zostały dostatecznie ubezpieczone od odpowiedzialności cywilnej. **Należy również dać tym przedsiębiorstwom możliwość ubezpieczania się od odpowiedzialności cywilnej w przypadku wypadków, za pośrednictwem gwarancji udzielanych przez banki lub inne przedsiębiorstwa, pod warunkiem że takie ubezpieczenie będzie oferowane na warunkach rynkowych, nie będzie skutkowało pomocą państwa i nie będzie zawierać elementów dyskryminacji innych przedsiębiorstw kolejowych.** [Popr. 28]
- (25) ~~Przedsiębiorstwo~~ **Wszystkie przedsiębiorstwa** kolejowe **powinny** być również zobowiązane do przestrzegania **zarówno** przepisów krajowych, **jak i przepisów** Unii w zakresie świadczenia usług kolejowych, stosowanych w sposób niedyskryminacyjny, mających zapewnić prowadzenie przez ~~przedsiębiorstwa~~ **przedsiębiorstwa** działalności na **wszystkich obszarach** kolei w warunkach pełnego bezpieczeństwa i z ~~nałężnym~~ **pełnym** uwzględnieniem **istniejących obowiązków dotyczących warunków socjalnych**, ochrony zdrowia ~~warunków socjalnych~~ oraz praw pracowników i konsumentów. [Popr. 29 i 30]
- (26) Tryb przyznawania, utrzymania i zmiany licencji dla przedsiębiorstw kolejowych powinien być przejrzysty i zgodny z zasadą niedyskryminacji.
- (26a) **Nadal zbyt często zdarzają się przypadki nieuzasadnionego utrudniania przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym na wykorzystywanie taboru, co zaburza dostęp do rynku. W związku z tym przyznanie Europejskiej Agencji Kolejowej szerokich uprawnień w tym zakresie jest odpowiednim posunięciem. Wzywa się zatem Komisję, aby w ramach przeglądu rozporządzenia (WE) nr 881/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję Kolejową ⁽¹⁾ zbadała możliwości rozszerzenia zakresu uprawnień Europejskiej Agencji Kolejowej w tym kontekście.** [Popr. 31]

⁽¹⁾ Dz.U. L 164, z 30.4.2004, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (27) Aby zapewnić wszystkim przedsiębiorstwom kolejowym przejrzystość i wolny od dyskryminacji dostęp do infrastruktury kolejowej i usług na rzecz przedsiębiorstw kolejowych, wszystkie informacje wymagane przy wykorzystywaniu uprawnień do dostępu mają zostać opublikowane w regulaminie sieci **w formie dostępnej dla osób niepełnosprawnych i o ograniczonej sprawności ruchowej**. [Popr. 32]
- (28) Wynikiem funkcjonowania właściwego systemu alokacji zdolności przepustowej, w połączeniu z działalnością konkurencyjnych operatorów, będzie lepsza równowaga między gałęziami transportu.
- (29) Zachęcanie do optymalnego wykorzystania infrastruktury kolejowej doprowadzi do zmniejszenia kosztów transportu dla społeczeństwa.
- (30) W rezultacie funkcjonowania odpowiednich systemów pobierania opłat za infrastrukturę kolejową w połączeniu z odpowiednimi systemami pobierania opłat za pozostałe rodzaje infrastruktury transportowej i przy działalności konkurencyjnych operatorów powinna zostać uzyskana w trwały sposób optymalna równowaga między różnymi gałęziami transportu.
- (31) Systemy pobierania opłat i alokacji zdolności przepustowej powinny pozwalać na równy i niedyskryminacyjny dostęp dla wszystkich przedsiębiorstw i dążyć do możliwie jak najpełniejszego zaspokojenia potrzeb wszystkich użytkowników i rodzajów przewozów w sposób sprawiedliwy i niedyskryminacyjny. Systemy pobierania opłat i alokacji zdolności przepustowej powinny pozwalać na uczciwą konkurencję przy wykonywaniu przewozów kolejowych.
- (33) W ogólnych ramach podanych przez państwa członkowskie systemy pobierania opłat i alokacji zdolności przepustowej powinny zachęcać zarządców infrastruktury kolejowej do optymalizacji wykorzystania należącej do nich infrastruktury.
- (34) Przedsiębiorstwa kolejowe powinny odbierać jasne i spójne wskazówki przesyłane z systemów alokacji zdolności przepustowej, które prowadzą je do podejmowania racjonalnych decyzji.
- (35) Każdy system pobierania opłat będzie wysyłać sygnały ekonomiczne do użytkowników. Jest ważne, żeby te sygnały dla przedsiębiorstw kolejowych były spójne i **jasne oraz** prowadziły je do podejmowania racjonalnych **i zrównoważonych** decyzji. [Popr. 33]
- (36) Aby uwzględnić potrzeby obecnych lub potencjalnych użytkowników zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej w celu zaplanowania działalności gospodarczej, oraz potrzeby klientów i podmiotów finansujących, ważne jest, aby zarządca infrastruktury zapewniał alokację zdolności przepustowej infrastruktury w sposób, który odzwierciedla potrzebę utrzymania i poprawy poziomu niezawodności przewozów.
- (37) Dla przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury pożądane jest, żeby stwarzano im zachęty do minimalizowania zakłóceń i poprawy wyników funkcjonowania sieci.
- (38) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwalania nabywcom usług kolejowych na uczestnictwo w procesie alokacji zdolności przepustowej.
- (39) Istotne jest, aby uwzględnić wymogi działalności gospodarczej zarówno wnioskodawców, jak i zarządcy infrastruktury.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (40) Ważne jest, by zaoferować zarządcom infrastruktury jak największą elastyczność, jeśli chodzi o alokację zdolności przepustowej infrastruktury, ale powinno to iść w parze z zaspokajaniem racjonalnych wymogów stawianych przez wnioskodawcę.
- (40a) **Należy udzielać wsparcia wnioskodawcom oferującym usługi z zakresu przewozu ładunków jedno-wagonowych, aby zwiększać potencjał rynku w zakresie nowych klientów usług kolejowych. Ważne jest zatem, aby wnioskodawcy ci byli uwzględniani przez zarządcę infrastruktury podczas dokonywania alokacji zdolności przepustowej w celu umożliwienia im czerpania pełnych korzyści z tych ram prawnych i zwiększania udziału kolei w rynku w nowych sektorach. [Popr. 34]**
- (41) Proces alokacji zdolności przepustowej musi zapobiegać narzucaniu nieuprawnionych ograniczeń na dążenie pozostałych przedsiębiorstw, posiadających lub zamierzających posiadać prawo do użytkowania infrastruktury, do rozwijania swojej działalności gospodarczej.
- (42) Systemy alokacji zdolności przepustowej i pobierania opłat mogą wymagać wzięcia pod uwagę tego, że różne części składowe kolejowej sieci infrastruktury mogły być zaprojektowane z myślą o różnych głównych użytkownikach.
- (43) Różni użytkownicy i rodzaje użytkowników będą często oddziaływać w różny sposób na zdolność przepustową infrastruktury, zapotrzebowanie na różne przewozy wymaga odpowiedniego zbilansowania.
- (44) Przewozy wykonywane w ramach kontraktu dla władzy państwowej mogą wymagać specjalnych zasad, aby zapewnić ich atrakcyjność dla użytkowników.
- (45) Systemy pobierania opłat i alokacji zdolności przepustowej infrastruktury muszą uwzględnić skutki coraz pełniejszego wykorzystania zdolności przepustowej infrastruktury i w końcu powstania jej niedoboru.
- (46) Różne ramy czasowe planowania rodzajów ruchu powinny zapewnić realizację wniosków o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury, które zostały złożone po zakończeniu procesu opracowania obowiązującego rocznego rozkładu jazdy.
- (47) Aby zapewnić przedsiębiorstwom kolejowym optymalne wyniki, należy stworzyć wymóg sprawdzania wykorzystania zdolności przepustowej infrastruktury w sytuacjach, gdy w celu zaspokojenia potrzeb użytkowników konieczna jest koordynacja wniosków o przyznanie zdolności przepustowej.
- (48) Wobec pozycji monopolistycznej zarządców infrastruktury należy od nich wymagać sprawdzenia dostępnej zdolności przepustowej infrastruktury oraz metody jej zwiększania wtedy, gdy proces alokacji zdolności przepustowej nie jest w stanie zaspokoić potrzeb użytkowników.
- (49) Brak informacji na temat wniosków o przyznanie zdolności przepustowej złożonych przez pozostałe przedsiębiorstwa kolejowe oraz na temat ograniczeń w ramach systemu może utrudnić przedsiębiorstwom kolejowym dążenie do optymalizacji składanych przez nie wniosków o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury.
- (50) Duże znaczenie ma zapewnienie lepszej koordynacji systemów alokacji, tak aby poprawić atrakcyjność kolei dla przewoźników korzystających z sieci więcej niż jednego zarządcy infrastruktury, szczególnie w ruchu międzynarodowym. **W tym kontekście pożądane wydaje się utworzenie z biegiem czasu europejskiego organu regulacyjnego. [Popr. 35]**

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (51) Istotne jest, by ograniczać zakłócenia konkurencji, które mogą powstać albo między infrastrukturami kolejowymi, albo między gałęziami transportu z powodu znacznych różnic w zasadach pobierania opłat.
- (52) Należy zdefiniować te części składowe usług dotyczących infrastruktury, które mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia operatorowi świadczenia danej usługi i które powinny być zapewnione w zamian za minimalne opłaty za dostęp.
- (53) ~~Inwestowanie~~ **Większy poziom inwestycji** w infrastrukturę kolejową – **zwłaszcza w istniejącą infrastrukturę** – jest ~~konieczne~~ **konieczny**, a systemy pobierania opłat za infrastrukturę powinny stwarzać zarządom infrastruktury zachęty do tego, by prowadzenie odpowiednich inwestycji było atrakcyjne ekonomicznie **i zrównoważone środowiskowo**. [Popr. 36]
- (54) Aby umożliwić ustanowienie właściwych i uczciwych poziomów opłat za infrastrukturę, zarządcy infrastruktury muszą rejestrować i ustalać wartość swojego majątku oraz osiągnąć pełne zrozumienie czynników wpływających na koszty eksploatacji infrastruktury.
- (55) Pożądane jest doprowadzenie do tego, by koszty zewnętrzne były uwzględniane przy podejmowaniu decyzji transportowych oraz do tego, by pobieranie opłat za infrastrukturę kolejową przyczyniło się do internalizacji kosztów zewnętrznych w spójny i zrównoważony sposób w ramach wszystkich rodzajów transportu.
- (56) Ważne jest zapewnienie, żeby opłaty za przewozy krajowe i międzynarodowe były takie, żeby pozwalały na zaspokojenie potrzeb rynku; w rezultacie pobieranie opłat za infrastrukturę powinno być ustalone na poziomie kosztu, który jest bezpośrednio ponoszony w wyniku prowadzenia przewozów pociągami.
- (57) Ogólny poziom pokrywania kosztów w drodze opłat za infrastrukturę wpływa na wielkość wsparcia ze strony państwa; państwa członkowskie mogą wymagać różnych poziomów ogólnego pokrywania kosztów. Jednak każdy system pobierania opłat za infrastrukturę powinien umożliwiać przewozy, dzięki którym można co najmniej pokryć koszty dodatkowe ponoszone w celu korzystania z sieci kolejowej.
- (58) Infrastruktura kolejowa stanowi naturalny monopol. Dlatego jest konieczne stwarzanie zarządom infrastruktury zachęt do zmniejszenia kosztów i efektywnego zarządzania infrastrukturą pozostającą w ich dyspozycji.
- (58a) **W celu zwiększenia proporcji kolejowego transportu towarów i pasażerów w stosunku do innych środków transportu pożądane jest, by państwa członkowskie w ramach internalizacji kosztów zewnętrznych dopilnowały tego, by zróżnicowane opłaty nie wywierały niepożądanego wpływu na równowagę finansową zarządcy infrastruktury. Jeśli zarządca infrastruktury miałby jednak ponieść stratę z powodu tego zróżnicowania, zaleca się, by państwa członkowskie odpowiednio dostosowały tę różnicę, mając na uwadze przepisy dotyczące pomocy państwa.** [Popr. 37]
- (59) ~~Rozwój transportu kolejowego należy realizować przez zastosowanie, między innymi, dostępnych instrumentów Unii Europejskiej, przy zachowaniu już ustalonych priorytetów.~~ [Popr. 38]
- (60) Ulgi, które są udzielane przedsiębiorstwom kolejowym, muszą odnosić się do faktycznie osiągniętych oszczędności kosztów administracyjnych, a zwłaszcza oszczędności z tytułu transakcji. Ulgi mogą być także stosowane, aby promować efektywne wykorzystanie infrastruktury.
- (61) Pożądane jest, żeby przedsiębiorstwom kolejowym i zarządcy infrastruktury stwarzano zachęty do ~~minimalizacji występowania zakłóceń na sieci.~~ [Popr. 39]

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (62) ~~Alokacja zdolności przepustowej jest związana z pewnym kosztem dla zarządcy infrastruktury, który powinien zostać pokryty. [Popr. 40]~~
- (63) Efektywne zarządzanie oraz sprawiedliwe i niedyskryminacyjne wykorzystanie infrastruktury kolejowej wymagają powołania ~~organu regulacyjnego, który ocenia~~ **krajowych organów regulacyjnych, nadzorujących** stosowanie przepisów określonych w niniejszej dyrektywie i ~~który działa jako organ odwoławczy, działających jako organy odwoławcze~~, jednak z możliwością kontroli sądowej jego ~~orzeczenia. ich orzeczeń.~~ [Popr. 41]
- (64) Specjalne środki są wymagane, aby uwzględnić szczególne położenie geopolityczne i geograficzne określonych państw członkowskich oraz szczególną organizację sektora kolejowego w różnych państwach członkowskich, zapewniając jednak integralność rynku wewnętrznego.
- (65) ~~Komisja powinna posiadać uprawnienia do dostosowywania załączników do niniejszej dyrektywy. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, konieczne jest ich przyjęcie jako aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu. Aby zagwarantować odpowiednie monitorowanie rynku kolejowego, właściwą regulację w odniesieniu do nakładania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów na mocy art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do kryteriów i procedury mających służyć jako ramy monitorowania rynku, do niektórych elementów regulaminu sieci, niektórych zasad pobierania opłat, tymczasowej obniżki opłat za infrastrukturę dla pociągów wyposażonych w europejski system sterowania pociągiem (ETCS), niektórych elementów planu wydajności, kryteriów obowiązujących w związku z wymogami dotyczącymi wnioskodawców ubiegających się o dostęp do infrastruktury, harmonogramu procesu alokacji, obowiązkowych sprawozdań oraz wspólnych zasad i praktyk dotyczących podejmowania decyzji przez organy regulacyjne. Szczególne znaczenie ma przeprowadzenie przez Komisję stosownych konsultacji podczas prac przygotowawczych, w tym na szczeblu ekspertów. Podczas przygotowania i sporządzania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić równoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.~~ [Popr. 42]
- (66) ~~Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny w zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji^(*). Aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia niniejszej dyrektywy, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾.~~ [Popr. 43]
- (67) Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie wspomaganie rozwoju kolei w Unii, określenie szerokich zasad dotyczących wydawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym oraz koordynowanie ustaleń regulujących alokację zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej w państwach członkowskich, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na oczywisty międzynarodowy wymiar wydawania takich licencji oraz działania istotnych elementów sieci kolejowych, a także ze względu na konieczność zapewnienia uczciwych i niedyskryminujących warunków dostępu do infrastruktury i dlatego cele te mogą być, z powodu swych ponadnarodowych skutków, lepiej osiągnięte przez Unię. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

^(*) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 55, 28.2.2011, s. 13.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (68) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które zmianę co do treści w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie zostały zmienione co do treści, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (69) Państwo członkowskie, które nie posiada systemu kolei i które w bliskiej przyszłości nie będzie posiadało takiego systemu, byłoby obciążone nieproporcjonalnym i bezcelowym obowiązkiem, jeżeli miałyby transponować i wprowadzić w życie niniejszą dyrektywę. Dlatego też takie państwa członkowskie powinny być zwolnione z tego obowiązku.
- (70) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Unii, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (71) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego wcześniejszych dyrektyw, określonych w załączniku XI część B,
- (71a) W związku z rezolucjami Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lipca 2007 ⁽²⁾r. i 17 czerwca 2010 ⁽³⁾r. w sprawie wdrożenia pierwszego pakietu kolejowego oraz w związku z wdrożeniem dyrektywy 2001/12/WE Komisja powinna przed końcem 2012 r. przedstawić wniosek ustawodawczy w sprawie rozdzielenia zarządcy infrastruktury i operatora. Ponieważ sektor kolejowy jak dotąd nie został w pełni otwarty, Komisja powinna przedstawić w wyżej wspomnianym terminie wniosek ustawodawczy w sprawie otwarcia rynku, [Popr. 44]**

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Przepisy niniejszej dyrektywy określają:
 - a) zasady mające zastosowanie do zarządzania infrastrukturą kolei oraz transportu kolejowego wykonywanego przez przedsiębiorstw kolejowe, już istniejące lub zakładane w przyszłości w państwach członkowskich jak określono w rozdziale II;
 - b) kryteria mające zastosowanie do wydawania, odnawiania lub zmiany przez państwo członkowskie licencji przeznaczonych dla przedsiębiorstw kolejowych, które zostały lub zostaną założone w Unii, jak określono w rozdziale III;
 - c) zasady i procedury mające zastosowanie do ustalania i pobierania opłat za infrastrukturę kolejową i do alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej jak określono w rozdziale IV.
2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie w stosunku do użytkowania infrastruktury kolejowej w kolejowych przewozach krajowych i międzynarodowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 175 E, z 10.7.2008, s. 551.⁽³⁾ Dz.U. C 236 E, z 12.8.2011, s. 125.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 2

Wyłączenia z zakresu

1. Rozdział II nie ma zastosowania do rzeszsiębiorstw kolejowych, które wykonują wyłącznie miejskie, podmiejskie lub regionalne.
2. Państwa członkowskie mogą wyłączyć następujące przedsiębiorstwa z z zakresu stosowania rozdziału III:
 - a) przedsiębiorstwa kolejowe, które wykonują przewozy pasażerskie tylko na lokalnej i regionalnej, wydzielonej infrastrukturze kolejowej;
 - b) przedsiębiorstwa kolejowe, które wykonują tylko miejskie lub podmiejskie kolejowe przewozy pasażerskie;
 - c) przedsiębiorstwa kolejowe, które wykonują wyłącznie kolejowe przewozy towarów o zasięgu regionalnym;
 - d) przedsiębiorstwa kolejowe, które wykonują tylko przewozy towarów na infrastrukturze kolejowej będącej własnością prywatną, która jest przeznaczona do wyłącznego użytku właściciela tej infrastruktury wykonującego własny transport towarów.

2a. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania art. 6, 7, 8 i 13 oraz rozdziału IV:

— *przedsiębiorstwa kolejowe wykonujące tylko przewozy towarów na infrastrukturze kolejowej zarządzanej przez te przedsiębiorstwa przed... (*), mającej rozstaw torów inny niż główna sieć kolejowa w danym państwie członkowskim oraz połączonej z infrastrukturą kolejową na terytorium państwa trzeciego, o ile zarządzana infrastruktura nie została określona w decyzji nr 661/2010/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej* ⁽¹⁾. [Popr. 134 i 135]

3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania rozdziału IV:
 - a) sieci lokalne i regionalne wydzielone do przewozów pasażerskich w infrastrukturze kolejowej;
 - b) sieci przeznaczone tylko do prowadzenia miejskich i podmiejskich kolejowych przewozów pasażerskich;
 - c) sieci regionalne, które są użytkowane wyłącznie do regionalnych przewozów towarowych przez przedsiębiorstwo kolejowe, które nie jest objęte ust. 1, dopóki o zdolność przepustową w tej sieci nie wystąpi inny wnioskodawca;
 - d) infrastrukturę kolejową będącą własnością prywatną, która jest do wyłącznego użytku właściciela tej infrastruktury w celu wykonywania jego własnych przewozów towarowych;
 - e) działania transportowe w formie tranzytowych usług kolejowych prowadzonych przez terytorium Unii.

Państwa członkowskie mogą ustalić zakres czasowy i terminy dla harmonogramu procesu alokacji zdolności przepustowej inne niż te, o których mowa w art. 43 ust. 2, w pkt 4 lit. b) załącznika VIII i pkt 3, 4 i 5 załącznika IX, w odniesieniu do międzynarodowych tras pociągów, które są ustalane we współpracy z zarządcami infrastruktury z krajów trzecich w obrębie sieci, w której rozstaw torów jest inny niż w obrębie głównej sieci kolejowej w Unii. [Popr. 45]

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(1) Dz.U. L 204, z 5.8.2010, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3a. Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania art. 31 ust. 5 pojazdy wykorzystywane lub przeznaczone do wykorzystania na trasach z i do państw trzecich na linii, w której szerokość torów różni się od głównej sieci kolejowej w Unii. [Popr. 46]

4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsiębiorstw, których działania w zakresie ruchu kolejowego ograniczone są do świadczenia przewozów wahadłowych dla pojazdów drogowych przez tunel pod kanałem La Manche, ani do działalności transportowej polegającej na wykonywaniu przewozów wahadłowych dla pojazdów drogowych przez tunel pod kanałem La Manche, z wyjątkiem art. 6 ust. 1, art. 10, 11, 12 i 28.

5. Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania art. 10, 11, 12 i 28 wszelkie tranzytowe usługi kolejowe prowadzone przez terytorium Unii, których świadczenie zaczyna i kończy się poza terytorium Unii.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „przedsiębiorstwo kolejowe” oznacza każde przedsiębiorstwo publiczne lub prywatne, posiadające licencję zgodnie z niniejszą dyrektywą, którego działalność podstawowa polega na świadczeniu usług w transporcie towarów i/lub osób koleją z zastrzeżeniem, że przedsiębiorstwo to zapewnia trakcję; obejmuje to także przedsiębiorstwa, które tylko dostarczają trakcję;
- (2) „zarządca infrastruktury” oznacza każdy organ lub przedsiębiorstwo, które są odpowiedzialne w szczególności za założenie infrastruktury kolejowej, zarządzanie nią i utrzymywanie infrastruktury kolejowej, w tym za zarządzanie ruchem i urządzenia bezpiecznej kontroli jazdy i urządzenia srk; **zgodnie z obowiązującymi przepisami bezpieczeństwa; najważniejsze** funkcje zarządcy infrastruktury ~~na sieci lub części sieci mogą być przydzielane różnym organom lub przedsiębiorstwom; są następujące: podejmowanie decyzji dotyczących przydzielania tras pociągów, w tym zarówno określanie, jak i ocena dostępności, przydzielanie poszczególnych tras pociągów oraz podejmowanie decyzji dotyczących pobierania opłat za infrastrukturę, w tym ustalanie i ściąganie opłat, a także inwestycje w infrastrukturę; [Popr. 47]~~
- (2a) „organ regulacyjny” oznacza organ, który nadzoruje prawidłowe wdrożenie odpowiednich regulacji w państwie członkowskim, który w żaden sposób nie jest zaangażowany w tworzenie strategii politycznych i jest w zupełności niepowiązany z przedsiębiorstwami, w szczególności przedsiębiorstwami, o których mowa w pkt 1 i 2; [Popr. 48]
- (3) „infrastruktura kolejowa” oznacza wszystkie elementy wymienione w wykazie przedstawionym w załączniku I; ~~A do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2598/70 z dnia 18 grudnia 1970 r., które wyszczególnia elementy, jakie powinny zostać ujęte w poszczególnych pozycjach schematów księgowania zaprezentowanych w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 (*), które ze względów klarowności zostały umieszczone w załączniku I do niniejszej dyrektywy; [Popr. 49]~~
- (4) „międzynarodowy przewóz towarów” oznacza usługi transportowe, jeżeli pociąg przekracza co najmniej jedną granicę państwa członkowskiego; pociąg ten może być łączony lub rozłączany, a różne jego części mogą mieć różne punkty nadania i odbioru, pod warunkiem że wszystkie wagony przekraczają co najmniej jedną granicę;
- (5) „międzynarodowe przewozy pasażerskie” oznaczają przewozy pasażerskie, podczas świadczenia których pociąg przekracza co najmniej jedną granicę państwa członkowskiego i których głównym celem jest przewóz podróżnych pomiędzy stacjami znajdującymi się w różnych państwach członkowskich; pociąg może być łączony lub dzielony, a jego różne części mogą mieć inne stacje początkowe i docelowe, pod warunkiem że wszystkie wagony przejeżdżają przez co najmniej jedną granicę;

(*) Dz.U. L 278 z 23.12.1970, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (6) „przewozy miejskie i podmiejskie” oznaczają usługi transportowe, które mają za cel zaspokojenie potrzeb transportowych ośrodka miejskiego lub konurbacji, a także potrzeby transportowe na trasie między ośrodkiem miejskim lub konurbacją a otaczającymi je obszarami;
- (7) „przewozy o zasięgu regionalnym” oznaczają usługi transportowe, które mają zaspokoić potrzeby transportowe **jednego** regionu **lub regionów granicznych**; [Popr. 50]
- (8) „tranzyt” oznacza przejazd przez terytorium Unii bez ładowania lub wyładowywania towarów lub bez zapewniania podróżnym możliwości wsiadania lub wysiadania na terytorium Unii;
- (9) „licencja” oznacza licencję wydaną przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie, przez które zostaje uznana jego zdolność do wykonywania przewozów kolejowych: zdolność ta może być ograniczona do świadczenia określonych rodzajów przewozów;
- (10) „organy wydające licencje” oznaczają organ odpowiedzialny za udzielanie licencji w państwie członkowskim;
- (11) „alokacja” oznacza alokację zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej przez zarządcę infrastruktury;
- (12) „wnioskodawca” oznacza przedsiębiorstwo kolejowe oraz inne osoby i/lub podmioty prawne, takie jak właściwe organy w myśl rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 oraz nadawcy, spedytorzy towarowi i operatorzy transportu kombinowanego pełniący służbę publiczną lub mający interes handlowy w nabywaniu zdolności przepustowej infrastruktury;
- (13) „infrastruktura przepełniona” oznacza element infrastruktury, dla którego popyt na zdolność przepustową infrastruktury nie może być w pełni zaspokojony w określonych okresach, nawet po dokonaniu koordynacji różnych wniosków o przyznanie zdolności przepustowej;
- (14) „plan powiększenia zdolności przepustowej” oznacza środek lub serię środków z kalendarzem ich wdrożenia, mających na celu złagodzenie ograniczeń, które prowadziły do zgłaszania danego elementu infrastruktury jako „infrastruktury przepełnionej”;
- (15) „koordynacja” oznacza proces, za pomocą którego zarządca infrastruktury i wnioskodawcy będą próbowali rozwiązać sytuację, w której występują konkurujące ze sobą zamówienia zdolności przepustowej;
- (16) „umowa ramowa” oznacza prawnie wiążącą umowę ogólną na gruncie prawa publicznego lub prywatnego, ustalającą prawa i obowiązki wnioskodawcy i zarządcy infrastruktury w stosunku do zdolności przepustowej, która ma zostać alokowana, oraz opłat, które mają zostać pobrane w czasie dłuższym niż jeden okres obowiązywania rozkładu jazdy;
- (17) „zdolność przepustowa infrastruktury” oznacza potencjał do układania rozkładu jazdy zamówionych tras pociągów dla danego elementu infrastruktury w pewnym okresie;
- (18) „sieć” oznacza całość infrastruktury kolejowej zarządzanej przez zarządcę infrastruktury;
- (19) „regulamin sieci” oznacza sprawozdanie, które podaje szczegółowo ogólne zasady, ostateczne terminy, procedury i kryteria dotyczące systemów pobierania opłat i alokacji zdolności przepustowej w tym informacje, jakie są wymagane, aby umożliwić złożenie wniosku w sprawie zdolności przepustowej infrastruktury;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- (20) „trasa pociągu” oznacza zdolność przepustową infrastruktury potrzebną do prowadzenia pociągu między dwoma punktami w określonym przedziale czasowym;
- (21) „obowiązujący rozkład jazdy” oznacza dane określające wszystkie planowe przemieszczenia pociągów i taboru, które będą miały miejsce na danej infrastrukturze w ciągu okresu, w którym on obowiązuje.

ROZDZIAŁ II

ROZWÓJ KOLEI W UNII

SEKCJA 1

Niezależność zarządzania

Artykuł 4

Niezależność przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w kwestii zarządzania, administracji i kontroli wewnętrznej nad sprawami administracyjnymi, ekonomicznymi i rachunkowością przedsiębiorstwa kolejowe będące bezpośrednio lub pośrednio własnością państw członkowskich lub przez nie bezpośrednio lub pośrednio kontrolowane miały status niezależności, zgodnie z którym będą posiadać szczególnie aktywa, budżety oraz zestawienia rachunkowe oddzielne od tych, które należą do państwa i dotyczą państwa.

2. Zarządca infrastruktury odpowiada za swoje zarządzanie, administrację i kontrolę wewnętrzną, przy jednoczesnym przestrzeganiu ogólnych ram i określonych zasad pobierania opłat i alokacji ustalonych przez państwa członkowskie.

2a. Zarządca infrastruktury zarządza własnymi służbami IT, by mieć pewność, że szczególnie chronione informacje handlowe są odpowiednio zabezpieczone. [Popr. 51]

2b. Państwa członkowskie dopilnowują tego, by przedsiębiorstwa kolejowe oraz zarządcy infrastruktury, którzy nie są w pełni niezależni od siebie nawzajem, ponosili odpowiedzialność za własną politykę kadrową. [Popr. 52]

Artykuł 5

Zarządzanie przedsiębiorstwami kolejowymi zgodnie z zasadami rynkowymi

1. Państwa członkowskie umożliwiają przedsiębiorstwom kolejowym dostosowanie swojej działalności do rynku oraz kierowanie tą działalnością na odpowiedzialność własnych organów zarządzających, w interesie skutecznego świadczenia właściwych usług po najniższych możliwych kosztach w stosunku do jakości świadczonej usługi.

Przedsiębiorstwa kolejowe zarządzane są zgodnie z zasadami stosowanymi do spółek handlowych, niezależnie do stosunków własnościowych. Dotyczy to również obowiązku świadczenia usługi publicznej („OUP”) nałożonego na te przedsiębiorstwa przez państwa członkowskie oraz umów o świadczenie usług publicznych, które przedsiębiorstwa te zawierają z właściwymi organami danego państwa.

2. Przedsiębiorstwa kolejowe przygotowują swoje plany prowadzenia działalności wraz z programami inwestycyjnymi i finansowymi. Plan takie prowadzą do osiągnięcia równowagi finansowej przez przedsiębiorstwo oraz innych celów technicznych, handlowych i związanych z zarządzaniem finansowym; 1 w planach tych należy również wskazać metodę realizacji tych celów.

3. Odnośnie do ogólnych wytycznych wydanych przez każde państwo członkowskie i z uwzględnieniem planów i kontraktów krajowych (które mogą mieć charakter wieloletni) oraz inwestycji i sposobów ich finansowania, przedsiębiorstwo kolejowe ma w szczególności swobodę:

Środa, 16 listopada 2011 r.

- a) tworzenia organizacji wewnętrznej bez uszczerbku dla przepisów art. 7, 29 i 39;
- b) w kontrolowaniu podaży i reklamowania usług oraz ustalenia ich cen bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1370/2007;
- c) podejmowania decyzji w sprawie pracowników, majątku i własnych zamówień;
- d) rozszerzenia udziału w rynku, opracowania nowych technologii i usług oraz przyjęcia wszelkich innowacyjnych technik zarządzania;
- e) podejmowania nowej działalności w dziedzinach związanych z koleją.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie w sposób bezpośredni lub pośredni posiada lub kontroluje przedsiębiorstwo kolejowe, jego uprawnienia w zakresie kontroli dotyczące zarządzania nie są większe niż uprawnienia w zakresie zarządzania, które przyznaje akcjonariuszom prywatnych spółek akcyjnych krajowy kodeks spółek. Wytyczne, o których mowa w ustępie 3, które państwo może ustanowić dla spółek w kontekście sprawowania kontroli przez akcjonariuszy, mogą mieć wyłącznie charakter ogólny i nie ingerują w określone decyzje dotyczące działalności podejmowane przez zarząd.

SEKCJA 2

Oddzielenie zarządzania infrastrukturą od transportu oraz oddzielenie różnych rodzajów transportu

Artykuł 6

Przejrzysty Rozdział rozdział rachunkowości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby oddzielny rachunek zysków i strat oraz bilans były prowadzone i publikowane z jednej strony dla działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług transportowych przez przedsiębiorstwa kolejowe, a z drugiej strony dla działalności gospodarczej związanej z zarządzaniem infrastrukturą kolejową. Fundusze publiczne wypłacane na jeden z tych dwóch zakresów działalności nie są przenoszone na drugi z nich.

2. Państwa członkowskie mogą zastrzec, że ten rozdział wymaga organizacji odrębnych działów w ramach jednego przedsiębiorstwa lub że infrastruktura i transport są zarządzane przez osobne podmioty, **aby zapewnić rozwój konkurencyjności, stałe inwestycje oraz opłacalność świadczenia usług w sektorze kolejowym.**

3. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie i publikowanie oddzielnego rachunku zysków i strat i bilansu, z jednej strony, związanych z towarowym transportem kolejowym, z drugiej zaś z działalnością związaną z zapewnieniem transportu osób. Fundusze publiczne wypłacone na działalność związaną z zapewnianiem transportu jako usługa publiczna muszą być wykazywane osobno dla każdej umowy o świadczenie usług publicznych w odpowiednich zestawieniach rachunkowych i nie są przenoszone do rodzajów działalności związanych ze świadczeniem innych usług transportowych lub jakiegokolwiek innego rodzaju działalności gospodarczej.

4. ~~Rachunkowość~~ **W celu zapewnienia pełnej przejrzystości kosztów infrastruktury rachunkowość** dla poszczególnych zakresów działalności, o których mowa w ust. 1 i 3, jest prowadzona w sposób, który umożliwia monitorowanie ~~zakazu przenoszenia funduszy publicznych wypłacanych na jeden z obszarów działalności na drugi z nich~~ **zgodności z tymi ustępami oraz monitorowanie wykorzystania dochodu z opłat za infrastrukturę, nadwyżek z innych rodzajów działalności gospodarczej i funduszy publicznych i prywatnych wypłacanych zarządcy infrastruktury. Dochody zarządcy infrastruktury nie są w żadnym wypadku wykorzystywane przez przedsiębiorstwo kolejowe ani organ czy przedsiębiorstwo kontrolujące przedsiębiorstwo kolejowe, ponieważ może to wzmocnić jego pozycję rynkową lub umożliwić mu uzyskanie przewagi gospodarczej w stosunku do innych przedsiębiorstw kolejowych. Niniejszy ustęp nie wpływa na zwrot zarządcy infrastruktury – pod nadzorem organu regulacyjnego zgodnie z art. 55 – wykorzystanego kapitału udostępnionego przez organ lub przedsiębiorstwo kontrolujące przedsiębiorstwo kolejowe, w tym na płatność odsetek w warunkach rynkowych.** [Popr. 53]

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 7

Niezależność podstawowych funkcji zarządcy infrastruktury

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby funkcje wyznaczania równoważnego i niedyskryminacyjnego dostępu do infrastruktury **zgodnie z art. 3 ust. 3, wymienione w załączniku II**, były powierzane organom lub firmom, które same nie świadczą żadnych kolejowych usług transportowych. Niezależnie od struktury organizacyjnej istnieje obowiązek wykazania, że cel ten został osiągnięty. **Podczas zarządzania ruchem w sieci podstawowe znaczenie ma jednak skuteczna współpraca między przedsiębiorstwami kolejowymi a zarządcami infrastruktury.**

~~Załącznik II może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60.~~

Państwa członkowskie mogą jednakże powierzyć przedsiębiorstwom kolejowym lub każdemu innemu organowi odpowiedzialność za przyczynianie się do rozwoju infrastruktury kolejowej, np. poprzez inwestycje, utrzymanie oraz fundusze.

2. Jeżeli zarządca infrastruktury pod względem prawnym, organizacyjnym lub w zakresie podejmowania decyzji nie jest niezależny od któregośkolwiek przedsiębiorstwa kolejowego, funkcje opisane w rozdziale IV sekcje 3 i 4, są wykonywane odpowiednio przez organ pobierający opłaty i przez organ alokujący, które są niezależne w swojej formie prawnej, organizacji i podejmowaniu decyzji od któregośkolwiek przedsiębiorstwa kolejowego.

3. W przypadku gdy w przepisach rozdziału IV sekcje 2 i 3 jest mowa o podstawowych funkcjach zarządcy infrastruktury, są one rozumiane jako funkcje dotyczące organu pobierającego opłaty i organu alokującego w ramach ich odpowiednich kompetencji.

3a. Komisja przedstawia nie później niż 31 grudnia 2012 r. wniosek dotyczący dyrektywy zawierającej przepisy w zakresie rozdzielenia zarządzania infrastrukturą i działalności transportowej, jak również wniosek dotyczący otwarcia krajowego rynku przewozów pasażerskich, który nie odbiega od jakości kolejowych przewozów pasażerskich i zabezpiecza OUP.[Popr. 54 i 137]

SEKCJA 3

Poprawa sytuacji finansowej

Artykuł 8

Solidne finansowanie zarządcy infrastruktury

1. Państwa członkowskie rozwijają krajową infrastrukturę kolejową, uwzględniając w miarę potrzeb ogólne potrzeby Unii. W tym celu ogłaszają w terminie do... (*) **oraz po konsultacjach ze wszystkimi zainteresowanymi stronami i podmiotami, w tym odpowiednimi władzami lokalnymi i regionalnymi, związkami zawodowymi, organizacjami branżowymi i przedstawicielami użytkowników**, strategię rozwoju infrastruktury kolejowej, mając na uwadze zaspokojenie przyszłych potrzeb w zakresie mobilności w oparciu o solidne i stabilne finansowanie systemu kolei. Strategia obejmuje okres co najmniej pięciu lat i podlega przedłużeniu na dalsze okresy.

2. W przypadku, gdy dochody nie wystarczają na pokrycie potrzeb finansowych zarządcy infrastruktury, bez uszczerbku dla zasad pobierania opłat określonych w art. 31 i 32 niniejszej dyrektywy oraz w poszanowaniu przepisów art. 93, 107 i 108 TFUE, państwa członkowskie **zapewniają** także zarządcy infrastruktury finansowanie odpowiadające jego zadaniom, wielkości infrastruktury i wymogom finansowym, w szczególności na pokrycie kosztów nowych inwestycji.

(*) Dwa lata od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3. W ramach ogólnej polityki ustalonej przez państwo oraz z uwzględnieniem strategii rozwoju infrastruktury kolejowej, o której mowa w ust. 1, zarządca infrastruktury przyjmuje plan operacyjny wraz z programami inwestycyjnymi i finansowymi. Plan ten opracowany jest tak, aby zapewnić optymalne i efektywne wykorzystanie, udostępnianie i rozwój infrastruktury, przy jednoczesnym zapewnieniu równowagi finansowej i zapewnieniu środków na cele, które mają być osiągnięte. Przed zatwierdzeniem planu **inwestycyjnego** zarządca infrastruktury zapewnia przeprowadzenie **w sposób niedyskryminacyjny** konsultacji z wnioskodawcami **w odniesieniu do warunków dostępu do infrastruktury, jej wykorzystania, charakteru oraz udostępniania i rozwoju**. Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 55, wydaje niewiążącą opinię dotyczącą ~~adekwatności planu operacyjnego dla realizacji tych celów~~. **na temat tego, czy plan operacyjny nie dyskryminuje niektórych wnioskodawców.**

4. Państwa członkowskie zapewniają, by w normalnych warunkach działalności gospodarczej i w okresie nieprzekraczającym ~~trzech~~ **dwóch** lat zestawienia rachunkowe zarządcy infrastruktury przynajmniej bilansowały: z jednej strony dochody z opłat za infrastrukturę, nadwyżki z innych rodzajów działalności handlowej **bezwrotnie dotacje ze źródeł prywatnych** oraz finansowanie przez państwo, **w tym w razie potrzeby wpłaty zaliczkowe ze strony państwa**, a z drugiej strony wydatki na infrastrukturę, w tym w razie potrzeby ~~wpłaty zaliczkowe ze strony państwa~~. **stałe finansowanie długoterminowego odtwarzania majątku.** [Popr. 55]

Bez uszczerbku dla realizacji ewentualnego długofalowego celu, jakim jest pokrycie przez użytkownika kosztów infrastruktury we wszystkich gałęziach transportu na podstawie uczciwej, niedyskryminującej konkurencji między różnymi gałęziami, jeżeli transport kolejowy jest w stanie konkurować z pozostałymi gałęziami transportu w ogólnych ramach pobierania opłat zgodnie z art. 31 i 32, państwo członkowskie może wymagać od zarządcy infrastruktury zbilansowania zestawienia rachunkowego bez finansowania ze strony państwa.

Artykuł 9

Przejrzysty mechanizm umarzania długów

1. Bez uszczerbku dla przepisów Unii dotyczących pomocy państwa oraz zgodnie z art. 93, 107 i 108 TFUE, państwa członkowskie wprowadzają właściwe mechanizmy, które pomogą zmniejszyć zadłużenie przedsiębiorstw kolejowych będących przedsiębiorstwami publicznymi lub kontrolowanymi przez władze publiczne do poziomu, który nie będzie hamował zdrowego zarządzania finansowego oraz umożliwi poprawę ich sytuacji finansowej.

2. Do celów, o których mowa w ust. 1 państwa członkowskie nakazują wydzielenie odrębnej jednostki amortyzacji długu w działach księgowych takich przedsiębiorstw.

Bilans jednostki może zostać obciążony wszystkimi kredytami, do czasu ich wygaśnięcia, zaciągniętymi przez przedsiębiorstwo na finansowanie inwestycji i pokrycie nadwyżki wydatków bieżących wynikających z działalności w sektorze transportu kolejowego lub zarządzania infrastrukturą kolejową. Długi wynikające z działalności filii nie zostają uwzględnione.

3. Ustępów 1 i 2 nie stosuje się do długów lub odsetek od nich, zaciągniętych po ~~dnio 15 marca 2001 r. lub po dacie przystąpienia do Unii w przypadku państw członkowskich, które przystąpiły do Unii po dniu 15 marca 2001 r....~~ (*) [Popr. 56]

SEKCJA 4

Dostęp do infrastruktury kolejowej i usług

Artykuł 10

Warunki dostępu do infrastruktury kolejowej

1. Przedsiębiorstwom kolejowym objętym zakresem niniejszej dyrektywy przyznaje się na sprawiedliwych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych warunkach dostęp do infrastruktury we wszystkich państwach członkowskich w celu wykonywania wszystkich kolejowych przewozów towarów. Powyższe uwzględnia dostęp do torów w portach morskich.

(*) *Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.*

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Przedsiębiorstwom kolejowym objętym zakresem niniejszej dyrektywy przyznane zostaje prawo dostępu do infrastruktury we wszystkich państwach członkowskich do celów świadczenia międzynarodowych przewozów pasażerskich. Wykonując międzynarodowe przewozy pasażerskie, przedsiębiorstwa kolejowe mają prawo do zapewniania podróżnym możliwości wsiadania na każdej stacji znajdującej się na trasie międzynarodowej i wysiadania na innej takiej stacji, w tym na stacjach znajdujących się w tym samym państwie członkowskim.

Prawo dostępu do infrastruktury państw członkowskich, w których międzynarodowe kolejowe przewozy pasażerskie stanowią ponad połowę obrotu w ruchu pasażerskim przedsiębiorstw kolejowych tego państwa członkowskiego, jest przyznawane do dnia 31 grudnia 2011 r.

Właściwy organ regulacyjny lub właściwe organy regulacyjne, o których mowa w art. 55, określają – na wniosek odpowiednich właściwych organów lub zainteresowanych przedsiębiorstw kolejowych – czy głównym celem usługi jest przewóz podróżnych między stacjami znajdującymi się w różnych państwach członkowskich.

Warunki dostępu do infrastruktury kolejowej nie mogą w żadnych okolicznościach uniemożliwiać pasażerom uzyskania informacji o podróży lub dokonania zakupu biletu na podróż z jednego miejsca do innego, bez względu na liczbę operatorów transportu kolejowego dostarczających w całości lub częściowo usługi przewozu pasażerów pomiędzy tymi dwoma miejscami. [Popr. 57]

W oparciu o doświadczenia nabyte przez organy regulacyjne Komisja ~~może~~**przyjmuje** do... (*) środki wykonawcze określające szczegółowo procedurę i kryteria, których należy przestrzegać do celów stosowania niniejszego ustępu. Środki te, mające na celu zapewnienie wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach, przyjmuje się jako akty wykonawcze zgodnie z **procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 64 ust. 3.** [Popr. 58]

Artykuł 11

Ograniczenie prawa dostępu i prawa do zapewniania podróżnym możliwości wsiadania i wysiadania

1. Państwa członkowskie mogą ograniczyć prawo dostępu, przewidziane w art. 10, w połączeniach pomiędzy stacją początkową a stacją docelową, które są objęte co najmniej jedną umową o świadczenie usług publicznych zgodną z obowiązującym prawem unijnym. Ograniczenie takie nie skutkuje ograniczeniem prawa do zapewniania podróżnym możliwości wsiadania na stacji znajdującej się na trasie międzynarodowej i wysiadania na innej takiej stacji, w tym na stacjach znajdujących się w tym samym państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy korzystanie z tego prawa zagrażałoby równowadze ekonomicznej umowy o świadczenie usług publicznych.

2. To, czy równowaga ekonomiczna umowy o świadczenie usług publicznych byłaby zagrożona, określone jest przez właściwy organ regulacyjny lub właściwe organy regulacyjne, o których mowa w art. 55, na podstawie obiektywnej analizy ekonomicznej i wcześniej ustalonych kryteriów, na wniosek któregoś z poniższych podmiotów:

- a) właściwego organu lub właściwych organów, które zawarły umowę o świadczenie usług publicznych;
- b) każdego innego zainteresowanego właściwego organu mającego prawo ograniczania dostępu na mocy niniejszego artykułu;
- c) zarządcy infrastruktury;
- d) przedsiębiorstwa kolejowego realizującego umowę o świadczenie usług publicznych.

(*) 18 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Właściwe organy i przedsiębiorstwa kolejowe świadczące usługi publiczne przekazują właściwemu organowi regulacyjnemu lub właściwym organom regulacyjnym informacje wymagane — w stopniu uzasadnionym — do podjęcia decyzji. Organ regulacyjny analizuje otrzymane informacje, konsultując się w razie potrzeby z wszystkimi odpowiednimi stronami, oraz przekazuje odpowiednim stronom swoją decyzję wraz z uzasadnieniem — w rozsądnym, wcześniej ustalonym terminie **jednego miesiąca** ale w każdym razie nie później niż w terminie dwóch miesięcy od otrzymania **wniosku, o którym mowa w ust. 2**. wszystkich odpowiednich informacji. [Popr. 59]

3. Organ regulacyjny uzasadnia swoją decyzję oraz określa termin i warunki, zgodnie z którymi którakolwiek z poniżej wymienionych osób może wystąpić z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie decyzji:

- a) stosowny właściwy organ lub stosowne właściwe organy;
- b) zarządca infrastruktury;
- c) przedsiębiorstwo kolejowe realizujące umowę o świadczenie usług publicznych;
- d) przedsiębiorstwo kolejowe wnoszące o uzyskanie dostępu.

4. **W oparciu o doświadczenia nabyte przez organy regulacyjne** Komisja, ~~może przyjąć przed...~~ (*), przyjmuje środki wykonawcze określające szczegółowo procedurę i kryteria, których należy przestrzegać do celów stosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu. Środki te, mające na celu zapewnienie wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach, przyjmuje się jako akty wykonawcze zgodnie z przepisami art. 64 ust. 3. [Popr. 60]

5. Państwa członkowskie mogą także ograniczyć prawo do zapewniania podróżnym możliwości wsiadania i wysiadania na stacjach znajdujących się w tym samym państwie na trasie międzynarodowego połączenia pasażerskiego, tam gdzie prawo wyłączne przewozu osób między tymi stacjami zostało przyznane na mocy umowy koncesyjnej zawartej przed dniem 4 grudnia 2007 r., przy zastosowaniu jasnej procedury przetargowej i zgodnie z odpowiednimi zasadami prawa unijnego. Ograniczenie to może być stosowane przez cały pierwotny okres trwania umowy lub przez 15 lat, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy.

6. Państwa członkowskie gwarantują, że od decyzji, o których mowa w ust. 1, 2, 3 i 5, służy odwołanie do sądu.

Artykuł 12

Oплата nakładana na przedsiębiorstwa kolejowe wykonujące przewozy pasażerskie

1. Bez uszczerbku dla art. 11 ust. 2 państwa członkowskie mogą, na warunkach określonych w niniejszym artykule, upoważniać organ odpowiedzialny za pasażerski transport kolejowy do nałożenia opłaty na przedsiębiorstwa kolejowe wykonujące przewozy pasażerskie na trasach objętych właściwością tego organu, na których wykonywane są połączenia pomiędzy dwiema stacjami w tym państwie członkowskim.

W takim przypadku przedsiębiorstwa kolejowe świadczące krajowe lub międzynarodowe usługi pasażerskiego transportu kolejowego są objęte tą samą opłatą za świadczenie usług na trasach wchodzących w zakres właściwości tego organu.

2. Opłata ma stanowić rekompensatę dla organu za OUP określone w umowach o świadczenie usług publicznych zawartych zgodnie z prawem unijnym. Przychód osiągnięty z takiej opłaty oraz wypłacony jako rekompensata nie przekracza poziomu pozwalającego pokryć całość lub część kosztów poniesionych w związku z odnośnymi OUP przy uwzględnieniu odpowiednich przychodów i rozsądnego zysku z tytułu wypełniania tych OUP.

(*) 18 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3. Opłata musi być zgodna z prawem unijnym, a zwłaszcza musi być zgodna z zasadami sprawiedliwości, przejrzystości, braku dyskryminacji oraz proporcjonalności, w szczególności pomiędzy średnią ceną usługi dla pasażera a wysokością opłaty. Całość opłat nałożonych zgodnie z niniejszym ustępem nie może zagrażać rentowności usługi pasażerskiego transportu kolejowego objętej tymi opłatami.

4. Odpowiednie organy przechowują niezbędne informacje pozwalające na prześledzenie pochodzenia i przeznaczenia opłat. Informacje o tym państwa członkowskie przekazują Komisji.

Komisja przygotowuje analizę porównawczą metod służących do ustalenia kwot opłat w państwach członkowskich w celu wprowadzenia jednolitych metod obliczeniowych służących do wyliczania wysokości opłat. [Popr. 61]

Artykuł 13

Warunki dostępu do usług

1. ~~Przedsiębiorstwa kolejowe są~~ **Zarządcy infrastruktury zapewniają wszystkim przedsiębiorstwom kolejowym**, na niedyskryminujących zasadach, uprawnione do minimalnego pakietu dostępu określonego w załączniku III, pkt 1.

2. ~~Świadczenie usług określonych~~ **Operatorzy obiektów infrastruktury usługowej zapewniają wszystkim przedsiębiorstwom kolejowym dostęp – w tym dostęp do torów – do obiektów infrastruktury, o których mowa w załączniku III pkt 2 oraz do usług świadczonych w tych obiektach jest zapewniane** w niedyskryminacyjny sposób ~~przez wszystkich operatorów obiektów infrastruktury usługowej pod nadzorem organu regulacyjnego, zgodnie z art. 56.~~

W przypadku gdy operator danego obiektu infrastruktury usługowej, **o której mowa w załączniku III pkt 2**, należy do organu lub przedsiębiorstwa, które również działają i mają dominującą pozycję co najmniej na jednym rynku usług transportu kolejowego, dla którego wykorzystuje się dany obiekt, operator taki posiada niezależność prawną, organizacyjną i decyzyjną od tego organu lub tego przedsiębiorstwa. **Operator obiektu infrastruktury usługowej oraz wspomniany organ lub przedsiębiorstwo prowadzą oddzielne rachunki, w tym oddzielne bilanse i rachunki zysków i strat.**

Wnioski o dostęp do obiektów infrastruktury usługowej składane przez przedsiębiorstwa kolejowe **są rozpatrywane w ciągu ustalonych ram czasowych, określonych przez krajowy organ regulacyjny, i** mogą zostać odrzucone tylko w przypadku, gdy występują inne realne warianty umożliwiające im prowadzenie przewozów towarów lub przewozów pasażerskich na tej samej trasie na warunkach dopuszczalnych pod względem ekonomicznym. ~~Obowiązek udowodnienia występowania realnych wariantów spoczywa na operatorze obiektu infrastruktury usługowej.~~ **W przypadku odmowy dostępu do obiektów infrastruktury usługowej operator obiektu infrastruktury usługowej proponuje realny pod względem ekonomicznym i technicznym wariant oraz uzasadnia swoją odmowę na piśmie. Odmowa nie skutkuje nałożeniem na operatora danego obiektu infrastruktury usługowej obowiązku dokonywania inwestycji w zasoby lub infrastrukturę w celu zrealizowania wszystkich wniosków przedsiębiorstw kolejowych.**

W przypadku wystąpienia sprzeczności pomiędzy różnymi wnioskami operator dokłada starań, aby jak najlepiej zaspokoić wszystkie zapotrzebowania. W przypadku braku realnej alternatywy oraz braku możliwości uwzględnienia wszystkich wniosków o przyznanie zdolności przepustowej danego obiektu infrastruktury usługowej w oparciu o przedstawione zapotrzebowania, organ regulacyjny, o którym mowa w art. 55, z własnej inicjatywy lub na podstawie reklamacji **złożonej przez wnioskodawcę** podejmuje odpowiednie działania, **przy uwzględnieniu potrzeb wszystkich zainteresowanych stron**, w celu zapewnienia przeznaczenia odpowiedniej części zdolności przepustowej dla przedsiębiorstw kolejowych niebędących częścią organu lub przedsiębiorstwa, do którego należy ~~również~~ operator obiektu infrastruktury usługowej. Jednakże nowe obiekty utrzymania i inne obiekty techniczne opracowane dla konkretnego taboru **kolei dużych prędkości, o których mowa w decyzji Komisji 2008/232/WE z dnia 21 lutego 2008 r. dotyczącej specyfikacji technicznej interoperacyjności podsystemu "Tabor" transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości⁽¹⁾** mogą zostać zarezerwowane do wykorzystania przez jedno przedsiębiorstwo kolejowe na okres ~~pięciu~~ **dziesięciu** lat od rozpoczęcia ich eksploatacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 26.3.2008, s. 132.

Środa, 16 listopada 2011 r.

W przypadku gdy dany obiekt infrastruktury usługowej nie był używany przez okres co najmniej **jednego roku, a przedsiębiorstwa kolejowe wykazały operatorowi tego obiektu infrastruktury usługowej chęć uzyskania dostępu do danego obiektu z uwagi na realne potrzeby**, dwóch kolejnych lat, jego właściciel podaje do publicznej wiadomości, że obiekt i jego obsługa przeznaczone są do wynajęcia lub dzierżawy **na potrzeby działalności związanej z sektorem kolei, chyba że operator takiego obiektu infrastruktury wykaże, że trwający proces przebudowy uniemożliwia jego używanie przez przedsiębiorstwo kolejowe**.

3. Jeżeli **podmiot świadczący daną usługę** zarządca infrastruktury oferuje jakikolwiek zakres usług opisanych w załączniku III pkt 3 jako usługi dodatkowe, świadczy takie usługi w niedyskryminacyjny sposób na żądanie przedsiębiorstw kolejowych.

4. Przedsiębiorstwa kolejowe mogą zażądać większego zakresu usług pomocniczych, wyszczególnionych w załączniku III pkt 4, od zarządcy infrastruktury i od innych **operatorów obiektu infrastruktury usługowej**. Zarządca infrastruktury nie jest zobowiązany do świadczenia tych usług.

5. ~~Załącznik III może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60. [Popr. 62 i 162]~~

SEKCJA 5

Umowy transgraniczne

Artykuł 14

Zasady ogólne dotyczące umów transgranicznych

1. ~~Niniejszym uchyla się wszelkie postanowienia umów transgranicznych pomiędzy państwami członkowskimi, które traktują~~ **Państwa członkowskie dopilnowują, by zawierane przez nie umowy transgraniczne nie traktowały** w dyskryminacyjny sposób ~~przedsiębiorstwa kolejowe lub które ograniczają ich swobodę~~ **przedsiębiorstw kolejowych i nie stanowiły ograniczeń dla swobody przedsiębiorstw kolejowych** w zakresie wykonywania przewozów transgranicznych ~~wynikającą z umów transgranicznych między państwami członkowskimi. [Popr. 63]~~

O umowach powiadamia się Komisję. Komisja sprawdza zgodność takich umów z niniejszą dyrektywą i zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 64 ust. 2, podejmuje decyzję, czy dane umowy mogą nadal obowiązywać. Komisja powiadamia o swojej decyzji Parlament Europejski, Radę i państwa członkowskie.

2. Bez uszczerbku dla podziału kompetencji pomiędzy Unią i państwami członkowskimi, zgodnie z przepisami unijnymi, negocjacje i wykonanie umów transgranicznych między państwami członkowskimi i państwami trzecimi podlegają procedurze współpracy między państwami członkowskimi i Komisją.

Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające ~~szczegółowo procedurę, której należy przestrzegać do celów stosowania niniejszego ustępu. Środki te,~~ **opcje proceduralne w ramach procedury współpracy, o której mowa w akapicie pierwszym. Te środki wykonawcze**, mające na celu zapewnienie wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach, przyjmuje się jako akty wykonawcze zgodnie z ~~przepisami art. 63 ust. 3-procedurą doradczą, o której mowa w art. 64 ust. 2. [Popr. 64]~~

SEKCJA 6

Zadania Komisji w zakresie monitorowania

Artykuł 15

Zakres monitorowania rynku

1. Komisja przyjmuje ustalenia konieczne do monitorowania **warunków** technicznych, **socjalnych** i ekonomicznych ~~warunków~~ oraz rozwoju sytuacji rynkowej, **w tym rozwoju zatrudnienia, jak też przestrzegania odnośnego prawa unijnego** dotyczącego europejskiego transportu kolejowego.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. W tym kontekście Komisja włącza ściśle do swoich prac przedstawicieli państw członkowskich, **w tym przedstawicieli organów regulacyjnych, o których mowa w art. 55**, i zainteresowanych sektorów, w tym **odnośnych władz lokalnych i regionalnych, partnerów społecznych i użytkowników sektora kolejowego**, tak aby byli oni w stanie prowadzić monitorowanie rozwoju sektora kolejowego i zmian rynku, ocenić skutki podjętych środków i przeanalizować wpływ środków zaplanowanych przez Komisję. **Komisja angażuje również w odpowiednich przypadkach Europejską Agencję Kolejową.**

3. Komisja monitoruje wykorzystanie sieci i zmiany ramowych warunków w sektorze kolejowym, w szczególności w zakresie pobierania opłat za infrastrukturę, alokacji zdolności przepustowej, inwestycji w infrastrukturę kolejową, rozwoju sytuacji odnośnie do cen i jakości kolejowych usług transportowych, kolejowych usług transportowych objętych umowami o świadczenie usług publicznych, wydawania licencji, **stopnia otwarcia rynku, warunków zatrudnienia i socjalnych** i stopnia harmonizacji, **zwłaszcza w zakresie praw socjalnych**, pomiędzy państwami członkowskimi. ~~Zapewnia ona aktywną współpracę między odpowiednimi organami regulacyjnymi w państwach członkowskich i~~ **wewnątrz państw członkowskich.**

4. **Co dwa lata** Komisja składa ~~regularne~~ sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie:

a) zmian rynku wewnętrznego przewozów kolejowych **i usług powiązanych, w tym stopnia otwarcia rynku**

b) warunków ramowych, z uwzględnieniem usług publicznych w zakresie transportu kolejowego

ba) rozwoju zatrudnienia oraz warunków pracy i warunków socjalnych w przedmiotowym sektorze

c) stanu europejskiej sieci kolejowej

d) wykorzystania uprawnień do dostępu

e) barier dla bardziej efektywnych przewozów kolejowych

f) ograniczeń infrastruktury

g) potrzeb w zakresie ustawodawstwa.

5. Na potrzeby monitorowania rynku przez Komisję państwa członkowskie co roku przekazują **następujące** informacje określone w załączniku IV oraz wszelkie pozostałe niezbędne dane, o które wystąpi Komisja.

a) **zmiany wyników transportu kolejowego i rekompensat z OUP;**

b) **stopień otwarcia rynku i uczciwej konkurencji w poszczególnych państwach członkowskich; udział przedsiębiorstw kolejowych w wynikach sektora transportowego ogółem;**

c) **zasoby i działalność organów regulacyjnych związane z ich funkcją organów odwoławczych;**

d) **istotne zmiany dotyczące restrukturyzacji zasiedziały przedsiębiorstw kolejowych oraz przyjęcia/realizacji krajowych strategii na rzecz transportu w ciągu ubiegłego roku;**

Środa, 16 listopada 2011 r.

- e) istotne inicjatywy/działania szkoleniowe w dziedzinie transportu kolejowego podjęte w danym państwie członkowskim w ubiegłym roku;
- f) stan zatrudnienia i warunki socjalne w przedsiębiorstwach kolejowych, u zarządców infrastruktury i w innych spółkach aktywnie działających w sektorze kolejowym na koniec ubiegłego roku;
- g) inwestycje w sieć kolei dużych prędkości w ubiegłym roku;
- h) długość sieci kolejowej na koniec ubiegłego roku;
- i) opłaty za dostęp do infrastruktury w ubiegłym roku;
- j) obecność sytemu opartego na wynikach utworzonego zgodnie z przepisami art. 35 niniejszej dyrektywy;
- k) liczba ważnych licencji wydanych przez właściwy organ krajowy;
- l) status wdrożenia europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym;
- m) liczba incydentów, wypadków i poważnych wypadków zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych⁽¹⁾, które wydarzyły się w obrębie sieci w ubiegłym roku;
- n) inne istotne zmiany;
- o) rozwój rynków serwisowych i stopień otwarcia rynku usług serwisowych.

Załącznik IV może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. ~~art. 60~~. 60a, w celu aktualizacji informacji wymaganych do monitorowania rynku kolejowego. [Popr. 65]

ROZDZIAŁ III

PRYZNAWANIE LICENCJI PRZEDSIĘBIORSTWOM KOLEJOWYM

SEKCJA 1

Organ odpowiedzialny za wydawanie licencji

Artykuł 16

Organ odpowiedzialny za wydawanie licencji na wykonywanie przewozów kolejowych

Każde państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za wydawanie licencji oraz wykonywanie obowiązków nałożonych na mocy niniejszego rozdziału.

Wyznaczony organ sam nie świadczy kolejowych usług transportowych i jest niezależny od przedsiębiorstw lub podmiotów, które tym się zajmują.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44.

Środa, 16 listopada 2011 r.

SEKCJA 2

Warunki otrzymania licencji

Artykuł 17

Wymogi ogólne

1. Przedsiębiorstwo kolejowe jest upoważnione do ubiegania się o przyznanie licencji w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, pod warunkiem, że państwa członkowskie lub obywatele państw członkowskich posiadają ogółem ponad 50 % udziałów w danym przedsiębiorstwie kolejowym i sprawują nad nim rzeczywistą kontrolę bezpośrednią lub pośrednią poprzez jedno lub kilka przedsiębiorstw pośredniczących, chyba że umowa z państwem trzecim, której stroną jest Unia, stanowi inaczej.
2. Państwa członkowskie nie wydają licencji ani nie przedłużają ich ważności w przypadkach, w których wymagania niniejszego rozdziału nie są spełnione.
3. Przedsiębiorstwo kolejowe, które spełnia wymagania nałożone na mocy niniejszego rozdziału, ma prawo do uzyskania licencji.
4. Żadne przedsiębiorstwo kolejowe nie może świadczyć kolejowych usług transportowych objętych zakresem niniejszego rozdziału, o ile nie została mu przyznana odpowiednia licencja na usługi, jakie zamierza świadczyć.

Taka licencja sama w sobie nie uprawnia jednakże jej posiadacza do dostępu do infrastruktury kolejowej.

5. Komisja **przyjmuje** ~~może przyjąć~~ środki wykonawcze określające **opcje proceduralne, których** należy przestrzegać do celów **wydawania licencji i ustanowienia** wspólnego wzoru licencji **zgodnie z wymogami zawartymi w sekcji 2. Te środki wykonawcze, środki te,** mające na celu zapewnienie wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach, przyjmuje się jako akty wykonawcze zgodnie z **procedurą doradczą, o której mowa w art. 64 ust. 2. przepisami art. 63 ust. 3.** [Popr. 66]

Artykuł 18

Warunki otrzymania licencji

Przedsiębiorstwo kolejowe musi być w stanie udowodnić organom wydającym licencje w danym państwie członkowskim przed rozpoczęciem swojej działalności, że w każdym momencie będzie zdolne spełnić wymagania dotyczące dobrej reputacji, zdolności finansowej i kwalifikacji zawodowych oraz naprawienia szkód z tytułu odpowiedzialności cywilnej, wymienione w art. 19 - 22.

Do takich celów każde z ubiegających się przedsiębiorstw dostarcza wszelkie użyteczne w tym zakresie informacje.

Artykuł 19

Wymogi dotyczące dobrej reputacji

Państwa członkowskie określają warunki, na jakich spełnione będą wymagania dotyczące dobrej reputacji w celu zapewnienia, że ubiegające się przedsiębiorstwo lub osoby nim zarządzające:

- a) nie zostały skazane za poważne przestępstwo, w tym za przestępstwa o charakterze gospodarczym;
- b) nie ogłoszono ich upadłości,

Środa, 16 listopada 2011 r.

- c) nie zostały skazane za poważne wykroczenia na podstawie przepisów szczególnych z dziedziny transportu,
- d) nie zostały skazane za ~~poważne lub wielokrotne~~ **żadne** przypadki niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań wynikających z prawa socjalnego lub prawa pracy, w tym zobowiązań wynikających z ustawodawstwa w zakresie **bezpieczeństwa**, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zobowiązań wynikających z prawa celnego w przypadku przedsiębiorstwa ubiegającego się o wykonywania transgranicznych przewozów towarowych podlegających postępowaniu celnemu. [Popr. 67]

Artykuł 20

Wymogi dotyczące zdolności finansowej

1. Wymagania związane ze zdolnością finansową są spełnione wówczas, gdy ubiegające się przedsiębiorstwo kolejowe wykaże, iż będzie w stanie spełniać rzeczywiste i potencjalne zobowiązania, oparte na realistycznych założeniach, przez okres dwunastu miesięcy. **Organy wydające licencje weryfikują zdolność finansową na podstawie rocznych sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa kolejowego, a w przypadku gdy przedsiębiorstwo nie może przedstawić rocznych sprawozdań finansowych – na podstawie rocznego bilansu.** [Popr. 68]

2. Do tych celów każde przedsiębiorstwo ubiegające się o licencję dostarcza **szczegółowe** ~~co najmniej~~ informacje **w następujących sprawach:** ~~wymienione w załączniku V.~~

a) **dostępne fundusze, w tym saldo rachunku bankowego, zabezpieczone przekroczenie stanu konta i pożyczki;**

b) **fundusze i aktywa dostępne jako zabezpieczenie;**

c) **kapitał obrotowy;**

d) **istotne koszty, łącznie z kosztem zakupu na rachunek pojazdów, terenów, budynków, instalacji i taboru kolejowego;**

e) **obciążenia na aktywach przedsiębiorstwa;**

f) **podatki i składki na ubezpieczenie społeczne.** [Popr. 69]

3. **Organ wydający licencję uznaje, że przedsiębiorstwo ubiegające się o licencję nie posiada zdolności finansowej, jeśli w związku ze swoją działalnością zalega z zapłatą podatków lub składek na ubezpieczenia społeczne.** [Popr. 70]

4. **Organ wydający licencję może w szczególności zażądać przedstawienia sprawozdania z audytu oraz odpowiednich dokumentów z banku, powszechnej kasy oszczędnościowej, od księgowego lub audytora. Dokumenty te muszą zawierać informacje dotyczące kwestii określonych w ust. 2 lit. a)-f) niniejszego artykułu.** [Popr. 71]

~~Załącznik V może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60.~~[Popr. 72]

Artykuł 21

Wymogi dotyczące kwalifikacji zawodowych

Wymagania kwalifikacji zawodowych są spełnione, kiedy wnioskodawca — przedsiębiorstwo kolejowe — może wykazać, że ma lub będzie posiadał organizację zarządzania, dysponującą wiedzą lub doświadczeniem niezbędnym do prowadzenia bezpiecznej i niezawodnej działalności operacyjnej oraz jej nadzorowania we wszystkich rodzajach działalności określonych w licencji. **Przy składaniu wniosku przedsiębiorstwo wykazuje również, że posiada certyfikat bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 10 dyrektywy 2004/49/WE.** [Popr. 73]

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 22

Wymogi dotyczące odpowiedzialności cywilnej

Nie naruszając przepisów rozdziału III rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym ⁽¹⁾, przedsiębiorstwo kolejowe jest odpowiednio ubezpieczone lub dysponuje odpowiednimi gwarancjami na warunkach rynkowych w celu pokrycia, zgodnie z prawem międzynarodowym i krajowym, odpowiedzialności cywilnej od wypadku, w szczególności w odniesieniu do przesyłek, poczty i osób trzecich. **Poziom pokrycia uznanego za wystarczające może być zróżnicowany w sposób uwzględniający specyfikę usług, zwłaszcza jeżeli kolej ze względów kulturowo-historycznych działa w publicznej sieci kolei.** [Popr. 140]

SEKCJA 3

Ważność licencji

Artykuł 23

Ważność terytorialna i czasowa

1. Licencja jest ważna na całym terytorium Unii.
2. Licencja zachowuje ważność tak długo, jak długo przedsiębiorstwo kolejowe spełnia obowiązki ustanowione w niniejszym rozdziale. Organ wydający licencje może jednakże wprowadzić obowiązek regularnych przeglądów. W takim przypadku przeglądy przeprowadza się przynajmniej raz na pięć lat.
3. Przepisy szczególne regulujące warunki zawieszenia lub cofnięcia licencji mogą zostać włączone do samej licencji.

Artykuł 24

Licencja tymczasowa, zawieszenie i zatwierdzenie licencji

1. Jeśli istnieje poważna wątpliwość, czy przedsiębiorstwo kolejowe, które otrzymało licencję, spełnia wymagania sekcji 2 i 3 niniejszego rozdziału, w szczególności art. 18, organ wydający licencje może w dowolnym momencie sprawdzić, czy dane przedsiębiorstwo rzeczywiście spełnia te wymagania.

Jeśli organ wydający licencję jest przekonany, że dane przedsiębiorstwo kolejowe nie jest już w stanie spełniać wymagań, zawiesza lub cofa licencję.

2. W przypadku gdy organ państwa członkowskiego wydający licencję stwierdzi, że zachodzi poważna wątpliwość co do spełniania wymagań ustanowionych w niniejszym rozdziale przez przedsiębiorstwo kolejowe, któremu licencję przyznał organ innego państwa członkowskiego, niezwłocznie powiadamia on ten organ.

3. Nie naruszając ust. 1, jeśli licencja została zawieszona lub cofnięta z powodu niestosowania się do wymagań w zakresie zdolności finansowej, organ wydający licencje może wydać licencję tymczasową w oczekiwaniu na reorganizację przedsiębiorstwa kolejowego, pod warunkiem, że nie zagraża to bezpieczeństwu. Licencja tymczasowa jest jednak ważna najdłużej przez sześć miesięcy od daty jej wydania.

4. Jeśli przedsiębiorstwo kolejowe wstrzymało prowadzenie działalności na sześć miesięcy lub też nie rozpoczęło działalności przez sześć miesięcy od dnia wydania licencji, organ wydający licencje może podjąć decyzję, że licencja zostanie ponownie przedłożona do zatwierdzenia albo zawieszona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 14.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Jeśli chodzi o rozpoczęcie działalności, przedsiębiorstwo kolejowe może wystąpić o przyznanie dłuższego okresu na jej rozpoczęcie z uwagi na specyficzny charakter usług, jakie mają być przez nie świadczone.

5. W przypadku zmiany mającej wpływ na sytuację prawną przedsiębiorstwa, w szczególności w przypadku fuzji lub przejęcia przedsiębiorstwa, organ wydający licencję może podjąć decyzję, że licencja zostanie ponownie przedłożona do zatwierdzenia. Dane przedsiębiorstwo kolejowe może kontynuować działalność, o ile organ wydający licencję nie stwierdzi zagrożenia bezpieczeństwa. W takim przypadku decyzja musi być uzasadniona.

6. Jeśli przedsiębiorstwo kolejowe zamierza znacznie zmienić lub rozszerzyć swoją działalność, jego licencja jest ponownie przedkładana do zatwierdzenia organowi wydającemu licencję.

7. Organ wydający licencję nie zezwala na jej zachowanie przez przedsiębiorstwo, w stosunku do którego wszczęte zostało postępowanie upadłościowe lub inne podobne postępowanie, jeśli jest przekonany, że nie istnieją faktyczne możliwości zadowalającej restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstwa w możliwym do przyjęcia czasie.

8. Jeśli organ wydający licencję wydaje, zawiesza, uchyla lub zmienia licencję, zainteresowane państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia o tym Komisję. Komisja powiadamia niezwłocznie pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 25

Tryb wydawania licencji

1. Tryb wydawania licencji zostaje podany do wiadomości przez dany organ wydający licencję, który powiadamia o tym Europejską Agencję Kolejową.

2. Organ wydający licencję podejmuje decyzję w sprawie złożonego wniosku w możliwie najkrótszym czasie, lecz nie później niż w trzy miesiące po przedłożeniu wszystkich istotnych dla sprawy informacji, zwłaszcza danych wymienionych w załączniku V. Organ wydający licencję uwzględniają wszystkie dostępne informacje. Przedsiębiorstwo ubiegające się o licencję zostaje niezwłocznie poinformowane o podjętej przez organ decyzji. W decyzji odmownej należy podać powody odmowy.

3. Państwa członkowskie gwarantują, że decyzje organu wydającego licencję będą podlegać kontroli sądowej.

ROZDZIAŁ IV

POBIERANIE OPŁAT ZA UŻYTKOWANIE INFRASTRUKTURY KOLEJOWEJ I ALOKACJA ZDOLNOŚCI PRZEPUSTOWEJ INFRASTRUKTURY KOLEJOWEJ

SEKCJA 1

Zasady ogólne

Artykuł 26

Efektywne wykorzystanie zdolności przepustowej infrastruktury

Państwa członkowskie zapewniają, żeby systemy pobierania opłat i alokacji zdolności przepustowej dla infrastruktury kolejowej spełniały zasady ustalone w niniejszej dyrektywie, i w ten sposób umożliwiają zarządcy infrastruktury wprowadzenie do obrotu rynkowego i uzyskanie optimum efektywnego wykorzystania dostępnej zdolności przepustowej infrastruktury.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 27

Regulamin sieci

1. Zarządca infrastruktury, po skonsultowaniu się z zainteresowanymi stronami, w tym z organem regulacyjnym, o którym mowa w art. 55, opracowuje i publikuje regulamin sieci, możliwy do uzyskania po uiszczeniu pewnej opłaty, która nie przewyższa kosztu publikacji tego regulaminu. Regulamin sieci publikuje się w co najmniej dwóch językach oficjalnych Unii, **przy czym jednym z nich jest język angielski**. Treść regulaminu sieci udostępnia się nieodpłatnie w formie elektronicznej na stronie internetowej Europejskiej Agencji Kolejowej. [Popr. 75]

2. Regulamin sieci podaje charakterystykę infrastruktury, która jest dostępna dla przedsiębiorstw kolejowych. Zawiera **następujące** informacje podające warunki dostępu do danej infrastruktury kolejowej i obiektów infrastruktury usługowej. ~~Treść regulaminu sieci określono w załączniku VI.~~

- a) *część przedstawiającą charakter infrastruktury, która jest udostępniana przedsiębiorstwom kolejowym, oraz warunki dostępu do niej;*
- b) *część na temat zasad pobierania opłat i taryf;*
- c) *część na temat zasad i kryteriów alokacji zdolności przepustowej; operatorzy obiektów infrastruktury usługowej, które nie znajdują się pod kontrolą zarządcy infrastruktury, przedstawiają informacje o opłatach pobieranych za uzyskanie dostępu do danego obiektu oraz za świadczenie usług, jak również informacje o technicznych warunkach dostępu, które uwzględnia się w regulaminie sieci;*
- d) *część dotyczącą informacji odnośnie do wniosku o wydanie licencji, o której mowa w art. 25, oraz certyfikatów bezpieczeństwa wydawanych zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE;*
- e) *część dotyczącą informacji odnośnie do procedur rozstrzygania sporów i apelacji w zakresie spraw związanych z dostępem do infrastruktury kolejowej i przewozów oraz planu wydajności, o którym mowa w art. 35;*
- f) *część dotyczącą dostępu do obiektów infrastruktury usługowej i opłat za korzystanie z obiektów infrastruktury usługowej, o których mowa w załączniku III;*
- g) *wzór umowy służący zawieraniu umów ramowych między zarządcą infrastruktury a wnioskodawcą zgodnie z art. 42.*

Informacje w zawarte regulaminie są corocznie aktualizowane i są zgodne z rejestrami infrastruktury, które mają być publikowane zgodnie z przepisami art. 35 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie ⁽¹⁾, lub odnoszą się do tych rejestrów. Informacje na temat infrastruktury, która nie jest odpowiednio utrzymywana i której jakość się obniża, są w sposób terminowy przekazywane użytkownikom.

Informacje zawarte w lit. a)-g) mogą zostać zmienione i uściślone przez Komisję zgodnie z załącznikiem VI na podstawie zebranych doświadczeń i zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60a. [Popr. 76]

Załącznik VI może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60a.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 18.7.2008, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3. Regulamin sieci aktualizuje się i zmienia w razie konieczności.
4. Regulamin sieci publikuje się nie mniej niż na cztery miesiące przed ostatecznym terminem składania wniosków o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury.

Artykuł 28

Umowy między przedsiębiorstwami kolejowymi i zarządcami infrastruktury kolejowej

Każde przedsiębiorstwo kolejowe zajmujące się kolejowymi usługami transportowymi zawiera niezbędne umowy na gruncie prawa publicznego lub prywatnego z zarządcami infrastruktury kolejowej. Warunki takich umów są niedyskryminacyjne i przejrzyste, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.

SEKCJA 2

Opłaty za infrastrukturę i usługi

Artykuł 29

Ustalanie, wyznaczanie i pobieranie opłat

1. Państwa członkowskie ustalają ogólne ramy pobierania opłat, respektując jednak niezależność zarządzania przewidzianą w art. 4.

Z zastrzeżeniem warunku niezależności zarządzania państwa członkowskie ustalają także specjalne zasady pobierania opłat lub przekazują takie uprawnienia zarządcy infrastruktury.

Państwa członkowskie zapewniają publikację ram pobierania opłat i zasady pobierania opłat w regulaminie sieci.

Bez uszczerbku dla niezależności zarządzania, określonej w art. 4, oraz pod warunkiem, że prawo to nadano bezpośrednio na mocy prawa konstytucyjnego co najmniej dwa lata przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy, parlament krajowy może uzyskać prawo do kontroli, a w stosownych przypadkach do przeglądu, poziomu opłat ustalonych przez zarządcę infrastruktury. Przegląd taki, jeśli zostanie przeprowadzony, gwarantuje, że opłaty są zgodne z postanowieniami niniejszej dyrektywy, z określonymi ramami pobierania opłat oraz z zasadami pobierania opłat. [Popr. 141/rev]

Zarządca infrastruktury wyznacza i pobiera opłatę za użytkowanie infrastruktury.

2. Państwa członkowskie zapewniają współpracę zarządców infrastruktury, aby umożliwić stosowanie efektywnych systemów pobierania opłat za wykonywanie przewozów pociągami, które przejeżdżają przez więcej niż jedną sieć infrastruktury. Zarządcy infrastruktury w szczególności dążą do zagwarantowania optymalnej konkurencyjności międzynarodowych kolejowych przewozów towarowych i zapewnienia efektywnego wykorzystania sieci kolejowych.

Państwa członkowskie zapewniają, by przedstawiciele zarządców infrastruktury, których decyzje w zakresie opłat mają wpływ na inne infrastruktury, działali wspólnie, aby **razem** koordynować pobieranie opłat lub pobierać opłaty za korzystanie z odpowiedniej infrastruktury na poziomie międzynarodowym. [Popr. 77]

3. Z wyjątkiem przypadków, gdy przyjęte są szczególne ustalenia zgodnie z art. 32 ust. 2, zarządcy infrastruktury zapewniają, żeby stosowany system pobierania opłat był oparty na takich samych zasadach na w ich całej sieci.

Środa, 16 listopada 2011 r.

4. Zarządcy infrastruktury zapewniają, żeby wynikiem stosowania systemu pobierania opłat były równoważne i niedyskryminujące opłaty dla różnych przedsiębiorstw kolejowych, które wykonują przewozy o równoważnym charakterze na podobnej części rynku, i żeby faktycznie stosowane opłaty stosowały się do zasad ustalonych w regulaminie sieci.

5. Zarządca infrastruktury przestrzega poufności handlowej informacji dostarczanych mu przez wnioskodawców.

Artykuł 30

Koszty i zestawienie rachunkowe infrastruktury

1. Zarządcy infrastruktury otrzymują, przy poświęceniu należytej uwagi bezpieczeństwu oraz utrzymaniu i poprawianiu jakości usług w zakresie infrastruktury, zachęty do zmniejszania kosztów zapewniania infrastruktury i wielkości opłat za dostęp.

2. Państwa członkowskie zapewniają, żeby ust. 1, został wykonany w drodze umowy zawartej między właściwym organem władzy a zarządcą infrastruktury, obejmującej okres nie krótszy niż ~~pięć~~ **siedem** lat, która przewiduje finansowanie ze strony państwa

3. Warunki takiej umowy i struktura wpłat w celu zapewnienia finansowania zarządcy infrastruktury są uzgodnione z góry, obejmując cały okres umowy.

Podstawowe zasady i parametry takich umów określono w załączniku VII. ~~który może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60.~~

Państwa członkowskie konsultują się z zainteresowanymi stronami przynajmniej miesiąc przed podpisaniem umowy i publikują umowę w terminie jednego miesiąca od jej zawarcia.

Zarządca infrastruktury zapewnia zgodność planu prowadzenia działalności z postanowieniami umowy.

~~Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 55, ocenia, czy prognozowane średnio i długoterminowe dochody zarządcy infrastruktury są odpowiednie dla osiągnięcia wyznaczonych wskaźników gospodarczych oraz przedstawia odnośne zalecenia w terminie co najmniej jednego miesiąca przed podpisaniem umowy.~~

~~Właściwy organ przedstawia organowi regulacyjnemu uzasadnienie w przypadku, gdy zamierza nie zastosować się do takich zaleceń.~~ **[Popr. 78]**

4. Zarządcy infrastruktury sporządzają i prowadzą wykaz majątku, którym zarządzają, który obejmuje obecną wartość tego majątku oraz szczegółowe informacje na temat kosztów odnowy i modernizacji infrastruktury.

5. Zarządca infrastruktury i operator obiektów infrastruktury usługowej opracowują metodę alokacji kosztów do różnych usług oferowanych zgodnie z załącznikiem III oraz do rodzajów pojazdów szynowych w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę w zakresie przyczynowości kosztów i o zasady pobierania opłat, o których mowa w art. 31. Państwa członkowskie mogą wymagać uprzedniego zatwierdzenia w tej sprawie. Metoda ta jest od czasu do czasu uaktualniana stosownie do najlepszej praktyki międzynarodowej.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 31

Zasady pobierania opłat

1. Opłaty za użytkowanie infrastruktury kolejowej i obiektów infrastruktury usługowej są wpłacane odpowiednio zarządcy infrastruktury oraz operatorowi obiektów infrastruktury usługowej i wykorzystywane do finansowania ich działalności gospodarczej.

2. Państwa członkowskie wymagają od zarządcy infrastruktury i operatora obiektów infrastruktury usługowej dostarczenia organowi regulacyjnemu wszystkich koniecznych informacji na temat nałożonych opłat. Zarządca infrastruktury i operator obiektów infrastruktury usługowej muszą w związku z tym być w stanie wykazać wobec każdego przedsiębiorstwa kolejowego, że opłaty za infrastrukturę i usługi, na które faktycznie wystawiono faktury przedsiębiorstwu kolejowemu, zgodnie z art. 30 - 37, stosują się do metody, zasad, a jeśli to ma zastosowanie, tabel ustalonych w regulaminie sieci.

3. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 lub 5 niniejszego artykułu lub dla przepisów art. 32 opłaty za minimalny pakiet dostępu ustala się po koszcie, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami zgodnie z przepisami załącznika VIII pkt 1.

Załącznik VIII pkt 1 może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w ~~art. 60~~ **art. 60a**.

4. Opłaty za infrastrukturę mogą zawierać pewną opłatę, która odzwierciedla niedobór zdolności przepustowej w możliwej do wskazania części infrastruktury w czasie okresów przepełnienia.

5. ~~W przypadku gdy na mocy przepisów unijnych dotyczących drogowego przewozu towarów dopuszcza się pobieranie opłat za koszty skutków hałasu, opłaty~~ **Opłaty** za infrastrukturę modyfikuje się w celu uwzględnienia kosztów hałasu powodowanego przez prowadzenie ruchu pociągów zgodnie z załącznikiem VIII pkt 2. **Taka modyfikacja opłat za korzystanie z infrastruktury umożliwia zwrot inwestycji w wyposażenie pojazdów szynowych w system hamowania powodujący mniejszy hałas i najbardziej rentowny z możliwych systemów. Państwa członkowskie dopilnowują, by wprowadzenie takich różnicowanych opłat nie miało negatywnych skutków dla równowagi finansowej zarządcy infrastruktury. Zasady europejskiego współfinansowania będą zmienione tak, aby umożliwić współfinansowanie wyposażenia taboru kolejowego w celu zmniejszenia hałasu, jak ma to już miejsce w przypadku europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym.**

Załącznik VIII pkt 2 może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w ~~art. 60~~ **art. 60a**, w szczególności w celu określenia elementów w różnicowanych opłatach za infrastrukturę **pod warunkiem, że nie spowoduje to zakłócenia konkurencji w sektorze transportu kolejowego lub transportu drogowego, niekorzystnego dla transportu kolejowego.**

Opłaty za infrastrukturę mogą być modyfikowane, aby uwzględnić koszty innych skutków dla środowiska spowodowane przez prowadzenie ruchu pociągów, niewymienione w załączniku VIII pkt 2. Wszelkie tego rodzaju modyfikacje, które mogą spowodować internalizację kosztów zewnętrznych czynników zanieczyszczenia powietrza emitowanych w wyniku prowadzenia ruchu pociągów, różnicuje się w powiązaniu z wielkością spowodowanego skutku.

Pobieranie opłaty za inne koszty środowiska, których wynikiem jest wzrost ogólnej wielkości przychodów przysługujących zarządcy infrastruktury, jest dozwolone tylko wtedy, jeżeli **stosuje się** takie ~~pobieranie opłaty jest dozwolone~~ na mocy przepisów prawa Unii dotyczących drogowego przewozu towarów. Jeżeli pobieranie opłaty za te koszty środowiska dla drogowego przewozu towarów nie jest dozwolone na mocy przepisów Unii, taka modyfikacja nie powoduje żadnej ogólnej zmiany przychodów zarządcy infrastruktury.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Jeśli pobieranie opłat za koszty środowiska powoduje powstanie dodatkowych przychodów, decyzja co do ich wykorzystania **przeznaczenia na rzecz systemów transportu** pozostaje w gestii państw członkowskich. Odpowiednie organy przechowują niezbędne informacje pozwalające na przesłедzenie pochodzenia i przeznaczenia pobieranych opłat za koszty środowiska. Informacje o tym państwa członkowskie przekazują regularnie Komisji. [Popr. 79]

6. Aby uniknąć niepożądanych, nieproporcjonalnych przepływów, opłaty określone w ust. 3, 4 i 5 mogą być wyrażone za pomocą średnich obliczanych w stosunku do racjonalnego zasięgu przewozów pociągami i czasu. Jednakże względna wielkość opłat za infrastrukturę jest związana z kosztami, które można przypisać danym przewozom.

7. Podaż usług określonych w załączniku III pkt 2 nie jest objęta tym artykułem. W każdym przypadku opłaty pobierane za takie usługi nie przekraczają kosztów ich świadczenia powiększonych o uzasadniony zysk.

8. Jeżeli usługi wyszczególnione w załączniku III pkt 3 i 4 jako usługi dodatkowe i pomocnicze są oferowane tylko przez jednego dostawcę, nałożona opłata za taką usługę nie przekracza kosztów jej świadczenia powiększonych o uzasadniony zysk.

9. Opłaty mogą być pobierane za wykorzystaną zdolność przepustową z przeznaczeniem na utrzymanie infrastruktury. Takie opłaty nie przekraczają straty w przychodach netto zarządcy infrastruktury spowodowanej przez utrzymanie.

10. Operator obiektów służących świadczeniu usług, o których mowa w załączniku III pkt 2, 3 i 4, przekazuje zarządcy infrastruktury informacje o opłatach, które należy uwzględnić w regulaminie sieci zgodnie z art. 27.

Artykuł 32

Wyjątki od zasad pobierania opłat

1. W celu uzyskania pełnego odzysku kosztów poniesionych przez zarządcę infrastruktury dane państwo członkowskie może **upoważnić zarządcę infrastruktury**, jeżeli rynek może to wytrzymać **do dokonywania** ~~dokonywać~~ podwyżek na podstawie efektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących zasad, gwarantując jednak optymalną konkurencyjność ~~zwłaszcza w międzynarodowych kolejowych przewozach towarowych sektora kolei.~~ System pobierania opłat respektuje osiągnięte wzrosty produktywności przez przedsiębiorstwa kolejowe.

Poziom opłat nie może jednak wykluczać użytkowania infrastruktury przez segmenty rynku, które mogą zapłacić przynajmniej koszty ponoszone bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych, powiększone o pewną stopę zwrotu, którą rynek może wytrzymać.

Przed zatwierdzeniem takich podwyżek państwo członkowskie czuwa nad tym, by zarządca infrastruktury dokonał oceny ich zasadności w konkretnych segmentach rynku. Wykaz segmentów rynku określonych przez zarządców infrastruktury zawiera przynajmniej trzy następujące segmenty: przewozów towarowych, przewozów pasażerskich wykonywanych w ramach umowy o świadczenie usług publicznych oraz innych przewozów pasażerskich. Zarządcy infrastruktury mogą wyróżniać inne segmenty rynku.

Segmenty rynku, w których przedsiębiorstwa kolejowe nie prowadzą aktualnie działalności, ale w których mogą świadczyć usługi w okresie obowiązywania systemu pobierania opłat, również są definiowane. Zarządca infrastruktury nie uwzględnia podwyżek w systemie pobierania opłat w odniesieniu do tych segmentów rynku.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Wykaz segmentów rynku jest publikowany w regulaminie sieci i jest poddawany przeglądowi przynajmniej co pięć lat.

Dodatkowe Powyższe segmenty rynku ustala się zgodnie z **procedurą przewidzianą** kryteriami wymienionymi w załączniku VIII pkt 3 ~~pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organ regulacyjny. W przypadku segmentów rynku, w których nie mają miejsca przewozy, podwyżek nie uwzględnia się w systemie pobierania opłat.~~

~~Załącznik VIII pkt 3 może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60.~~

1a. W celu wykonywania przewozów towarowych z lub do państw trzecich na linii, w której szerokość torów różni się od głównej sieci kolejowej w Unii, zarządcy infrastruktury mogą pobierać wyższe opłaty, aby uzyskać zwrot wszystkich poniesionych kosztów.

2. Dla specjalnych projektów inwestycyjnych w przyszłości lub dla konkretnych projektów inwestycyjnych, które zostały zakończone po 1988 r., zarządca infrastruktury może ustalić lub nadal ustalać wyższe opłaty – na podstawie długookresowych kosztów takich projektów – jeżeli podnoszą one efektywność lub efektywność kosztową bądź oba te aspekty, a w inny sposób nie mogłyby być lub nie zostałyby uwzględnione. Taka umowa o pobieraniu opłat może także zawierać porozumienia w sprawie ponoszenia różnych rodzajów ryzyka związanego z nowymi inwestycjami.

3. Pociągi wyposażone w (ETCS) używane na liniach wyposażonych w krajowe systemy srk są uprawnione do tymczasowej obniżki opłat za infrastrukturę zgodnie z załącznikiem VIII pkt 5. **Zarządca infrastruktury jest zdolny zapewnić to, by taka obniżka nie skutkowała utratą dochodów. Obniżka ta jest równoważona wyższymi opłatami na tej samej linii kolejowej dla pociągów niewyposażonych w ETCS.**

Załącznik VIII pkt 5 może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w ~~art. 60~~**art. 60a, w celu dalszego promowania europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym.**

4. Aby zapobiec dyskryminacji, zapewnia się, żeby wszelkie dane średnie i krańcowe opłaty zarządcy infrastruktury za ekwiwalentne użytkowanie jego infrastruktury były porównywalne i żeby porównywalne usługi w tym samym segmencie rynku podlegały takim samym opłatom. Zarządca infrastruktury przedstawia w regulaminie sieci, że system pobierania opłat spełnia te wymagania w takim stopniu, w jakim to może być dokonane bez ujawnienia poufnych informacji dotyczących działalności gospodarczej.

5. Jeżeli zarządca infrastruktury zamierza zmienić istotne elementy systemu pobierania opłat, określonych w ust. 1, musi je podać do publicznej wiadomości przynajmniej na trzy miesiące przed upływem terminu publikacji regulaminu sieci zgodnie z przepisami art. 27 ust. 4.

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o opublikowaniu ram pobierania opłat i zasad pobierania opłat obowiązujących konkretnie w odniesieniu do wykonywania międzynarodowych przewozów towarowych z lub do państw trzecich na linii, w której szerokość torów różni się od szerokości torów w głównej sieci kolejowej w Unii, obejmujących inne instrumenty i terminy niż te, o których mowa w art. 29 ust. 1, jeśli jest to wymagane w celu zapewnienia uczciwej konkurencji. [Popr. 80]

Artykuł 33

Ulgi

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 101, 102, 106 i 107 TFUE i nie naruszając zasady bezpośrednio ponoszonego kosztu określonej w art. 31 ust. 3 niniejszej dyrektywy, wszelkie ulgi w stosunku do opłat pobieranych od przedsiębiorstwa kolejowego przez zarządcę infrastruktury za każdą usługę stosują się do kryteriów podanych w niniejszym artykule.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Z wyjątkiem ust. 3 ulgi ograniczają się do faktycznych oszczędności na kosztach administracyjnych dla zarządcy infrastruktury. Przy wyznaczaniu wielkości ulgi nie można uwzględniać oszczędności kosztów, które już zostały uwzględnione w pobieranej opłacie.
3. Zarządcy infrastruktury mogą wprowadzić systemy dostępne dla wszystkich użytkowników infrastruktury, dla określonych potoków ruchu, udzielając ograniczonych w czasie ulg, aby zachęcić do rozwijania nowych usług kolejowych, lub ulgi zachęcające do korzystania z linii o znacznym stopniu niepełnego wykorzystania.
4. Ulgi mogą dotyczyć tylko opłat pobieranych za określony odcinek infrastruktury.
5. Podobne systemy ulg stosuje się dla podobnych usług. Systemy upustów stosuje się w niedyskryminacyjny sposób w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw kolejowych.

Artykuł 34

Systemy rekompensat w stosunku do niepokrytych kosztów związanych ze środowiskiem, wypadkami i infrastrukturą

1. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić na czas określony system rekompensat za użytkowanie infrastruktury kolejowej z tytułu możliwych do wykazania nieponoszonych kosztów związanych ze środowiskiem, wypadkami i infrastrukturą w konkurencyjnych gałęziach transportu, o ile koszty te przekraczają równoważne koszty kolei.
2. Jeżeli przedsiębiorstwo kolejowe otrzymujące rekompensatę korzysta z prawa wyłączności, to tej rekompensacie muszą towarzyszyć porównywalne korzyści dla użytkowników.
3. Wykorzystana metodyka i wykonane obliczenia muszą być dostępne publicznie. W szczególności musi być możliwe wykazanie określonych przypadków nieobciążania kosztami konkurującej infrastruktury transportowej, których zapłacenie jest unikane, oraz zapewnienie, żeby ten system był przyznawany przedsiębiorstwom na niedyskryminujących dla nich warunkach.
4. Państwa członkowskie zapewniają, żeby system był zgodny z art. 93, 107 i 108 TFUE.

Artykuł 35

Plan wydajności

1. Systemy pobierania opłat za infrastrukturę za pomocą planu wydajności zachęcają przedsiębiorstwa kolejowe i zarządcę infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiąganych wyników sieci kolejowej. Może to obejmować kary za działania, które zakłócają eksploatację sieci, rekompensaty dla przedsiębiorstw, które zostały dotknięte skutkami zakłóceń, i premie, jako nagrody za lepsze wykonanie od planowanego.
2. Podstawowe zasady planu wydajności, ~~wymienione w załączniku VIII pkt 44~~ **obejmują następujące elementy, które** stosuje się na obszarze całej sieci:
 - a) **Aby osiągnąć uzgodniony poziom jakości usług i nie stworzyć zagrożenia dla rentowności usługi, po zatwierdzeniu przez organ regulacyjny zarządcy infrastruktury uzgadnia z wnioskodawcami podstawowe parametry planu wydajności, w szczególności koszt opóźnień i płatności należne na podstawie planu wydajności dla pojedynczych i dla wszystkich pociągów uruchamianych przez przedsiębiorstwo kolejowe w danym okresie.**

Środa, 16 listopada 2011 r.

- b) *Co najmniej pięć dni przed uruchomieniem pociągu zarządca infrastruktury przekazuje przedsiębiorstwom kolejowym rozkład jazdy, na podstawie którego będą obliczane opóźnienia.*
- c) *Bez uszczerbku dla istniejących procedur odwoławczych i przepisów art. 50, w przypadku sporów dotyczących planu wydajności udostępnia się system rozwiązywania sporów w celu natychmiastowego rozwiązywania takich sporów. Jeżeli ten system jest stosowany, decyzje podejmuje się w terminie ograniczonym do dziesięciu dni roboczych.*
- d) *Raz do roku zarządca infrastruktury publikuje średni roczny poziom jakości usług osiągnięty przez przedsiębiorstwa kolejowe w oparciu o główne parametry uzgodnione w ramach planu wydajności.* [Popr. 81]

~~Punkt 4 załącznika VIII, Załącznik VIII pkt 4 zawierający dalsze elementy odnoszące się do planu wydajności~~ może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w ~~art. 60~~ art. 60a. [Popr. 82]

Artykuł 36

Opłaty rezerwacyjne

Zarządcy infrastruktury mogą pobierać stosowną opłatę za zdolność przepustową, która jest alokowana, ale nie zostaje wykorzystana. Ta opłata zapewnia zachęty do efektywnego wykorzystania zdolności przepustowej. ~~W przypadku występowania więcej niż jednego wnioskodawcy dla danej trasy~~ **Jeśli dwóch lub więcej wnioskodawców złoży wniosek o obsługę nakładających się tras** pociągu, ~~której~~ **których** alokacja ma nastąpić w ramach planowania rocznego rozkładu jazdy, pobiera się opłaty rezerwacyjne **od wnioskodawcy, któremu została przydzielona cała trasa pociągu lub jej część i nie została ona wykorzystana.** [Popr. 83]

Zarządca infrastruktury zawsze może poinformować każdą zainteresowaną stronę o zdolności przepustowej infrastruktury, która została już alokowana użytkującym przedsiębiorstwom kolejowym.

Artykuł 37

Współpraca w zakresie systemów pobierania opłat obejmujących więcej niż jedną sieć

Państwa członkowskie zapewniają współpracę między zarządcami infrastruktury w celu umożliwienia skutecznego stosowania podwyżek, o których mowa w art. 32, i planów wydajności, o których mowa w art. 35, dla przewozów obejmujących więcej niż jedną sieć. W celu optymalizacji konkurencyjności międzynarodowych przewozów kolejowych zarządcy infrastruktury ustalają odpowiednie procedury, podlegające przepisom określonym w niniejszej dyrektywie.

SEKCJA 3

Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury

Artykuł 38

Uprawnienia do zdolności przepustowej

1. Zdolność przepustowa infrastruktury jest alokowana przez zarządcę infrastruktury. Z chwilą alokacji wnioskodawcy nie jest przekazywana przez otrzymującego innemu przedsiębiorstwu lub innym rodzajom przewozów.

Wszelki obrót zdolnością przepustową infrastruktury jest zakazany i prowadzi do wykluczenia z dalszej alokacji zdolności przepustowej.

Wykorzystywanie zdolności przepustowej przez przedsiębiorstwo kolejowe przy wykonywaniu działalności gospodarczej wnioskodawcy, który nie jest przedsiębiorstwem kolejowym, nie jest uważane za przekazanie.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Prawo do użytkowania określonej zdolności przepustowej infrastruktury w formie trasy pociągu może być przyznane wnioskodawcom maksymalnie na czas jednego okresu obowiązywania rozkładu jazdy.

Zarządca infrastruktury i wnioskodawca mogą zawrzeć umowę ramową, przewidzianą w art. 42, na użytkowanie zdolności przepustowej na odnośnej infrastrukturze kolejowej, na dłuższy okres niż jeden okres obowiązywania rozkładu jazdy.

3. Odpowiednie prawa i obowiązki zarządców infrastruktury i wnioskodawców w odniesieniu do każdej alokacji zdolności przepustowej są ustalane w umowach lub ustawodawstwie państw członkowskich.

4. Jeżeli wnioskodawca zamierza wystąpić z wnioskiem o przyznanie zdolności przepustowej w celu świadczenia międzynarodowych przewozów pasażerskich, zdefiniowanych w art. 2, informuje o tym zarządców infrastruktury i odpowiednie organy regulacyjne. Aby umożliwić im określenie, czy cel usługi międzynarodowej polega na przewozie osób między stacjami znajdującymi się w różnych państwach członkowskich, oraz potencjalnego wpływu ekonomicznego na już realizowane umowy o świadczenie usług publicznych, organy regulacyjne zapewniają, aby każdy właściwy organ, który udzielił publicznego zamówienia na kolejowy przewóz pasażerski na tej trasie określony w takim zamówieniu, każdy inny zainteresowany właściwy organ mający prawo ograniczania dostępu na mocy art. 9 ust. 3 oraz każde przedsiębiorstwo kolejowe realizujące umowę o świadczenie usług publicznych na trasie tego międzynarodowego przewozu pasażerskiego zostały odpowiednio poinformowane.

Artykuł 39

Alokacja zdolności przepustowej

1. Państwa członkowskie mogą określić pewne ogólne ramy alokacji zdolności przepustowej infrastruktury, z zastrzeżeniem warunku niezależności zarządzania określonego w art. 4. Ustala się szczegółowe zasady alokacji zdolności przepustowej. Zarządca infrastruktury wykonuje procesy alokacji zdolności przepustowej. W szczególności zarządca infrastruktury zapewnia, żeby zdolność przepustowa infrastruktury była alokowana na sprawiedliwych i niedyskryminujących zasadach oraz zgodnie z prawem Unii.

2. Zarządcy infrastruktury respektują poufność handlową informacji, które są do nich dostarczane.

Artykuł 40

Współpraca w zakresie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury na więcej niż jednej sieci

1. Państwa członkowskie zapewniają współpracę zarządców infrastruktury, aby umożliwić efektywne tworzenie i alokację zdolności przepustowej infrastruktury, która przebiega przez więcej niż jedną sieć, również w ramach umów ramowych, o których mowa w art. 42. Zarządcy infrastruktury ustalają odpowiednie procedury, podlegające przepisom określonym w niniejszej dyrektywie, i odpowiednio organizują międzynarodowe trasy pociągów.

Państwa członkowskie zapewniają wspólne działanie przedstawicieli zarządców infrastruktury, których decyzje o alokacji mają wpływ na innych zarządców infrastruktury w celu koordynowania alokacji lub w celu alokowania całej odpowiedniej zdolności przepustowej na poziomie międzynarodowym, bez szkody dla szczególnych przepisów prawa Unii dotyczących sieci kolejowych ukierunkowanych na transport towarów. ***Uczestniczący w tej współpracy czuwają nad tym, aby członkostwo uczestników, metody działania i wszystkie odnośne kryteria, które są stosowane do oceniania i alokacji zdolności przepustowej infrastruktury, były podawane do wiadomości publicznej.*** Odpowiedni przedstawiciele zarządców infrastruktury z państw trzecich mogą być włączeni do tych procedur. [Popr. 85]

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Komisja i przedstawiciele organów regulacyjnych, współpracujący zgodnie z przepisami art. 57, są informowani o ~~wszystkich spotkaniach, na których opracowuje się wspólne zasady i praktyki dotyczące~~ **wspólnych zasadach i praktykach dotyczących** alokacji infrastruktury, i ~~zapraszani do udziału w nich w charakterze obserwatora~~. W przypadku informatycznych systemów alokacji organy regulacyjne uzyskują z tych systemów wystarczające informacje umożliwiające im wykonywanie nadzoru regulacyjnego zgodnie z przepisami art. 56. [Popr. 86]

3. Na każdym spotkaniu lub innej działalności podejmowanej, żeby udzielić zezwolenia na alokację zdolności przepustowej infrastruktury dla transsieciovych przewozów pociągami, decyzje są podejmowane tylko przez przedstawicieli zarządców infrastruktury.

4. Uczestniczący we współpracy określonej w ust. 1 zapewniają, żeby ich członkostwo, metody działania i wszystkie odpowiednie kryteria, które są stosowane do oceniania i alokacji zdolności przepustowej infrastruktury, były podawane do wiadomości publicznej.

5. Działając we współpracy określonej w ust. 1, zarządcy infrastruktury oceniają zapotrzebowanie na międzynarodowe trasy pociągów i mogą, jeśli to konieczne, proponować i organizować je, aby ułatwić prowadzenie ruchu pociągów towarowych, które podlegają zamówieniom ad hoc, określonym w art. 48.

Takie wstępnie ustalane międzynarodowe trasy pociągów są udostępniane wnioskodawcom za pośrednictwem któregośkolwiek ze współpracujących zarządców infrastruktury.

Artykuł 41

Wnioskodawcy

1. Wnioski o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury mogą być składane przez wnioskodawców ~~w rozumieniu niniejszej dyrektywy~~. **W celu korzystania ze zdolności przepustowej infrastruktury wnioskodawcy wyznaczają przedsiębiorstwo kolejowe zawierające umowy z zarządcą infrastruktury zgodnie z art. 28.** [Popr. 84]

2. Zarządca infrastruktury może ustalić wymagania, jeśli chodzi o wnioskodawców, w celu zapewnienia, żeby zagwarantować osiągnięcie jego uzasadnionych oczekiwań dotyczących przyszłych przychodów i wykorzystania infrastruktury. Takie wymagania mogą zawierać tylko postanowienie o gwarancji finansowej, która nie może przewyższać odpowiedniej wielkości, która jest proporcjonalna do rozważanej wielkości działalności wnioskodawcy, i zagwarantowania jego zdolności do opracowania stosownych ofert nabycia zdolności przepustowej infrastruktury.

3. ~~Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające szczegółowo~~ **Szczegółowe** kryteria, których należy przestrzegać do celów stosowania ust. 2. ~~Środki te, mające na celu zapewnienie wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach zgodnie z jednolitymi warunkami, przyjmuje się jako akty wykonawcze mogą zostać zmienione w miarę zdobywania doświadczenia zgodnie z przepisami art. 63 ust. 3 procedury, o której mowa w art. 60a.~~ [Popr. 87]

Artykuł 42

Umowy ramowe

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 101, 102 i 106 TFUE, między zarządcą infrastruktury i wnioskodawcą może zostać zawarta umowa ramowa. Taka umowa ramowa określa charakterystykę zdolności przepustowej infrastruktury wymaganą przez wnioskodawcę i oferowaną wnioskodawcy w czasie przekraczającym jeden okres obowiązywania rozkładu jazdy. Umowa ramowa nie określa szczegółowo danej trasy pociągu, ale jej treść jest taka, żeby wyrażała dążenie do zaspokojenia uzasadnionych potrzeb handlowych wnioskodawcy. Państwo członkowskie może wymagać uprzedniego zatwierdzenia takiej umowy ramowej przez organ regulacyjny, określony w art. 55.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Umowy ramowe nie umożliwiają korzystania z danej infrastruktury przez innych wnioskodawców lub innym rodzajom przewozów.
3. Umowa ramowa uwzględnia zmiany lub ograniczenia swoich warunków, aby umożliwić uzyskanie lepszego wykorzystania infrastruktury kolejowej.
4. Umowa ramowa może zawierać kary, o ile będzie konieczna zmiana lub rozwiązanie tej umowy.
5. Umowy ramowe obejmują w zasadzie okres pięciu lat i podlegają przedłużeniu na okresy równe pierwotnemu okresowi ich obowiązywania. W określonych przypadkach zarządca infrastruktury może zgodzić się na krótszy lub dłuższy okres. Okresy dłuższe niż pięć lat muszą być uzasadnione istnieniem umów handlowych, specjalnych inwestycji lub ryzyka.
6. W przypadku usług świadczonych z wykorzystaniem specjalnej infrastruktury, o której mowa w art. 49 i która wymaga znaczących i długoterminowych inwestycji, należycie uzasadnionych przez wnioskodawcę, umowy ramowe mogą być zawierane na okres 15 lat. Jakikolwiek okres dłuższy niż 15 lat jest dopuszczalny jedynie w wyjątkowych przypadkach, zwłaszcza gdy realizowane są długoterminowe inwestycje na dużą skalę i szczególnie gdy inwestycje takie objęte są zobowiązaniami umownymi, w tym wieloletnim planem amortyzacji.

W takich wyjątkowych przypadkach umowa ramowa może określać precyzyjnie charakterystykę zdolności przepustowej, która ma zostać dostarczona wnioskodawcy na czas obowiązywania umowy ramowej. Taka charakterystyka może obejmować częstotliwość, natężenie i jakość tras kolejowych. Zarządca infrastruktury może zmniejszyć zarezerwowaną przepustowość, jeżeli przez co najmniej jeden miesiąc jej wykorzystanie było niższe od progowej wielkości przydziału, o której mowa w art. 52.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2010 r., wstępna umowa ramowa może być sporządzana na okres 5 lat z możliwością jej jednokrotnego przedłużenia, na podstawie parametrów przepustowości stosowanych przez wnioskodawców realizujących usługi przed dniem 1 stycznia 2010 r., z uwagi na specjalistyczne inwestycje lub istniejące umowy handlowe. Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 55, jest odpowiedzialny za wyrażenie zgody na wejście w życie takiej umowy.

7. Ogólne istotne zapisy każdej umowy ramowej udostępnia się wszystkim zainteresowanym stronom, jednak z respektowaniem poufności handlowej.

Artykuł 43

Harmonogram procesu alokacji

1. Zarządca infrastruktury stosuje się do harmonogramu alokacji zdolności przepustowej określonego w załączniku IX.

Załącznik IX może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w **art. 60a**.

2. Zarządcy infrastruktury uzgadniają z innymi odpowiednimi zainteresowanymi zarządcami infrastruktury, które międzynarodowe trasy pociągów mają zostać włączone do obowiązującego rozkładu jazdy przed rozpoczęciem konsultacji na temat projektu obowiązującego rozkładu jazdy. Korekty są dokonywane tylko w razie bezwzględnej konieczności **i muszą być należycie uzasadnione**. [Popr. 88]

Artykuł 44

Wniosek

1. Wnioskodawcy mogą występować na gruncie prawa publicznego lub prywatnego do zarządcy infrastruktury o zawarcie umowy przyznającej im uprawnienia do użytkowania infrastruktury za pewną opłatą, przewidzianą w rozdziale IV sekcja 2.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Wnioski dotyczące stale obowiązującego rozkładu jazdy są zgodne z ostatecznymi terminami określonymi w załączniku IX.
3. Wnioskodawca, który jest stroną umowy ramowej, składa wniosek zgodnie z tą umową.
4. Wnioskodawcy składają wnioski o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury przebiegającej przez więcej niż jedną sieć przez złożenie wniosku do jednego zarządcy infrastruktury. Następnie ten zarządca infrastruktury zostaje upoważniony do działania w imieniu wnioskodawcy, aby starać się o zdolność przepustową u pozostałych odpowiednich zarządców infrastruktury.
5. Zarządcy infrastruktury zapewniają, żeby dla zdolności przepustowej infrastruktury przebiegającej przez więcej niż jedną sieć wnioskodawcy mogli składać wnioski do jakiegokolwiek wspólnego organu, który zarządcy infrastruktury mogą powołać, takiego jak punkt kompleksowej obsługi wniosków dla korytarzy kolejowych.

Artykuł 45

Układanie rozkładu jazdy

1. Zarządca infrastruktury w miarę możliwości realizuje wszystkie wnioski o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury, w tym zamówienia tras pociągów przebiegających przez więcej niż jedną sieć, i w miarę możliwości uwzględnia wszystkie ograniczenia wobec wnioskodawców, w tym skutki ekonomiczne dla ich działalności gospodarczej.
2. Zarządca infrastruktury może nadać priorytet określonym usługom w ramach procesu układania rozkładu jazdy i koordynacji, ale tylko takim określonym w art. 47 i 49.
3. Zarządca infrastruktury konsultuje się z zainteresowanymi stronami na temat projektu obowiązującego rozkładu jazdy i daje im przynajmniej jeden miesiąc na przedstawienie swoich opinii. Zainteresowane strony uwzględniają wszystkich tych, którzy złożyli wnioski o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury oraz inne strony, które chcą mieć możliwość przekazania uwag na temat, jak obowiązujący rozkład jazdy może wpłynąć na ich zdolność do zapewniania przewozów kolejowych w trakcie okresu obowiązywania tego rozkładu jazdy.
4. Na żądanie wnioskodawcy zarządca infrastruktury udostępnia mu do wglądu nieodpłatnie, w rozsądnym terminie i we właściwym czasie z punktu widzenia procesu koordynacji, o którym mowa w art. 46, następujące informacje:
 - a) trasy pociągów, odnośnie do których złożyli wnioski wszyscy pozostali wnioskodawcy na tych samych drogach przebiegu,
 - b) trasy pociągów alokowane dla wszystkich pozostałych wnioskodawców oraz nieuwzględnione wnioski dotyczące tras pociągów dla wszystkich pozostałych wnioskodawców odnośnie do tych samych dróg przebiegu;
 - c) trasy pociągów alokowane dla wszystkich pozostałych wnioskodawców na tych samych drogach przebiegu zgodnie z poprzednim obowiązującym rozkładem jazdy,
 - d) pozostała dostępna przepustowość na odpowiednich drogach przebiegu,
 - e) wszystkie dane szczegółowe na temat kryteriów wykorzystywanych w ramach procesu alokacji zdolności przepustowej.
5. Zarządca infrastruktury podejmuje odpowiednie środki w celu uwzględnienia ewentualnych zgłoszonych zastrzeżeń stosuje odpowiednie środki w celu uwzględnienia zainteresowań, które zostały wyrażone.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 46

Proces koordynacji

1. W trakcie procesu układania rozkładu jazdy określonego w art. 45, kiedy zarządca infrastruktury napotyka kolizje między różnymi wnioskami, próbuje w drodze koordynacji różnych zamówień zapewnić możliwie najlepsze dopasowanie wszystkich zgłoszonych potrzeb.
2. Kiedy powstaje sytuacja wymagająca koordynacji, zarządca infrastruktury ma prawo, w rozsądnych granicach, proponować zdolność przepustową infrastruktury, która różni się od tej, na jaką złożono wniosek.
3. Zarządca infrastruktury próbuje rozwiązać wszelkie kolizje w drodze konsultacji z odpowiednimi wnioskodawcami.
4. Zasady regulujące proces koordynacji określa się w regulaminie sieci. Odzwierciedlają one w szczególności trudności w ustalaniu międzynarodowych tras pociągów i skutki, jakie zmiana może powodować w stosunku do innych zarządców infrastruktury.
5. Gdy wnioski o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury nie mogą być zrealizowane bez koordynacji, zarządca infrastruktury próbuje uzgodnić wszystkie wnioski za pomocą koordynacji.
6. Bez uszczerbku dla istniejących procedur odwoławczych i art. 56, w przypadku sporów dotyczących alokacji zdolności przepustowej infrastruktury, jest udostępniany system rozwiązywania sporów w celu natychmiastowego rozwiązywania takich sporów. System taki określa się w regulaminie sieci. Jeżeli ten system jest stosowany, decyzje podejmuje się w terminie ograniczonym do dziesięciu dni roboczych.

Artykuł 47

Infrastruktura przepełniona

1. Jeżeli po koordynacji zamówionych tras pociągów i konsultacjach z wnioskodawcami nie jest możliwe zrealizowanie wniosków o przyznanie zdolności przepustowej w sposób właściwy, wówczas zarządca infrastruktury musi niezwłocznie zgłosić, że dany odcinek infrastruktury, na którym ta sytuacja wystąpiła, jest przepełniony. Tak samo postępuje w stosunku do infrastruktury, dla której można oczekiwać, że wystąpią na niej skutki niewystarczającej zdolności przepustowej w najbliższej przyszłości.
2. Kiedy infrastruktura została zgłoszona jako przepełniona, zarządca infrastruktury wykonuje analizę zdolności przepustowej określoną w art. 50, o ile plan powiększenia zdolności przepustowej określony w art. 51 nie jest już wykonywany.
3. Kiedy opłaty, zgodnie z art. 31 ust. 4, nie zostały jeszcze pobrane lub nie został jeszcze osiągnięty zadowalający wynik i infrastruktura została zgłoszona jako przepełniona, zarządca infrastruktury może dodatkowo wykorzystać kryteria priorytetów przy alokacji zdolności przepustowej infrastruktury.
4. Kryteria priorytetów uwzględniają znaczenie danego przewozu dla społeczeństwa w stosunku do każdego innego przewozu, który zostanie wyłączony w rezultacie tego postępowania.

W celu zagwarantowania rozwijania odpowiednich usług transportowych, w szczególności stosownie do wymogów obowiązku użyteczności publicznej lub promocji rozwijania przewozów towarowych, **a zwłaszcza przewozów międzynarodowych**, państwa członkowskie mogą podejmować wszelkie konieczne środki, na warunkach niedyskryminujących, w celu zapewnienia, żeby takie przewozy uzyskiwały priorytet przy dokonywaniu alokacji zdolności przepustowej infrastruktury. [Popr. 89]

Środa, 16 listopada 2011 r.

Państwa członkowskie mogą, jeżeli to jest właściwe, przyznać zarządcy infrastruktury rekompensatę odpowiadającą wszelkim stratom przychodów związanym z potrzebą alokacji danej zdolności przepustowej określonym przewozom, stosownie do akapitu drugiego.

Powyższe środki i rekompensaty obejmują uwzględnienie skutków tego wyłączenia w pozostałych państwach członkowskich.

5. ~~Znaczenie przewozów~~ **Kryteria priorytetów obejmują przewozy** towarów, w szczególności ~~międzynarodowych przewozów~~ **międzynarodowe przewozy** towarów, ~~jest traktowane z właściwą uwagą przy wyznaczaniu kryteriów priorytetów.~~ **[Popr. 90]**

6. Procedury, których należy przestrzegać, i zastosowane kryteria, jeżeli infrastruktura jest przepełniona, zostają podane w regulaminie sieci.

Artykuł 48

Wnioski składane *ad hoc*

1. Zarządca infrastruktury odpowiada na wnioski składane *ad hoc* w sprawie poszczególnych tras pociągów możliwie jak najszybciej i w każdym przypadku w ciągu pięciu dni roboczych. Informacje dostarczane wszystkim wnioskodawcom o dostępnej, wolnej zdolności przepustowej zostają udostępnione wszystkim wnioskodawcom, którzy mogą chcieć skorzystać z tej zdolności przepustowej.

2. Zarządcy infrastruktury, jeśli to konieczne, przeprowadzają ocenę zapotrzebowania na rezerwową zdolność przepustową, która ma być zachowana jako dostępna w ramach ostatecznego, ułożonego, obowiązującego rozkładu jazdy, aby umożliwić im szybkie zareagowanie na możliwe do przewidzenia wnioski o przyznanie zdolności przepustowej składane *ad hoc*. Ma to zastosowanie również w przypadkach przepełnionej infrastruktury.

Artykuł 49

Specjalna infrastruktura

1. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2 zdolność przepustowa infrastruktury jest uważana za dostępną do użytkowania przez wszystkie rodzaje przewozów, które odpowiadają charakterystyce koniecznej do prowadzenia przewozów na tej trasie pociągów.

2. Jeżeli istnieją odpowiednie trasy wariantowe, zarządca infrastruktury może po konsultacji z zainteresowanymi stronami przeznaczyć specjalną infrastrukturę do użytku przez określone rodzaje ruchu. Bez uszczerbku dla przepisów art. 101, 102 i 106 TFUE, gdy dokonano takiego przeznaczenia, zarządca infrastruktury może nadać priorytet temu rodzajowi ruchu przy dokonywaniu alokacji zdolności przepustowej infrastruktury.

Takie przeznaczenie nie stanowi przeszkody dla wykorzystania infrastruktury przez inne rodzaje ruchu, gdy dostępna jest zdolność przepustowa.

3. Kiedy infrastruktura została przeznaczona zgodnie z ust. 2, zostaje to opisane w regulaminie sieci.

Artykuł 50

Analiza zdolności przepustowej

1. Celem analizy zdolności przepustowej jest ustalenie tych ograniczeń zdolności przepustowej infrastruktury, które uniemożliwiają właściwe zrealizowanie wniosków o przyznanie zdolności przepustowej i zaproponowanie metod umożliwiających zrealizowanie dodatkowych zamówień. Analiza ta identyfikuje przyczyny powstania przepełnienia i jakie środki mogłyby być podjęte w krótkim i średnim okresie, aby złagodzić to przepełnienie.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Analiza uwzględnia infrastrukturę, procedury prowadzenia przewozów, charakter różnych usług przewozowych i skutki oddziaływania wszystkich tych czynników na zdolność przepustową infrastruktury. Środki, jakie mają być uwzględnione, obejmują w szczególności usługi zmiany trasy, usługi zmiany czasu, zmiany prędkości oraz przedsięwzięcia zapewniające poprawę infrastruktury.

3. Analiza zdolności przepustowej zostaje zakończona w ciągu sześciu miesięcy od chwili rozpoznania infrastruktury jako przepełnionej.

Artykuł 51

Plan powiększenia zdolności przepustowej

1. W ciągu sześciu miesięcy od zakończenia analizy zdolności przepustowej zarządca infrastruktury przedstawia plan powiększenia zdolności przepustowej.

2. Plan powiększenia zdolności przepustowej zostaje opracowany po konsultacjach z użytkownikami odnośnej przepełnionej infrastruktury.

Określa on:

- a) przyczyny powstania przepełnienia;
- b) prawdopodobny przyszły rozwój ruchu;
- c) ograniczenia w rozwoju infrastruktury;
- d) opcje i koszty powiększenia zdolności przepustowej, w tym prawdopodobne zmiany opłat za dostęp.

Na podstawie analizy kosztów i korzyści możliwych określonych środków wyznaczy także działania, które należy podjąć, żeby powiększyć zdolność przepustową infrastruktury, w tym harmonogram wdrożenia tych środków.

Plan może podlegać uprzedniemu zatwierdzeniu przez państwo członkowskie. Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 55, ~~może wydać opinię dotyczącą adekwatności planu operacyjnego dla realizacji tych celów nadzoruje proces konsultacji, czuwając nad tym, by przebiegał on w sposób wykluczający dyskryminację.~~ [Popr. 91]

W razie przepełnienia sieci transeuropejskiej lub tras pociągów, które spowodowałyby istotne skutki dla jednej sieci transeuropejskiej lub kilku z nich, sieć organów regulacyjnych zdefiniowana w art. 57 może wydać opinię na temat zasadności działań w ramach takiego planu. [Popr. 92]

3. Zarządca infrastruktury zaprzestaje pobierania wszelkich opłat za odnośną infrastrukturę na mocy art. 31 ust. 4, w przypadkach, jeżeli:

- a) nie przedstawił planu powiększenia zdolności przepustowej; lub
- b) nie rozpoczął realizacji działań określonych w planie powiększenia zdolności przepustowej.

Jednakże zarządca infrastruktury może, co podlega zatwierdzeniu przez organ regulacyjny, określony w art. 55, kontynuować pobieranie opłat, jeżeli:

- a) plan powiększenia zdolności przepustowej infrastruktury nie może być zrealizowany z przyczyn pozostających poza jego kontrolą; lub

Środa, 16 listopada 2011 r.

- b) dostępne opcje nie są możliwe do wykonania z przyczyn ekonomicznych lub finansowych.

Artykuł 52

Wykorzystanie tras pociągów

1. W regulaminie sieci zarządca infrastruktury określa warunki, za pomocą których zostaną uwzględnione poprzednie wielkości wykorzystania tras pociągów przy ustalaniu priorytetów w procesie alokacji.

2. W przypadku infrastruktury przepełnionej, zarządca infrastruktury żąda zrzeczenia się danej trasy pociągów, która w okresie co najmniej jednego miesiąca, była wykorzystywana poniżej progowej wielkości, która ma być ustalana w regulaminie sieci, o ile to nie nastąpił z przyczyn pozaekonomicznych, pozostających poza kontrolą operatora.

Artykuł 53

Zdolność przepustowa infrastruktury do celów prac w zakresie utrzymania

1. Wnioski o przyznanie zdolności przepustowej w celu umożliwienia wykonania prac w zakresie utrzymania są składane w trakcie procesu układania rozkładu jazdy.

2. Właściwa uwaga jest zwracana przez zarządcę infrastruktury na skutki dla wnioskodawców zarezerwowania zdolności przepustowej infrastruktury do celów planowanych prac w zakresie utrzymania torów.

3. Zarządca infrastruktury ~~w odpowiednim terminie~~ **przynajmniej na tydzień wcześniej** informuje zainteresowane strony o nieplanowanych pracach w zakresie utrzymania. [Popr. 93]

Artykuł 54

Specjalne środki podejmowane w przypadku wystąpienia zakłóceń

1. W przypadku wystąpienia zakłóceń w ruchu pociągów spowodowanych przez awarię techniczną lub wypadek zarządca infrastruktury musi podjąć wszystkie konieczne kroki, aby przywrócić normalną sytuację. W tym celu opracowuje on plan postępowania wymieniający różne organy, które należy poinformować w przypadku wystąpienia poważnych zdarzeń lub poważnych zakłóceń w ruchu pociągów.

1a. Zarządcy infrastruktury dysponują protokołami postępowania na okoliczność wypadku lub awarii technicznej. [Popr. 94]

2. W nagłych przypadkach i jeżeli jest to bezwzględnie konieczne z powodu awarii powodującej czasową niemożność korzystania z infrastruktury, przydzielone trasy pociągów mogą być odwołane bez uprzedzenia na tak długo, jak to jest konieczne do naprawy systemu.

Zarządca infrastruktury może, jeśli uzna to za konieczne, wymagać od przedsiębiorstw kolejowych udostępnienia mu zasobów, które uważa za najbardziej odpowiednie do przywrócenia możliwie jak najszybciej normalnej sytuacji.

~~3. Państwa członkowskie mogą wymagać od przedsiębiorstw kolejowych zaangażowania się w zapewnienie we własnym zakresie egzekwowania i monitorowania spełniania norm i zasad bezpieczeństwa. Poza przypadkami siły wyższej, w tym pilnych prac mających fundamentalne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa, trasa pociągu przydzielona zgodnie z niniejszym artykułem do celów przewozu towarowego nie może być anulowana później niż na dwa miesiące przed przewidzianą w obowiązującym rozkładzie jazdy datą świadczenia usługi, jeżeli dany wnioskodawca nie wyraża zgody na takie anulowanie. W takim przypadku dany zarządca infrastruktury stara się zaproponować wnioskodawcy trasę pociągu o równoważnej jakości i niezawodności, którą wnioskodawca ma prawo zaakceptować lub odrzucić. W razie odrzucenia propozycji, ma on co najmniej prawo do uzyskania zwrotu dokonanych opłat.~~ [Popr. 95]

Środa, 16 listopada 2011 r.

SEKCJA 4

Organ regulacyjny

Artykuł 55

~~Organ regulacyjny~~ Krajowe organy regulacyjne

1. Każde państwo członkowskie powołuje jeden krajowy organ regulacyjny dla branży kolejowej. Organ ten jest autonomiczny oraz odrębny prawnie i niezależny pod względem organizacyjnymi, funkcjonalnym, hierarchicznym i decyzyjnym od wszystkich innych organów publicznych. Jest on również niezależny w swojej organizacji, decyzjach finansowych, strukturach prawnych i podejmowaniu decyzji od któregośkolwiek zarządcy infrastruktury, organu pobierającego opłaty, organu alokującego lub wnioskodawcy. 1 Ponadto organ ten zachowuje funkcjonalną niezależność od wszelkich właściwych organów uczestniczących w zawieraniu umów o świadczenie usług publicznych. **Organ regulacyjny posiada niezbędne możliwości organizacyjne w odniesieniu do zasobów ludzkich i materialnych, które są stosowne do poziomu działalności sektora kolejowego danego państwa członkowskiego, obejmującego nasilenie ruchu, jak też do rozmiarów sieci, potrzebne do wykonania zadań powierzonych mu zgodnie z art. 56.**

2. Państwa członkowskie mogą powoływać organy regulacyjne dla kilku sektorów podlegających regulacji, jeśli takie zintegrowane organy regulacyjne spełniają wymogi w zakresie niezależności określone w ust. 1.

3. Prezes i organ zarządzający organu regulacyjnego dla branży kolejowej są mianowani **przez parlament krajowy lub inne właściwe zgromadzenie parlamentarne** na kadencję o stałej długości z możliwością przedłużenia na kolejną kadencję na klarownych zasadach gwarantujących niezależność. Wyboru dokonuje się spośród osób, które **dysponują wiedzą i doświadczeniem w dziedzinie regulacji sektora kolejowego lub innego sektora, a w pierwszej kolejności spośród osób, które** nie zajmowały jakiegokolwiek stanowiska ani nie wykonywały jakichkolwiek obowiązków służbowych w przedsiębiorstwach lub podmiotach podlegających regulacji, nie miały w nich udziałów ani nie miały z nimi związków gospodarczych, w sposób pośredni lub bezpośredni, przez okres ~~trzech~~ **co najmniej dwóch lat lub przez dłuższy okres określony zgodnie z ustawodawstwem krajowym** przed mianowaniem i w trakcie sprawowania stanowiska. **Osoby te wyraźnie to stwierdzają poprzez złożenie odpowiedniego oświadczenia o braku konfliktu interesów.** Po upływie kadencji osoby te nie będą zajmowały jakichkolwiek stanowisk ani wykonywały jakichkolwiek obowiązków służbowych w którymkolwiek z przedsiębiorstw lub podmiotów podlegających regulacji, nie będą miały w nich udziałów ani nie będą miały z nimi związków gospodarczych przez okres nie krótszy niż ~~trzy~~ **dwie** lata **lub przez dłuższy okres określony zgodnie z ustawodawstwem krajowym.** Osoby te pełne uprawnienia odnośnie do zatrudniania personelu organu regulacyjnego i zarządzania nim. **Osoby te muszą działać z zachowaniem pełnej niezależności i w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać instrukcjom ze strony rządu lub przedsiębiorstwa prywatnego bądź publicznego.** [Popr. 96]

Artykuł 56

~~Funkcje organu regulacyjnego~~ krajowych organów regulacyjnych

1. Nie naruszając przepisów art. 46 ust. 6, wnioskodawca ma prawo do odwołania się do organu regulacyjnego, jeżeli uważa, że został potraktowany nieuczciwie, dyskryminująco lub został w jakikolwiek inny sposób poszkodowany, a w szczególności przeciwko decyzjom podjętym przez zarządcę infrastruktury albo, jeśli to stosowne, przedsiębiorstwo kolejowe lub operatora obiektów infrastruktury usługowej w zakresie dotyczącym:

- a) regulaminu sieci;
- b) kryteriów w nim określonych;
- c) procesu alokacji i jego wyniku;
- d) systemu pobierania opłat;
- e) poziomu lub struktury opłat za infrastrukturę, które są lub mogą być wymagane do zapłaty;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- f) prawa dostępu zgodnie z art. 10, 11 i 12;
- g) dostępu do usług i pobierania opłat za usługi zgodnie z przepisami art. 13;
- ga) decyzji o licencjach, w przypadku gdy organ regulacyjny nie jest również organem wydającym licencje zgodnie z art. 16.

1a. Organ regulacyjny może podjąć działania z własnej inicjatywy oraz ma obowiązek podjęcia decyzji odnośnie do każdej reklamacji w celu naprawy sytuacji najpóźniej w terminie jednego miesiąca od otrzymania reklamacji. W przypadku odwołania się przeciwko odmowie przyznania zdolności przepustowej lub przeciwko warunkom oferty zdolności przepustowej organ regulacyjny albo potwierdza, że decyzja zarządcy infrastruktury nie wymaga żadnych zmian, albo wymaga zmiany tej decyzji zgodnie ze wskazówkami określonymi przez organ regulacyjny.

Komisja z własnej inicjatywy bada stosowanie i egzekwowanie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących uprawnień organów regulacyjnych i ich terminów na wydanie decyzji, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 64 ust.2.

2. Organ regulacyjny posiada również kompetencje w zakresie monitorowania konkurencji, ~~zatrzymywania zmian powodujących dyskryminację i zakłócenie rynku~~ na rynkach przewozów kolejowych ~~oraz~~ prowadzenia przeglądów ~~pkt a—g) lit. a—ga~~ ust. 1 z własnej inicjatywy w celu zapobiegania dyskryminacyjnemu traktowaniu wnioskodawców, ~~w tym za pomocą odpowiednich środków korygujących~~. Sprawdza on w szczególności, czy regulamin sieci zawiera klauzule o charakterze dyskryminacyjnym lub pozostawia zarządcy infrastruktury swobodę decyzyjną, którą można wykorzystać w celu nierównego traktowania wnioskodawców. ~~Organ regulacyjny posiada niezbędne możliwości organizacyjne potrzebne do wykonania powyższych zadań. W tym celu organ regulacyjny ściśle współpracuje również z krajowym organem ds. bezpieczeństwa odpowiedzialnym za ocenę zgodności lub przydatności do stosowania składników interoperacyjności lub prowadzenie procedur weryfikacji WE podsystemów zgodnie z dyrektywą 2008/57/WE. Na wniosek wnioskodawców w procedurach toczących się przed krajowym organem ds. bezpieczeństwa, które mogą mieć konsekwencje w odniesieniu do dostępu do rynku, krajowy organ ds. bezpieczeństwa informuje organ regulacyjny o odnośnych aspektach tej procedury. Organ regulacyjny wydaje zalecenia. Krajowy organ ds. bezpieczeństwa przedstawia organowi regulacyjnemu uzasadnienie w przypadku, gdy zamierza nie zastosować się do takich zaleceń.~~

3. Organ regulacyjny zapewnia, żeby opłaty ustalone przez zarządcę infrastruktury były zgodne z rozdziałem IV sekcja 2 i były niedyskryminujące. Negocjacje między wnioskodawcami a zarządcą infrastruktury dotyczące poziomu opłat za infrastrukturę mogą być dopuszczalne tylko wówczas, jeżeli są prowadzone pod nadzorem organu regulacyjnego. Organ regulacyjny interweniuje, jeśli pojawi się prawdopodobieństwo, że negocjacje naruszają wymagania niniejszego rozdziału.

3a. Organ regulacyjny sprawdza, czy rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury jest zgodna z przepisami dotyczącymi rozdziału rachunkowości określonymi w art. 6.

3b. Organ regulacyjny określa, o ile jest to przewidziane w prawie krajowym, zgodnie z art. 10 ust. 2, czy głównym celem usługi jest przewóz podróżnych między stacjami znajdującymi się w różnych państwach członkowskich, i zgodnie z art. 11 ust. 2, czy usługi przewidziane w art. 10 w połączeniach pomiędzy stacją początkową a stacją docelową, które są objęte co najmniej jedną umową o świadczenie usług publicznych, zagrażają równowadze ekonomicznej umów o świadczenie usług publicznych.

3c. Organ regulacyjny powiadamia Komisję o każdej reklamacji odnoszącej się do decyzji organu regulacyjnego zgodnie z ust. 1–3b. Komisja w ciągu dwóch tygodni od otrzymania reklamacji wnioskuje – jeśli to konieczne – o dokonanie zmian w odnośnej decyzji, tak aby zapewnić jej zgodność z prawem Unii. Organ regulacyjny zmienia swoją decyzję, uwzględniając zmiany, o które zwróciła się Komisja.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3d. Organ regulacyjny co najmniej raz w roku przeprowadza konsultacje z przedstawicielami użytkowników kolejowych przewozów towarowych i pasażerskich, aby uwzględnić ich opinie o rynku kolejowym, w tym o wydajności przewozów, opłatach za infrastrukturę, wysokości i przejrzystości cen przewozów kolejowych. [Popr. 97]

4. Organ regulacyjny jest upoważniony do żądania odpowiednich informacji od zarządcy infrastruktury, wnioskodawców i wszelkich włączonych do sprawy stron trzecich w ramach zainteresowanego państwa członkowskiego. Żądane informacje muszą być dostarczone bez nadmiernej zwłoki. Organ regulacyjny ma prawo egzekwować takie żądania przy pomocy odpowiednich sankcji, w tym kar pieniężnych. Informacje, które należy przekazywać organowi regulacyjnemu, obejmują wszystkie dane potrzebne temu organowi w ramach jego funkcji odwoławczej oraz funkcji monitorowania konkurencji na rynkach przewozów kolejowych zgodnie z ust. 2. Obejmuje to dane niezbędne do celów statystycznych i badań rynkowych.

5. Obowiązkiem organu regulacyjnego jest podjęcie decyzji odnośnie każdej skargi oraz podjęcie działań w celu naprawy sytuacji najpóźniej w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wszystkich informacji. W razie potrzeby decyduje z własnej inicjatywy o odpowiednich działaniach mających na celu skorygowanie niepożądanego rozwoju sytuacji na tych rynkach, szczególnie odnośnie do ust. 1 **lit. a)-ga**).

Decyzja organu regulacyjnego jest wiążąca dla wszystkich stron objętych tą decyzją i nie podlega kontroli ze strony innej instancji administracyjnej. Organ regulacyjny ma uprawnienia do egzekwowania takich żądań przy pomocy odpowiednich sankcji, w tym kar pieniężnych.

W przypadku odwołania się przeciwko odmowie przyznania zdolności przepustowej lub przeciwko warunkom oferty zdolności przepustowej organ regulacyjny albo potwierdza, że decyzja zarządcy infrastruktury nie wymaga żadnych zmian, albo wymaga zmiany tej decyzji zgodnie ze wskazówkami określonymi przez organ regulacyjny.

6. Państwa członkowskie zapewniają, żeby decyzje podejmowane przez organ regulacyjny podlegały kontroli sądowej. Odwołanie może mieć skutek zawieszający w stosunku do decyzji organu regulacyjnego jedynie w przypadku gdy sąd rozpatrujący odwołanie uzna, że niezwłoczne wykonanie decyzji organu regulacyjnego może przynieść nieodwracalne szkody wnoszącemu odwołanie.

7. Państwa członkowskie zapewniają publikację przez organ regulacyjny informacji o procedurze rozstrzygania sporów i procedurze odwoławczej dotyczących decyzji zarządców infrastruktury i dostawców usług wymienionych w załączniku III.

8. Organ regulacyjny jest uprawniony do przeprowadzania audytów lub inicjowania audytów zewnętrznych u zarządców infrastruktury i – w razie potrzeby – przedsiębiorstw kolejowych, aby sprawdzić przestrzeganie przepisów dotyczących rozdziału rachunkowości określonych w art. 6.

Państwa członkowskie zapewniają przekazanie organowi regulacyjnemu przez zarządców infrastruktury i wszystkie przedsiębiorstwa lub inne podmioty wykonujące lub integrujące różne rodzaje transportu kolejowego lub zarządzanie infrastrukturą, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, szczegółowych sprawozdań obowiązkowych, aby organ ten mógł wykonać swoje zadania. Takie sprawozdania obowiązkowe muszą zawierać co najmniej elementy określone w załączniku X. Organ regulacyjny może również wyciągać z tych sprawozdań wnioski dotyczące kwestii związanych z pomocą państwa, które zgłasza organom odpowiedzialnym za rozwiązywanie tych kwestii.

Załącznik X może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w **art. 60a**.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 56a

Uprawnienia krajowych organów regulacyjnych

1. W celu wykonywania zadań wymienionych w art. 56 organ regulacyjny ma uprawnienia do:
 - a) egzekwowania wykonania swoich decyzji za pomocą odpowiednich sankcji, w tym kar pieniężnych; decyzja organu regulacyjnego jest wiążąca dla wszystkich stron, do których jest skierowana, i nie podlega kontroli ze strony innej krajowej instancji administracyjnej;
 - b) żądania odpowiednich informacji od zarządcy infrastruktury, wnioskodawców i wszelkich włączonych do sprawy osób trzecich w ramach zainteresowanego państwa członkowskiego oraz do egzekwowania takich żądań przy pomocy odpowiednich sankcji, w tym kar pieniężnych; informacje, które należy przekazywać organowi regulacyjnemu, obejmują wszystkie dane potrzebne temu organowi w ramach jego funkcji odwoławczej oraz funkcji monitorowania konkurencji na rynkach przewozów kolejowych; dotyczy to również danych niezbędnych do celów statystycznych i badań rynkowych; żądane informacje muszą być dostarczone bez zbędnej zwłoki;
 - c) przeprowadzania audytów lub inicjowania audytów zewnętrznych u zarządców infrastruktury i – w stosownych przypadkach – w przedsiębiorstwach kolejowych, aby sprawdzić przestrzeganie przepisów dotyczących rozdziału rachunkowości określonych w art. 6.
2. Państwa członkowskie czuwają nad tym, by decyzje podejmowane przez organ regulacyjny podlegały kontroli sądowej. Odwołanie nie ma skutku zawieszającego w stosunku do decyzji organu regulacyjnego.
3. W przypadku konfliktów dotyczących decyzji podjętych przez organy regulacyjne w sprawie transgranicznych usług transportowych zaangażowane strony mogą odwołać się do Komisji w celu otrzymania – w terminie jednego miesiąca od otrzymania odwołania – wiążącej decyzji w sprawie zgodności kwestionowanych decyzji z prawem UE.
4. Państwa członkowskie czuwają nad publikacją decyzji organu regulacyjnego.
5. Państwa członkowskie zapewniają przekazanie organowi regulacyjnemu przez zarządców infrastruktury i wszystkie przedsiębiorstwa lub inne podmioty zajmujące się różnymi rodzajami transportu kolejowego lub zarządzaniem infrastrukturą, w tym operatorów obiektów infrastruktury usługowej, o których mowa w art. 6, szczegółowych sprawozdań obowiązkowych, aby organ ten mógł wykonać swoje zadania. Takie sprawozdania obowiązkowe muszą zawierać co najmniej elementy określone w załączniku X. Organ regulacyjny może również wyciągać z tych sprawozdań wnioski dotyczące kwestii związanych z pomocą państwa, które zgłasza organom odpowiedzialnym za rozwiązywanie tych kwestii.

Załącznik X może zostać zmieniony na podstawie zebranych doświadczeń zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 60a. [Popr. 98]

Artykuł 57

Współpraca krajowych organów regulacyjnych i uprawnienia Komisji

1. Krajowe organy regulacyjne wymieniają informacje o swojej pracy oraz zasadach i praktyce podejmowania decyzji oraz współpracują w inny sposób w celu koordynowania podejmowania przez nich decyzji na obszarze całej Unii. W tym celu współpracują w ramach grupy roboczej, której posiedzenia odbywają się regularnie. Komisja wspiera organy regulacyjne w wykonywaniu tego zadania formalnie ustanowionej sieci, spotykając się regularnie z inicjatywy Komisji i pod jej przewodnictwem. W tym celu Komisja zapewnia aktywną współpracę organów regulacyjnych oraz podejmuje działania w przypadku, gdyby organy regulacyjne nie wywiązywały się z powierzonego im mandatu.

Środa, 16 listopada 2011 r.

W skład przedstawicieli Komisji wchodzi zarówno przedstawiciele służb odpowiedzialnych za transport, jak i konkurencję.

Komisja tworzy bazę danych, którą krajowe organy regulacyjne zasilają danymi na temat wszystkich procedur związanych z reklamacjami, takimi jak daty reklamacji, rozpoczęcie procedur z własnej inicjatywy, wszystkie projekty decyzji i decyzje ostateczne, zaangażowane strony, główne kwestie proceduralne i problemy z interpretacją przepisów mających zastosowanie do kolei, a także dochodzenia z własnej inicjatywy w sprawach dotyczących dostępu lub opłat za międzynarodowe przewozy kolejowe.

2. Organy regulacyjne podejmują ścisłą współpracę, w tym za pomocą uzgodnień roboczych, w celu wzajemnej pomocy wzajemnej w zakresie zadań dotyczących monitorowania rynku oraz rozpatrywania skarg i prowadzenia postępowań.

3. W przypadku skargi lub wszczętego z własnej inicjatywy postępowania w sprawach dotyczących dostępu lub pobierania opłat związanych z międzynarodową trasą pociągu, jak również w ramach monitorowania konkurencji na rynku związanym z międzynarodowymi usługami kolejowymi, zainteresowany organ regulacyjny przed podjęciem decyzji **powiadamia Komisję i** konsultuje się z organami regulacyjnymi wszystkich pozostałych państw członkowskich, przez które przebiega dana międzynarodowa trasa pociągu, i zwraca się do nich o wszystkie konieczne informacje. **Sieć krajowych organów regulacyjnych wydaje również opinię.**

4. Organy regulacyjne, z którymi skonsultowano się zgodnie z przepisami ust. 3, przekazują wszystkie informacje, o które same mogą się zwracać na mocy ich ustawodawstwa krajowego. Informacje takie można wykorzystywać wyłącznie w celu rozpatrywania skargi bądź prowadzenia postępowania, o których mowa w ust. 3.

5. Organ regulacyjny, do którego kierowana jest skarga, bądź, który prowadzi postępowanie z własnej inicjatywy, przekazuje odpowiednie informacje odpowiedzialnemu organowi regulacyjnemu w celu podjęcia przez ten organ działań dotyczących zainteresowanych stron.

6. Państwa członkowskie zapewniają niezwłoczne przekazanie przez któregośkolwiek z wspólnie działających przedstawicieli zarządców infrastruktury, o których mowa w art. 40 ust. 1, wszystkich informacji niezbędnych w celu rozpatrzenia skargi lub przeprowadzenia dochodzenia, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, a o które zwrócił się organ regulacyjny państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę wspólnie działający przedstawiciel. Organ ten ma prawo przekazać takie informacje dotyczące danej międzynarodowej trasy pociągów organom regulacyjnym, o których mowa w ust. 3.

6a. Komisja może z własnej inicjatywy uczestniczyć w działaniach wymienionych w ust. 2–6, o których informuje sieć organów regulacyjnych, o której mowa w ust. 1.

7. ~~Organy regulacyjne opracowują~~ **Sieć organów regulacyjnych ustanowiona zgodnie z ust. 1 opracowuje** wspólne zasady i praktyki dotyczące podejmowania decyzji, do których ~~organy te~~ **organy te** są upoważnione na mocy niniejszej dyrektywy. Komisja może przyjąć ~~i uzupełniać środki wykonawcze określające~~ **i uzupełniać** takie wspólne zasady i praktyki. ~~Środki takie, mające na celu zapewnienie wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach, przyjmuje się jako akty wykonawcze zgodnie z przepisami art. 63 ust. 3 procedurą,~~ **o której mowa w art. 60a.**

~~Organy regulacyjne prowadzą~~ **Sieć organów regulacyjnych prowadzi** również przeglądy decyzji i praktyk stowarzyszeń zarządców infrastruktury, o których mowa w art. 40 ust. 1, które wykonują przepisy niniejszej dyrektywy bądź w inny sposób przyczyniają się do usprawniania międzynarodowych przewozów kolejowych. [Popr. 99]

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 57a

Europejski organ regulacyjny

W oparciu o doświadczenia wynikające z działania sieci krajowych organów regulacyjnych Komisja sporządza, przed... (), wniosek ustawodawczy dotyczący utworzenia europejskiego organu regulacyjnego. Organ ten pełni funkcję kontrolną i arbitrażową w odniesieniu do problemów o charakterze ponadgranicznym i międzynarodowym, jak również funkcję organu odwoławczego w odniesieniu do decyzji krajowych organów regulacyjnych. [Popr. 100]*

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 58

Przepisy niniejszej dyrektywy nie naruszają przepisów dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽¹⁾.

Artykuł 59

Odstępstwa

1. Do dnia 15 marca 2013 r. Irlandia, jako państwo członkowskie położone na wyspie, mające połączenie kolejowe tylko z jednym innym państwem członkowskim, oraz Zjednoczone Królestwo ze względu na Irlandię Północną, na tej samej podstawie

a) nie muszą stosować wymogu powierzenia niezależnemu organowi funkcji wyznaczania sprawiedliwego i niedyskryminującego dostępu do infrastruktury, jak przewidziano w art. 7 ust. 1 akapit pierwszy, w takim zakresie, w jakim artykuł ten zobowiązuje państwa członkowskie do powołania niezależnych organów wykonujących zadania, określonych w art. 7 ust. 2;

b) nie muszą stosować wymogów określonych w art. 27, art. 29 ust. 2, art. 38, 39, 42, art. 46 ust. 4 i 6, art. 47, art. 49 ust. 3, art. 50 - 53, 55 i 56, pod warunkiem, że od decyzji w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury lub pobierania opłat przedsiębiorstwo kolejowe może się odwołać na piśmie do niezależnego organu, który podejmie swoją decyzję w ciągu dwóch miesięcy od złożenia wszystkich odpowiednich informacji i od którego decyzji służy odwołanie do sądu.

2. Jednakże jeżeli więcej niż jedno przedsiębiorstwo kolejowe posiadające licencję zgodnie z art. 17 lub, w przypadku Irlandii i Irlandii Północnej, przedsiębiorstwo kolejowe, które otrzymało w taki sposób licencję gdziekolwiek indziej składa oficjalny wniosek, aby prowadzić konkurencyjne przewozy kolejowe na lub z Irlandii lub Irlandii Północnej, decyzja o możliwości nieprzerwanego stosowania tego wyłączenia jest podejmowana zgodnie z procedurą doradczą określoną w art. 64 ust. 2.

Odstępstw, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się w przypadku gdy przedsiębiorstwo kolejowe wykonujące przewozy kolejowe w Irlandii lub Irlandii Północnej składa oficjalny wniosek, aby prowadzić przewozy kolejowe na lub z terytorium innego państwa członkowskiego z wyjątkiem Irlandii w przypadku przedsiębiorstw kolejowych prowadzących działalność w Irlandii Północnej i Wielkiej Brytanii w przypadku przedsiębiorstw kolejowych prowadzących działalność w Irlandii.

W ciągu jednego roku od otrzymania albo decyzji określonej w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, albo powiadomienia o oficjalnym wniosku, określonego w akapicie drugim niniejszego ustępu, państwo członkowskie lub zainteresowane państwa (Irlandia lub Wielka Brytania w odniesieniu do Irlandii Północnej) wprowadzą ustawodawstwo w celu wykonania artykułów określonych w ust. 1.

(*) **Dwa lata po opublikowaniu niniejszej dyrektywy.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, 30.4.2004, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużane na okresy nie dłuższe niż pięć lat. Nie później niż 12 miesięcy przed datą wygaśnięcia wyłączenia państwa członkowskiego, które samo korzysta z tego wyłączenia, może skierować wniosek do Komisji o przedłużenie wyłączenia. Każdy taki wniosek musi być umotywowany. Komisja sprawdza taki wniosek i podejmuje decyzję zgodnie z procedurą doradczą określoną w art. 64 ust. 2. Ta procedura ma zastosowanie do wszelkich decyzji dotyczących tego wniosku.

Kiedy Komisja będzie podejmować swoją decyzję, weźmie pod uwagę rozwój sytuacji geopolitycznej i rozwój rynku kolejowego w państwie członkowskim, z i do państwa członkowskiego, które złożyło wniosek o przedłużenie wyłączenia.

Artykuł 59a

Artykuł przekazujący uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 60a w odniesieniu do zakresu monitorowania rynku zgodnie z art. 15 ust. 5, niektórych elementów regulaminu sieci zgodnie z art. 27 ust. 2, niektórych zasad pobierania opłat zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5, tymczasowej obniżki opłat za infrastrukturę dla pociągów wyposażonych w europejski system sterowania pociągami zgodnie z art. 32 ust. 3, niektórych elementów planu wydajności zgodnie z art. 35 ust. 2, kryteriów obowiązujących w związku z wymogami dotyczącymi wnioskodawców ubiegających się o dostęp do infrastruktury zgodnie z art. 41 ust. 3, harmonogramu procesu alokacji zgodnie z art. 43 ust. 1, obowiązkowych sprawozdań zgodnie z art. 56a ust. 5 oraz wspólnych zasad i praktyk dotyczących podejmowania decyzji przez organy regulacyjne zgodnie z art. 57 ust. 7. [Popr. 101]

Artykuł 60

Wykonanie przekazanych uprawnień

~~1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 1 akapit drugi, art. 13 ust. 5 akapit drugi, art. 15 ust. 5 akapit drugi, art. 20 akapit trzeci, art. 27 ust. 2, art. 30 ust. 3 akapit drugi, art. 31 ust. 5 akapit drugi, art. 32 ust. 1 akapit trzeci, art. 32 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 43 ust. 1 i art. 56 ust. 8 akapit trzeci powierza się Komisji na czas nieokreślony.~~

~~2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.~~

~~3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 61 i 62. [Popr. 102]~~

Artykuł 60a

Wykonanie przekazania

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 15 ust. 5, art. 27 ust. 2, art. 31 ust. 3 i 5, art. 32 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 41 ust. 3, art. 43 ust. 1, art. 56a ust. 6 i art. 57 ust. 7, powierza się Komisji na okres pięciu lat od ... (*). Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest w sposób dorozumiany odnawiane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwia się temu odnowieniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 16 listopada 2011 r.

3. Przekazanie uprawnień przewidziane w art. 15 ust. 5, art. 27 ust. 2, art. 31 ust. 3 i 5, art. 32 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 41 ust. 3, art. 43 ust. 1, art. 56a ust. 6 i art. 57 ust. 7 może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja ta staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w terminie późniejszym wskazanym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 15 ust. 5, art. 27 ust. 2, art. 31 ust. 3 i 5, art. 32 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 41 ust. 3, art. 43 ust. 1, art. 56a ust. 6 i art. 57 ust. 7 wchodzi w życie tylko wtedy, gdy Parlament Europejski lub Rada nie wyrażą sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od powiadomienia o nim Parlamentu Europejskiego lub Rady bądź jeśli Parlament Europejski i Rada przed upływem tego terminu poinformowały Komisję o tym, że nie wyrażą sprzeciwu. Okres ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady. [Popr. 103]

Artykuł 61

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień przewidziane w art. 60 ust. 1 może zostać odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, informuje drugiego prawodawcę i Komisję najpóźniej miesiąc przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz uzasadnienie tego odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. [Popr. 104]

Artykuł 62

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.

2. Jeżeli po upływie tego terminu ani Parlament Europejski ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski jak i Rada poinformowały Komisję, że podjęły decyzję o niewyrażeniu sprzeciwu, akt delegowany wchodzi w życie z dniem przewidzianym w jego przepisach.

3. Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie. [Popr. 105]

Artykuł 63

Środki wykonawcze

1. Państwa członkowskie mogą zwracać się do Komisji z wszelkimi sprawami dotyczącymi wdrożenia niniejszej dyrektywy. Odpowiednie decyzje są podejmowane zgodnie z procedurą doradczą określoną w art. 64 ust. 2.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Na wniosek państwa członkowskiego **krajowego organu regulacyjnego i innych właściwych organów krajowych** lub z własnej inicjatywy Komisja, w szczególnych przypadkach, bada stosowanie i wprowadzenie postanowień niniejszej dyrektywy. ~~oraz w Krajowe organy regulacyjne prowadzą dostępną dla Komisji Europejskiej bazę danych zawierającą ich projekty decyzji.~~ W ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania takiego wniosku **Komisja Europejska** podejmie decyzję, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 64 ust. 2, czy odnośne środki mogą być w dalszym ciągu stosowane. Komisja informuje o swojej decyzji Parlament Europejski, Radę i państwa członkowskie. [Popr. 106]

~~Bez uszczerbku dla przepisów art. 258 Traktatu każde państwo członkowskie może skierować decyzję Komisji do Rady w terminie jednego miesiąca od daty przyjęcia decyzji. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może w wyjątkowych okolicznościach podjąć odmienną decyzję w okresie jednego miesiąca od daty skierowania decyzji.~~ **Na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja – w konkretnych przypadkach – bada stosowanie i egzekwowanie postanowień niniejszej dyrektywy oraz przyjmuje odnośną decyzję zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 64 ust. 3.** [Popr. 107]

3. **Komisja przyjmuje akty wykonawcze zgodnie z art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 4, art. 14 ust. 2 i art. 17 ust. 5** w celu zapewnienia wykonania niniejszej dyrektywy na jednolitych warunkach. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 64 ust. 3. [Popr. 108]

Artykuł 64

Procedury Komitetu

1. ~~Działania Komisji są wspierane przez Komitet udziela pomocy Komisji.~~ **Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.** [Popr. 109]

2. Gdy dokonuje się odwołania do niniejszego ustępu, zastosowanie mają przepisy ~~art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, zważywszy na jej przepis art. 8.~~ **art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.** [Popr. 110]

3. ~~W przypadku odniesienia do~~ **Gdy dokonuje się odwołania do** niniejszego ustępu, **zastosowanie mają** stosuje się przepisy ~~art. 5 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem art. 8 tej decyzji.~~ **art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.** [Popr. 111]

Artykuł 65

Sprawozdanie

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z wykonania rozdziału II.

Sprawozdanie to zawiera również ocenę rynku, w tym stanu przygotowań do dalszego otwarcia rynku usług kolejowych. W sprawozdaniu tym Komisja dokona także analizy różnych modeli organizacji tego rynku oraz skutków niniejszej dyrektywy dla umów o świadczenie usług publicznych i ich finansowania. Komisja bierze przy tym także pod uwagę wykonanie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz istotne różnice pomiędzy państwami członkowskimi (zageszczenie sieci dróg, liczba pasażerów, średni dystans podróży). W sprawozdaniu tym Komisja, w razie potrzeby, proponuje środki uzupełniające mające na celu ułatwienie takiego otwarcia i dokona oceny skutków takich środków.

Środa, 16 listopada 2011 r.

Artykuł 66

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. [...] i załączników [...] do dnia (*)~~...~~[†]. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. **[Popr. 112]**

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Obowiązki w zakresie transpozycji i wdrażania niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do Cypru i Malty, tak długo jak na ich terytorium nie powstanie system kolei.

Artykuł 67

Uchylenie

Dyrektywy 91/440/EWG, 95/18/WE i 2001/14/WE zmienione dyrektywami wymienionymi w załączniku XI część A tracą moc od dnia [...] r., bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw wymienionych w załączniku XI część B.

Odniesienia do uchylonych dyrektyw należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XII.

Artykuł 68

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły [...] i załączniki [...] stosuje się od dnia [...].

Artykuł 69

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono dnia [...]

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) w terminie 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 16 listopada 2011 r.

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz pozycji infrastruktury kolejowej

W skład infrastruktury wchodzi następujące pozycje, pod warunkiem, że tworzą część nawierzchni kolejowej, łącznie z bocznkami, lecz bez linii znajdujących się w warsztatach naprawczych taboru kolejowego, zajezdniach i lokomotywniach, oraz prywatne linie kolejowe miejscowe i bocznicze:

- powierzchnia gruntów;
- tory i podtorze, w szczególności nasypy, przekopy, systemy kanałów odwadniających i rowów, rowy murowane, przepusty, ściany osłonowe, roślinność posadzona w celu ochrony zboczy itd.; perony pasażerskie i towarowe; drogi i przejścia równoległe; mury ogradzające, żywopłoty, ogrodzenia; pasy przeciwpożarowe; aparatura do punktów grzewczych; skrzyżowania itd.; osłony przeciwsłoneczne;
- obiekty inżynieryjne: mosty, przepusty i inne wiadukty, tunele, pokryte przekopy i inne przejścia podziemne; mury oporowe i budowle służące ochronie przed lawinami oraz spadającymi skałami itd.;
- przejazdy kolejowe, w tym urządzenia służące zapewnieniu bezpieczeństwa ruchu drogowego;
- nadbudowy, w tym tory, szyny z rowkiem, i szyny prowadzące; podkłady kolejowe i wiązania wzdłużne, drobny osprzęt nawierzchni kolejowej, podsypka, w tym odpryski skalne i piasek; punkty, skrzyżowania itd.; obrotnice i przesuwnice (z wyjątkiem zastrzeżonych wyłącznie dla lokomotyw);
- drogi dojazdowe dla pasażerów i towarów, w tym **dostęp dla pieszych i drogi dostępu; [Popr. 113]**
- urządzenia zabezpieczające, sygnalizacyjne i łącznościowe na szlaku, w stacjach i stacjach rozrządowych, w tym urządzenia służące do wytwarzania, przetwarzania i dystrybucji prądu elektrycznego do celów sygnalizacji i łączności; budynki, w których takie urządzenia lub instalacje się znajdują; hamulce torowe;
- urządzenia sygnalizacyjne świetlne do celów ruchu kolejowego i bezpieczeństwa;
- urządzenia przetwarzania i rozdziału energii elektrycznej dla potrzeb transportu: podstacje, kable zasilające między podstacjami i przewodami jezdnymi, zawieszenia łańcuchowe sieci trakcyjnej; trzecia szyna z podporami;
- budynki wykorzystywane przez dział infrastruktury.

ZAŁĄCZNIK II

Podstawowe funkcje zarządcy infrastruktury

~~(o których mowa w art. 7)~~

Wykaz podstawowych funkcji określonych w art. 7:

~~podejmowanie decyzji dotyczących przydzielania tras pociągów, w tym zarówno określanie, jak i ocena dostępności, a także przydzielanie poszczególnych tras pociągów,~~

~~podejmowanie decyzji dotyczących pobierania opłat za infrastrukturę, w tym ustalanie i ściąganie opłat. [Popr. 114]~~

Środa, 16 listopada 2011 r.

ZAŁĄCZNIK III

Usługi, które mają być świadczone na rzecz przedsiębiorstw kolejowych

(o których mowa w art. 13)

1. Minimalny pakiet dostępu obejmuje:

- a) realizację wniosków o alokację zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej;
- b) uprawnienie do użytkowania infrastruktury, która jest przyznana;
- c) korzystanie z punktów i węzłów kolejowych;
- d) sterowanie ruchem pociągów, w tym sygnalizację, kontrolę, odprawianie i łączność, oraz dostarczanie informacji o ruchu pociągów;
- e) korzystanie z urządzeń zasilania w prąd trakcyjny, jeżeli są one dostępne;
- f) ~~urządzenia zaopatrzenia w paliwo, jeśli są dostępne;~~
- g) wszystkie pozostałe informacje wymagane do wdrożenia lub prowadzenia przewozów, dla których została przyznana zdolność przepustowa.

2. Dostęp przyznaje się również do ~~następujących~~ obiektów infrastruktury usługowej, **jeśli istnieją, oraz do i dostarczania usług ~~dostarczanych w tych następujących~~ obiektach:**

- a) stacje pasażerskie, ich budynki i inne urządzenia, w tym ~~informacja~~ **usługi informacyjne** dla podróżnych i ~~sprzedaż~~ **dogodna wspólna lokalizacja dla usług sprzedaży** biletów;
- b) terminale towarowe;
- c) stacje rozrządowe;
- d) urządzenia do formowania składów pociągów;
- e) tory postojowe;
- f) utrzymanie i inne urządzenia techniczne;
- g) kolejowe urządzenia portowe;
- h) instalacje pomocnicze, w tym urządzenia do przeciągania wagonów;
- ha) **urządzenia zaopatrzenia w paliwo i dostawa paliwa za pośrednictwem tych urządzeń, za którą opłaty są podawane na fakturach oddzielnie od opłat za użytkowanie urządzeń zaopatrzenia w paliwo.**

3. Usługi dodatkowe mogą obejmować:

- a) prąd trakcyjny, ~~za który~~ **którego dostawcę przedsiębiorstwo kolejowe może wybierać według własnego uznania; w przypadku gdy dostawca prądu trakcyjnego jest jednocześnie operatorem obiektu,** opłaty ~~za prąd trakcyjny~~ **są** podawane na fakturach oddzielnie od opłat za użytkowanie urządzeń zasilania w prąd trakcyjny;

Środa, 16 listopada 2011 r.

aa) sprawiedliwe dla wszystkich operatorów warunki i ceny korzystania z zasilania i linii przesyłowych;

b) podgrzewanie składów pociągów pasażerskich;

c) ~~dostawę paliwa, za które opłaty są podawane na fakturach oddzielnie od opłat za użytkowanie urządzeń zaopatrzenia w paliwo;~~**[Popr. 115 i 165]**

d) kontrakty dopasowane do indywidualnych potrzeb klienta na:

- sprawowanie kontroli nad transportem ładunków niebezpiecznych,
- udzielanie pomocy w prowadzeniu pociągów nadzwyczajnych.

4. Usługi pomocnicze mogą obejmować:

- a) dostęp do sieci telekomunikacyjnych;
- b) dostarczanie uzupełniających informacji;
- c) kontrolę techniczną taboru.

ZAŁĄCZNIK IV

Informacje do celów monitorowania rynku kolejowego

(o których mowa w art. 15)

1. Zmiany wyników transportu kolejowego i rekompensat z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej:

	2007	zmiana w stosunku do roku poprzedniego (w %)	2008	zmiana w stosunku do roku poprzedniego (w %)
Przewozy towarów ogółem (w tkm ⁽¹⁾)				
Międzynarodowe przewozy towarów				
Tranzyt towarów				
Krajowe przewozy towarów				
Przewozy pasażerskie ogółem (w pkm ⁽²⁾)				
Międzynarodowe przewozy pasażerskie				
Tranzyt pasażerski				
Krajowe przewozy pasażerskie				
W tym w ramach OUP				
Rekompensaty wypłacone z tytułu OUP (EUR)				

⁽¹⁾ Tonokilometr.

⁽²⁾ Pasażerokilometr.

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Udział przedsiębiorstw kolejowych w wynikach sektora transportowego ogółem na koniec 2008 r. (z wyszczególnieniem przedsiębiorstw kolejowych, których udziały w tkm/pkm ≥ 1 %):

Przedsiębiorstwa kolejowe (PRZEWOZY TOWARÓW)	Udział (% tkm)	Udziały rynkowe nowych przedsiębiorstw ogółem
Przedsiębiorstwa kolejowe (PRZEWOZY PASAŻERSKIE)	Udział (% pkm)	Udziały rynkowe nowych przedsiębiorstw ogółem

3. Organy regulacyjne

	Ubiegły rok	Rok poprzedni
Liczba pracowników zajmujących się sprawami regulacyjnymi dotyczącymi dostępu do rynku kolejowego:		
Liczba rozpatrzonych skarg:		
Liczba przeprowadzonych postępowań wszczętych z urzędu:		
Liczba podjętych decyzji dotyczących skarg:		
Liczba podjętych decyzji dotyczących postępowań wszczętych z urzędu:		

4. Wydane w ubiegłym roku akty prawa krajowego i akty regulacyjne istotne dla transportu kolejowego.
5. Istotne zmiany dotyczące restrukturyzacji zasiedziały przedsiębiorstw kolejowych oraz przyjęcia/realizacji krajowych strategii na rzecz transportu w ciągu ubiegłego roku.
6. Istotne inicjatywy/działania w zakresie szkoleń podjęte w danym państwie w ubiegłym roku.
7. Stan zatrudnienia w przedsiębiorstwach kolejowych i u zarządców infrastruktury na koniec ubiegłego roku

Liczba pracowników przedsiębiorstw kolejowych ogółem	
— w tym maszyniści	
— w tym pozostały personel przemieszczający się, wykonujący pracę na terenie więcej niż jednego państwa	
Liczba pracowników zarządców infrastruktury ogółem	
Pozostali pracownicy, w tym pracownicy kolejowych przedsiębiorstw usługowych (np. zakładów utrzymania taboru, operatorów terminali, firm szkoleniowych, spółek wynajmujących drużyny trakcyjne do obsługi pociągów, spółek zapewniających dostawy energii)	

Środa, 16 listopada 2011 r.

8. Status wieloletnich umów w zakresie zarządzania infrastrukturą obowiązujących w ubiegłym roku

Zarządca infrastruktury	Długość sieci objętej umową	Ramy czasowe umowy, poczynając od [data]	Czy uzgodniono definicję wskaźników wyników (T/N) Jeśli tak, należy ją podać.	Rekompensaty wypłacone ogółem (EUR/rok)	

9. Wydatki na infrastrukturę (sieć konwencjonalna i sieć kolei dużej prędkości):

	Utrzymanie	Remonty	Rozbudowa
Linie konwencjonalne – ubiegły rok (EUR)			
(km objęte pracami)			
Prognoza na rok bieżący (EUR)			
(km objęte pracami)			
Linie kolei dużej prędkości – ubiegły rok (EUR)			
(km objęte pracami)			
Prognoza na rok bieżący (EUR)			
(km objęte pracami)			

10. Szacunkowa wartość zaległych prac w zakresie utrzymania infrastruktury na koniec ubiegłego roku.

Linie konwencjonalne – ubiegły rok (EUR)	
(km, które należy objąć pracami)	
Linie kolei dużej prędkości – ubiegły rok (EUR)	
(km, które należy objąć pracami)	

11. Inwestycje w sieć kolei dużej prędkości:

Linie	Km linii oddanych do użytku w ubiegłym roku	Km linii oddawanych do użytku w konwencjonalnej perspektywie planowania (10/20 lat)

Środa, 16 listopada 2011 r.

12. Długość sieci kolejowej na koniec ubiegłego roku:

Linie konwencjonalne (km)	
Linie kolei dużej prędkości (km)	

13. Opłaty za dostęp do infrastruktury w ubiegłym roku

Kategoria pociągu	Średnia opłata w EUR/pociągokilometr, bez uwzględnienia kosztu zużytej energii elektrycznej
Pociąg towarowy o masie 1 000 ton brutto	
Dalekobieżny pociąg osobowy o masie 500 ton brutto	
Podmiejski pociąg osobowy o masie 140 ton brutto	

14. Obecność sytemu opartego na wynikach utworzonego zgodnie z przepisami art. 35 niniejszej dyrektywy (w przypadku odpowiedzi pozytywnej, należy podać jego najważniejsze cechy).

15. Liczba ważnych licencji wydanych przez właściwy organ krajowy

	Ważne licencje na dzień 31 grudnia ubiegłego roku	Licencje cofnięte	Nowe licencje	Ważne licencje na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego ubiegły rok
Ogółem				
w tym				
— dla transportu towarów				
— dla transportu pasażerskiego				

16. Status wdrożenia europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym.

16a. Incydenty, wypadki i poważne wypadki zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE, do których doszło w ubiegłym roku. [Popr. 116]

17. Inne istotne sprawy

ZALĄCZNIK V

Zdolność finansowa

(o której mowa w art. 20)

1. ~~Zdolność finansowa będzie weryfikowana na podstawie rocznych sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa kolejowego, a w przypadku gdy przedsiębiorstwo nie może przedstawić rocznych sprawozdań finansowych na podstawie rocznego bilansu. Wymagane jest przedstawienie szczegółowych danych, w szczególności w następujących sprawach:~~

- ~~a) dostępne fundusze, w tym saldo rachunku bankowego, zabezpieczone przekroczenie stanu konta i pożyczki;~~
- ~~b) fundusze i aktywa dostępne jako zabezpieczenie;~~
- ~~c) kapitał obrotowy;~~

Środa, 16 listopada 2011 r.

- d) istotne koszty, łącznie z kosztem zakupu na rachunek pojazdów, terenów, budynków, instalacji i taboru kolejowego;
 - e) obciążenia na aktywach przedsiębiorstwa.
2. W szczególności przedsiębiorstwo ubiegające się o licencję nie posiada zdolności finansowej, jeśli w związku ze swoją działalnością zalega z zapłatą podatków lub składek na ubezpieczenia społeczne.
3. Organy mogą w szczególności zażądać przedstawienia sprawozdania z audytu oraz odpowiednich dokumentów z banku, powszechnej kasy oszczędnościowej, od księgowego lub audytora. Dokumenty te muszą zawierać informacje dotyczące kwestii określonych w pkt 1. [Popr. 117]

ZAŁĄCZNIK VI

Treść regulaminu sieci

(o której mowa w art. 27)

~~Regulamin~~ **Poszczególne części regulaminu** sieci określony ~~określony~~ **określonego** w art. 27 ~~zawiera~~ **zawierają** następujące informacje: [Popr. 118]

1. Część przedstawiającą charakter infrastruktury, która jest udostępniana przedsiębiorstwom kolejowym, oraz warunki dostępu do niej. Informacje w tej części są zgodne z rejestrami infrastruktury, które mają być publikowane zgodnie z przepisami art. 35 dyrektywy 2008/57/WE, lub odnoszą się do tych rejestrów. [Popr. 119]
2. Część na temat zasad pobierania opłat i taryf. ~~Zawiera ona~~ **zawiera** odpowiednie szczegóły systemu pobierania opłat, jak również wystarczające informacje dotyczące opłat, a także inne informacje dotyczące usług wymienionych w załączniku III, które są świadczone tylko przez jednego usługodawcę. Podaje ona szczegółowo metodykę, zasady, jeśli to właściwe, stosowane skale przy zastosowaniu art. ~~31 do 36~~ **art. 31 ust. 4 i 5 do art. 36** w odniesieniu do kosztów i opłat. Zawiera informacje na temat zmian opłat, w sprawie których już podjęto decyzję lub przewidywanych w ciągu najbliższych pięciu lat. [Popr. 120]
3. Część na temat zasad i kryteriów alokacji zdolności przepustowej ~~zawiera~~ **zawiera** ogólną charakterystykę zdolności przepustowej infrastruktury, która jest udostępniana przedsiębiorstwom kolejowym, i wszelkie ograniczenia związane z jej wykorzystywaniem, w tym prawdopodobne wymagania zdolności przepustowej w zakresie utrzymania. Określa ona także procedury i ostateczne terminy, które dotyczą procesu alokacji zdolności przepustowej infrastruktury. Zawiera określone kryteria, które są wykorzystywane w trakcie tego procesu, w szczególności: [Popr. 121]
 - a) procedury, zgodnie z którymi wnioskodawcy mogą występować o uzyskanie zdolności przepustowej od zarządcy infrastruktury;
 - b) wymagania obowiązujące wnioskodawców;
 - c) harmonogram składania wniosków i procesów alokacji oraz procedury, których się przestrzega w celu występowania o informacje na temat rozkładów jazdy zgodnie z przepisami art. 45 ust. 4;
 - d) zasady regulujące proces koordynacji i system rozstrzygania sporów udostępniany w ramach tego procesu;
 - e) procedury, których się przestrzega i stosowane kryteria wówczas, gdy infrastruktura jest zatłoczona;
 - f) szczegóły ograniczeń w korzystaniu z infrastruktury;
 - g) warunki, za pomocą których uwzględnia się poprzednie wielkości wykorzystywania zdolności przepustowej przy wyznaczaniu priorytetów do procesu alokacji.

Wyszczególnia ona środki podejmowane, żeby zapewnić właściwe traktowanie przewozów towarów, przewozów międzynarodowych i wniosków podlegających procedurze dla wniosków składanych ad hoc. Zawiera wzór formularza wniosku o przyznanie zdolności przepustowej. Zarządca infrastruktury publikuje również szczegółowe informacje dotyczące procedur alokacji dla międzynarodowych tras pociągów.

Środa, 16 listopada 2011 r.

4. Część dotycząca informacji odnośnie do wniosku o wydanie licencji, o której mowa w art. 25, oraz certyfikatów bezpieczeństwa wydawanych zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE (*).
5. Część dotycząca informacji odnośnie do procedur rozstrzygania sporów i apelacji w zakresie spraw związanych z dostępem do infrastruktury kolejowej i przewozów oraz planu wydajności, o którym mowa w art. 35. [Popr. 122]
6. Część dotycząca dostępu do obiektów infrastruktury usługowej i opłat za korzystanie z obiektów infrastruktury usługowej, o których mowa w załączniku III. Operatorzy obiektów infrastruktury usługowej, które nie znajdują się pod kontrolą zarządcy infrastruktury, przedstawiają informacje o opłatach pobieranych za uzyskanie dostępu do danego obiektu oraz za świadczenie usług, jak również informacje o technicznych warunkach dostępu, które uwzględnia się w regulaminie sieci. [Popr. 123]
7. Wzór umowy służący zawieraniu umów ramowych między zarządcą infrastruktury a wnioskodawcą zgodnie z art. 42 niniejszej dyrektywy. [Popr. 124]

(*) Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44.

ZAŁĄCZNIK VII

Podstawowe zasady i parametry umów między właściwymi organami i zarządcami infrastruktury

(o których mowa w art. 30)

Umowa zawiera uszczegółowienie art. 30, w tym:

1. zakres umowy odnośnie do infrastruktury i obiektów infrastruktury usługowej o strukturze zgodnej z załącznikiem III. Obejmuje wszystkie aspekty ~~rozwoju infrastruktury, w tym utrzymanie i remonty~~ **utrzymania i remontów** eksploatowanej już infrastruktury. Budowę nowej infrastruktury można uwzględnić jako oddzielny punkt;
2. struktura uzgodnionych płatności, **w tym orientacyjne prognozy ich przewidywanego poziomu**, alokowanych do usług w zakresie infrastruktury wymienionych w załączniku III, do utrzymania, **w tym remontów i modernizacji**, ~~do budowy nowej infrastruktury~~ oraz do likwidowania obecnych zaległości w zakresie utrzymania; **płatności przeznaczone na nową infrastrukturę można uwzględnić jako oddzielny punkt**;
3. wyniki gospodarcze ukierunkowane na użytkownika w formie wskaźników i kryteriów jakości obejmujących:
 - a) parametry eksploatacyjne pociągów i poziom zadowolenia klienta, **zwłaszcza wpływ jakości infrastruktury na niezawodność pociągów**,
 - b) przepustowość sieci **i dostępność infrastruktury**,
 - c) zarządzanie majątkiem,
 - d) wielkość działań,
 - e) poziom bezpieczeństwa,
 - f) ochronę środowiska;
4. wielkość potencjalnych zaległości w zakresie utrzymania, środki przeznaczone na ich likwidację oraz składniki majątki, które będą stopniowo wycofywane z eksploatacji, a co za tym idzie będą powodować inny ruch kapitału;
5. zachęty zgodnie z art. 30 ust. 1;
6. minimalne obowiązki zarządcy infrastruktury w zakresie sprawozdawczości, dotyczące treści i częstotliwości sprawozdań, w tym informacje, które należy publikować co roku;

Środa, 16 listopada 2011 r.

7. mechanizm zapewniający przekazywanie istotnej części redukcji kosztów użytkownikom w formie obniżonego poziomu opłat **zgodnie z wymogami art. 30 ust. 1, nie zagrażając równowadze rachunków zarządcy infrastruktury, stosownie do wymagań art. 8 ust. 4;**
8. uzgodniony okres obowiązywania umowy zsynchronizowany i zgodny z okresem obowiązywania planu prowadzenia działalności gospodarczej, koncesji lub licencji danego zarządcy infrastruktury oraz z ramami pobierania opłat i przepisami określonymi przez państwo;
9. przepisy dotyczące postępowania w przypadku poważnych zakłóceń przewozów lub sytuacji nadzwyczajnych, ~~z uwzględnieniem minimalnego poziomu obsługi na wypadek ewentualnych strajków~~, oraz wcześniejszego rozwiązania umowy i **terminowego** powiadamiania użytkowników; **[Popr. 125]**
10. działania naprawcze podejmowane w przypadku gdy jedna ze stron naruszyła swoje zobowiązania umowne; powyższe obejmuje warunki i procedury renegotjacji oraz wcześniejszego rozwiązania umowy z uwzględnieniem roli organu regulacyjnego.

ZAŁĄCZNIK VIII

Wymogi odnośnie do kosztów i opłat dotyczących infrastruktury kolejowej

(o których mowa w art. 31 ust. 3 i 5, art. 32 ust. 1 i 3 oraz art. 35)

1. Koszty bezpośrednie przewozów pociągami, o których mowa w art. 31 ust. 3, dotyczące zużycia infrastruktury, nie obejmują następujących pozycji:
 - a) koszty ogólne rozkładające się na całą sieć, ~~w tym wynagrodzenia i emerytury;~~
 - b) odsetki należne od kapitału;
 - c) ~~ponad jedną dziesiątą kosztów związanych z układaniem rozkładu jazdy, przydzielaniem tras pociągów, kierowaniem ruchem pociągów, odprawianiem i sygnalizacją ruchu pociągów;~~
 - d) amortyzacja urządzeń do podawania informacji, łączności i telekomunikacji;
 - e) koszty związane z gospodarką nieruchomościami, w szczególności nabywaniem, zbywaniem, rozbiórką, dekontaminacją, rekultywacją lub dzierżawą gruntu lub innych środków trwałych;
 - f) ~~usługi socjalne, szkoły, przedszkola, restauracje;~~ **[Popr. 126]**
 - g) koszty związane z przypadkami działania siły wyższej, wypadkami, zakłóceniami przewozów.

W przypadku gdy koszty bezpośrednio przekroczą średnio dla całej sieci 35 % średnich kosztów utrzymania sieci, zarządzania nią i jej remontów obliczanych na podstawie wykonanych pociągokilometrów, zarządca infrastruktury przedstawia organowi regulacyjnemu szczegółowe uzasadnienie dotyczące takich okoliczności. Obliczane w tym celu średnie koszty nie uwzględniają składników kosztów, o których mowa w ppkt e), f) lub g).

2. Opłaty różnicowane w zależności od powodowanego hałasu, o których mowa w art. 31 ust. 5, spełniają poniższe wymogi:
 - a) Opłatę różnicuje się, aby odzwierciedlała skład pociągu zestawionego z pojazdów nieprzekraczających dopuszczalnych poziomów hałasu określonych w decyzji Komisji 2006/66/WE z dnia 23 grudnia 2005 r. dotycząca technicznej specyfikacji dla interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu tabor kolejowy – hałas transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych ⁽¹⁾ (TSI Hałas).
 - b) Wagony towarowe traktuje się priorytetowo.
 - c) Różnicowanie według poziomów hałasu powodowanego przez wagony towarowe umożliwi zwrot w rozsądnym czasie inwestycji polegającej na wyposażeniu wagonów w najbardziej efektywny pod względem ekonomicznym i dostępny system hamowania o niskim poziomie hałasu.

⁽¹⁾ OJ L 37 z 8.2.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

d) Ponadto można uwzględnić takie elementy zróżnicowania opłat jak:

- i) pora emisji hałasu, szczególnie noc;
- ii) skład pociągu mający wpływ na poziom emisji hałasu;
- iii) podatność obszaru, którego dotyczą emisje lokalne;
- iv) dodatkowe kategorie emisji hałasu znacznie niższe niż kategoria, o której mowa w ppkt a).

3. ~~Zarządca~~ **Zarządca infrastruktury wyodrębnia jednolite segmenty rynku i odpowiadające im podwyżki w rozumieniu art. 32 ust. 1 na podstawie badania rynku i po konsultacjach z wnioskodawcami. Z wyjątkiem przewozów, o których mowa w art. 32 ust. 1a, zarządca** infrastruktury wykazuje organowi regulacyjnemu, że dana usługa kolejowa może pokryć płatności podwyżek zgodnie z art. 32 ust. 1, ~~przy czym każdy z rodzajów przewozów wymienionych w poszczególnych punktach poniżej należy do innego segmentu rynku. W razie wprowadzenia podwyżek przez zarządcę infrastruktury, sporządza on listę segmentów rynku, w przypadku których organ regulacyjny udziela wcześniejszej zgody.~~

- a) ~~Przewozy pasażerskie / przewozy towarowe;~~
- b) ~~Pociągi przewożące ładunki niebezpieczne / a pozostałe pociągi towarowe;~~
- c) ~~Przewozy krajowe / przewozy międzynarodowe;~~
- d) ~~Transport kombinowany / bezpośrednie połączenia kolejowe;~~
- e) ~~Miejskie lub regionalne przewozy pasażerskie / międzymiastowe przewozy pasażerskie;~~
- f) ~~Pociągi rozkładowe bezpośrednie / pociągi przewożące ładunki rozproszone;~~
- g) ~~Regularne przewozy kolejowe / nieregularne przewozy kolejowe;~~**[Popr. 127]**

4. Plan wydajności, o którym mowa w art. 35, opiera się na następujących podstawowych zasadach:

- a) ~~Aby osiągnąć uzgodniony poziom jakości usług i nie stworzyć zagrożenia dla rentowności usługi, po zatwierdzeniu przez organ regulacyjny zarządca infrastruktury uzgadnia z wnioskodawcami podstawowe parametry planu wydajności, w szczególności wielkość opóźnień, płatności należne na podstawie planu wydajności dla pojedynczych i dla wszystkich pociągów uruchamianych przez przedsiębiorstwo kolejowe w danym okresie;~~**[Popr. 128]**
- b) ~~Co najmniej pięć dni przed uruchomieniem pociągu zarządca infrastruktury przekazuje przedsiębiorstwom kolejowym rozkład jazdy, na podstawie którego będą obliczane opóźnienia;~~**[Popr. 129]**
- c) Wszystkie opóźnienia klasyfikuje się zgodnie z poniższymi kategoriami i podkategoriami opóźnień:
 - 1. Zarządzanie działaniami/planowaniem, za które jest odpowiedzialny zarządca infrastruktury
 - 1.1. Opracowanie rozkładu jazdy
 - 1.2. Zestawianie pociągu
 - 1.3. Błędy w zakresie procedury operacyjnej
 - 1.4. Niewłaściwe stosowanie zasad pierwszeństwa
 - 1.5. Personel
 - 1.6. Pozostałe przyczyny

Środa, 16 listopada 2011 r.

2. Instalacje infrastruktury, za której jest odpowiedzialny zarządca infrastruktury
 - 2.1. Instalacje sygnalizacyjne
 - 2.2. Instalacje sygnalizacyjne na przejazdach
 - 2.3. Instalacje telekomunikacyjne
 - 2.4. Urządzenia sieci trakcyjnej
 - 2.5. Tory
 - 2.6. Obiekty
 - 2.7. Personel
 - 2.8. Pozostałe przyczyny
3. Sprawy budowlane, za które jest odpowiedzialny zarządca infrastruktury
 - 3.1. Planowane roboty budowlane
 - 3.2. Nieprawidłowości w zakresie wykonania robót budowlanych
 - 3.3. Ograniczenie prędkości z powodu usterek torów
 - 3.4. Pozostałe przyczyny
4. Przyczyny, za które są odpowiedzialni inni zarządcy infrastruktury
 - 4.1. Spowodowane przez poprzedniego zarządcę infrastruktury
 - 4.2. Spowodowane przez następnego zarządcę infrastruktury
5. Przyczyny ekonomiczne, za które jest odpowiedzialne przedsiębiorstwo kolejowe
 - 5.1. Przekroczenie czasu postoju
 - 5.2. Wniosek przedsiębiorstwa kolejowego
 - 5.3. Czynności załadunkowe
 - 5.4. Nieprawidłowości w zakresie załadunku
 - 5.5. Techniczne przygotowanie pociągu
 - 5.6. Personel
 - 5.7. Pozostałe przyczyny
6. Tabor, za który jest odpowiedzialne przedsiębiorstwo kolejowe
 - 6.1. Planowanie harmonogramu przewozów/ponowne planowanie harmonogramu przewozów
 - 6.2. Formowanie pociągu przez przedsiębiorstwo kolejowe
 - 6.3. Problemy mające wpływ na wagowy osobowe (przewozy pasażerskie)

Środa, 16 listopada 2011 r.

- 6.4. Problemy mające wpływ na wagony towarowe (przewozy towarów)
- 6.5. Problemy mające wpływ na wagony osobowe, lokomotywy i autobusy szynowe
- 6.6. Personel
- 6.7. Pozostałe przyczyny
- 7. Przyczyny, za które są odpowiedzialne inne przedsiębiorstwa kolejowe
 - 7.1. Spowodowane przez następne przedsiębiorstwo kolejowe
 - 7.2. Spowodowane przez poprzednie przedsiębiorstwo kolejowe
- 8. Przyczyny zewnętrzne, za które nie są odpowiedzialni ani zarządca infrastruktury, ani przedsiębiorstwo kolejowe
 - 8.1. Strajk
 - 8.2. Formalności administracyjne
 - 8.3. Czynniki zewnętrzne
 - 8.4. Skutki działania czynników klimatycznych i przyczyn naturalnych
 - 8.5. Opóźnienia spowodowane czynnikami zewnętrznymi w sąsiedniej sieci
 - 8.6. Pozostałe przyczyny
- 9. Przyczyny wtórne, za które nie są odpowiedzialni ani zarządca infrastruktury, ani przedsiębiorstwo kolejowe
 - 9.1. Niebezpieczne zdarzenia, wypadki i zagrożenia
 - 9.2. Zajętość torów spowodowana opóźnieniem tego samego pociągu
 - 9.3. Zajętość torów spowodowana opóźnieniem innego pociągu
 - 9.4. Cykl przewozowy
 - 9.5. Skomunikowanie
 - 9.6. Konieczne jest dalsze rozpoznanie
- d) Jeśli jest to możliwe, opóźnienia przypisuje się jednej organizacji, uwzględniając zarówno odpowiedzialność za spowodowanie zakłócenia, jak i zdolność do przywrócenia normalnych warunków ruchu.
- e) Kalkulacje płatności uwzględniają średnie opóźnienie przewozów kolejowych o podobnych wymogach odnośnie do punktualności.
- f) Zarządca infrastruktury przekazuje przedsiębiorstwom kolejowym w najkrótszym możliwym terminie kalkulacje płatności należnych w ramach planu wydajności. Kalkulacja obejmuje wszystkie opóźnione przewozy kolejowe w okresie nie dłuższym niż jeden miesiąc.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- g) ~~Bez uszczerbku dla istniejących procedur odwoławczych i przepisów art. 50, w przypadku sporów dotyczących planu wydajności udostępnia się system rozwiązywania sporów w celu natychmiastowego rozwiązywania takich sporów. Jeżeli ten system jest stosowany, decyzje podejmuje się w terminie ograniczonym do dziesięciu dni roboczych.~~**[Popr. 130]**
- h) ~~Raz do roku zarządca infrastruktury publikuje średni roczny poziom jakości usług osiągnięty przez przedsiębiorstwa kolejowe w oparciu o główne parametry uzgodnione w ramach planu wydajności.~~**[Popr. 131]**
5. Tymczasową obniżkę opłat za infrastrukturę dla pociągów wyposażonych w europejski system sterowania pociągiem, o której mowa w art. 32 ust. 3, ustala się w następujący sposób:

Dla przewozów towarów:

Rok	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Obniżka	5 % 20 %	5 % 20 %	5 % 20 %	5 % 15 %	5 % 10 %	5 % 8 %	4 % 6 %	3 % 4 %	2 % 3 %	1 % 3 %

Dla przewozów pasażerów:

Rok	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Obniżka	10 %	10 %	10 %	10 %	10 %	5 % 8 %	5 % 6 %	5 %	5 % 4 %	5 % 2 %

[Popr. 132]

ZAŁĄCZNIK IX

Harmonogram procesu alokacji

(o którym mowa w art. 43)

- Obowiązujący rozkład jazdy ustala się jeden raz w roku kalendarzowym.
- Zmiana obowiązującego rozkładu jazdy ma miejsce o północy w drugą sobotę grudnia. Gdy zmiana lub dostosowanie odbywa się po zimie, w szczególności ze względu na konieczność uwzględnienia zmian regionalnych rozkładów jazdy dla ruchu pasażerskiego, tam gdzie sytuacja tego wymaga, odbywa się o północy w drugą sobotę czerwca oraz w wymaganych innych odstępach czasu w terminach położonych między tymi dwiema datami. Zarządcy infrastruktury mogą uzgodnić inne daty i w takim przypadku informują o tym Komisję, jeżeli może to naruszyć ruch międzynarodowy.
- Ostateczny termin otrzymania wniosków o alokację zdolności przepustowej, które mają być włączone do obowiązującego rozkładu jazdy, jest nie dłuższy niż 12 miesięcy przed wejściem w życie obowiązującego rozkładu jazdy.
- Nie później niż na 11 miesięcy przed wejściem w życie obowiązującego rozkładu jazdy zarządcy infrastruktury zapewniają, żeby wstępne trasy pociągów międzynarodowych zostały ustalone we współpracy z innymi odpowiednimi zarządcami infrastruktury. Zarządcy infrastruktury zapewniają, żeby, na ile to możliwe, zostały one utrzymane w dalszych procesach.
- Nie później niż cztery miesiące po ostatecznym terminie składania ofert przez wnioskodawców zarządcy infrastruktury opracowują projekty rozkładu jazdy.

Środa, 16 listopada 2011 r.

ZAŁĄCZNIK X

Sprawozdania obowiązkowe przedkładane organowi regulacyjnemu

(o których mowa w art. 56 ust. 8)

Sprawozdania obowiązkowe przedkładane organowi regulacyjnemu zgodnie z art. 56 ust. 8 zawierają co najmniej następujące elementy:

1. Rozdział rachunkowości

Sprawozdania obowiązkowe przedkładane przez zarządców infrastruktury i wszystkie przedsiębiorstwa bądź inne podmioty wykonujące lub łączące różne rodzaje przewozów kolejowych lub otrzymujące fundusze publiczne:

- a) uwzględniają oddzielne rachunki zysków i strat oraz bilanse dla działalności w zakresie przewozów towarów, przewozów pasażerów oraz zarządzania infrastrukturą;
- b) podają szczegółowe informacje dotyczące poszczególnych źródeł i wykorzystania funduszy publicznych i innych form rekompensat w przejrzysty i wyczerpujący sposób; powyższe informacje obejmują szczegółowy przegląd przepływów gotówkowych przedsiębiorstw, aby ustalić, jak wykorzystano fundusze publiczne i inne formy rekompensat;
- c) uwzględniają kategorie kosztów i zysków umożliwiające ustalenie, czy miało miejsce subsydiowanie skrośne różnych działań, zgodnie z wymogami organu regulacyjnego; **określonymi w art. 6 i jeśli organ regulacyjny uzna to za konieczne i proporcjonalne; [Popr. 133]**
- d) zawierają wystarczająco szczegółowe informacje uznane przez organ regulacyjny za konieczne i proporcjonalne;
- e) są opatrzone dokumentem, w którym określono metodykę stosowaną w celu alokacji kosztów do różnych działań.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo podlegające regulacji jest częścią grupy, sprawozdania obowiązkowe przygotowuje się dla całej grupy i dla każdej ze spółek zależnych. Oprócz tego w sprawozdaniu obowiązkowym uwzględnia się pełne informacje na temat płatności wykonywanych między spółkami zależnymi, aby zapewnić właściwe wykorzystanie funduszy publicznych.

2. Monitorowanie opłat za dostęp do infrastruktury

Sprawozdania obowiązkowe przedkładane przez zarządców infrastruktury organowi regulacyjnemu:

- a) określają różne kategorie kosztów, zapewniając w szczególności wystarczające informacje odnośnie do kosztów krańcowych/bezpośrednich różnych usług lub grup usług, aby było możliwe monitorowanie opłat za dostęp do infrastruktury;
- b) zapewniają wystarczającą informację umożliwiającą monitorowanie poszczególnych opłat wnoszonych za usługi (bądź grupy usług); na życzenie organu regulacyjnego informacje zawierają dane na temat wielkości poszczególnych usług, cen poszczególnych usług oraz przychody ogółem odnośnie do poszczególnych usług, za które wnieśli opłaty klienci wewnętrzni i zewnętrzni;
- c) podają koszty i przychody odnośnie do poszczególnych usług (lub grup usług) z wykorzystaniem odpowiedniej metodyki obliczania kosztów zgodnie z wymogami organu regulacyjnego, aby identyfikować potencjalne ustalanie cen niezgodnych z zasadami konkurencji (subsydiowanie skrośne, praktyka rażącego zaniżania cen i narzucanie wygórowanych cen).

3. Określenie wyników finansowych

Sprawozdania obowiązkowe przedkładane przez zarządców infrastruktury organowi regulacyjnemu obejmują:

Środa, 16 listopada 2011 r.

- a) zestawienie wyniku finansowego;
- b) skróconą deklarację wydatków;
- c) deklarację wydatków na działalność utrzymawczą;
- d) deklarację wydatków na działalność operacyjną;
- e) rachunek zysków i strat;
- f) uwagi pomocnicze, które, w razie potrzeby, rozwijają i wyjaśniają deklaracje i rachunki.

4. Pozostałe kwestie

W przypadku zarządców infrastruktury sprawozdania obowiązkowe poddaje się badaniu ze strony biegłego rewidenta. Sprawozdanie biegłego rewidenta łączy się do sprawozdania obowiązkowego.

Sprawozdanie obowiązkowe zawiera rachunki zysków i strat i bilanse oraz jest uzgadniane z ustawowymi sprawozdaniami finansowymi spółki, a wyjaśnienia przedstawia się dla wszystkich uzgadniających pozycji.

ZAŁĄCZNIK XI

Część A

Uchylone dyrektywy wraz z wykazem ich kolejnych zmian

(o których mowa w art. 60)

Dyrektywa Rady 91/440/EWG
(Dz.U. L 237 z 24.8.1991, s. 25)

Dyrektywa 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 75 z 15.3.2001, s. 1)

Dyrektywa 2004/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 164)

Dyrektywa Rady 2006/103/WE
(Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 344)

jedynie pkt B załącznika

Dyrektywa 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 44)

jedynie art. 1

Dyrektywa Rady 95/18/WE
(Dz.U. L 143 z 27.6.1995, s. 70)

Dyrektywa 2001/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 75 z 15.3.2001, s. 26)

Dyrektywa 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44)

jedynie art. 29

Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 75 z 15.3.2001, s. 29)

Decyzja Komisji 2002/844/WE
(Dz.U. L 289 z 26.10.2002, s. 30)

Dyrektywa 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44)

jedynie art. 30

Dyrektywa 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 44)

jedynie art. 2

Środa, 16 listopada 2011 r.

Część B

Wykaz terminów przeniesienia do prawa krajowego
(o których mowa w art. 67)

Dyrektywa	Termin przeniesienia do prawa krajowego
91/440/EWG	1 stycznia 1993 r.
95/18/WE	27 czerwca 1997 r.
2001/12/WE	15 marca 2003 r.
2001/13/WE	15 marca 2003 r.
2001/14/WE	15 marca 2003 r.
2004/49/WE	30 kwietnia 2006 r.
2004/51/WE	31 grudnia 2005 r.
2006/103/WE	1 stycznia 2007 r.
2007/58/WE	4 czerwca 2009 r.

ZAŁĄCZNIK XII

Tabela korelacji

Dyrektywa 91/440/EWG	Dyrektywa 95/18/WE	Dyrektywa 2001/14/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 2 ust. 1	Art. 1 ust. 1	Art. 1 ust. 1 akapit 1	Art. 1 ust. 1
		Art. 1 ust. 2	Art. 1 ust. 2
Art. 2 ust. 2			Art. 2 ust. 1
	Art. 1 ust. 2		Art. 2 ust. 2
		Art. 1 ust. 3	Art. 2 ust. 3
Art. 2 ust. 3	Art. 1 ust. 3	Art. 1 ust. 4	Art. 2 ust. 4
Art. 2 ust. 4			Art. 2 ust. 5
Art. 3			Art. 3 lit. a)-h)
	Art. 2 lit. b) i c)		Art. 3 lit. i) i j)
		Art. 2	Art. 3 lit. k)-u)
Art. 4			Art. 4
Art. 5			Art. 5
Art. 6 ust. 1 i 2			Art. 6 ust. 1, 2
Art. 9 ust. 4			Art. 6 ust. 3
Art. 6 ust. 1 akapit drugi			Art. 6 ust. 4
Art. 6 ust. 3			Art. 7 ust. 1

Środa, 16 listopada 2011 r.

Dyrektywa 91/440/EWG	Dyrektywa 95/18/WE	Dyrektywa 2001/14/WE	Niniejsza dyrektywa
		Art. 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2	Art. 7 ust. 2
Art. 7 ust. 1, 3 i 4			Art. 8 ust. 1, 2 i 3
		Art. 6 ust. 1	Art. 8 ust. 4
Art. 9 ust. 1 i 2			Art. 9 ust. 1 i 2
Art. 10 ust. 3 i 3a			Art. 10 ust. 1 i 2 akapit pierwszy, drugi i trzeci
Art. 10 ust. 3b			Art. 11 ust. 1, 2 i 3
			Art. 11 ust. 4
Art. 10 ust. 3c i 3e			Art. 11 ust. 5 i 6
Art. 10 ust. 3f			Art. 12
		Art. 5	Art. 13
			Art. 14
Art. 10b			Art. 15
	Art. 3		Art. 16
	Art. 4 ust. 1-4		Art. 17 ust. 1-4
	Art. 5		Art. 18
	Art. 6		Art. 19
	Art. 7		Art. 20
	Art. 8		Art. 21
	Art. 9		Art. 22
	Art. 4 ust. 5		Art. 23 ust. 1
	Art. 10		Art. 23 ust. 1 i 3
	Art. 11		Art. 24
	Art. 15		Art. 25
		Art. 1 ust. 1 akapit 2	Art. 26
		Art. 3	Art. 27
Art. 10 ust. 5			Art. 28
		Art. 4 ust. 1i 3-6	Art. 29
		Art. 6 ust. 2-4	Art. 30
		Art. 7	Art. 31
		Art. 8	Art. 32

Środa, 16 listopada 2011 r.

Dyrektywa 91/440/EWG	Dyrektywa 95/18/WE	Dyrektywa 2001/14/WE	Niniejsza dyrektywa
		Art. 9	Art. 33
		Art. 10	Art. 34
		Art. 11	Art. 35
		Art. 12	Art. 36
		Art. 13	Art. 38
		Art. 14 ust. 1 i 3	Art. 39
		Art. 15	Art. 40
		Art. 16	Art. 41
		Art. 17	Art. 42
		Art. 18	Art. 43
		Art. 19 ust. 1-4	Art. 44
		Art. 20 ust. 1, 2 i 3	Art. 45 ust. 1, 2 i 3
			Art. 45 ust. 4
		Art. 20 ust. 4	Art. 45 ust. 5
		Art. 21	Art. 46
		Art. 22	Art. 47
		Art. 23	Art. 48
		Art. 24	Art. 49
		Art. 25	Art. 50
		Art. 26	Art. 51
		Art. 27	Art. 52
		Art. 28	Art. 53
		Art. 29	Art. 54
		Art. 30 ust. 1	Art. 55
		Art. 30 ust. 2	Art. 56 ust. 1
		Art. 31	Art. 57
Art. 12			Art. 58
Art. 14a		Art. 33 ust. 1, 2 i 3	Art. 59
			Art. 60
			Art. 61
			Art. 62
Art. 11		Art. 34	Art. 63
Art. 11a		Art. 35 ust. 1, 2 i 3	Art. 64

Środa, 16 listopada 2011 r.

Dyrektywa 91/440/EWG	Dyrektywa 95/18/WE	Dyrektywa 2001/14/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 10 ust. 9		Art. 38	Art. 65
			Art. 66
			Art. 67
	Art. 17	Art. 39	Art. 68
	Art. 18	Art. 40	Art. 69
			Załącznik I
Załącznik II			Załącznik II
		Załącznik II	Załącznik III
			Załącznik IV
	Załącznik		Załącznik V
		Załącznik I	Załącznik VI
			Załącznik VII
			Załącznik VIII
		Załącznik III	Załącznik IX
			Załącznik X

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

Dalszy rozwój zintegrowanej polityki morskiej *I**

P7_TA(2011)0508

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej. (COM(2010)0494 – C7-0292/2010 – 2010/0257(COD))

(2013/C 153 E/42)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0494),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 43 ust.2, art. 74, art. 77 ust. 2, art. 91 ust. 1, art. 100 ust. 2, art. 173 ust. 3, art. 175 i 188, art. 192 ust. 1, art. 194 ust. 2 i art. 195 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0292/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 lutego 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 27 stycznia 2011 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 6 października 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Rybołówstwa, Komisji Budżetowej, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0163/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego projektu lub zastąpienie go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz. U. C 107 z 6.4.2011, s. 64.

⁽²⁾ Dz. U. C 104 z 2.4.2011, s. 47.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

P7_TC1-COD(2010)0257**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 17 listopada 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego Program na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej**

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1255/2011).

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ**Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji**

Na mocy art. 9 koperta finansowa przeznaczona na realizację Programu na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej na lata 2011-2013 wynosi 40 000 000 EUR. Koperta ta składa się z 23 140 000 EUR pochodzących z budżetu na rok 2011 bez odwoływania się do dostępnego marginesu w dziale 2 wieloletnich ram finansowych i z kwoty 16 660 000 EUR, w tym przydziału na pomoc techniczną, włączonej do projektu budżetu i zaakceptowanej przez Radę podczas czytania budżetu na rok 2012 oraz z kwoty 200 000 EUR przeznaczonej na pomoc techniczną, która ma być włączona do budżetu na rok 2013.

W tym celu należałoby zmienić budżet na rok 2011, aby stworzyć niezbędne nazewnictwo i włączyć środki do rezerwy. Budżety przyjęte na lata 2012 i 2013 musiałyby uwzględniać odpowiednie kwoty na te lata.

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady

Parlament Europejski i Rada nie wykluczają możliwości przewidzenia aktów delegowanych w przyszłych programach po 2013 r. na podstawie odnośnych wniosków Komisji.

Program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej ***P7_TA(2011)0509****Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013) (COM(2011)0072 – C7-0077/2011 – 2011/0046(NLE))**

(2013/C 153 E/43)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2011)0072),
- uwzględniając art. 7 Traktatu Euratom, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0077/2011),
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0360/2011),

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. wyraża przekonanie, że określona we wniosku legislacyjnym podstawowa kwota referencyjna nie jest zgodna z pułapem działu 1a bieżących wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2007-2013; zwraca uwagę na wniosek Komisji ⁽¹⁾ w sprawie przeglądu bieżących WRF w oparciu o punkty 21-23 Porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾, by uwzględnić dodatkowe, nieprzewidziane środki na ITER w latach 2012-2013; jest gotów podjąć negocjacje z drugim organem władzy budżetowej w oparciu o wszelkie środki przewidziane w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, by szybko wypracować wspólne stanowisko w sprawie finansowania programu badawczego Euratom do końca 2011 r.; przypomina swój sprzeciw wobec jakichkolwiek przesunięć z siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽³⁾, co Komisja zaproponowała w powyższym wniosku;
3. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106 a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
4. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
5. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący decyzji Punkt 4 a preambuły (nowy)

(4a) Projekt i wdrożenie programu ramowego (2012–2013) powinny opierać się na zasadach prostoty, stabilności, przejrzystości, pewności prawa, spójności, wysokiej jakości i zaufania zgodnie z zaleceniami Parlamentu Europejskiego określonymi w jego rezolucji z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczenia wdrożenia ramowych programów badawczych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0401.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący decyzji Punkt 5 a preambuły (nowy)

(5a) Poprawę bezpieczeństwa jądrowego i – w stosownych przypadkach – aspektów ochrony, należy potraktować priorytetowo, biorąc pod uwagę możliwy transgraniczny wpływ wypadków jądrowych.

⁽¹⁾ COM(2011)0226.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 3**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 6 a preambuły (nowy)**

(6a) Celem europejskiej inicjatywy przemysłowej na rzecz zrównoważonej energii jądrowej (ESNII) jest uruchomienie w latach 2035–2040 reaktorów IV generacji na prędkich neutronach z zamkniętym cyklem paliwowym. Inicjatywa ta opiera się na trzech kierunkach rozwoju technologicznego i obejmuje cztery duże projekty: prototyp ASTRID (chłodzony sodem), model eksperymentalny ALLEGRO (chłodzony gazem), demonstrator ALFRED (chłodzony ołowiem) i, jako infrastrukturę wspierającą tę technologię, instalację do napromieniowania szybkimi neutronami MYRRHA (chłodzoną eutektyką ołowiowo-bismutową).

Poprawka 4**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 6 b preambuły (nowy)**

(6b) W ramach siódmego programu ramowego Euratom (2007 do 2011) uruchomiono trzy ważne europejskie inicjatywy współpracy w zakresie nauki i technologii jądrowej. Są to: platforma technologiczna na rzecz zrównoważonej energetyki jądrowej (SNETP), platforma technologiczna na rzecz wdrożenia składowania geologicznego (IGDTP) oraz międzydyscyplinarna europejska inicjatywa w zakresie niskich dawek promieniowania (MELODI). Zarówno SNETP, jak i IGDTP są zgodne z celami planu EPSTE.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 6 c preambuły (nowy)**

(6c) W świetle wypadku, do którego doszło w elektrowni jądrowej Fukushima w Japonii na skutek trzęsienia ziemi i tsunami, które miały miejsce w dniu 11 marca 2011 r., konieczne jest przeprowadzenie dodatkowych badań w dziedzinie bezpieczeństwa rozszczepienia jądrowego, tak aby zapewnić obywateli Unii, że bezpieczeństwo obiektów jądrowych znajdujących się na terytorium Unii nadal spełnia najwyższe normy międzynarodowe. Tego typu dodatkowe prace wymagają zwiększenia przydziału środków budżetowych na badania w zakresie rozszczepienia jądrowego.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 9 a preambuły (nowy)**

(9a) Porozumienie w sprawie dodatkowego finansowania projektu ITER wyłącznie poprzez przenoszenie niewykorzystanych w 2011 r. środków wieloletnich ram finansowych, bez przesuwania środków z siódmego programu ramowego UE (2007-2013) do programu ramowego (2012-2013), pozwoliłoby na szybkie przyjęcie programu w 2011 r.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 7

Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 11 preambuły

(11) W swoich konkluzjach w sprawie zapotrzebowania w zakresie umiejętności w dziedzinie jądrowej, przyjętych na posiedzeniu w dniach 1–2 grudnia 2008 r., Rada uznała za konieczne utrzymanie we Wspólnocie wysokiego poziomu szkolenia w dziedzinie jądrowej.

(11) W swoich konkluzjach w sprawie zapotrzebowania w zakresie umiejętności w dziedzinie jądrowej, przyjętych na posiedzeniu w dniach 1–2 grudnia 2008 r., Rada uznała za konieczne utrzymanie we Wspólnocie wysokiego poziomu szkolenia **i odpowiednich warunków pracy** w dziedzinie jądrowej.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 14 a preambuły (nowy)

(14a) Komisja, Rada Europejska, Rada i państwa członkowskie zamierzają rozpocząć proces wprowadzania zmian do traktatu Euratom, wzmacniając jego postanowienia dotyczące praw Parlamentu Europejskiego do informacji i do współstanowienia przepisów w zakresie kwestii badawczych i związanych z ochroną środowiska w ramach Euratom, między innymi w celu usprawnienia przyszłych procedur budżetowych.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 16 preambuły

(16) Niniejsza decyzja powinna określić kopertę finansową dla całego okresu obowiązywania programu ramowego (2012–2013) będącą głównym punktem odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami.

(16) Niniejsza decyzja powinna określić kopertę finansową dla całego okresu obowiązywania programu ramowego (2012–2013) będącą głównym punktem odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu pkt 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (PMI). **W celu dostosowania programu ramowego (2012–2013) do wieloletnich ram finansowych na lata 2012 i 2013 konieczna będzie zmiana wieloletnich ram finansowych poprzez podniesienie pułapu w ramach działu 1a. Jeśli nie będzie możliwości przeniesienia na lata 2012–2013 żadnych innych rezerw w wieloletnich ramach finansowych na 2011 r., należy uruchomić instrument elastyczności, o którym mowa w pkt 27 PMI.**

Poprawka 10

Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 16 a preambuły (nowy)

(16a) W odniesieniu do wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 środki finansowe przeznaczone na realizację projektu ITER należy ustalić na cały okres programowania, tak aby wszelkie przypadki przekroczenia kosztów poza przydział ze środków UE wynoszący 600 000 000 EUR na okres budowy ITER, która zgodnie z aktualnym planem ma zostać zakończona w 2020 r., były finansowane poza pułapami wieloletnich ram finansowych (zasada „ring fencing”).

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 18 preambuły**

(18) Międzynarodowy i światowy wymiar działań badawczych UE jest ważny, ponieważ może przynieść obopólne korzyści. Program ramowy (2012–2013) powinien być otwarty na udział państw, które zawarły odpowiednie umowy w tej sprawie, a na poziomie projektów – na udział jednostek z państw trzecich oraz międzynarodowych organizacji współpracy naukowej *na zasadzie wzajemnych korzyści*.

(18) Międzynarodowy i światowy wymiar działań badawczych UE jest ważny, ponieważ może przynieść obopólne korzyści. Program ramowy (2012–2013) powinien **więc z jednej strony** być otwarty na udział państw, które zawarły odpowiednie umowy w tym celu, a na poziomie projektów **i na zasadzie wzajemnych korzyści** – także na udział jednostek z państw trzecich oraz międzynarodowych organizacji współpracy naukowej. **Z drugiej strony oznacza to również, że partnerzy międzynarodowi powinni w pełni przestrzegać swoich zobowiązań finansowych, w szczególności w odniesieniu do projektu ITER.**

Poprawka 12**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 2 – ustęp 1**

1. Program ramowy (2012–2013) dąży do osiągnięcia ogólnych celów wyszczególnionych w art. 1 i art. 2 lit. a) Traktatu, jednocześnie przyczyniając się do stworzenia Unii innowacji i bazując na europejskiej przestrzeni badawczej.

1. Program ramowy (2012–2013) dąży do osiągnięcia ogólnych celów wyszczególnionych w art. 1 i art. 2 lit. a) Traktatu, **ze szczególnym naciskiem na bezpieczeństwo jądrowe, ochronę materiałów i instalacji jądrowych oraz ochronę przed promieniowaniem**, jednocześnie przyczyniając się do stworzenia Unii innowacji i bazując na europejskiej przestrzeni badawczej.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 2 – ustęp 2 a (nowy)**

2a. Program ramowy (2012–2013) przyczynia się do realizacji planu EPSTE. Działania w jego ramach powinny uwzględniać strategiczny program badań trzech istniejących europejskich platform technologicznych w dziedzinie energii jądrowej: SNETP, IGDTP i MELODI.

Poprawka 14**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 3 – ustęp 1 – wprowadzenie**

Maksymalna kwota przeznaczona na wdrożenie programu ramowego (2012–2013) wynosi **2 560 270 000** EUR. Kwota ta jest podzielona w następujący sposób (w EUR):

Maksymalna kwota przeznaczona na wdrożenie programu ramowego (2012–2013) wynosi **2 100 270 000** EUR. Kwota ta jest podzielona w następujący sposób (w EUR):

Poprawka 30**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera a) – tiret pierwsze**

— badania nad energią termojądrową **2 208 809 000**;

— badania nad energią termojądrową **1 748 809 000**; **liczba ta obejmuje środki niezbędne do kontynuacji programu JET w Culham**;

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 16

Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera a) – tiret drugie

— rozszczepienie jądrowe i ochrona przed promieniowaniem 118 245 000;

— rozszczepienie jądrowe, **zwłaszcza bezpieczeństwo, poprawa gospodarowania odpadami jądrowymi** i ochrona przed promieniowaniem 118 245 000;

Poprawka 17

Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera b) – tiret pierwsze

— działalność JRC w dziedzinie jądrowej 233 216 000.

— działalność JRC w dziedzinie jądrowej **związana z bezpieczeństwem jądrowym, ochroną środowiska i likwidacją instalacji jądrowych** 233 216 000;

Poprawka 18

Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 4 – ustęp 1 a (nowy)

Należy zwrócić szczególną uwagę na opracowanie porozumień umownych, które zmniejszają ryzyko niepowodzenia w zakresie wdrażania środków oraz realokację ryzyka i kosztów w czasie.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 6 – ustęp 1 a (nowy)

1a. Szczególną uwagę zwraca się na inicjatywy towarzyszące najważniejszym badaniom w dziedzinie jądrowej, zwłaszcza w odniesieniu do inwestycji w kapitał ludzki i odpowiednie warunki pracy oraz do działań mających na celu rozwiązanie problemu braku kwalifikacji w najbliższych latach.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 6 – ustęp 2 a (nowy)

2a. Państwa członkowskie i Komisja ustanawiają przegląd kwalifikacji zawodowych, działalności szkoleniowej i umiejętności w dziedzinie jądrowej w Unii Europejskiej, dający całościowy obraz obecnej sytuacji oraz umożliwiający znalezienie i wdrożenie odpowiednich rozwiązań.

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 21

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik I – część I.A – sekcja 3 – punkt 2

W ramach ukierunkowanego programu w zakresie fizyki i technologii będzie wykorzystywany wspólny europejski tokamak (JET) oraz inne związane z projektem ITER urządzenia wykorzystujące pułapki magnetyczne. W ramach programu ocenione zostaną najważniejsze technologie ITER, połączone wybory projektu ITER, a także przygotowane zostanie funkcjonowanie ITER.

W ramach ukierunkowanego programu w zakresie fizyki i technologii będzie wykorzystywany wspólny europejski tokamak (JET) oraz inne związane z projektem ITER urządzenia wykorzystujące pułapki magnetyczne **(w tym ewentualnie poprzez nowe eksperymenty wdrożone i prowadzone równolegle z realizacją projektu ITER)**. W ramach programu ocenione zostaną najważniejsze technologie ITER, połączone wybory projektu ITER, a także przygotowane zostanie funkcjonowanie ITER.

Poprawka 22

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik I – część I.B – sekcja 1 – Cel

Ustanowienie należytej bazy naukowej i technicznej w celu przyspieszenia praktycznych postępów w zakresie bezpieczniejszego zarządzania długożyciowymi odpadami promieniotwórczymi, zwiększenie w szczególności bezpieczeństwa, efektywnego gospodarowania zasobami i opłacalności wykorzystania energii jądrowej oraz zapewnienie solidnego i społecznie akceptowanego systemu ochrony człowieka i środowiska przed skutkami promieniowania jonizującego.

Ustanowienie należytej bazy naukowej i technicznej w celu przyspieszenia praktycznych postępów w zakresie bezpieczniejszego zarządzania długożyciowymi odpadami promieniotwórczymi, zwiększenie w szczególności bezpieczeństwa, efektywnego gospodarowania zasobami i opłacalności wykorzystania energii jądrowej oraz zapewnienie solidnego i społecznie akceptowanego systemu ochrony człowieka i środowiska przed skutkami promieniowania jonizującego. **Należy zwrócić szczególną uwagę na długożyciowe odpady promieniotwórcze przy likwidacji przestarzałych systemów.**

Poprawka 23

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik I – część I.B – sekcja 3 – punkt 5

Wsparcie dla utrzymania i dalszego rozwoju kompetencji naukowych i potencjału ludzkiego w celu zagwarantowania w dłuższym okresie odpowiednio wykwalifikowanych naukowców, inżynierów i pracowników w sektorze jądrowym.

Trwałe wsparcie dla utrzymania i rozwoju wykwalifikowanego personelu niezbędnego do zachowania jądrowej niezależności Unii oraz stałego zapewniania bezpieczeństwa jądrowego i jego poprawy. Zasadnicze znaczenie ma utrzymanie fachowej wiedzy w dziedzinie energii jądrowej w Unii, jeśli chodzi o ochronę przed promieniowaniem i demontaż obiektów jądrowych, ponieważ energia ta odegra kluczową rolę w koszyku energetycznym Unii, włącznie z działalnością związaną z likwidacją i gospodarowaniem odpadami długożyciowymi.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący decyzji

Załącznik I – część II – sekcja 2 – ustęp 2

Osiągnięcie tego celu wymaga wyraźnie rozwijania wiedzy, umiejętności i kompetencji w celu zapewnienia personelu posiadającego niezbędną, aktualną, niezależną i wiarygodną specjalistyczną wiedzę naukową, pomagającego w realizowaniu polityki Unii w dziedzinie **ochrony reaktorów jądrowych i cyklu paliwowego**, zabezpieczeń w sektorze jądrowym oraz ochrony materiałów i instalacji jądrowych. **Podyktowane potrzebami użytkowników wsparcie dla polityki Unii, podkreślone w zadaniach JRC, zostanie** uzupełnione aktywną rolą w ramach europejskiej przestrzeni badawczej, polegającą na podejmowaniu wysokiej jakości działań badawczych w bliskim kontakcie z przedsiębiorstwami i innymi organami oraz na tworzeniu sieci z udziałem instytucji publicznych i prywatnych w państwach członkowskich.

Osiągnięcie tego celu wymaga wyraźnie rozwijania wiedzy, umiejętności i kompetencji w celu zapewnienia personelu posiadającego niezbędną, aktualną, niezależną i wiarygodną specjalistyczną wiedzę naukową, pomagającego w realizowaniu polityki Unii w dziedzinie zabezpieczeń w sektorze jądrowym oraz ochrony materiałów i instalacji jądrowych. **Zadania JRC zostaną** uzupełnione aktywną rolą w ramach europejskiej przestrzeni badawczej, polegającą na podejmowaniu wysokiej jakości działań badawczych w bliskim kontakcie z przedsiębiorstwami i innymi organami oraz na tworzeniu sieci z udziałem instytucji publicznych i prywatnych w państwach członkowskich. **Wzmocniona zostanie również rola JRC jako dostawcy informacji dla opinii publicznej.**

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 25

Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik I – część II – sekcja 3 – punkt 3

3. Ochrona materiałów i instalacji jądrowych dodatkowo pomoże w wypełnieniu zobowiązań Wspólnoty, w szczególności tych, które dotyczą opracowania metod kontroli urządzeń cyklu paliwowego, wdrożenia protokołu dodatkowego, w tym pobierania próbek środowiskowych oraz zintegrowanych zabezpieczeń, a także zapobiegania przekierowaniu materiałów jądrowych i promieniotwórczych w związku z nielegalnym handlem takimi materiałami, w tym kryminalistycznych ekspertyz jądrowych.

3. Ochrona materiałów i instalacji jądrowych dodatkowo pomoże w wypełnieniu zobowiązań Wspólnoty, w szczególności tych, które dotyczą opracowania metod kontroli urządzeń cyklu paliwowego, wdrożenia protokołu dodatkowego, w tym pobierania próbek środowiskowych oraz zintegrowanych zabezpieczeń, a także zapobiegania przekierowaniu materiałów jądrowych i promieniotwórczych w związku z nielegalnym handlem takimi materiałami, w tym kryminalistycznych ekspertyz jądrowych. **Konieczne jest wykorzystywanie optymalnych instrumentów monitorowania całej cywilnej działalności jądrowej, w tym transportu lub składowania wszelkich materiałów radioaktywnych.**

Poprawka 28

Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik II – wprowadzenie – akapit pierwszy a (nowy)

Zarządzanie finansowaniem badań europejskich powinno w większym stopniu opierać się na zaufaniu i tolerancji ryzyka względem uczestników na wszystkich etapach realizacji projektów przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedzialności za pomocą elastycznych przepisów unijnych mających na celu poprawę zgodności, w miarę możliwości, z różnymi obowiązującymi przepisami krajowymi i uznanymi praktykami rachunkowymi.

Poprawka 29

Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik II – wprowadzenie – akapit pierwszy b (nowy)

Konieczne należy znaleźć równowagę pomiędzy zaufaniem i kontrolą – pomiędzy podejmowaniem ryzyka i związanymi z nim zagrożeniami – w celu zapewnienia należytego zarządzania finansami w zakresie unijnych funduszy badawczych.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik II – punkt 2 – litera a) – punkt 1

Wsparcie dla projektów badawczych prowadzonych przez konsorcja z uczestnikami z różnych państw, mających na celu rozwój nowej wiedzy, nowych technologii, produktów lub wspólnych zasobów przeznaczonych na badania. Rozmiar, zakres i wewnętrzna organizacja projektów mogą być różne w zależności od dziedziny i tematu. Projekty mogą dotyczyć ukierunkowanych działań badawczych na małą lub średnią skalę lub projektów integrujących o dużej skali, które do osiągnięcia określonego celu wymagają mobilizacji znacznych zasobów. Plany prac w ramach projektów będą uwzględniać wsparcie przeznaczone na szkolenia i rozwój kariery naukowców.

Wsparcie dla projektów badawczych prowadzonych przez konsorcja z uczestnikami z różnych państw, mających na celu rozwój nowej wiedzy, nowych technologii, produktów lub wspólnych zasobów przeznaczonych na badania. Rozmiar, zakres i wewnętrzna organizacja projektów mogą być różne w zależności od dziedziny i tematu. Projekty mogą dotyczyć ukierunkowanych działań badawczych na małą lub średnią skalę lub projektów integrujących o dużej skali, które do osiągnięcia określonego celu wymagają mobilizacji znacznych zasobów. Plany prac w ramach projektów będą uwzględniać wsparcie przeznaczone na szkolenia i rozwój kariery naukowców. **Działalność normalizacyjna zostanie włączona do programu prac w ramach projektu.**

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 27**Wniosek dotyczący decyzji
Załącznik II – punkt 2 – litera a) – punkt 3**

Wsparcie dla działań zapewniających koordynację badań lub je wspierających (tworzenie sieci kontaktów, wymiany, ponadnarodowy dostęp do infrastruktury badawczej, badania, konferencje, udział w budowie nowej infrastruktury itp.) bądź ułatwiających rozwój zasobów ludzkich (np. tworzenie sieci kontaktów i systemów szkolenia). Działania te mogą być realizowane także w inny sposób niż poprzez zaproszenia do składania wniosków.

Wsparcie dla działań zapewniających koordynację badań lub je wspierających (tworzenie sieci kontaktów, wymiany, ponadnarodowy dostęp do infrastruktury badawczej, badania, konferencje, **uczestnictwo w organach normalizacyjnych**, udział w budowie nowej infrastruktury itp.) bądź ułatwiających rozwój zasobów ludzkich (np. tworzenie sieci kontaktów i systemów szkolenia). Działania te mogą być realizowane także w inny sposób niż poprzez zaproszenia do składania wniosków.

2013/C 153 E/19	Uwzględnianie aspektu płci w pracach Parlamentu Europejskiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie uwzględniania aspektu płci w pracach Parlamentu Europejskiego (2011/2151(INI)) 143
2013/C 153 E/20	Przeciwdziałanie nielegalnym połowom na poziomie światowym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie zwalczania nielegalnego rybołówstwa na świecie – rola UE (2010/2210(INI)) 148
2013/C 153 E/21	Iran - niedawne przypadki łamania praw człowieka Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Iranu – niedawne przypadki łamania praw człowieka 157
2013/C 153 E/22	Egipt, w szczególności sprawa blogera Alai Abdela Fataha Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Egiptu, w szczególności w sprawie blogera Alaa Abd El-Fattaha 162
2013/C 153 E/23	Potrzeba dostępu do służb ratunkowych pod numerem 112 Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie potrzeby dostępu do służb ratunkowych pod numerem 112 165

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

2013/C 153 E/24	Koordinacja gwarancji wymaganych od spółek (art. 54 TFUE) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (przekształcenie) (COM(2011)0029 – C7-0037/2011 – 2011/0011(COD)) 166
	P7_TC1-COD(2011)0011 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 listopada 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (przekształcenie) 167
2013/C 153 E/25	Konwencja ateńska w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu - z wyjątkiem art. 10 i 11 *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z wyjątkiem jego artykułów 10 i 11 (08663/2011 – C7-0142/2011 – 2003/0132A(NLE)) 167
2013/C 153 E/26	Konwencja ateńska w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu - w odniesieniu do art. 10 i 11 *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, w odniesieniu do jego artykułów 10 i 11 (08663/2011 – C7-0143/2011 – 2003/0132B(NLE)) 168

2013/C 153 E/27	Eurośródziemnomorska umowa lotnicza między UE a Jordanią *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie zawarcia umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim (09189/2011 – C7-0122/2011 – 2010/0180(NLE)) 169
2013/C 153 E/28	Umowa dotycząca wspólnego obszaru lotniczego UE-Gruzja *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. dotyczący projektu decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie zawarcia umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Gruzją (09185/2011 – C7-0124/2011 – 2010/0186(NLE)) 169
2013/C 153 E/29	Czasowe zawieszenie cła autonomicznych Wspólnej Taryfy Celnej na przywóz niektórych produktów przemysłowych na Wyspy Kanaryjskie * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady czasowo zawieszającego cła autonomiczne Wspólnej Taryfy Celnej na przywóz niektórych produktów przemysłowych na Wyspy Kanaryjskie (COM(2011)0259 – C7-0146/2011 – 2011/0111(CNS)) 170
2013/C 153 E/30	Wdrażanie programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej programu szczegółowego, który ma zostać zrealizowany w formie działań pośrednich w ramach wdrażania programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013) (COM(2011)0073 – C7-0075/2011 – 2011/0043(NLE)) 171
2013/C 153 E/31	Krótką sprzedaż i wybrane aspekty dotyczące swapów ryzyka kredytowego ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (COM(2010)0482 – C7-0264/2010 – 2010/0251(COD)) 176 P7_TC1-COD(2010)0251 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 listopada 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr .../2012 Parlamentu Europejskiego i Rady sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego 177
2013/C 153 E/32	Statystyki europejskie dotyczące upraw trwałych ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyk europejskich dotyczących upraw trwałych (COM(2010)0249 – C7-0129/2010 – 2010/0133(COD)) 177 P7_TC1-COD(2010)0133 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 listopada 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie statystyk europejskich dotyczących upraw trwałych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/109/WE 178
2013/C 153 E/33	Program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (działania bezpośrednie) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku poświęconego decyzji Rady dotyczącej programu szczegółowego, który ma zostać zrealizowany w formie działań bezpośrednich przez Wspólne Centrum Badawcze w ramach wdrażania programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012-2013) (COM(2011)0074 – C7-0078/2011 – 2011/0044(NLE))..... 178
2013/C 153 E/34	Uczestnictwo przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i szkół wyższych w działaniach pośrednich w ramach programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady (Euratom) ustanawiającego zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i szkół wyższych w działaniach pośrednich prowadzonych w ramach programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz zasady upowszechniania wyników badań (2012-2013) (COM(2011)0071 – C7-0076/2011 – 2011/0045(NLE)) 183

Środa, 16 listopada 2011 r.

2013/C 153 E/35	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/019 IE/Construction 41 - Irlandia	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/019 IE/Construction 41 z Irlandii) (COM(2011)0617 – C7-0313/2011 – 2011/2252(BUD))	188
	ZAŁĄCZNIK	190
2013/C 153 E/36	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/021 IE/Construction 71 - Irlandia	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/021 IE/Construction 71 z Irlandii) (COM(2011)0619 – C7-0315/2011 – 2011/2254(BUD))	190
	ZAŁĄCZNIK	192
2013/C 153 E/37	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/020 IE/Construction 43 - Irlandia	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/020 IE/Construction 43 z Irlandii) (COM(2011)0618 – C7-0314/2011 – 2011/2253(BUD))	192
	ZAŁĄCZNIK	194
2013/C 153 E/38	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/001 AT/Niederösterreich-Oberösterreich z Austrii	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/001 AT/Niederösterreich-Oberösterreich z Austrii) (COM(2011)0579 – C7-0254/2011 – 2011/2199(BUD))	194
	ZAŁĄCZNIK	196
2013/C 153 E/39	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji - wniosek EGF/2011/004 EL/ALDI Hellas/Grecja	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/004 EL/ALDI Hellas z Grecji) (COM(2011)0580 – C7-0255/2011 – 2011/2200(BUD))	197
	ZAŁĄCZNIK	199
2013/C 153 E/40	Znak dziedzictwa europejskiego ***II	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie Unii Europejskiej na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego (10303/1/2011 – C7-0236/2011 – 2010/0044(COD))	199

2013/C 153 E/41

Jednolity europejski obszar kolejowy ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (przekształcenie) (COM(2010)0475 – C7-0268/2010 – 2010/0253(COD)) 200

P7_TC1-COD(2010)0253

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 listopada 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (przekształcenie) ⁽¹⁾ 201

ZAŁĄCZNIK I 255

~~ZAŁĄCZNIK II~~ 255

ZAŁĄCZNIK III 256

ZAŁĄCZNIK IV 257

~~ZAŁĄCZNIK V~~ 260

ZAŁĄCZNIK VI 261

ZAŁĄCZNIK VII 262

ZAŁĄCZNIK VIII 263

ZAŁĄCZNIK IX 267

ZAŁĄCZNIK X 268

ZAŁĄCZNIK XI 269

ZAŁĄCZNIK XII 270

Czwartek, 17 listopada 2011 r.

2013/C 153 E/42

Dalszy rozwój zintegrowanej polityki morskiej ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej. (COM(2010)0494 – C7-0292/2010 – 2010/0257(COD))..... 274

P7_TC1-COD(2010)0257

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 17 listopada 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego Program na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej 275

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ 275

2013/C 153 E/43

Program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2012–2013) (COM(2011)0072 – C7-0077/2011 – 2011/0046(NLE)) 275

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL